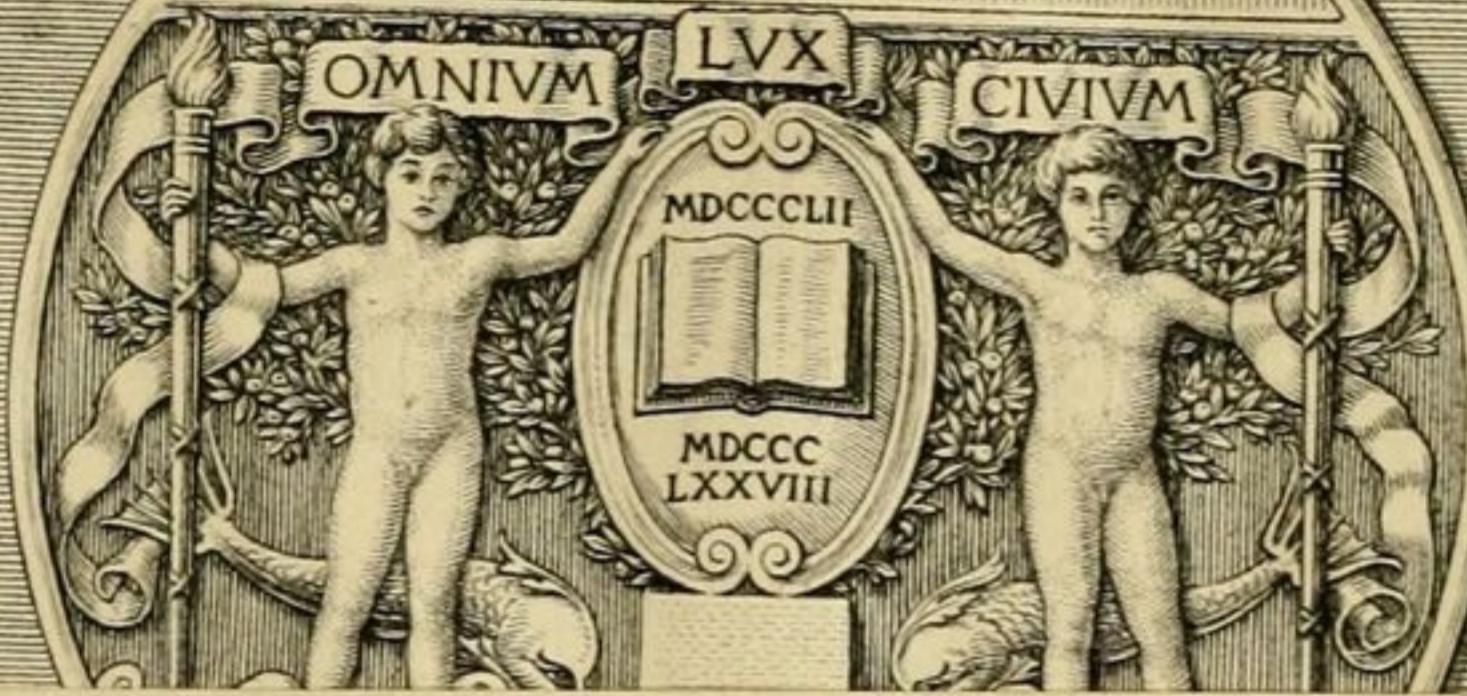

Xma
.64
.616

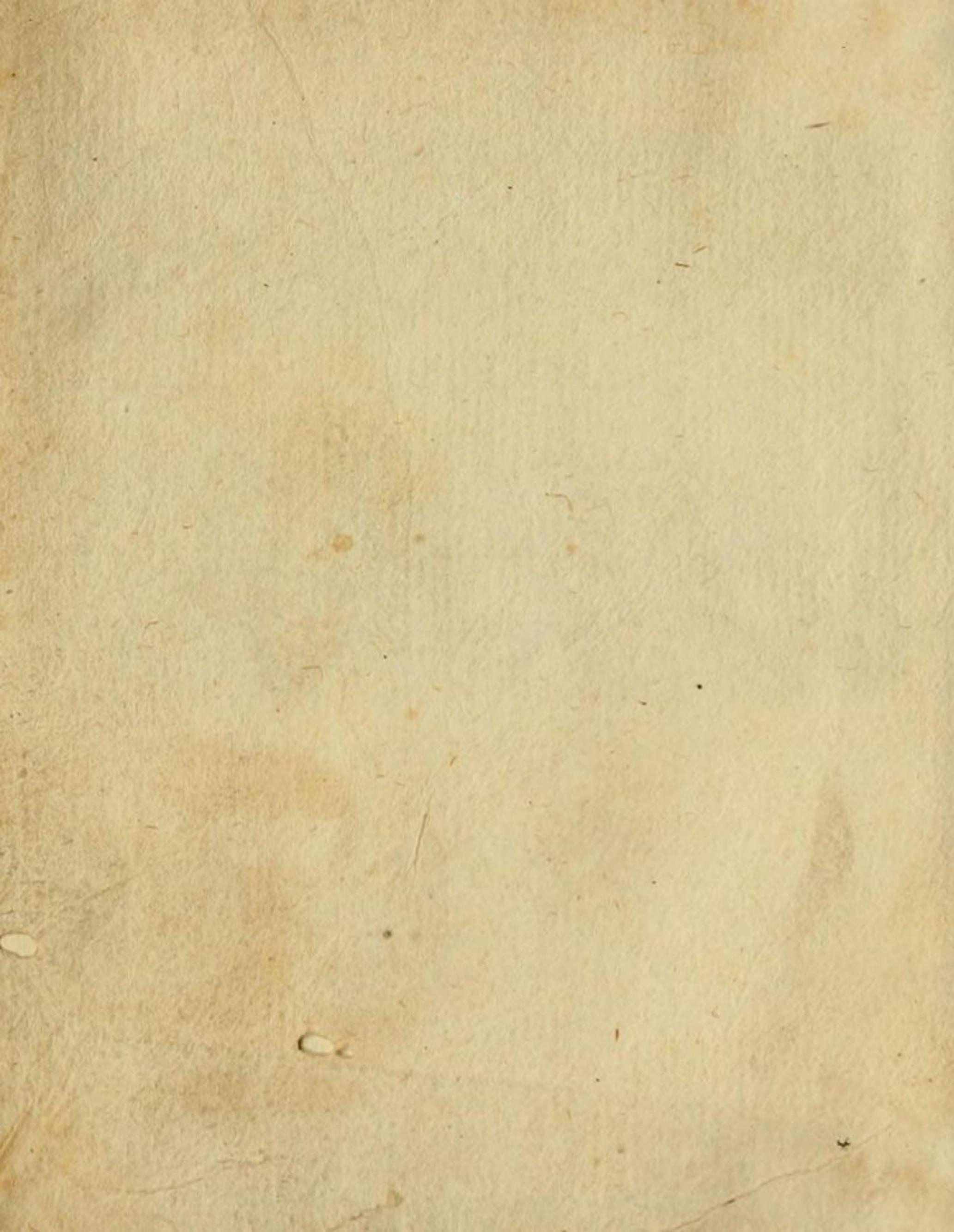
THE
TRUSTEES OF
THE PUBLIC LIBRARY

Ex Libris B. Fuchs.

G.

o.E

ÆSOPI PHRYGIS
FABVLAE GRAECE
ET LATINE, CVM
ALIIIS QVIBVS DAM
OPVS CVLIS:

Quorum Indicem sequens pagella
indicabit.

I 6

I 6.

BASILEÆ,
Typis IOAN. IACOBI GENATHI,
Acad. Typographi.

A. 64. 67

Σύνταγμα τῶν θεάτρων τῆς Αθηναϊκῆς πόλεως.

INDEX AVTORVM

buius libri.

Esopi Phrygisis vita, & fabellæ.

Gabriæ Græci fabellæ tres & quadraginta, ex trimetris jambis, præter ultimam ex scazonete, tetraastichis conclusæ.

Ex Aphthonii exercitamentis de fabula, tūm de formicis & cicadis.

De fabula ex imaginibus Philostrati.

Homeri βοῆσαι κονουμαχία, hoc est, ranarum & murium pugna.

Musæus, poëta vetustiss. de Ero & Leandro.

Agapetus Diaconus de officio Regis ad Iustinianum Cæfarem.

Hippocratis jusjurandum.

Tαλεωμαχία, hoc est, felium & murium pugnæ, tragœdia Græca.

Hec omnia cum Latina Interpretatione.

Acceperunt prætereà Avieni, antiqui autoris, fabulæ.

INDEX fabularum in fine adjectus est.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙΟΣ
τοῦ μυθοποιοῦ, Μαξίμῳ
τῷ πλανούμενῷ συ-
γραφεῖς.

Πραγμάτων φυ-
σικῶν τέττανδρώ-
ποις ἡγρίσωσαν
Ἄγρεις ἄνθοι, καὶ τοῖς μετ'
αὐτὸς παρέθωσαν φέρον-
τες. αἴσωπος δὲ, δοκεῖ μή
πόρρω θεοῖς εἰποίας
τῆς οὐθιῆς διδάσκαλίας
ἀψευθύνος, πολλῷ τῷ μέ-
γῷ τὸς πολὺς αὐγῆν πα-
ρελάσαι. οὐχὶ γὰρ ἔτ' ἀπο-
φανόμενος, ὅτε συλλογι-
ζόμενος, ὅτε μὴν βῆτος
ασ, οὐ πρὸ τοῦτον αὐτὸν
τινίας οὐνεγκε χρόνος, τὸν
νουθετίαν διατίθεμεν, οὐ
αὐτὸις τὰ παντα
παυστεριῶν, ὅτω τὰς τοῦ
ἐκροκηλήσθων ἀγρεύνειν

ÆSOPI F A-
butatoris vita, à Maximo
Planude conscri-
pta.

REVUM huma-
narum naturam
persequuti sunt
& alii, & posteris tra-
diderunt. Æsopus ve-
rò videtur non absque
divino afflato, quum
moralem disciplinam
attigit, magno inter-
vallo multos eorum
superasse. Etenim
neque definiendo, ne-
que ratiocinando, ne-
que ex historia, quam
ante ipsius ætatem tu-
lit tempus, admonen-
do, sed fabulis peni-
tūs erudiendo, sic au-
dientium venatur ani-

mos, ut pudeat ratione præditos facere, aut sentire, quæ neq; aves, neq; vulpes: & rufus non vacare illis quibus pleraq; bruta pro tempore prudenter vacasse finguntur: ex qbus aliqua pericula ipsis imminentia effugerunt, aliqua maximā utilitatē in opportunitatibus cōsequuta sunt. Hic igitur qui vitā suam philosophicæ reipubl. imaginem proposuerat, & operib⁹ magis quam verbis philosophatus, genus quidem traxit ex Amorio oppido Phrygiæ, cognomento Magnæ: sed fortuna fuit servus. Quare & magnoperè mihi videtur

Pla-

χὰς, ὡς αἰχμάλωτος τὸς λογικὸς ποιῆτης φρουρός, ἀ μήτ' ὄρνιθες, μήτ' ἀλώπεκος. Ηγάπε τὸν μὴ προσέχαμεν εἰκάσοις, οἵς πολλὰ τῷν ἀλέγων εἴη καιρῷ οὐνεχῶς προσέχηκόται μνήσκεται. οὗτος ἀ μήτ' οὐδὲν οὔτε περίημένος αὐτοῖς θεόδρα, ἀ μὲν μεγίστης εἴη τοῖς ναυρίοις τῆς ἀφελείας εἰσυχείη. οὗτος τοίνυν οὐ τὸν πατέρα αὐτὸν βίον φιλοσόφος πολιτείας εἰκόνας προθεμήν, ησάεργοις μᾶλλον ὑπὸ λόγους φιλοσοφήσας, τὸ μήτ' γενετοῦ βίης αἱμορίας τῆς φρουρίας κατηγει, τῆς μεγαλητού εἰκόνηλησιν. τὰς δὲ τύχους γεγονεῖσθαι. οὐ φένει σφόδρα μοι δεκτῆ, τὸ τέ πλά-

Πλάτων Θ*in Gorgiae* κα-
λῶς ἄμα ηγεὶ ἀληθῶς εἰ-
ρῆσθαι. ὡς τὰς πονηρὰς γέ-
ταῖται. Φιστιν, ἐνοντία, ἀλ-
λήλοις σύζητιν. οὐτε φύσις καὶ
οὐ νόμος. αἰσώπος γέτιν
ψυχὴν οὐ μηδὲ φύσις ἐ-
λλοτροπεῖ ἀπέδωκεν, οὐ δὲ
παρ' αὐτοτρόπων νόμον
τὸ σῶμα πρὸς θλουλείαν
ἀπέδοτο. ἵχυσε μεν τοι
οὐδὲ οὐτινότινος τῆς ψυχῆς
ἐλλοτροπίαν λυμάνεισθαι.
ἄλλα καίτοι πρὸς πολλὰς
ηγεὶ ποιλαχόσσι μεταφέ-
ρων τὸ σῶμα, τὸ οἰκεῖας
ἰκείγνων ὁργας διχοῖς τοι
γένετο μετασησταται. ἵτυγ-
χανε δὲ οὐ οὐ μένον θεοῦ-
λος, ἀλλὰ ηγεὶ θυσειδι-
ταῖται τὸν αὐτὸν παῖταιν
αὐτοτρόπων ἀχτι, ηγεὶ γαρ
φρεξὸς λιθος, σιμὸς τὴν φίνε,

Platonis illud in Gor-
gia pulchre simul & ve-
rè dictum. Plerunque e-
nim hæc, inquit, contra-
ria inter se sunt, natura
simul ac lex. Nam Æ-
sopi animum natura li-
berum edidit, sed ho-
minum lex corpus in
servitium tradidit. Po-
tuit tamen ne sic quidē
animi libertatem cor-
rum pere. Sed quam-
vis ad res varias, & in di-
versa loca transferret
corpus, à propria tamen
sede illum traducere
non potuit. Fuit au-
tem non solùm servus,
sed & deformissimus
omnium suæ ætatis ho-
minum. nam acuto ca-
pite fuit, pressis naribus,

depresso collo, prominentibus labris, niger, unde & nomen adeptus est, (idem enim Æsopus quod Æthiops) ventrosus, valgus, & incurvus: forte & Homericum Thersiten turpitudine formæ superans. Hoc vero omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & vox obscura simul & inarticulata. Quæ omnia etiam videntur servitutem Æsopo parâsse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset servientium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo vero solertissimo

na-

σιμὸς ἢ τρύχηλον, πρόχειρος, μέλας, οὐθὲν ηγέτη οὐραῖς ἐτυχε, (ταῦτα γὰρ αἰσωπῷ τῷ αἰτίοπι) προγάτωρ, βλαυσός, ηγέτη κυφός. τάχα ηγέτη ὁ μημειὸν θροίσκω τῇ αἰχρότητι τὸν ἄδειον θραύσασθαι. τὸ δὲ οὐ πάντα μόνον τοῖς φωνῆς ἀσημένη τε ηγέτη ἀνιαρέσωτον· ἀπό τοῦ ηγέτη δονᾶ τὸν δουλεῖαν αἰσωπῷ παραχωνέσαι. ηγέτη γαρ διὺς ηγέτη θαῦμα ἀν λίν, εἰ σύτως ἀτόπως ἔχοιτε τὴν σώματό, βρέγεντος τὰς τῶν δουλουντῶν αἴρεις διαφυγεῖν· ἀλλὰ τὸ μὴν σῶμα τοιοῦτον λίν τῷ αὐτῷ, τὸν ἃ ψυχὴν ἀγχινούσατο

επε-

ἐπεφύκει, οὐδὲ πρὸς ἐπί-
νοιαν πᾶσαν ἐπιθυμώτα-
το. ὁ κακῆμολός τοι-
νυν αὐτὸν, ἀτε πρὸς οὐ-
δὲν σικίας ἔργων σικείως
ἔχουσα, σηάπτειν εἰς ἀ-
γρὸν ἀξαπέσταλψ. ὁ δὲ
ἀπελθὼν, προθύμως τῷ
ἔργῳ ἐγένετο. ἀφικομένῳ
δὲ ποτὲ οὐδὲ τῷ Διονύσῳ-
τῇ πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἵψεν
τὸν ἔργον ἀπίσκοπον θέ-
λει, γενερός τις σύνα-
τη ἀγαθῶν δρεψάμενός
θάρον ἤνεγκει. ὁ δὲ ὥδι
τῷ φίλοις ὅπωρας ἔστεις ὠ-
ραῖος, ἀγαθόποδι τῷ οἰ-
κέτῃ (τῷ το γαρ λίνον πορεια
τῷ πατέρι) φυλαττεῖν ἴη-
λαθεῖν, τὸν αὐτῷ μετὰ τὸ
λαστρὸν παραθέναι. συμ-
βαν δὲ στι, οὐδὲ τὸν αὐστ-
ρακτὴν δή τινα χρεῖαν

naturā extitit, & ad o-
mne commentum felici-
cissim⁹. Possessor igitur
ipsius, tanquam ad nul-
lum domesticum opus
commodum, ad fodien-
dum agrū emisit. Ille ve-
rò digressus, alacriter o-
peri incumbebat. Pro-
fecto verò aliquando &
hero ad agros, ut opera
specularetur, agriculta
quidā ficos egregias de-
serptas dono tulit. Ille
verò fructus delectatus
pulchritudine, Agatho-
podi ministro (hoc e-
nim erat nomen puero)
servari jussit, ut sibi post
balneum apponere. Quum
verò ita evenis-
set, atque Æsopo ob-
quandam necessitatem

ingresso in domum, occasione captâ Agathopius consilium hujusmodi conservo cuidam offert: impleamur, si placet, ficubus, heus tu: ac si herus noster has requisiuerit, nos verò contra Æsopum testificabimur ambo, quod in domum ingressus sit, & ficus clâm comederit: & super vero fundamento, videlicet in domum ingressione, multa mendacia inædificabimus, & nihil unus ad duos fuerit, præsertim quum ne sine probationibus quidem diducere unquam os queat. Viso verò hoc,

ad

εἰσιλθόντως εἰς τὸν οἴκον, ἀφορμῇς ὁ ἀγαθόπεπτος λαβόμενος, βολίν τοιάν δε τῷ σωδούλῳ τίνι προτέαντι, ἐμφορηθῶμεν εἰς δοκῆτὴ σύκων, οὐτός, καὶ οἱ μεταπότης ἡρῷοι ταῦτα βοῆσκον, ἀλλ' οὐ μᾶς τῷ αἰσώπῳ παῖδας περιπορέσθωμεν ἄμφω, ὡς εἰς τὸν οἴκον εἰσθραμόντως, καὶ τὰ σῦκα λάχρα παῖδαφαγόντων· ηγεῖ ἐπ' ἀλυθεῖς θειελέων, τῇ πρὸς τὸν οἶκον ἀσέλε, πολλὰ τῷ φυλῶν ἐποιησθαισόμενος. ηγεῖ τὸ μηδὲν ἔται οἱ γε εἰς πρὸς τοὺς άλογούς, καὶ ταῦτα μηδὲν ἀντυπέγκων διαρπάζωτε τὸν γλωτταν διώματικων. δέξαντο διη τάττοι, πρὸς

πρὸς τοῦργον ἐχώρισαρ.
καὶ τὸ σύκωντα θίουσι, ἐλεγοντεῖν
λεγοντεῖν φίλασθαι σὺν γέλωι· φίστησι
σωπεῖ. ὁ τοίνυν διεσπότης
ἐπανελθὼν ἀπὸ τῆς λαζήρη,
καὶ τὰ σῦκα γῆγεσας, καὶ
ἀνδρας ὡς κύστης αὐτὰ
κατεσθίσας, τότε
ἀπεσωπον σὺν ὄργῃ κελεύσας
κληθῆναι, καὶ κληθεῖται
φησί· λέγε μοι, ὦ κατεβά-
ρε, οὔτω μη κατεφρό-
νησας, ὡς εἰς τὸ ταμεῖον
εἰσελθῶν, καὶ τὰς τοιμα-
θεῖται μοι σῦκα Θοινύ-
γασθαι; οἶος ἀνδρῶν μή, καὶ
σωματίς λύ, λαλέντων δὲ
κενὸς ὅπωσδε μιατῷ βρα-
δύλωσον. μέλλων τούτοις
τύπτεσθαι, τὸ κατεγό-
ρων σφοδροτερων ἀδικε-
μένων, πεισθεὶς πρὸς τὴς

ad opus accesserunt, &
ficus devorantes, dice-
bant in singulis cum
risu: Væ tibi infelix
Æsope. Quum igitur
herus rediisset à lava-
cro, & ficus petiisset,
& audivisset quod Æ-
sopus eas comedet, &
Æsopum cum ira jubet
vocari, & vocato ait:
Dic mihi, ὦ execrande,
ita me contempsisti, ut
in penu ingredereris, &
paratas mihi ficus co-
mederes? Ille audiebat
quidem, & intelligebat,
sed loqui poterat nullo
modo ob linguæ tardia-
tatem. Cùm jam ver-
berandus esset, & dela-
tores vehementiores in-
starent, procumbens ad

heri pedes, ut sustineret
se parum, orabat: quum
autem accurrisset, & te-
pidam aquā attulisset,
eam & bibit, & digitis in
os demissis, rursum hu-
morem solum rejecit :
nondum enim cibum
attigerat. rogabat igitur,
ut idem & accusantes
facerent, quo manifestum
fieret, quisnam
ficus dissipasset. herus
autem ingenium homi-
nis admiratus, sic facere
& alios jussit: illi autem
deliberaverant bibere
quidem aquam, non
tamen demittere in gut-
tur digitos, sed per ob-
liqua maxillarum eos
circumferre. vix dum
autem biberant, quum

te-

τὸν θεοπότα πόδας, καὶ α-
χέας μηρὸν ἐκβιτο-
σίραμών δὲ ηγέτη χλιαρὸν
ὑδωρ προσενεγκών, τὸν
τε πέπικε, ηγέτη τὸν δα-
κτύλος εἰς τὸ σόμα ναθῆσε,
αὐτὸς τὸ οὔρον μόνον ἀ-
νέβαλεν. οὐπώ γε τροφῆς
ἀψάρυψε οὐτε χειρὶ οὐτε
βόλαι γένη αὐτὸν τῷτο καὶ
τοὺς θυάπους θράσους,
ὡς ἂν δῆλον γένηται, τίς
οὐ τὰ σῦκα διαφορίσας. οὐ
τὸν θεοπότα τὸ νοῦμον αὐ-
τῷ θαυμάσας, τῷ πειθαρεῖ.
οἱ δὲ βουλούσαντο πιάνη
τῷ θεοπότα, μηδὲ τοι
καθάναντα κατὰ τὸ λαμπρό-
τον δακτύλος, ἀλλ' αὐτὸς
τὰ πλάγια τῶν γυάθων
αὐτοὺς παραφέρει. οὐκ
ἐφθασαν οὐ πίεντες, ηγέτη τὸ
χλια-

χριαρέντεν ὑδωρ ἐκάνονται
πάσιν τοῖς πεπωκόσι περα
χρῆματα ἐπενεγκόν. αὐτο-
μάτην παρέχεται δὲ οπώ-
γεν αὐτοθίνων. τότε τοί
νυν πρὸ οφθαλμῶν πε-
σάντο, τὰς παπογύμα-
τος τοῖνες, καὶ τὰ συκο-
φαντίας, οἱ μὲν δεσπότης
ἐπένσυσεν αὐτὸς γυμνω-
δέντας μαστίζεινται. οἱ δὲ
ἐπεγνωσαν σαφῶς πατέ-
ται εἰπόντα, ὡς ἔτις παῖδες
ἐτέρος διέλιξε μηχανούστη.
αὐτῷ λέπιθεῖτο κακὸν αρ-
χιτεκτονῶν. τῷ δὲ πρόστοχῳ,
τῷ μὲν δοσπότῃ εἰς ἀγνο-
αναγνούσιντος, τῷ δὲ αὐτο-
πάσιν πάπιοντος ἦν προστά-
χθι, οἱ δρῦς τὸ αρτίμιδον,
εἴτε ἄλλοι τίνες ἀνθρώποι
τὸ δέσποταναυμένησεν, ηγε-
τῷ αὐτοποιῷ πρῆγμαντος,

tepidā illa aqua nau-
sea potis inducta ef-
fecit, ut sponte fru-
etus redderetur. Tunc
igitur ante oculos, po-
sito & maleficio mi-
nistrorum & calu-
mniâ, herus jussit eos
nudos flagro vapulare.
Illi verò cognoverunt
manifestè dictum il-
lud: Qui in alterum
dolos struit, sibi in-
scius malum fabri-
cat. Sequenti ve-
rò die hero in urbem
reiecto, Æsopo ve-
rò fodiente, quemad-
modum jussus fuerat,
sacerdotes Dianæ, si-
ve alii quidam ho-
mines viâ errantes, &
Æsopum nacti, ex-
hor-

hortabantur per Iovem
hospitalem hominem,
ut quæ in urbem du-
ceret, viam ostenderet.
Ille quum sub umbram
arboris viros adduxi-
set priùs, & frugalem
apposuisset cœnam, in-
de & dux factus ipsis,
in quam quærebant
viam induxit. Illi au-
tem tūm ob hospitali-
tatem, tūm ob ductum,
mirum in modum vi-
ro devincti, & manus
in cœlum elevarunt, &
precibus benefactorem
remunerati sunt. Æ-
sopus verò reversus,
& in somnum lapsus,
& præ assiduo labore
& æstu, visus est videre
Fortunam astantem si-

προύτρεποντος πρὸς Διὸς
ξενία τὸν ἀνδρα, τὴν
εἰς ἄσυ φέρουσαν αὐ-
τοῖς προδῆμοι. οἱ δὲ ψήφοι
σηκεν δίενδρου τοὺς ἀν-
δρας ἀπαγαγών πρό-
τρον, καὶ λιπόν παραθέ-
μενοι πάπνου, ἐτακεῖ
ἄγνωτά μηντοις αὐτοῖς, εἰς
τὴν ἔργον τοιωδὸν εἰσήνεγ-
κεν. οἱ μὲν οἳ τῇτο μηδὲ
ἔπει τῇ ξενίᾳ, τοῦτο δὲ
καὶ εἴπει τῇ οδηγίᾳ πιαφε-
ρόντως τῷ αὐτῷ πρὸς θεοφή-
θεντίσε, τάστε χεῖρας εἰς
οὐρανὸν ἕραν, καὶ σύχη
τὸν οὐδργότελον ἡμέ-
ψαντο. αἵσωποι δὲ
ψηστρέψας, καὶ εἰς ὑ-
πνον παῖαπτερώμ, ψήφο
τι τῇσιν τοιχοῦς πόνας καὶ
παύματοι, ἴδοξεν ἵδειν
τὴν τύχην παῖσαν αὐ-

τῷ, καὶ λύσιμο τὸ γλώττης,
καὶ λόγος ἀρέμον, καὶ σο-
φίαν τὴν τὸ μύθων χάρι
ζεμένω. οὐθὲν δὲ διύπει-
ατές, φησι· βαβαὶ, πῶς
ὑδρίως ηὔποιμμου, ἀλλὰ
καὶ παλὲν ὄνειρον ἴδειν
ἔδοξε. καὶ idōu ἀκο-
λύτως λαλῶ, βοῦς, ὄντος,
δίκηλα, νὴ τοὺς θεοὺς
τιμῆκα πόθιμος τάγα-
δον προσεγένετο τότε.
οὐσεῖσας γὰρ εἰς τὰς
έπινους. καὶ τιλαβεμένος
τῇ κράτῃ οὐτοῦ ἔτυχον.
ἀρέποι τὸ σὺ παιάν, αἴγα-
δην τοῖτο πλήρος ἐλπί-
δων. οὐτω μηδὲ οὐδὲ αἴ-
σωπός υπέρβρυος τὸ
πράγματί, πάλιν ἡρόε-
το σημάτια. τὸ δὲ φε-
γκότος τῷ αἴγρῳ (Ζε-
νᾶς λίνειται τούτοις)

τρόπος

bi, & solutionem lin-
guæ, & sermonis cur-
sum, & eam quæ fa-
bularum est doctrinam
largientem. statim i-
gitur excitatus, ait: Pa-
pæ, ut suaviter dormivi,
sed & pulchrum som-
nium videre visus sum.
& ecce expedite lo-
quor, Bos, asinus, ra-
strum: per deos intel-
lico, unde mihi bonum
accesserit hoc: quia e-
nim pius fui in ho-
spites, propitium nu-
men consequutus sum.
Ergo benefacere, bonâ
plenum est spē. Sic igitur
Æsopus lætatus facto,
rursum cœpit fodere.
Sed præfecto agri (Ze-
nas erat ipsi nomen)

ad

ad operarios profecto,
 & horum unum, quoniam
 patrum erraverat
 in opere, virgâ verberâ-
 te, Æsopus statim ex-
 clamavit: Homo, cujus
 gratiâ eum qui nullam
 fecit injuriam, sic verbe-
 ras? & omnibus temerè
 plagas ingeris quotidiè?
 omnino renunciabo hæc
 hero. Zenas autem hæc
 ab Æsopo audiens, ob-
 stupuit nō mediocriter,
 & secum ait: quòd Æso-
 pus loqui cœperit, nulla
 mihi utilitas erit: præve-
 niens igitur ipse, accu-
 sabo eum coram domi-
 no, antequâm ipse hoc
 idem faciat, & me herus
 procuratione privet.
 His dictis, urbem versus

ad

πρὸς τοὺς δρυαῖοις
 ἀλθόνται, καὶ τάπερ ἔνα,
 πασδίκη μηρὸν ἐσφάλη τὸ
 ἔργον, τῷ ράβδῳ πατέξαν-
 τος, αὐσωπῷ παραχρῆ-
 μα ἀνένταγεν· ἀνθρώποι,
 τὸ χάρεν τὸ μηδὲν οὐδὲν γ-
 κότα δέτας αἰνίζει, καὶ πᾶ-
 σιν εἴη πληγὰς ἐμφορῆς
 οἱ οὐρανοί; πάντας αὐτούς
 γελῶ ταῦτα τῷ πειθαρέ-
 νῳ. Πλῖνος δὲ ταῦτα τὸ αἰ-
 σώπος ἀνάστας, οὐ πλάγητε
 δέ μεσως, οὐδὲ πρὸς ἑαυτὸν
 πειθεῖτε πάντος λαλῆν αρ-
 γάμηνται, δέκετε μοι ὅφε-
 λονται. Φθάσας τοινυι
 αὐτὸς πατηγορίσω αὐτῷ
 τὰ τὸ δεσπότη, πρὶν αὐ-
 τὸς τὴν αὐτὸν δράση, καί-
 με ὃ μετέποτες τῆς Ἐπ-
 ρωτῆς παραλύσῃ. ταῦτα
 πάπιθμον, σὺντὸν τῆς πόλεως
 πρὸς

πρὸς τὸν Διεσπότην μάλανε,
καὶ διὰ σωὶς Θεούβων προσ-
ελθὼν, χαῖρε, φησί, δέσπο-
τα. ὁ δὲ, τί τοι θορυβοῦμεν;
παῖδες, φησί; καὶ οἱ γῆραις,
χρήματα τοι εὐδατώδος ἐμ-
πλάκηρῶν τούτων. καὶ οἱ δι-
εσπόταις, οὐτας τοι διενέφρον
παῖδες παιδὸν παῖδεν μη-
νεγκειν; οὐ τῶν οὐτωντι
παῖδες φύσιψι γένηντες; καὶ
οἱ, ἐξ οὐτων, αὖτε αἰσω-
ποὶ ἀνεῳδος τὸ κρότον
ἐπειροῦνται λαλεῖν μηρέατο.
καὶ οἱ Διεσπόταις, δέ τοι σοι
μηδὲν τῷ παῖδες παῖδες γέ-
νετο, τότε νομίζοντι τα-
γας εἶνας. ὁ δὲ, καὶ μάλα,
φησίμ· ἀμὴν γαρ ἐις ἐμὲ
πρινθεισεν, οὐάμεν παῖδειν
μη διεσπότας· εἰς δέ τοι καὶ
Θεοὺς οὐ φερεῖται βλασ-
φημεῖ, τούτοις δρυγῷ

λα-

ad dominum vexitus est.
Cæterū turbatus cùm
accessisset, Salve, inquit,
here. Ille verò: Quid
perturbatus ades? inq̄t:
Et Zenas: Res quædam
monstrofa in agro con-
tigit: Et herus: Nunquid
arbor præter temp⁹ fru-
ctum tulit? aut jumen-
tum aliquod præter na-
turam genuit? Et ille:
Non ita, sed Æsopus, qui
anteā erat mutus, nunc
loqui cœpit: Et herus:
Sic tibi nihil boni fiat,
hoc existimāti monstrū
esse: Et ille: Et sanè, inq̄t:
Nam quæ in me contu-
meliosè dixit, sponte p-
tereo here: In te autem,
& Deos intolerabiliter
conviciatur. His irâ
per-

percitus herus , Zenæ
ait , Ecce tibi traditus
est Æsopus, vende, do-
na , quod vis de eo fac.
Quum autem Zenas in
potestate sua accepis-
set Æsopum , & quod
in eum haberet impe-
rium, ei renunciasset:
ille , quodcunque vo-
lenti tibi licet, inquit, ef-
fice. Fortè verò quum
vir quidam jumenta
quæreret emere, & pro-
pterea per agrum illum
iter ficeret , & Zenam
rogaret : ille , jumen-
tum non licet mihi, in-
quit, vendere: sed man-
cipium masculū, quod
si vis emere , adest.
Quum verò merca-
tor dixisset ostendi sibi

λικφθέσις ὁ θεοπότης, τῷ
Ζλωᾶ φησιν· ἴδίς σοι πα-
ραδεῖθοτ; αἴσωπος· ἀπό
δέ, Λάρησαι, οὐ βόλει ἐπ'
αὐτῷ ποίησον. Τὸν Ζλωᾶ
ἐφ' αὐτῷ γενόμενον πα-
ραλαβόντος τὸν αἴσωπον,
καὶ τὸν καὶ αὐτὸν Λευπο-
τείαν αὐτῷ αὐταγγείλαν-
το, ἐκεῖνος δέ, τι λέγει πο-
τε βολομελέω, σοι τούτοις φη-
σιν, ἔργασαι. κατὰ τὴν Αἴ-
τινα τύχειν αὐτρός τίνος
κῆλεν γίνεται τῷ πρία-
νῳ, ηγέτη μιᾷ ταῦτα τὸν
ἄγρον διέσθιτο, ἐκείνον
ηγέτην Ζλωαῖνος ερομένος, ἐ-
κεῖνος, Θρέκεμα μήδον τούτοις
μοι, φυσίν, ἀποδίδωσαι.
σωμάτιον δὲ ἀρρέν, οὐ περ
εἰς θελεις ὄντυσασθαι, πά-
ρεται. Τὸν εἰμιπόρον φύσαν-
τον ψηδεῖχθιναι αὐτῷ

πόσωμάτιον, ηγεὶ τὸν ζλωᾶ
τὸν αὐτωπόν μεταπεμφαμέ-
να, ὁ ἡμπορὸς οἰδὼν αὐ-
τὸν, ηγεὶ αὐτακαγχάσας,
πόθεν σοι, φησι πρὸς τὸν
ζλωᾶν, οὐδὲν χύδα; πό-
τερον τὸν λεχός δῆται νευδρός,
ἢ ἀνθρώπος; ὅτε εἰ μή
φωνίων εἶχεν, οὐδὲν ἀνέ-
δε μή τοι δοκεῖν ἀσπο-
νύλη. Ιὔτοι τοι μοι τῶν πο-
ρέων δίενοψας ταῦτα τοῦ
ναθάρματος ἔνεκεν; ταῦτα
εἰπών, ἀπήντη τὸν ἕαυτόν
οὐδόν. ὁ δὲ αὐτωπός μετα-
διώξας αὐτὸν, μετένομος, φη-
σιν. ὁ δὲ μεταστραφεῖς, αὐ-
τοὶ διέποιη, φησιν, αὐτὸν
παράτατε οὐών. ηγεὶ οἱ αὐ-
τωποις, εἰπέ μοι, τίνος ἔνε-
κεν διῆρος ἐπήλυθας; ηγεὶ
ὁ ἡμπορὸς· νάθαρμα, ιὔτοι
τοι χρηστὸν προώμαν. οὐ δέ

servulum, & Zenas Æ-
sopum accersisset, mer-
cator videns ipsum, &
cachinnatus: Unde ti-
bi, inquit ad Zenam,
hæc olla? utrum trun-
cus est arboris, an ho-
mo? hic nisi vocem ha-
beret, fermè videretur
uter inflatus. Quare
mihi iter rupisti hujusce-
piaculi gratiâ: His di-
ctis, abiit suam viam.
Æsopus verò insegu-
tus ipsum: Mane, in-
quit. Ille autem conver-
sus: Abi, inquit, à me
fordissime canis. Et
Æsopus: Dic mihi,
cujus rei causâ huc ve-
nisti? Et mercator: Sce-
leste, ut aliquid boni
emerem: tui, quod in-
b

utilis & marcidus sis,
non egeo. Et Æsopus:
Eme me, & si qua cūt fi-
des, multū te juvare
potis sum. Et ille: Qua
in re à te juvari pos-
sem, cūm sis odium pe-
nitūs? Et Æsopus: Non-
ne adsunt tibi pueruli
domi turbulenti & flen-
tes? his præfice me pæ-
dagogum, & omnino
cis pro larva ero. Ridens
igitur de hoc mercator,
inquit Zenz: Quantū
malum hoc vendis vas?
Ille verò: Tribus, in-
quit, obolis. Mercator
autem statim tres obo-
lis solvit, dicens: Nihil
exposui, & nihil emi.
Cūm igitur iter fecisset;
ac pervebissent in suam
de-

ἀχρότα ηγείσα πρᾶ δύτω,
ἢ χρύσῳ. καὶ οὐδεποτέ,
θυμοῖς με, ηγεί εἰ τίς ἔτι
πειστήσει, πολλοῖς ἀφελῆ-
σαι, οἶδα τὸν μά. ηγεί οὐ, τί
δ' αὖθις οὐδεποτέ, συγκα-
τητῷ δύτῃ αὐτοχρημα;
ηγεί οὐδεποτέ, & παρέ-
τι σοι πανδίοις οἴκοις ἀτα-
κτῆσται ηγεί ηλαίονται; τέ-
τοις ἐπίγνωσόν με πανδά-
γηγόν, ηγεί παντως αὐ-
τοῖς αὐτὶς μορφῇς ἐσομά-
γελάσαις δημιτάτῳ δέκτη-
πορός, φησι τῶν γυναικῶν πό-
σε τὸν κόπον τέτοιο πωλεῖς
ἄγγειον. ὁ δὲ, τελῶν, φησίν,
οὐδολῆς. ὁ δὲ ἐπορός αὐτί-
κα τὸς τρεῖς οὐδολὸς κατε-
βάλλετο, λέγων· δολέν κα-
τεθέμεν, ηγεί δολέν ἐπριό-
μεν. οὐδεποταμών τοι γε
ρῆμ, οὐδεποτελένων εἴη;

τίκαδε, παιδίσκοις δύο ἔ-
τι υπὸ μητρὶ τελουῶται, τὸ
οὖσαπον ἴδόντας οὐγέται συγ-
χυτέσταις ἀνένθαξε. οὐχὶ οἱ
οὖσαπον σὺθὺς τῷ ἐμπόρῳ
φυσίν ἔχοντες τὴν παγγε-
λίας ἀπόδεξιμον. οἱ δὲ γελά-
σας, εἰσελθόντες φυσίν ἀ-
σπασαν τὰς σκαδέλασσας.
τὸν δὲ εἰσελθόντα οὐχὶ ἀ-
σπασάμενον ἴσθνησεν εἰ-
ποι, τί ποτε αἴρα καὶ
τῷ ἡμῶν δούποτη, φασὶ,
συμβεβηκεν, ὅτι σωμάτιον
αὐχρὸν οὔτως ἐπρίατο;
ἀλλ' ὡς ἐοικεν αὐτὶ βε-
σκανίσ τότον φέλοιας
ώνυσατο. μετὰ δὲ πολὺ
οὐχὶ ὁ ἄμπερος εἰσελθὼν τὰ
πόσις ὅδὸν σύτρεπιαθλίου
τοῖς δίσκοις ἐπέσκυψε,
μέντην γε τὸν ἐπίσσον
τὸν Αἰσίαν πορσύαδει.

domum, pueruli duo,
qui adhuc sub matre e-
rānt, Æsopo viso per-
turbati exclamaverunt.
Et Æsopus statim mer-
catori inquit: Habes
meę pollicitationis pro-
bationem. Ille verò ri-
dens, ingressus, inquit:
Saluta conservos tuos.
Introgressum autem, ac
salutantem videntes illi,
Quódnam malum nō
stro hero, inquiunt, con-
tigit, ut servulum defor-
mem adeò emerit? sed,
ut videtur, pro fascino
domus hunc emit. Non
multò verò post & mer-
cator ingressus, appa-
rari res ad iter servis jus-
fit, quod postridiè in A-
siam profectus esset.

Illi igitur statim vasa dis-
tribuebant: at Æsopus
rogabat levissimum onus sibi concedi, tan-
quam nuper empto, &
nondum ad hæc mini-
steria exercitato. His
autem, & si nihil tollere
vellet, veniam præben-
tibus, ille non oportere
dixit, omnibus laboran-
tibus, se solum inutilem
esse. His quod attollere
vellet permittentibus,
huc & illuc quum cir-
cumspexisset, & vasa cō-
gregasset diversa, sac-
cos, & stramenta, & ca-
nistros, unum canistrum
panis plenū, quem duo
bajulare debebant, sibi
imponi iubet. Illi au-
tem ridentes, & nihil
cōscie

οἱ μῆδοι αὐτίναι τὰ σκούπη
διεμβιζεῦσθο. ὁ δὲ αἴσωπος
ἐδέστο τῷ οὐρανῷ τὸν
φορτίων αὐτῷ παραχο-
ρεῖσθε δηνεωνήτω, ηγε-
μύτῳ πρὸς τὰς τελεύτας
πτουργίας γεγυμνασμέ-
νω. τῇ δὲ ηγετὶ μηδὲν αἴρε-
βάλιται, συγγνώμην πα-
ριχομένων, ἐκεῖνος οὐ
δέντις λέγε, παντων κο-
πιόντων, αὐτὸν μόνον ἀσω-
τελῆ τυγχανόντων. τῇ δὲ ὅπερ
ἄν αἴρει βάλιται ἐπιβε-
πόντων, θεῖρον ηὔκαστε
πορθιβλεψιμόν, ηγε-
σισύναθροισας διόφορα,
σάκκος ηγετοπράματα, ηγε-
γυργάθρα, ἔνας γύργαθρος
αἴρτων πεπληρωμένον, δι-
δύο βατάργην ἐμελλον, αὐ-
τῷ ἐπιτεθῆναι ηελσύρ. οἱ
δὲ γελάσασθο, ηγετὶ μηδὲν
εἶναι

τὸν μωρότερον τὸ κυδαίον
τούτο παθάρια τῷ φά-
μνοι, ὃς μηρῷ μήνῃ ἐμ-
προσθεῖ τὸ οὐφέταλον ἐ-
δέτο αἴρας τὸν Φορτίων,
τῶν Ἰαντίων βαρύ-
ταλον ἀλεῖσ, χρήματα μέν
τοι τὸν ἔπιθυμίαν αὐτοῦ
πληρώσας, πόλαβόντες
τὸ γύργαχθον, ἔπιτιθέασι
τῷ αἰσθάπῳ. Οἱ δὲ πάλαι τῷ
ἄμαυ τὸ Φορτίον ἀπηχ-
θισμένοι, πλοῦρον καὶ εἴ-
τε μικρούντο. Τὸ δὲ ιδῶν
ὁ ἡματόρος, ἀπεθάνυμασθε,
ηγεὺ φησίν· αἴσθαπτο εἰς
τὸ ποντίν πρόθυμον τὸν,
ἔδη τὸν ἔπιθυμον τιμὴν
ἀξέτισε, κῆλεοις γε φέρ-
σον ἕρατο. ἐπειδὴ πάσις
αἴρεται κατέλυσαν, αἴ-
σθαπτο κελευθερίας αἴρο-
δετῆσαι, ἥμαδες τὸ γέρ-

esse stultius vili hoc sce-
lesto, inquietes, qui
paulò antè levissimum
rogabat tollere onus,
nunc omnium gravissi-
mum elegerit: oportere
tamen desiderium eius
explere, sublatum ca-
nistrum, imposuerunt
Æsopo. Ille verò hu-
meris onere gravatis
huc & illuc dimove-
batur. Hunc videns
mercator, admiratus
est, & inquit, Æsopus
quum ad laborandum
promptus sit, jam suum
precium persolvit: ju-
menti enim onus sustu-
lit. Quum verò horâ
prandii divertissent, Æ-
sopus jussus panes dis-
pensare, semivacuū ca-

nistrum multis comedientibus fecit: unde etiā post prandium leviore onere facto, alacrius incedebat. Verūm vesperi quoque illīc quō diverterant pane distributo, posterā die vacuo omnino humeris sublato canistro, primus omnīū ibat, ut & conservis præcurrentem hunc videntibus dubium faceret, Utrūm putridus esset Æsopus, an quis aliis. Et quum cognovissent illum esse, admirabantur, quod de migratus homuncio sacerdiū omnibus fecerit: quoniam qui facile absumerentur panes sustulit, quum illi

stra-

γαῖον, πολλὴν φαγέτιον, ἐποίησεν οὐδὲν καὶ μετὰ τὸ αἴσιον οὐδὲ φότερος τῷ φορτίῳ γεγονότος, προθυμότερον ὥστε. οὐχὶ δὴ οὐχὶ ἐσπάρας τὸ πατύχθισαν παικτικούς, τῇ ἐφεξῆς οὐκέτι κενὸν παικτασιν ἐπὶ τὸ ὄμων ἀνέχων τὸν γαρυθόν, πρῶτος ἀπαίτωρ μέτι, οὐκ οὐχὶ τοῖς συνδιλλοις προτρέχοντα τότε μέρωσιν ἀμφιβολα γίνεται, ποτέρου οὐ σαπρός θέτιν αὖσωπόθ, οὐτερόθ. οὐχὶ παταριαθέσιν ἐπένοι αὐτοῦ Θαυμάζειν, οὐτε τὸ μεμελασματίον ανθρώπινον, νουτεχεισθα παιτῶν ἐπραξεῖ, τοὺς παῖδες διαπανωμένους αἴτος αἰράμενον, ἀνείνων τὸ

τρέ-

τρύματα καὶ τὰ λοιπὰ τὰ
σημεῖαν ἐπιφορτισαμέ-
νων, οὐδὲ φύσις ἔλαχεν
ἔτωσί δακτυνάθαι. οἱ μὲν
οὐδὲ μετόφθονοί τὸν τὴν ἐφέ-
σω γενόμενον, τὰ μὲν ἀλ-
λα τὰ αὐθραπόδωρ σιώ
κέρδη ἀπέδοσο, πέλε-
φθι δὲ αὐτῷ θρία, γραμ-
ματικὸς, φάλτης, ηγεῖς οἱ
ἄσωποι. Τὸν δὲ τοις αὐτῷ
σωμήθων συμβουλούσας
εἰς σάμου ἀπῆραν, ὡς ἵνε
διὸ σιώ μείζονι κέρδη
ἀπεμπωλήσουσι τὰς σω-
μάτια, πείθοντες ηγεῖς οἱ με-
τόφθονοί τοις σάμοις,
τὸν μὲν γραμματικὸρ
σιώ τῷ φάλτῃ ηγεμόνας
τοὺς ἀνθραπόδες, ιστιγίη
ἀπεφωνεῖται τὸν πρωτητήν.
τὸν δὲ ἄσωπον, οὐδὲ με-
τάμοθεν ἔχει νοομέσσαν,

strumenta & reliquam
supellecilem bajula-
rent, quae non est sortita
naturam, ut sic absume-
retur. Mercator itaque
cum esset Ephesi, alia
quidem mancipia cum
lucro vendidit: reman-
ferunt autem ei tria, Gram-
maticus, Cantor, & Æ-
sopus. Quum vero qui-
dam ex familiaribus ei
suasisset in Samū ut na-
vigaret, tanquam ibi cū
majori lucro divendi-
turo servulos persuadet.
Et mercator quum per-
venisset in Samū, Gram-
maticum quidē & Can-
torē, utrūq; novâ veste
indutum statuit in foro:
sed Æsopū, quoniā nec-
unde poterat ornare,

(totus enim erat mendosus) veste ex sacco ei circumpositâ, medium inter utrumque constituit, ut & videntes stuparent, dicentes: Unde hæc abominatio, quæ & alios obscurat? Æsopus autem quamvis à multis mordetur, stabat tamen audacter ad ipsos intuens. Xanthus verò philosophus habitans tunc Sami, profectus in forū, & videns duos quidem pueros cum ornatu astantes, medium verò horum Æsopum, admiratus est mercatoris commentum, quod turpem in medio collocauerat, ut appositione

de-

(οὐλόγῳ γε λίγῳ ἀμαρτηματικῷ)
καθῆται σάκκος τόπῳ πειναθάψας, μέσον ἀμφοῖς ἔστησεν, ὃς ηὔξει τὸς ὄρεων λαζαρίσας καὶ γενεταῖς πόσιν τὸ βδελυγμα, τὸ ηὔξει τὸς ἀλλαχθὲντος φανίσας; αἴσωπος δέ,
καί τοι πότε πολλῶν σηπτόρευνθε, ἵστατο μέν τοι πολυμηρὰ περισσοτέρας αὐτὸς ἀτενίζειν. Ξαύθος δέ τοι φιλόσοφος οὗτος τὸν νοοιπούτων
ἄντει πλακάτα τὴν σάρκα, προελθὼν ἐπὶ τὸν ἀγρανό, ηὔξει θρασύμηνος τὸς μηδὲ δύο παιδασσών σὺν πρεπείᾳ παρισταμένος,
μέσον δὲ τόπων τὸν αἴσωπον, ηὔγαστα τὸν τὸν ἐμπόρος ἐπινοιάν, ὅπως τὸ αἰχρὸν ἐν τῷ μεταξὺ τεταχεῖν, ὃς τῷ παραβισε

73

τὸν δυσειδῆς, κακλίας ἴ-
αυτῷ τὸν νεανίας φανῆ-
ναι. ἐγγυτέρω δὲ οὐτισμός,
ἐπάθετο τὸ ψάλτη, πόθεν ἀμ-
εῖον. οὐδὲ δέ, παππαδόκιος.
οὐδὲ ὁ ξαύθητος· τί σπουδαῖς
ποιεῖν; δέ, πάντα. οὐδὲ
ἐπὶ τύποις αὔσωπος· θε-
γίλαστε. τὸ δὲ χολαργικὸν
οἱ τῷ ξαύθῳ συνήσσων, ὡς
εἰδον αὐτὸν γελάσαντα οὐδὲ
παραφύναντα τὸν ὀδόν-
τας, θραύψας καί τι τέ-
ρας ὄρας πλοξάντων, οὐδὲ
τὸ μή, τὸ πᾶν μύλον οὐτίν
διέντας ἐχρεσα λέγοντος,
τὸ δέ, τί ποτε αἴρεις ιδῶν
γείλαστε, τὸ δέ, ὡς οὐκ εἰ-
γίλαστε, ἀλλ' ἐρρίγηστε,
πάντων δέ βουλομένων
γνῶντες τίς ποτε λῦσθει-
λας, εἴτε τίς αὐτὸν προσέλ-
θει τῷ αἰσθάπῳ, φησίρ-

deformis, pulchriores
seipso adolescentuli ap-
pateret. Propius autem
astans, percontatus est
cantorem, cuius esset, &
is, Cappadox, tum Xan-
thus: quid igitur scis fa-
cere? hic, Omnia. atque
ad hęc Æsopus risit. Sed
discipuli qui cum Xan-
tho unā erant, viderunt
ipsum risisse, & ostēdis-
se dentes, statim & ali-
quod monstrum videre
arbitrantibus: & uno,
certè hernia est, dentes
habens, dicente: alio
verò, quidnam videns
risit: alio, non risisse; sed
riguisse: omnibus autem
volentibus cognoscere
cur risisset, unus ipsorum
accedens Æsopo, inquit:

Cujus rei gratiâ risisti? Et is: Abscede marina ovis. Illo verò confuso funditus eo sermone, repenteque sedente, Xanthus inquit mercatori: Quanto precio Cantor? Illo autem mille obolorum respondente, ad alterum ivit, immenso auditio precio. atque & hunc rogitante Philosopho, Cujás nam foret, & auditio Lydum esse: rursus quergante, Quid ergò scis facere? Et, illo dicente, Omnia: iterum risit Æsopus. Ex scholasticis autem quodam dubitante, quidnam hic ad omnes ridet? aliis ei.

Ἱτος χάρειν γέλασας; ήγει ἄς, ἀποχώρησαντος θαλάσσιου πρόβατον. τὸ δὲ ἀμικανύσσωνται τοῖς ὅλοις ἵδι τῷ λόγῳ, πάντῃσι σὺνειώς αὐταχωρίσσωνται, ὁ ξαύθαι τῷ ἐμπέρῳ φιστώσσας τιμάται ὁ φάλατος; τὸ δὲ ἥπιων ὀβολῶν ἀποκρυψαμένος, πρὸς τὸ εἰρηνικὸν ἔλεον, πρέβαλλεν ἀνάσσας τὸ τίμυμα. ήγει μείται καὶ ταῦτον ἔφομεν τὸ φιλοσόφῳ, πόθεν ἀμέν, ηγεί ἀκόσσωνται διτιλυθός, ηγεί ἐπανβομένος, τί οὖν οἴδας ποιεῖν, ηγείνειν φαμένος, πάντα, πάλιν ἴγελασεν αἴσωπον. τῶν δὲ χολαργιῶν δὲ τινῶν ἀπεργμένος, τί διάποτε διτροπός πρὸς πάντας γέλει; εἰτερός πρὸς αὐτὸν

αὐτὸν ἐπειν' εἰ βέλη γέγε
σού θαλάττῃ ϕάγε
ἀνδρού, δρώτησον. οὐδὲ
ξαύθῃ γέτι αὐτοῖς ὑρέτο
τὴν ἐμποροῦ, πόσα τιμή-
ματῷ οὐ γραμματινός;
καὶ πάντα τεχνίων ἐβο-
λῶν ἀποκριναμένος, δυσ-
φόρως οὐ φιλότερος ἤνεγ-
νε τὸν ψῆφον τὸν τι-
μήματῷ, καὶ στραφεῖς ἀ-
πέστη. τὸν χολαργικὸν ἐρε-
μένων, εἰ μὴ ἔρεσεν αὐτῷ
τὰ σωμάτια· ναί, φυσικόν,
ἄλλα δόγμα κατέται, μὴ
αὐτοράπεδον ὠνειδῶν τὸν
πολυτίμων. ἐνὸς τὸν των
φαντινός, ἀλλ' εἰ ταῦθ'
ἔτως ἔχει, τὸν γουῶν αὐτοῦ
τὸν τοῦ στρατοῦ νόμον τὸν
ποδῶν ἴσατο μὴ ὠνέσαι-
δαι· τὸν αὐτὸν γένη γέ-
ττῳ λειτουργίαν εἰσοίσῃ,

γέτι

ei dixit: Si vis & tu ma-
rinus hircus vocari, ro-
ga. Xanthus autem &
rufus rogavit mercata-
torem, Quanto precio
Grammaticus? Et illo
tribus millibus obolo-
rum respondentē, ægrè
Philosophus tulit im-
mensum preciū, & ver-
sus discedebat. Schola-
sticis autem potentibus,
An non placuerint ei
servuli: Næ, inquit, sed
decretum est non emere
mancipium preciosum.
Uno autem ipsorum di-
cente, Sed si hæc ita se
habent, igitur tur-
pem hunc nulla lex im-
pedimento est ne e-
matur: idem enim &
hic ministerium afferet,

& nos precium hujus exponemus. Xanthus ait: Sed ridiculum esset, vos solvisse premium, me autem servum emisse, alioqui & uxorcula mea munditiæ studiosa, non ferret à deformi servulo serviri sibi. Ac scholasticis rursum dicentibus: sed propè est sententia, ne pareatur fœminæ. Philosophus dixit: Faciamus priùs periculū, an sciat aliquid, & ne premium incassum pereat. Adiens igitur Æsopum, Gaudē, inquit; Et ille, nūmnam tristabar? Et Xanthus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus unā cum aliis inex-

ηγεὶ οὐμέτι τὸ τίμημα τέττα
καταθησόμεθα. ὁ ξανθὸς
ξέφη· αὖλα γελοῖον ἀντὶ γε
ὑμᾶς ἐκπίσαι τὸ τίμημα,
ἰμὲ Ἰητὸν δέλλον ἀνύσασθαι
ἄλλως τέ, ηγεὶ τὸ γυναικόν
μου καθάριον ὅμη σὺν ἀν
ανάχριτο οὖν· αἱ χρῆσται
ταῖς ψήφισταισθαι. τῶμ
δὲ χολαστικῷ αὖθις ἀ-
πόντων. ἀλλ' ἵγγις οὐ
γυνώμη, πατὰ τὸ μή γε
θεαθε γυναικί. φιλόσο-
φος ἔπει, λάβωμέν πρό-
τις πορτον πεπονταν, εἰ οἶδε τι,
μήποτε καὶ τὸ τίμημα μά-
τιν ἀπόλιτο. προσελθὼν
γοῦ τῷ αἰσώπῳ, χαῖρε,
φιστε. καὶ οὐ, μή γε ἐλυπά-
μεν; ηγεὶ ὁ ξανθός, ἀσπά-
ζομείσε. πάκενθος, πάγω
σε. καὶ ὁ ξανθὸς ἄμα τοῖς
ἄλλοις ἔπει τῷ πορτον

τοῦ οὐκέτι τοῖμας φίλος ἀπο-
νοίσεως εἰπλαγέσι, ἡρεῖο,
πολυπός εῖ; οὐδὲ, μέλας,
φυσίκη ὁ ξανθός, ὁ γῆτός,
φυμ, ἀλλὰ πάθει γεγέ-
νησαι. οὐδὲ δέ, εἰ τὸ γκαρός
τὸ μυτρός με. οὐδὲ ὁ ξανθός,
οὐ τοῦτο λέγω, ἀλλ' εἴ
πάσιων πάπια γεγένησαι. οὐ-
κεῖνος, τὴν αὐτήγουλέν μοι
ἢ μύτηρ μεῦ, πάτερν ἐν
αὐτῷ γεώτεντα πατέργεω. οὐδὲ δέ
φιλόσσοφός, τί δέ τι πάτ-
έρν ἐπίστασαι; οὐκεῖνος,
τὸ δέ. οὐδὲ ὁ ξανθός, τίσα
φόπον; οὐδὲ, ἐπιθάνατο
ἵτοι πάντας ἐπίστασαι
ἐπαγγείλαντο, εἴμοι δέ
πατέρειπον οὐδὲ δι. οὐδὲ
ἄδι τούτοις οἱ χολατοί
κοὶ πέρι φυῶς οὐδὲ μένοι,
νη τίνι θέται πρόσονταν,
ἔφοισαν, πάντας παλαιός

peccato & prompto re-
sponso stupefactus, ro-
gavit, cujas es? ille, niger.
Et Xanthus: Non hoc,
inquam, sed unde natus
sis. Et is, Ex vêtre matris
meæ. Et Xanthus, Non
hoc dico, sed in quo lo-
co natus sis. Et ille, Non
renunciavit mihi mater
mea, utrùm in sublimi
loco, an in humili. Et
Philosophus: quid verò
facere nosti? Et ille, Ni-
hil. Et Xanthus, Quo-
modo? Et is, 'Quoniam
hi omnia nôsse professi
sunt, mihi autem reli-
querunt nihil. Atque
hęc scholaftici vehemē-
ter admirati, Per divi-
nam providentiam, di-
xerunt, Valdè bene re-
spon-

spondit: nullus enim est homo, qui omnia nō rit: & propterea scilicet & risit. Rursus igitur Xanthus inquit, Vis emam te? Et Æsopus: Me hac in re consultore eges: utrum stibi videtur melius, aut emere aut non, fac. Nullus enim quicquam vi facit: hoc in tua possum est voluntate. & si volueris, crumenæ januam aperiens, argentum numero: sin verò minimè, ne cavillare. Rursus igitur scholaftici inter se dixerunt: Per Deos superavit Præceptorem. Xanthus verò cùm dixisset, Si emero te, fugere voles? Ridens Æsopus, ait:

ἀπεκρίνατο· δὲ γερὸς ὁ
Ὥσης ἐν Θράπον, ὃς ἀν
ταῦτα εἰδένη· διὰ γερὸ^ν
ταῦτα Διηράδης οὐτὶς ξυ-
λα. αὖθις δὲ ὁ ξεύθος φη-
σί, βόλῳ προκαίσε; οὐδὲ
ὁ αἴσωπος, οὐτὶς πρὸς τὴν
το συμβόλην δέν; ὅπετε-
ρόν σοι δοκεῖ βέλτιον, τοῦ
προκαθατε, οὐ μη, ποιε.
ἔδεις γε δὲ τὸν πρὸς βίον
ποιεῖ. τοῦτο πάρα τῇ σῇ
καται γνώμη. οὐδὲ μή γε
βόλη, βαλαντίς θύραν
ἀνοίξεις, αργύρειον αριθ-
μός. εἰ δὲ μη, μή συπῆτε.
πάλιν οὖν οἱ χολαργοὶ
πρὸς ἀλλήλους ξφασκε,
νὴ τὰς θεὰς νενίκηε τὸν
καθηγητήν. τὸ δὲ ξεύθος
φύσαντος, οὐ προκαίσε-
σε, οὐαπετεῖσαν βόλη-
ση; γελάσας οἱ αἴσωποι,

Ἐφη τότε εἰς βαλύσομαι
πρᾶξαι, καὶ πάντως χρή-
σομαί σοι συμβόλω, ὃς δὴ
ναι συ μηρῷ πρέσβεις εἴ-
μοι. καὶ οὐδεῖς οὐδεῖς· οὐδὲ
μῆλοις, ἀλλ' αὐχρός εἰ.
καὶ καῦς, εἰς τὸν ἄφο-
ρῶν δῆμο φιλόσοφε, οὐδὲ μὴ
εἰς τὸν ὄψιν. τότε τῷ ἐμ-
πόρῳ προσελθὼν οὐδεῖς,
φυσί· πόσος τοῦτον πωλεῖς;
οὐδὲ οὐδεῖς, οὐδεῖς πόσος πω-
λεῖς τοὺς ἐμπορίους, θει τὸς
εἰδίους στὸν πωλεῖς ἄφεις, τοῦ
αὐχρόν τοτού εἶλον. Θάτε-
ρον τὸ λειπόντινον ἀνηγάνει, τοῦ
τούτῳ πρόσδομα λάβει. οὐδὲ
οὐδεῖς, καὶ μῆτρα, ἀλλὰ
τοτού. οὐδὲ οὐδεῖς, οὐδεῖς
εὐηγόντα ὀβολῶν ἀνηγάνει.
οὐδὲ οἱ μῆλοι χολαργίαι
παραχρῆμα τελεσθε-
ρίγκαγτες πατέσθησαν,
οὐδὲ

ait: Hoc si voluerō face-
re, nullo modo utarte
consultore, ut & tu pau-
lò antè me. Et Xanthus:
Benè dicis, sed defor-
mis es. Et ille: Mentem
inspicere oportet, ô Phi-
losophe, & non faciem.
Tunc mercatorem ad-
iens Xanthus, inquit:
Quanti hunc vendis? Et
ille: Μή vituperes, ades,
meas merces: quoniam
te dignis pueris dimis-
sis, deformem hunc e-
ligis. alterum horum e-
me, hunc autem aucta-
rium accipe. Et Xan-
thus: Non certè: sed
hunc. Et Mercator: Se-
xaginta obolis eme. Et
scholastici confestim
collatos exposuerunt,
Xan-

Xanthus autem pos-
sedit. Itaque publi-
cani venditione co-
gnitâ , aderant inda-
gantes , quis vendi-
derit , quis emerit. at
cùm puderet utrumque
se pronunciare , pro-
pter vilitatem precii ,
Æsopus stans in me-
dio , exclamavit : Qui
venditus est , ego sum :
qui emit , hîc : qui ven-
didit , ille : si verò ipsi
tacuerint , ego igitur
liber sum. Publicani
verò diffusi risu , do-
nato Xantho vectigali ,
abierunt. Æsopus i-
gitur sequebatur in do-
mum euntem Xâthum.
Quum meridianus au-
tem æstus esset , Xan-
thus

οἱ δὲ ξαῖθοι ἐκῆσατο. οἱ
τοίνυν τελῶναι τὸν πρά-
σιν μεμαθύνοτος παρῆγ-
σαν αὐτακριβοῦσε· , τίς
μὴν οἱ ἀπειπωλύσας τίς
ἢ οἱ πενίμην . αἰχμω-
μένων δὲ μόροι γωνίαν
τοὺς αὐγαῖν , διὰ τὸ
πενίχρον τὸ τιμέματος ,
οἱ αἴσωποι τὰς εἰς τὸ μέ-
σον ἀνέκραξεν οἱ δὲ πρα-
τεῖς , ἐγώ . οἱ πενίμην
δὲ , στοσι . κρείον πολύσας ,
ἐνφυοσι . εἰ δὲ αὐτοὶ σιω-
πῶσιν , ἐγὼ αἴραξι λόγοι
εἰμι οἱ τελῶναι δια-
χυθεῖσε , ἔχαρισσεντο τε
τῷ ξαῖθῳ τὸ τέλος , καὶ
ἀπηλάγυσαν . οἱ μὴν οὐ
αἴσωποι ὑπολόγθι πρὸς
τὸν οἰκίαν ἀπιέντει τῷ
ξαῖθῳ , μετεγκενθῆται
μαντοὶ θύται , οἱ ξαῖ-
θοι

ΣΟΥ ἐν τῷ πριπατᾶν τῷ
χιτῶνα καὶ ασυράμυνθος,
ὅρε. ὁ πόλιος οἰκέτης πάτρος,
καὶ τὸν ιματίων ἐκόνδυσε δρα-
ξάμυνθος, ἐπιθέντος τῷ πόλιος
χαῖτος ἀλκυονε, οὐκέτι φυσι-
τίῳ ταχίστῳ με τώλην-
τον ἐπεὶ δραπέτησεν οὐκέτι
οἶχαίθεν, αὐτὸς ὅτε; ἐπι,
φυσίν, οὐν ἀποθύσαί γε τοιότων
τοιότων ψήνεται οὐδεσ-
πότην. εἰ γὰρ σὺ δοῦλος πότης
ών, οὐκέτι εναρθρώσῃς
νθος, οὐμως ἀνθεστήσῃς τῷ πα-
γίχεις τὴν φύσιν, ἀλλὰ βα-
δίζων δρῆσ, εἰ τύχοι τὸ δέ-
λον ἐμὲ πρόστιν τίνα σαλῆ-
ναι διανοίαν, καὶ τῷ με-
ταξὺ διπορείας τοιόν δε-
τὶ ἀπαύτησαι τίνι φύσιν,
αὐτάγκη πάσα τις πόρε-
ύον με ἀποπατᾶν. οὐκέτι
οἶχαίθεν, τότε σε θορυβεῖ;

thus inter deambulan-
dum pallium attollens,
mingebat. quod videns
Æsopus, vestibus illius
prensis, retrò ad seipsū
traxit, atq; inquit: Quām
celerrimē me vende, a-
lioquin fugiam. Et
Xanthus: Quamobrem:
Quoniam, inquit, non
possem tali servire he-
ro. Si enim tu qui he-
rus es, & neminem ti-
mes, tamen relaxationē
non præbes naturæ, sed
eundo mingis: si ob-
tigerit servum me ad
aliquid mitti ministe-
rium, & inter eundum
tale quid exigat natura,
necessæ omnino fuerit
volādo alvum levare. Et
Xanthus: Hoc te turbat?

tria mala volense evitare,
eundo mingo. Et ille,
Quæ? Et hic: Stanti
mihi caput perussisset
Sol, pedes verò terre so-
lum torridum, totii au-
tem acrimonia olfactū
offendisset. Et Æso-
pus: Vade, persuasiſti
mihi. Postquam au-
tem domi fuerunt, Xan-
thus jubens Æsopo ma-
nere ante vestibulum,
quoniam elegantiuscu-
lam esse ſibi mulierculā
ſciebat, neque oportere
ilicò talem turpitudinē
ei ostendi, antequam
aliquis ipſi urbana dice-
ret: Ipſe autem ingressus
dicit: Domina, nō etiam
poſthac objicies mini-
ſterium, quod mihi tuæ
pe-

τρία κακὰ βουλόμενο
θιαδράσαι, βαθίζω μέρων.
ηχίος, πῶια; πάνταν Θ,
ἴζωτι μοι τὸν μῆκεφα-
λιν κατέναυσε μάνιον
λΘ, τὸς Ἰωάννας τὸ τε
γῆς ἴδαιφος οὐκέπε-
ρωκενον, οὐκέτ δέρεθει-
μύτης τὸν ὄσφριτι μάνιον
λυπλίνατο. ηγόριστηποτο
βάθις, πέπεικάς με. ιπετ
ἢ ηγετοῦσινι φίπτετησαν,
ἢ ξεύθι φαραγγάλας
τῷ αἰσώπῳ μενεμεν πρὸ τοῦ
πελῶν Θ, ιπετοῖς καθά-
ειον οὐκαντῷ τὸ γενάον
ηδει. ηχίον εχρῆν διαπι-
νε τοιστοι αὐχος οὐτο-
φαυλίναι, πρίν τινα ηχει
πρὸς αὐτῶν ἀστιστήσει. αὐ-
τὸς δὲ σελθὼν λέγει, κυ-
ρία, δημίτι με τούτον θεμ-
όρειδις ζειθραπειας, οὐ-
πρέσ

πρὸς τὸ Θεραπαινίδιον τὸ
σῶν ἀπολαύσω. οὐδὲν γένεται
γὰρ πάντα σοι ἐπερωτήσει,
καὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν
όπως τεθέασαι, οὐδὲν γένεται
πρὸς τὸ πυλώνθρον ἔστιν.
καὶ πάντα μηδὲν ταῦτα. αἱ
δῖες γένεται θρανταύδες ἀλλή-
λες νομίσασαι τὰ λεχθήν-
τα, πρὸς ἀλλήλας οὐκ ἀ-
γεννῶσι οὐδὲ φισθήσουσι πρό-
τοι, τινὲς τάπειροι οὐκ εφί-
στησάντος τοῦτον. τὸ δὲ τὸ
ξεῖνθρα γνωσκός εἶσεν οὐκ
διέλειτο τὸν θεάνθρον πελσ-
τάσις, μισος τῶν ἀλλων
μάλιστον ὀργῶσας, οὐδὲν ὡς
ἀρρένων τὸν κλῆσιν
αρπάσασα, τὸν θεάνθρον
ἐπέραμψας ἵκαλε. οὐ-
κέντε φαμένδις, οὐδὲν γάρ
παρέμει. ἐπλαγέσας, σὺ,
φησίμ, εἰ; οὐδὲν εἰς, γάτε.

pedissequæ præstent.
Iam enim & ego puerū
tibi emi, in quo videbis
pulchritudinem, qua-
tem nunquam vidisti, &
& jam ante vestibulum
stat. Et ille quidem hæc.
Pedissequæ autem vera
existimantes quæ dicta
fuerat, inter se non me-
diocriter contendebat,
Cuinam ipsarum spon-
sus nuper emptus futu-
rus sit. Xanthi verò u-
xore intrò vocari novi-
tium jubente mancipiū,
una ex aliis magis acce-
lerās, & ut arrhabonem
vocationē arripiēs, no-
vitiū servū egressa accer-
sebat. Et illo dicente: Ec-
ce ego adsū, stupefacta:
Tu, inquit, es? Ethic, Ne.

Et illa, Sine invidia, ne ingrediaris intrò, aliquin omnes fugiant. Et tamen & aliâ egressâ, ac ut vidit ipsum, Cædaturtua, dicête, facies, & huc ingredere, sed ne appropinques: Ingressus stetit cotam domina. quæ, quum eum vidisset, oculos avertit ad Virum, inquiens, Unde mihi hoc monstrum attulisti? abjice ipsum à facie meâ. Et ille: Satis tibi Domina, ne meum submorde novitiū servum. Hæc autē, Videris, Xanthe, osus me, aliam inducere velle: & forte dum pudet dicere mihi, ut tuâ domo abscedam, canicipitem mihi hunc

ap-

πάκειν, ἀβύσσοντα, μῆ εἰσιλθης δέσω, καὶ πάντες φύγωσι. ηδὲ μέντοι ηδὲ ἄλλος θεόνθρον, ηδὲ ὁς ἀδεματοῦ, παταχθείσι φαμένις τὸ πρόσωπον, ηδὲ δυῦρο εἰσελθε, ἀλλὰ μή προσιγγίσῃ μοι. εἰσελθὼν ἐστι αὐτιμούτθεσποιν. οὐδὲ τὴν Θεασαμένη, τὰς δύεις ἀπέστρεψι τῷ πρὸς τὸν ἄνδρα, φακελόν, πόθεν μοι τὴν τὸ τέρας ἔνεγκας; ἐκβαλε αὐτὸν πρὸς με. Λακέναν, ἄλις σοι πυρίζε μή πρόσωπον με τὸν νεώνερον. οὐδὲ, οὐλῷ ἀξαύθε μησύσας με, ἐτέραν ἀγαγέσθαι βολόμην. καὶ ισως αἰδίσμην φράσαι μοι, ὡς φίλοι σινέας αἰναχωρίσω, τὴν κυνηγεῖφαλόν μοι τὴν

κέκομενος, ὃς ἀπὸ τὸν αὐτὸν δισσαναχετῶσα λαζαρέαν, φύγω. Λός οὖν μοι τὸν προῖνόί μοι, οὐδὲ πορσύσομαι. πρὸς ταῦτα τὸν φαύθοντα μεμφάνελόν τὸν αὐσωπόν, ὃς κατὰ μή τὸν ὄδον ἀστάχτια φθεγξα-
μένος πρὶν τὸν τῷ βασιλέαν σφύγεως, νυνὶ τὸν πρὸς τὸν γυναικαν μηδέπειρ λέγοντος, αὐσωπὸν φημι, βάλε αὐτὸν ὃς τὸν βαράβατον. οὐδὲ ὁ ξανθός, παῦε πάθαρια, τὴν οἰωνὴν ταῦτον ὃς ἤκουε τὸν στρέψω; οὐδὲ ὁ αὐσωπός, ἐρᾶς τὸ γυναικόν; καὶ οὐδενός, παύεν μή τὸν δραπέτα. οὐδὲ πρὸς τὸν αὐσωπὸν φρίσας εἰς τὸ μέσον τὸ πόδα, μεγάλως ἀνεπαρεῖ, φαίθετος ὁ φιλόσοφος γυναικοντατῆς. οὐδὲ σφα-

apportasti, ut ejus ægrè latura ministerium, fugiam. da igitur mihi dotem meam, atq; ibo. Ad hæc Xantho increpante Æsopū, tanquam in itinere urbana quædam locutum de mihi inter eundū, nunc verò mulieri nihil dicentem, Æsopus ait: Projice ipsam in barathrum. Et Xanthus: Tace scelus, An nescis me hanc, ut me ipsum, amare? Et Æsopus: Amas mulierculam? Et ille: Admodum quidem, fugitive. Et ad hoc Æsopus, pulsato in medio pede, valdè exclamavit: Xanthus Philosopherus uxorius est. & ver-

fus ad suam dominam,
ait: Tu, ô domina, velles
Philosophū emisse tibi
servum juvenem, bono
habitu, vigentem, qui te
nudam in balneo spe-
ctaret, & tecum ludetet
in dedecus Philosophi.
Ô Euripides, aureum
ego tuum, inquam, os,
talia dicens: Multi im-
petus fluctuum mari-
norum, multi fluminū,
& ignis calidi flatus: du-
ra res paupertas, du-
ra & alia infinita: tamen
nihil æquè durū ut mu-
lier mala. Tu verò, ô do-
mina, Philosophi uxori
cùm sis, à pulchris ado-
lescētibus servit tibi no-
li, ne quo pacto cōtume-
liam virō tuo infixeris.

φέτι πρὸς τὴν αὐτῆς δί-
σποιναν ἔφη· σὺ, ὃ δέ-
σποινα, ἐβόλε τὸ φιλόσο-
φον ὀνήσαθαι σοι δῆ-
λον οὔσιον, σύσωμα λευτά
σφειρῶντα, οὐ γάλι γυ-
μνίου σε οὖν τῷ βαλανείῳ
διέκασται, οὐσίσοι προσπά-
γει τὰ τὰς αἰχμώντας τὸ φι-
λόσοφον. Οὐειπίδη, χρυ-
σᾶν ἔγωσα φημὶ τὸ σόμα,
τοιαῦτα λέγον, πολλαὶ μὲν
ὄργαὶ κυμάτων θαλατ-
τίων, πολλαὶ δὲ ποσταρών,
καὶ πυρὸς θερμός πυράς
διενόντας τενία, δεινὰ δὲ
ἄλλα μυρία, πλήν οὐδέν
ἔτι πλευρόν, ὡς γυνὴ καπί.
σὺ δέ ὃ δέσποινα φιλό-
σοφος γυναικός εσα, τόπος κα-
λῶν μετεύσισιν υπηρετᾶ-
θαι μή δέλε, μή πως ὑβριν
τῷ αὐδρὶ σε προσρίψῃς.

τὸν ταῦτα ἀπέσαυτα, οὐχὶ
πρὸς μηδὲν αὐτῷ πάντα δι-
ενδέσσαται, πόθεν ἀντίφ, φκ-
σι, τὸ κάλλος τὸ τοπεῖον γί-
γαντας; αὐτὸν οὐχὶ λάλος
εἰσαπρὸς ὅτες φάνεται, καὶ
δύτρακτον. Διακλαυθή-
σομαι τοίνυν εὐτῶ. οὐχὶ δὲ
ξαύθος, αἴσωπος, διύλαχ-
τοισι τοὺς δίεσπεινα. καὶ δὲ
οἱ αἴσωποι εἰρωνεύσαμε-
νος, μέγα τι χρῆμα, φυσι,
τὸ πραύναι γυναικα. καὶ δὲ
ξαύθος, σιώπα τὸν τοῦθεν
ῶντασαντικελού-
σας, πρὸς τινας τὸν πύρην
εἰπεν ὡνησόμενος λάχανα.
τὸν καπωρὸν δέσμουν λα-
χανῶν θρίσσαντο, καὶ εί-
ληφεν αἴσωπος. τὸν ξαύθο

Illa hæc audiens, quum
nihil contradicere pos-
set: Unde vir, inquit,
pulchritudinem hanc
venatus es? sed & lo-
quax hic videtur, & fa-
cetus: Reconciliabor i-
giturei. Tum Xanthus,
Æsope, Reconciliata est
tibi tua hera. & Æsopus
ironicè loquens, Ma-
gna res, inquit, placare
mulierein. & Xanthus,
Tace posthac, emi e-
nim te ad serviendum,
non ad contradicendum.
Posterā die Xanthus Æ-
sopo sequi jussō, ad ho-
rum quendam ivit, em-
pturus olera. cùm verò
olitor fasciculū olerum
messuisset, accepit Æ-
sopus? Xantho autem

soluturo jam hortulano pecuniam, Hortulanus, Dimitte Domine, inquit: unum problema à te desidero. Et Xanth⁹, Quidnam? Tum ille: Quid ita, Olera quæ à me plātantur, quamvis diligenter & fodiantur & irrigentur, tardū tamē suscipiunt incrementū: quibus verò spontanea est terra pululatio, etsi nulla cura adhibetur, iis tñ celerior germinatio? Xanthus igitur, licet Philosophi quæstio foret, cùm nihil aliud sciret dicere, à divina providentia & hoc inter cætera gubernari inquit. Æsopus verò (aderat enim) risit. Ad quem Philosophus,

Ri-

μέλλουστος ἦδη καπιωρῶν παταβάσκει τὸ μέρος. οὐ καπιωρὸς, ἔα κύριε, φυσικὸς προβλήματος παρὰ σῆς διεργασίας. οὐδὲ ὁ ξενόθεος, τίνος; οὐδὲ οὐσίας, τι μάγιστρος φυτονόμηνα τὸ λαχανών, οὐδέποτε επιμελῶς σημαῖσθαι μάγνα τε καὶ αὔξεσθαι σόμενα, βραδύτατος ποιεῖται τὸν αὐξένοις. οἷς δὲ αὐτοιάτη ἐν γῆς οὐ αὐξάδοσις, οὐδέποι μηδέποτε επιμελέστας αὔξεσθαι νοίσις, τάτοις ὁξυτέρα η βλάστησις; οὐ μή τὴν ξενόθος, οὐδέποτε φιλοσόφος τὴν θύμησις όσης, μηδὲν ἔτερον σωνόματα εἰπεῖν, τῇ θείᾳ πρενοίσαι οὐδὲ τοποῦς τοῖς ἄλλοις δικαιᾶσθαι, φησιν. οὐδὲ αἴσωπος (παρέκειντος) εὐγέλασε. οὐδὲ πρὸς αὐτὸν φιλόσοφος,

πέ-

πότερον γελᾶς, οὐκατα-
γελᾶς; Υεὶ ὁ αἴσων, οὐκαταγελῶ, φησὶν, ἀλλ' ἐ-
σθ, τὸν διδάξαντός σε. ἀ-
λλ' υπὸ θείας προνοίας γί-
νεται, ταῦθ' υπὲ σοφῶν αὐ-
τρῶν τυγχανόντες λύσεως.
προβαλλεῖ τοινυν ἐμέ, οὐχ
γὰρ λύσω τὸ πρόβλημα. ἐμ-
πότεν τοινυν ὁ ξείθος ἐπ-
τραφεῖς, λέγει τῷ οὐκπω-
ρῷ. Οὐκισσα πάντων σὺ πρε-
πεις δῆτιν, ὡς ταῦτα, ἐμὲ τὸν
τοσσότοις ἀνροαίηροις Αἰ-
αλεχθεντα, τὰς νυνὲ ἐμού-
σια λύγην σοφίσματα. πάτις
δέ μου δέσποιντι, πολλῶν πε-
ριεχονταὶ κολλαδίας, τά-
χῳ προσωναδέμην, τὸ
λύσεως τούτην τὴν γῆταν.
Υεὶ ὁ οὐκπωρός, δέσποιντος
αἰχρός γράμματα ἄδειν;
Οἶμος τῆς διαγνώσιος!

Ridēs ne, an derides?
Et Æsopus: Derideo,
inquit, sed non te, ve-
rūm qui te docuit. quæ
enim à divina provi-
dentiā fiunt, hæc à sapi-
entibus Viris solutionē
sortiuntur. Oppone ita-
que me, & ego solvam
problemata. Interim itaq;
Xanthus coaversus, in-
quit olitori: Minime o-
nniū decens est, οὐ ami-
ce, me, qui in tantis au-
ditoriis disceptaverim,
nunc in horto solvere
sophismata. Puer autē
huic meo, qui consecu-
tiones multorū callet, si
proposueris, solutionē
consequeris quæsiti. Et
olitor: Hic turpis literas
novit? οὐ infelicitatem!

sed natra, ô optime, si
quæsiti declarationem
nōsti. Et Æsopus: Mu-
lier, inquit, quum ad
secundas nuptias i-
verit, liberis ex priore
viro susceptis, si virum
quoque invenerit filios
ex priore uxore genui-
se, quos ipsa filios ad-
duxit, horum mater
est; quos invenit pe-
nes virum, horum est
moverca. Multam i-
gitur in utrisque osten-
dit differentiam. Nam
quos ex se genuit, a-
manter & accuratè nu-
trire perseverat: a-
lienos verò partus
odit, & invidiâ utens,
illorum cibum di-
minuens, suis addit

αὐτὸν Φράσον, ὁ λῷε, εἰ
τὸς γιτταλύστην διασά-
φησιν ἐγνωκας. οὐδὲ ὁ αἴ-
σωπός, οὐ γυνά, φησιν, ἐ-
πειδὴ πρὸς διέτρον γέ-
μον ἐλθῃ, τίκναξεν τὸ προ-
τέρον αὐτὸν ἐχεσα. εἰπερ
σῦρει οὐδὲ τὸ ἀνδρα, τίκνα
ξεν τὸ προτέρον γυναῖκος
τίκνοπαιηδάμηνον, ἀλλὰ
αὐτὴν τίκναξ ἐπηγάγειο,
τίκνων μήτηρ τείν. οὐ δέ
σύρει ἐν τῷ αὐτῷ, τίκνων
δέ τι μητρούά. πολλὰν οὐδὲ
ἐν ἑκατέροις ἐνδέκουται
τὸν διαφοραν. τὰ μὲν γέ-
ρος αὐτῆς φιλοτέρους οὐδὲ
τίκνελῶς τρέφεσα διαγί-
νεται· τὰ δέ δέ τις αὐτοτρίων
ῳδίνων, μισθί, οὐδὲ γιλοτή-
πιας χρωμέθη, τὸν ἐκέ-
νων τροφίου περικόπτεσα,
τοῖς ἑκατέροις προσιθετο-

τίκνοις. τὰ μὲν φύσεις, ὡς
οἰκεῖα φιλεῖ, ἀποστέργει τὸ
τὰ τῆς αὐδῆς ὡς αἰχό-
τεια. τὸν δὲ σὸν δῆμον οὐκεὶ
ἐγὼ τρόπον τῶν κορυνθίων
τομάτων ἔβη αὐτῆς φυσι-
κείων μάτηρ θεῖμ. ἀλλ’ οὐ
αὐτὸς ἐμφύγουεις, τάτων
γίνεται μητρική, διὸ χάρει
οὐκεὶ μάτηλον ὡς γυνόσια τὰ
οἰκεῖα τρέφει οὐκεὶ. Θάλ-
πει. τοῖς δὲ παρὰ σὸν
φυτονομίνοις τὸ τεσσά-
τῳ, ὡς νόδοις τὸν τρο-
φὸν νίκαι. Εἶπε τάτοις η-
δεῖς ὁ ιηπωρὸς, πεισού-
ταις ἀπὸ μοί, φησιν, ὅτι με
ἀμειχάνει λύπης, οὐκεὶ ἀ-
δολεχίας ἐκφίσας. ἀ-
πειθεῖ, προΐκα φέρων τὰ
λάχανα. οὐκεὶ οσάκις σοι
τάτων δέει, ὡς εἰς οἰκεῖον
καὶ περιβαλλόντων λάμβανε.

μετ'

filiis: illos enim naturā
quasi proprios amat,
odio autem habet qui
viri sunt, quasi alienos.
Eodem modo & terra,
eorum, quae ipsa ex se
genuit, mater est; quae
autem tu plantas, ho-
rum est noverca. hujus
rei gratiā, quae sua sunt,
ut legitima magis nu-
trit ac fovet; à te autem
plantatis, ut spuriis non
tantum alimenti tribuit.
His delectatus olitor,
Credideris mihi, inquit,
quām me gravi sollici-
tudine ac meditatione
levaris: Abi, gratis
ferens olera, & quo-
ties tibi his opus est,
tanquam in proprium
hortum vadens, accipe.

Post

Post dies aliquot rur-
sùs in balneum pfecto
Xantho, & quibusdam
ibi amicis inventis, &
ad Æsopum loquuto,
ut & in domum curre-
ret, & lente in ollam
injeclam coqueret: Ille
abiens granum unum
lentis in ollam coquit
jactum. Xanthus ergò
unà cum amicis lo-
tus, vocavit hos com-
pransuros: præfatus ta-
men, & quòd tenuis es-
set futura cœna, utpote
ex lente, quódque non
oporteret varietate fer-
culorum amicos judica-
re, sed probare volunta-
tem. His verò obedien-
tibus, & in domum in-
gressis, Xanthus inquit,

Da

μετ' οὐρανοῖς πόλιν εἰς
τὸ βαλανέου ἐλθόντος τοῦ
ξεσέθε, καί τισιν ἐσῆχόν-
ταικαὶ τὰς φίλων, ηγε-
πρὸς τὸν αἴσωπον εἰρηκό-
τος, εἰστι τὸν οἰνιαν προσ-
δραμέν, ηγετι φάκιν εἰς
τὸν χύρων ἐψεβαλόν.
Οἱ δὲ οἱ ξενῶντες ἀμφι τοῖς
φίλοις λατόμηντο, ἐκά-
λφτάτος σωμαρισθέντας.
προσῆκε μὲν τοις ηγετοῖς
λιτῶς, ὡδὶ φανῆ γε οὐδὲ
τὸ δάπνον. ηγετοῖς μὴ
δᾶν τὴν ποιητικὴν τῶν ἐ-
δεσμάτων τὰς φίλος πρί-
να, ἀλλὰς δοκιμάζεν τὸν
προθυμίαν. τοῦτον εἰξέχειν,
ηγετοῖς τὸν οἰνιαν ἀφι-
κομένων, οὗτοῖς φησι,

dīos

διὸς οὐμῆν ἀπὸ λαβῆται πιᾶν
αἰσωπε. τὸ δὲ εἰπεῖν αὐτοὶ πορ-
ροῖς τὸ λαβῆται λαβόντες,
ηγένετο διδεῖσθαι, οἱ
ξεῖνοι δὲ αὐτοῖς αὐτοῖς λα-
βαπληθεῖς, φοῦ τι ταῦτα,
φησιν, αἴσωπε; ηγένετο, ἀ-
πὸ λαβῆται, οὐτοὺς λαβούσας.
Ἐπειδὴ ξεῖνος τῷ παρασιά τῷ
φίλων τῶν θρυλῶν ἐπιχόν-
τε, ηγένετο λεπτὸν αὐτῷ
παρατίθεντε κελυσσεύ-
τε, αἴσωπος τῶν λε-
πτῶν δεῖς ἴστιο. ηγένετο
ξεῖνος, οὐ πέτησ; ηγένετο
νοσούς, ἐντίταλγαί μοι ταῦτα
ποιῆν οὐσα ἀντιτάξῃ.
Ἐπειδὴ νῦν αὐτοῖς παῖς, βάλε
ὑδωρ εἰς τῶν λεπτῶν,
ηγένετο νίψον τὰς πόδας με, οἱ
ηγένετο τὰς ἐμβάσας,
ηγένετο οὐσα ἴφεξης. πρὸς
αὐτὰ τοῖς φίλοις ἔ-
ξει-

Da nobis à balneo bi-
bere, Æsope. Illo ve-
tò ex defluxu balnei ac-
cipiente & tradente,
Xanthus fœtore reple-
tus, Hem, Quid hoc, in-
quit, Æsope? Et ille:
A' balneo, ut jussisti.
Xantho autem præsen-
tiā amicorū iram com-
pescente, & pelvim si-
bi apponi jubente, Æ-
sopus pelvi appositâ
stabat. Et Xanthus:
Non lavas? Tùm il-
le: Iussum est mihi
ea facere quæ jusseris:
Tu nunc non dixisti,
Injice aquam in pelvim,
& lava pedes meos,
& pone soleas, &
quæcunque deinceps.
Ad hæc igitur amicis
Xan-

Xanthus ait, Num enim servum emi? Nullo modo, sed magistrum. Discubentibus itaque ipsis, & Xantho Aesopum rogante, An cocta sit lens, cochleari acceptum ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiens, ac ratus gratiam faciendi periculum conditionis lentem accepisse, digitis conterens, ait, Benè cocta est, affer. Illo solam aquam vacante in scutellas, & apponente: Xanthus, ubi est lens? inquit. Et is: Accepisti ipsam. Et Xanthus: Unum granum cōxisti? Tum Aesopus: Maximē. lentem enim singulariter dixisti, non len-

ξαύθῳ ἐφη· μή γε διδλον ἐπειάμενον; δικαίως; ἀλλὰ διδάσκουσιν αὐτῶν, καὶ τὸ ξαύθη τὸ αἴσωπον ἐρωτήσαντο, εἰ ἔψηται φανός, οἰδυκι λαβὼν ἐπάντῃ τὸ φανός πόνον αὐτοῖς πάσιν. οἱ δὲ ξαύθῳ λαβὼν, καὶ σιγῇσι ξενερευ τὸ πέρων λαβεῖν τὸ ἔψησεως τίν φανόν διεχαθαί, τοῖς οἰκητοῖς διατρίψας, ἐφη· καλῶς ἔψηται, πόνον. τὸ δὲ πεόνον τὸ ὑδωρ κενώσαντο ἐπ τοῖς τρυπαῖσι, καὶ παρέδινος, οἱ ξαύθῳ πᾶσαν φανό, φιστεὶς οἰδησ, ἐλαβεις αὐτόν. οἰδεὶς οἱ ξαύθῳ, ἐναπόνησεν ἔψησες; οἰδεὶς οἱ αἴσωπος, πεάλισα φανόν γεινιαντεῖσας, ἀλλ' οὐ

φαντάς, οὐδὲν πληθυσμῆινῶς
λέγεται. οὐδὲν ξενίθε
ἀπορήσας τοῖς θλοίς, αὐ-
θρες ἐπειρρόει, ἐφη, δτ Θεοῖς
μετανίσεν με πειρατέψει.
Απτα στραφεῖς πρὸς τὸν αὐ-
τωπον, απέμ. αὐτὸν ἵνα μή
δύξω, κακὴ θλοί, τοῖς φί-
λοις ἐνυβρίζει, απελθὼν φέ-
υκσας πόστας χοιρείς τέτ-
ταρας, ηγεὶ διὰ ταχέων
εἰψάσας παράπον. Τοῦτο
αποδῆται τὸ πανέσαντίθε,
ηγεὶ τὸ ποδῶν ἐψομένων,
οὐδὲν ξενίθε σύλλογος δέλων
τύψαι τὸν αὐτωπον, αὐτῷ
πειρίτι τὸν εἰς χρέον αὐχθ-
λομένος, οὐα τὸ ποδῶν ἐν
τὸν χύτρας λαθραίως αὐτε-
λόμενον Θεοῖς αὐτωπον. Λα-
θραν, καὶ τέλος χύτραν επ-
ειψάμενος, πός τὸς τρεῖς

lentes , quod plurativè dicitur. Xanthus ergò prorsùs consilii inops, Viti socii, ait, Hic ad insaniam me rediget. Deinde conversus ad Æsopum, ait : Sed ne videar, improbe serve , amicis injurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & perceleriter coctos appone. Ab eo autem festinè hoc factò, ac dū pedes coquerētur, Xanthus jurè volens verberare Æsopum, cùm esset in re aliqua ad usum occupatus, unum ex pedibus ex olla clanculùm auferens, occuluit. Paulò pòst autem & Æsopus veniens , & ollam perscrutatus , ut tres

folos pedes vidit, cognovit insidias sibi aliquas factas. & accurrens in stabulum, & saginati porci unum ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans, in ollam jecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus verò veritus ne Æsopus subreptum pedem non inveniens fugeret, rursus in ollam ipsum injecit. Æsopo autem in patinā pedes evacuāte, ac quinq; his apparen- tibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Æsope, Quomodo quinque? Et ille : Duo porci quot habent pedes? Et Xanthus: Octo. Tùm Æsopus : Sunt ergò hīc

μόνος πόδας ἐώφενεν,
σωῆνε τελετὴν αὐτῷ
τινα γεγονῆντα. καὶ διηνά-
ταξαρχῶν τὴν τέλον αὐ-
τὸν, καὶ τοτε μὲν χοί-
ρος τὸν την ποδῶν τὴν μα-
καῖραν πρετελῶν, καὶ τὸν τρε-
χᾶν φιλόσοφον, εἰς τέλον χύ-
τραν ἐρρίψε, οὐδὲ σωτεία
τοῖς ἀνθροῖς. ξαύθῃος δὲ οἴ-
σος, μή τις αἰσωπὸς τὸν
ὑφαιερεῖντα τὸν ποδῶν δύ^χ
σύρων, ἀποδράση, αὐθίς εἰς
τέλον χύτραν αὐτὸν ἐνίβαλε.
Ἐτὸν δὲ αἰσωπὸς τὸν πόδας εἰς
τὸ τρύπλιον πενώσαντο,
οὐδὲ πέντε τούτην αἰδε-
φανέντων, ὁ ξαύθῃος, τὸ
τρύπλον, φυσικοῦ αἰσωποῦ, πῶς
πέντε; οὐδὲντος, τὸν δίνων
χοίρων πόσος ἔχετον πό-
δας; οὐδὲ οὐδεῖτο, οὐδὲν.
Οὐδὲ οὐδεῖτο, εἰσὼν τὸν

τεταύθοι πέντε, ηγεῖσι σι-
τουόμην χοῖρος νέμεται
κάτω τρίκος. καὶ ὁ ξαύθη
παῖνυ βαρέως χῶν, πρὸς
τὸς φίλος φίσι· οὐχὶ μι-
κρῷ προσδέψει πάπον, ὡς
τάχιστα με πρὸς μανίαν
ἵτην πριτέρεψε; ηγεῖ
οὖσαπόν, διεσπάζε, οὐκ
οἶδεν οἴτι τὸ ἐκ προσδέ-
σεώς τε καὶ ἀφαιρέσεως εἰς
τὸ πᾶλα λόγον ποσὸν συγ-
νεφαλαύσμηνον, τὴν τετρα-
άμαρτυνας οὐχὶ οὐκ ξαύθος
μηδὲ μίαν αὐτίαν σὺν πρό-
σωπον σύρυκὼς μαστηγῶ-
σας τὸν οὖσαπόν, οὐσύχασε.
τῇ δὲ ισβαίᾳ τὸ χολαργι-
κῶν τις πολυτελεῖς σὺν τρε-
πίσας διῆπνον, σωθῆλ-
λοις χολαργινοῖς ηγεῖ τὸν
ξαύθον οὐκλημέν. σὺν χρ-
υσίῳ τοίνυν, οὐ ξαύθη.

hic quinque, & sagina-
tus porcus inferius tri-
pes pascitur. Et Xanthus
admodum molestè fe-
rēs, amicis inquit, Nón-
ne paulò antea dixi, φ
celerrimè hic me ad in-
saniam rediget? Et Æso-
pus: Here, nosti id, quod
ex additione & subdu-
ctione in quantitatem
secundum rationalem
summam colligitur, non
esse errorē. Xanthus
igitur nullā causā ho-
nestam inveniēs verbe-
randi Æsopum, quievit.
Postridiè autē ex Scho-
lasticis quidā sumptuo-
sam apparans cœnam,
cum aliis Discipulis &
Xanthū invitavit. Cœ-
nātibus igitur, Xanthus
d.

partes ex appositis accepit electas, & Æsopo ponè stanti dedit: Benevolæque meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille verò decedens secum cogitabat, Nunc occasio est ulisci meam dominam, propterea quod me, quum novitus veni, cavillata est. Videbit igitur, An hero meo bene velit. Profectus itaque in domum, & sedens in vestibulo, & herâ accitâ sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit: Hera, hæc omnia herus misit, non tibi, sed benevolæ: & cane vocatâ atque dicto, Veni Lycæna,

μερίδας ἐν τῷ παρακεκλήσιν αἰελόμην Θεολέγος, καὶ τῷ αἰσώπῳ ὅπιαδεψ ἐφεστῶτι δίδει, τῷ σύνοδον μοι, φησὶ πρὸς αὐτόν, ταῦτα ἐπίδος ἀπελθὼν. οὐδὲν δὲ πιπιλυρναθ' ἔχειται, νῦν οὐδείρος τίσκαθει με τὸν διεσπανταν, αὐτὸν μὲν λινίκα νεώνυμος ἥλθος ἐσκαπέψει. οὐψὲ τοῖνα εἰ τῷ διεσπότῃ με σύνοδον. αἴφιομην Θεολέγον δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ παρίστασιν τῷ προσδρόμῳ, καὶ τὸν διεσπονταν εἰναλίσας, τὸν σπυρίδα τῷ μερίδων ἐπιπροσθεψαυτόν τε θεοποιεῖ, καὶ φυσί· διεσπονταν, ταῦτα παύτα οὐδεπότετος πεπομφεψάσοι, ἀλλὰ τῇ σύνοδον, καὶ τὸν κυνά καλίσας καὶ εἰπών· ἥλθε λύγει-

τα, φάγε· σοὶ γένος πότος
ταῦτα ἐπίταξεν οἰστρό-
σιν, αὐτὰ μέρος τῆς κυ-
νικής ταύτας παρεβαλε. με-
τὰς δὲ τοσούσιος τὸν πότον
πάλιμφατόν, καὶ εἰρω-
τυχεῖς, εἰ τῇ σύνοδος διέ-
δοκε παύτα, ταύτα, φη-
σοι, καὶ εὐπάτιον ἐμῆς ταύτας
κατέφαγε. τὸ δέ ἐπιτρο-
πεύσ, καὶ τί ποτε αἴρεται
σταλεγμα; οὐδεὶς εἰπεν, οὐ-
δεὶς μὲν φιστε, δολοῦσι δὲ
εἴρηνε, καθ' εὐτὸν δέ σοι
χαρίσθιες οὐδεὶς. τῇ μετάτοι γυ-
νῃ τὸν ξενίθη συμφοραν τὸ
πρᾶγμα οἰνοκαρύν, ἀτε-
λεγχθεσα τῷ πρὸς τὸν
ἔρος σύνοια, καὶ εἰπεπτοσα,
τῇ μετά τοι μηδέτι τὸ λοιπὸν
συνοικύσειν αὔτῳ, εἰσω
παρελθεῖσα τὸν κοιτῶν

na, comedere: tibi enim
herus hæc jussit dari, particulatim cani o-
mnia projecit. At post
hoc ad herum regres-
sus, & rogatus, An be-
nevolæ dederit omnia,
Omnia, inquit, & co-
ram me omnia come-
dit. Illo verò iterūm ro-
gante, & quidnā edens
ait: Etis, Mihi quidē ni-
hil quicquam dixit, sed
secum tibi gratias habe-
bat. Uxor tamen Xanthi
eam rem calamitosam
esse arbitrata, tanquam
secundâ cani redargutâ
de erga virum benevo-
lentiâ, ac subdens, certè
non amplius in poste-
rum coabituram cum
eo, ingressa cubiculum

plorabat. Potu autem procedente, & quæstionibus alternis ppositis, ac uno ex ipsis ambigente, **Quando futura esset ingens**. inter homines turbatio, Æsopus ponè stans ait: **Quum surrexerint mortui, repetentes quæ possederint.** Et Scholastici rendendo dixerunt, **Ingeniosus est novitus hic.** Alio verò rursus propONENTE, **Quamobrem ovis ad cedem tracta, non exclamat, sus autē quam maximè vociferatur,** Æsopus rursus ait: **Quoniā ovis assueta mulgesi, aut etiā velleris onus deponere, tacite sequitur.** Ideò etiam pedibus

ιθρίνδ. τὸν πότε ωρονόπλουτον, ηγείρηται μάτω πρὸς ἀπλύτας τροφίσνομεν, ηγείρος αὐτὸν ἀπορύσσοις, πλευραῖς ἀν γένοις μεγάλην αὐθρώποις τραχὺ, αἴσωπος δὲ πιθενὸς εἰς τὰς, εἰπεν· οὐκία ἀνοί νεφοὶ αὐτάμψοι, τὰς εἰστὰς ἀπαγέτσωσι πλένοιτα. ηγείροις χολαργοὶ γελάσσοις, ἐφασαν· νούσων τρέποντας νεώντα. ἐτέρος Ἰπάλιν προσθήνη, ὅταν κάθει τὸ μὴ πρόβατον ἐπὶ σφαγίῳ ἐλέγομενος βοῶ, ὃντας χοῦρον οἴσωπον αὐτοῖς ἐφη, ὅτι τὸ μὲν πρόβατον κατέτα τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμενον, ὃ τὸ τὸ πόνος βάρος ἀποτιθεμένον, σιγῇ ἔπειτα. Αὐτὸς ηγείρησκεται-

γομβνου , ηγεὶ τὸ σιδηροῦ
όρῶν , ἀδὲν δεινὸν υπο-
πῆσει , ἀλλ' οὐεῖνα τὰ συ-
νύθη ηγεὶ μόνα δοκεῖ πεί-
σειται . οἶτε κοῖρος , ἀτεῖ δὲ
μήτ' ἀμελγέωνθεν , μήτε
καιρόμενος , μηδὲ συνε-
δὼς ἐκυρῷ πρὸς τι τὸ τεί-
των ἐλκόμενον , ἀλλ' οὐτι
τὸ σαρκῶν αὐτὸν μόνον ἐ-
σὶ χρεία , εἰνότως βοῶς τά-
των δὲ τῷ φύθευτῷ , οἱ χο-
λεσινοὶ πάλιν ἐπήνεσαν
αὐτὸν , τραπέντες εἰς γέλω-
τα . παυσαμένοις μέντοι τὸ
ώτος , ηγεὶ τὸ ξεύθη πρὸς
τὴν σινίων ἀπομνογένθεσαν-
τος , καὶ τῇ γυναικὶ συνί-
έως ὄρμόσανθεν . προσπλα-
γῆμεν , οὐεῖνη τὸ τούτον ἀπο-
στραφῆσά , φησι . μή με
πλησίον γένεται , δέος μου
τὸν προΐκά με , ηγεὶ ἀπε-

arrepta , & ferrum vi-
dens , nihil grave suspi-
catur , sed illa fami-
liaria & sola videtur
passura . Sed sus , ut
qui neque mulgetur ,
neque tondetur , ne-
que novit ad horum
aliquid trahi , sed car-
nes suas tantum usui
esse , meritò vocife-
ratur . His sic dictis ,
Discipuli rursus lau-
daverunt ipsum , ver-
si in risum . Finito
verò convivio , & Xan-
tho in domum rever-
so , & uxorem pro mo-
re aggresso alloqui , il-
la ipsum aversata , in-
quit : Ne mihi pro-
pinquus fias , Da mihi
dotem meam , & abi-

bo: non enim manserim
tecum posthac. Tu au-
tem abiens cani adulare,
cui misisti partes. Et
Xanthus stupefactus
ait: Non potest aliquo
modo non condivisse
mihi mali aliquid fur-
sus Æsopus. & uxori
inquit: Domina, Num
me poto, tu ebria es?
Cui partes misi, Nonne
tibi? Non per Iovem,
mihi quidem minimè,
inquit illa, sed cani. Et
Xanthus Æsopο accito
inquit: Cui dedisti par-
tes? Et ille, Benevolæ
tuæ. Et uxori Xanthus,
Nihil accepisti? Et
illa, Nihil. Et Æso-
pus: Cui enim jussi-
sti, here, partes dari?

Et

λεύσθηται ἐδέν γαρ ἀρ
μείναι μισθώσοι τὸν τοῦ-
θεν. σὺ δὲ ἀπελθὼν τὸν
κύνα πολάκουε, καὶ πέπορε-
φας τὰς μερίδας. οὐχὶ ὁ
Ξαύθος ἐκπλαγέσ, λέγει
οὐκ ἔστι μόνως οὐκ ἕρτυσέ
μοι τι καὶ οὐ πάλιν αἴ-
σωπός. οὐχὶ πρὸς τὸν γυ-
ναῖκα φίσει· κυρίκ, οὐκέ-
τε πωνότος σὺ μεθύεις;
τίνι τὰς μερίδας πέπορε-
φα, δχὶ σοι; μὰ Δεὸν, εἰ μοι
ῆλις, φίσιρ ἐκείνη, τῇ τούτῃ
κυνί. καὶ ὁ Ξαύθος τῷ αἰ-
σώπῳ κλαδίνει φίσι, τίνι
δέδωκες τὰς μερίδας;
καὶ πάντος, τῇ σύνοδος σοι.
καὶ πρὸς τὸν γυναῖκα ὁ
Ξαύθος, ἐδέν ἐλαβεις, καὶ
κείνη, ἐδέν. καὶ ὁ αἴσωπος,
τίνι γε ἐκείνος σας δέσπο-
τα τὰς μερίδας πορθήσει;

Μετ-

κακῶν Θ., τῇ σύνοδον μοι.
 καὶ οἱ αἴσωποι τὸν πιάνα
 φωνήσας, αὐτη σοί, φησιν,
 σύνεται γέγονος καὶ σύνοδον πέρι
 λέγεται, λοιδερεῖται, αὐταχω-
 γα. τὸν μείζονα πιάνα τύ-
 φον, αὐτέλασον, ηχεὶ οὐκ
 αὐταχωρίσειν ἄλλον, αὐτός εἰ-
 πιλαθομένη πάσιν, αὐτί-
 σίνα φιλοφρόνως σαίνει καὶ
 εἰώ χαρίτι τὸ διεσπότιον.
 Εἰδεισὲ οὖν αὐτὸν, οὐσπο-
 τα, τῇ γυναικὶ τὰς μερί-
 δας πόμισον, ηγεῖ μὴ τῇ
 σύνοδον. καὶ οἱ ξαύθοι, ορᾶσ-
 κυρία, ὡς οὐκέπομπον τὸ ἀ-
 μαρτυρία, αὐτὸς τὸ ποσμί-
 σαντος; αὐτάχθοι γαρ, ηχεὶ οὐκ απορήσω προφά-
 σιως, διὸ λίγα αὐτὸν μαζι-
 γόσω, τῷ μὲν πενθομέ-

Et ille: Benevolæ meæ.
 Et Æsopus cane voca-
 tā: Hæc tibi, inquit, be-
 nè vult. nam mulier et-
 si benè velle dicatur, ta-
 men minimâ quâq; re-
 culâ offensâ contra-
 dicit, convitiatur, abit.
 Canem verò verbera-
 to, expellito, non ta-
 men discedet, sed obli-
 ta omnium, statim be-
 nignè blanditur, & cum
 gratia hero. Oportebat
 igitur dicere here; li-
 xori has partes fertο, &
 non benevolæ. Et Xan-
 thus: Vides, domina, nō
 meam esse culpam, sed
 ejus qui tulit? Tolera i-
 taque, nec dederit mihi
 occasio, quâ eum ver-
 berem. Illâ verò nō cre-

dente, verūm clām ad suos parentes regressā, Æsopus inquit: Num recte dixi, ô here, Canem tibi magis bene velle, quām meam heram? Diebus autem aliquot præterit, & uxore irrecōciliatâ manente, & Xantho affines quosdam ad ipsam, ut reverteretur domum, mittente; illa verò quum cedere nollet, & indē Xanthus in mœrore esset, Æsopus adiens ad eum inquit: Ne te afflīctes here: ego enim cras venire sponte & citissimè faciā ad te. Et acceptâ pecuniâ in forum ivit, ac emptis anserib⁹ & gallinis,

&c

vñs, ἀνὰ τὸ πρόστατον γονέων αποχωρισάτος, αὐτωπός εἶπεν· οὐ δρθῶς ἔπομ, ωδεσποτα, ως γένουσιν σοι μᾶκον σύνοντι, ηγείσκυντο μεσποια; οὐ μετάθλητον τινων παραχωνῆμ, ηγείσθη γωνίος αδιαλλάκτεις μεγνότης, ηγείσθη ξαύθης τη προσυπόντων τινας ως αὐτίν, ως αὖ σπόρεψεν οἰκαδει τέμπλαντος, τούτοις μήτεράντεις θεάσις, καὶ τη ξαύθης δι' αὐτίν εἰς ἀθυμίαν πεσόντος, αὐτωπός προσελθὼν αὐτῷ φησί, μή αὐτῷ, δεσποτα, ἐγώ γε αὐτίν αὔριον οὐκού αὐθαίρετον ηγείσθη παράλλακτον μεράσω πρόσσει, καὶ λαβὼν μέρμα, πρὸς τίν αγοραῖν οὐλθει, καὶ ὠνυσάμην χλίας καὶ ὄρνιθας, ηγεί-

αγέντικότερα τὸ πρὸς σὺνω-
χίαν ἐπιτυχέων, βαδίζων
τὰς οἰκίας περιενόσῃ, πα-
ρῆστοίνων ηχή τῶν τοῦ
αὐτοῦ διεσπούντος γεννητέρων
οἰκίαν, μήτε ταύτην εἰδέ-
ναι προσποίει μηδὲν ἐνέγνων
τυγχάνοσαν, μήτε μηδὲν
αὐτῇ τῶν διεσπούντων μέ-
νεσαν. καὶ δύτινη τὸ τοιί-
ας ἐκέντησεν ψυχὴν, ὑρώσα,
εἴτι πᾶς τοις γάμος χρησί-
μων οἱ ναῖτε τῶν οἰκίαν, ἔ-
χοιεν αὐτῷ πωλῆσαι. τοῦτο,
καὶ τίς τότεντὸς τῶν χρή-
μαν πυθομένης ἐξένθος φυσίν
οὐ φιλόσοφος: αὐτούς γε γν-
νακίτελαι συνάπτειαν.
τοῦτο αὐτοῖς καὶ τῇ γυ-
ναικὶ ταῦτα τὸ ἐξένθητο
κατεστραγγείλανται, ἐ-
πείνη σὺν δρέμων καὶ σπά-
δης πρὸς τὸ ἐξένθοεν ὥλθεν

& aliis quibusdam ad
convivium idoneis, am-
bulans domos cir-
cuibat. Transibat igi-
tut & ante domum pa-
rentum heræ suæ, igno-
rare simulans illorum
esse, & in ea heram ma-
nere. Et quum in
quendam ex domo illa
incidisset, rogabat, An
aliquid ad nuptias u-
tile domestici possent
sibi vendere. Illo au-
tem, & cui opus est, ro-
gitante: Xantho, inquit,
Philosopho: Cras e-
nim uxori copulandus
est. Eo verò ascenden-
te, & uxori hæc Xanthi,
ut audivit, renuncian-
te, illa cursim & pro-
perè ad Xanthum ivit

statim, & contra ipsum clamabat, dicens inter alia & hæc: Non me vivente, ô Xanthe, alteri uxori conjungi poteris: Et sic mansit in domo per Æsopum, quemadmodum propter illum discesserat. Post rursus dies aliquot, invitans Xanthus discipulos ad prandium, Æsopo inquit: I, eme optimum quodq; & p̄stantissimū. Ille inter eundū secum dicebat: Ego docebo herum non stulta mandare. Cū linguas igitur solum suillas emisset, & apparâisset discumbēti bus, linguam affatā singulis cū falfamento apposuit. Discipulis laudan-

αὐτίκα, καὶ αὐτῷ κατέβοι, λέγοσα πρὸς τοῖς ἀλοις ηχεῖ ταῦτα, ὡς οὐκ ἂν ἔμετος, ὃς ξαύθε, ἐτέρα γυναικὶ θωματίσκη συναρμοδιῶσε. καὶ δύτις ἔμενεν ἕως ὅτι οἵνις οὐσ' αἰσώπος, ὃς οὐδὲ δι' εκεῖνον ἀπῆρε. μετὰ δὲ ἕμερας πάλιν τινὰς, καλέσας ὁ ξαύθη χολαργοὺς εἰς αἴρισμα, τῷ αἰσώπῳ φισίν, οὐφάνσον ἀπελθὼν παῦ οὐ, τι χριστότατόν τε καὶ βέλτιστον. ὃ δὲ πιὼν, καὶ δικαστὸν ἐπεγενέτο διδάξω τὸ αἰσπότιλον μὴ μωρὰ ματάτεσθαι. γλώττας οὖν μόνας ὑέντος περιάμην, καὶ τοιμάσσας τοὺς ιλιθεῖς, γλώτταν ὀπήσας εὐάστρωσιν ὀξυγάρψι παρέθηκε. τὸ δὲ χολαργοῦντος πακετούσαν-

των ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶ-
τον ἐδεσμα, διὰ τίνι οἱ
γλώττας πρὸς τὸ λόγον
πρηστίαν, πάλιν δίσω-
ποτε φθάσ γλώττας πε-
ριθυμ. καὶ αὐτὸς αὐτὸν βρά-
μαται τοῦτο μίτηται τὸν αἴλας
καὶ αἴλας, οὐδὲ διέλευτον.
ὅτι μὴ γλώττας πρότιθε.
τὸ δὲ χολαργικὸν ἀντὶ τῷ
ταύτῳ οἱ τροφῆς αγανα-
κήσανταν, μέχει τὸν
γλώττας εἰπόντων. οὐδὲ ὡς
μέντος οὐδὲ οὐρέρας γλώτ-
τας ἐνδιενῆστες τὰς μέτε-
ρας ἡλγήσαμεν· οὐδὲν θό-
φησι πρὸς ὄργην, οὐδὲν
σοι παρέστητον επεργον δίσω-
ποτε; καὶ οὐδὲ, διῆτα. οὐδὲν
αὖτε, οὐδὲν εὐτελάμβανον,
ποιητὴρ αὐτὸν πειρών,
παῦον, τι κριστατόν τε
οὐδὲν αἴσιον οὐκενῆσαι;

οὐδὲ

dantibus ut Philosophi
cum primum fereulum
propter linguæ ad lo-
cationem ministerium
rursum elixas Æsop⁹ lin-
guas apposuit, atque i-
terum etiā ferculo alio
atq; alio petito, ille nihil
aliud quam linguas pro-
ponebat. Discipulis aut
eodem subinde cibore
petito indignatis, Quo-
usque linguas inquien-
tibus, quippe nos per
diem linguas edendo
nostras doluimus: Xam-
thus inquit iratus, Nihil
aliud tibi est Æsope?
Et is: Non certe. Tum
ille: Nonne mādayi tibi
fordidissime homule, o-
ptimum quodq; & pre-
stantissimum obsonari?

&

& Æsopus: Multas habeo tibi gratias increpanti me Philosophis viris præsentibus. Quid igitur fuerit lingua melius & præstantius in vita? Omnis enim doctrina & philosophia per ipsam monstratur ac traditur: Per ipsam dationes, acceptiones, foras, salutationes, benedicētiæ, musa omnis: Per ipsam celebrantur nuptiæ, civitates eriguntur, homines servantur: & ut breviter dicam, Per ipsam tota vita nostra consistit, Nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Æsopum recte loqui dicētes, aberrasse verò Magistrum, abiē-

re

ηγεὶ ὁ αἰσωπός, πολλὰς ὄμολογῶσοι τὰς χάριτας μεμφομένῳ με φιλοσόφων αὐδρῶν παρόντων. τί ἀν οὐδὲ γένοιτο γλώττης χρυσότριχου τε ηγεί βέλτιου ἐν τῷ βίῳ; πᾶσα γένεσις παιδία ηγεί φιλοσοφίᾳ δι' αὐτῆς παιδίσκεται καὶ διδάσκεται· δι' αὐτὸς θόσεις, λύψεις, ἀγοραὶ, ἀσπασμοὶ, σύφημις, μέσα πᾶσα· δι' αὐτῆς γένεσις συγκροτοῦται γάμοι, πόλεις ανθρωποῖς, ἀνθρωποι διασώζονται, ηγεί σωτελόνται φαίνεται δι' αὐτῆς ἀπάσοις ὁ βίος ἡμῶν σωτηρίην, ζείνειν αἴρειν γλώττης ἀμεινον. ὑδὲ τάσσοις οἱ χολαργοὶ ἢ μέλισσων ὄρθως λέγειν φάμενοι, ἡμαρτυρένται ἢ ἢ διδάσκαλον, διελυτήρας

λύθασιν ἔμασθαι οὐτοις.
τῇ δὲ ὑπερβούσαι πάλαι
αἰτιωμένων αὐτὸν τὸ ξενί-
δον, ἐκάνθαι ἀπολογεῖτο,
καὶ πατὴρ γνώμην αὐτῷ
ταῦτα γεγονέναι, ἀλλὰ
τὸ ἀχρεῖς δίδασκον πα-
ρέντων σύμβολον ἢ διαμείψε-
τὸ θεᾶπνου, καὶ γὰρ ἢ πα-
ρέντων ὑμῶν αὐτῷ δια-
λέξομαι. οὐ παλέσσας αὐτόν
παῖδες, τι φαυλότατόν τε
ηὔτι καίριστον ὀψωνῆσαι
κελεύει, ὡς τὸ χολαργῖνον
σῶν αὐτῷ θεαπνησόντων.
οἱ δὲ μηδὲν διατραπέσαι,
πάλιν γλώσσας ἐπέιαστο,
ηὔτι ετοκεόσσας, ανακαλιν-
θῆσι παρέθυμεν. οἱ δὲ
πρὸς ἀττάλους υπεφύωντο,
χοίρεις πάλιν γλώσσας.
ηὔτι μετὰ μηδὲν αὖθις
γλώσσας παρέθυμεν, ηὔτι
με-

re singuli in domum.
Postridiè rursus accu-
santib⁹ ipsis Xanthum,
ille respondebat : Non
secundum voluntatem
suā hæc facta fuisse, sed
inutilis servi nequitiā :
hodiè autem permuta-
bit cœnam, & ipse præ-
sentibus vobis cum eo
colloquar. Ac vocato-
eo, vilissimum quodq;
& pessimum obsonari
jubet, quod discipuli
secum forent cœnaturi.
Ille autē nihil mutatus,
rursus linguas emit, &
apparatas discumben-
tibus apposuit. Hi inter-
se submurmurabant,
Porcinæ rursus linguae.
Et paulò post iterū
linguas apposuit, &

val-

valdè iterūm atq; iterū. Xantho aut iniquo animo ferente, & quid hoc Æsope, dicente? Nūm tursus mandavi tibi optimū quodq; & p̄stan-
tissimū obsonari? ac non potius vilissimū quodq;
& pessimum? Ille autem:
Et quid unquam pejus lingua, o here? nōne urbes p ipsā corrunt?
nō hoīes p ipsā interficiuntur? nō mēdacia oīa,
& maledicta, & perjuria per ipsam perficiuntur?
nō nuptiæ & principat⁹ & regna per ipsam ever-
tuntur? nō, ut summatim dicam, vita omnis peri-
psam infinitorū errorū referta est? Hæc Æso-
po dicente, quidam ex
dif-

μόλις οὐδεὶς ηγεῖ οὐδεῖς. τοῦ ξαύθῃ ἐνσταχεῖσαν-
τῷ, καὶ τὸ τρίτον οἶστρον,
εἰρηκότῳ, μὴ πάλιν οὐ-
νέται λάυρος σοι παῖ δό, τι
χριστὸς ταπείρων τε καὶ χρι-
στισμὸψωνσαι; οὐχὶ παῖ δό,
τι φαυλότατόν τε καὶ χρι-
στον. οὐδὲ, καὶ τὸ πόλει χει-
ρον τὸ γλώττας, οὐδὲ πο-
τα; οὐ πόλεις δι' αὐτὸν κα-
ταπιπλοῖσιν; οὐδὲ ἀνθρω-
ποι δι' αὐτὸν αὐτοφουτοῦ; οὐ
ψύχη παῖτα, καὶ βλα-
σφημίαι, καὶ ἔπομνίαι θιά-
τατοις περιβαίνοντο; οὐ
γάροις καὶ αὐτοῖς καὶ βασι-
λέαισι δι' αὐτὸν αὐτοτρίπον-
ται; οὐχί, οὐδὲ καφάλαιοι
εἰπεῖσθαι, οὐ βίᾳ δι' αὐτῆς
ἀπατειρίων πλημμελή-
μάτων γέμει; ταῦτα τοῦ
αἰσώπος φαμενά, τοῖς τῶν

των αναγμένων τῷ ξαύ-
θῳ φυσίν διτροῦ, εἰ μή πά-
νυ σεαυτὸν ἀσφαλίσῃ, δη-
μη ἀπόρῳ εἴη μάνιας ἀ-
φορεύσαι σοι γενέσθαι. οἶα
γένη μερφή, τοιάδε ηγείη
ψυχῆς. καὶ οὐχίσωπῷ πρὸς
αὐτὸν σύμμετοντες ἀνθρώ-
ποι οὐκεντρεχόστις καὶ πε-
ρίεργῷ εἶναι, διεσπότιων
παρεξιώνης οὐταὶ οὐκέται.
καὶ οὐχίθῳ πρὸς ταῦτα,
προφάσεως ἐφίεμνῃ
μαστιγῶσαι τὸν ἀνθρώπον,
δραπίτα, φυσίν, ἐπείπερ
περίεργον ἀπαστὸν τὸ φί-
λον, θεῖξόν μοι ἀπερίερ-
γον ἀνθρώπον ἀγαγών.
ἔξελθὼν τοίνυν δὲ τηλέ-
σης τὴν δὲ λεωφόρον οὐ αἴ-
σωπῷ, ηγείτος παριόν-
τας περισκοπῶν, ὥρᾳ τι-
νὶς ἐφ' ἑρός τόπον οὐκανόν

κρέ-

discumbentibus unā cū
Xantho inquit: Hic, nisi
valdē te-ipsum munie-
ris, non dubia erit insa-
niæ causa tibi. qualis n.
forma, talis & anima.
At Æsopus ad eum: Tu
mihi videris, οὐ homo,
pravus quidam & cu-
riosus esse, herum irri-
tans contra servum. Et
Xanthus ad hæc cau-
sam cupiens verberandi
hominem, Fugitive, in-
quit, quoniā curiosum
dixisti amicum, ostende
mihi incuriosum ho-
minem adductum. E-
gressus igitur postridiè
in plateam Æsopus, &
eos qui præteribant, cir-
cumspiciens, videt quen-
dam in loco quodam
diu

diu sedentem, quem judicans secum ociosum ac simplicem esse, accedens, inquit, Herus te invitat secum pransurum. Et rusticus ille nihil sciscitatus, neque quis esset à quo invitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis calceis, ut erant viles, discubuit. Rogante autem Xantho,
Quis hic? Æsopus ait: Incuriosus homo. Et Xanthus in aurem fatus uxori, ut sibi obsequeretur, & quod ipse jusserrit faceret, ut honestâ ratione plagas Æsopo inferret. Deinde coram omnibus in-

χρόνον παθίσαι τα, ἐν οἷς
 δοκιμάσας παθ' αὐτὸν
 ἀπράγμονά τινα, καὶ ἀ-
 πλοῦ ἔναι, προσελθόντι
 φυσικόν, οὐδεσπότης σε πα-
 λῆσιν αὐτῷ αφίσησαι.
 Καὶ οἱ ἄγροιν ἐκεῖνοι
 μενδέν προβρύχασάμε-
 νοι, μήτε τις ἡν πάντοτι
 νοι παλάτι, εἰσῆλθεν εἰς
 τὴν οἰκίαν, καὶ σὺν αὐ-
 τοῖς προσδίημασι φαύλοις
 δοὺς αὐτέπιστην δρωμέθε
 ἢ τὸ ξαύθη, τις δὲ τοι; αὐ-
 σωπός εἶπεν, ἀπερίβητος
 ἀνθρώπος. Καὶ οἱ ξαύθη
 εἰς οὓς εἰπὼν τῇ γυναικὶ¹
 σωματοποιεθείσαι αὐτῷ,
 καὶ ὅπερ ἂν αὐτὸς ἐπιτάχ-
 τῃ, ποιεῖν, ὃς ἂν σύπρο-
 σώπῳ λόγῳ πληγὰς τῷ
 αἰσώπῳ ἐντάσσειν. Εἰ-
 ταὶ δὲ ἐπικηρώω περιττω-

φησί, κυρία, θεωρ ἀδιότε
λειτάντις βαλτού, τὸς πό-
δας τὸξενονίψον. Διενοή-
το γέ καθ' αὐτόν, ὃς παί-
τως ὁ Μέξενος σύλλαβη-
θύσεται· ὁ δὲ κίσσωπος ὃς
καίνος προΐστηται φανέν-
το, πλέγκας λύψεται. Οὐ
τοῦ οὐκέτι βαλτού τὸ θεωρ
εἰς τὴν λειτάντινον, ἡλιτὸς
πόδας τὸξενονίψοται.
Ἐδί γνώσεται τούτῳ οὐσαν-
τινος τὸς οἴκος Αστροπότιμος,
καθ' ἐαυτὸν ἔπειτα μηδομένος
με παίτως βάλεται. Ήγεί-
ται τὸς Ἰχαρίου αὐτοχειρία
τὸς πόδας με βάλεται νί-
ψαι, ἐπεὶ Θραπαίνισιν
αἰχμῇ ἀπ τῆς τοτέ πάξαι.
προτέντας δὲ τὸς πόδας,
νίψον κυρία, φησί· Ήγεί νι-
ψάμενος αὐτοκλίνθη. Τὸν
ξανθόν πελσόν σαυτῷ εἶ-

inquit, Domina aquam
in pelvim injice, & pe-
des hospitis lava. Co-
gitabat enim secum, o-
mninò hospitem recu-
faturum: Æsopum ve-
rò, illo curioso apparen-
te, verberibus cæsum
iri. Illa igitur jaetâ aquâ
in pelvim, ibat pedes
hospitis lotura. At ille
cognoscens hanc esse
domus dominam, se-
cum loquebatur. Hono-
rate me omnino vult,
atque hujus rei gratiâ
suis manib⁹ pedes meos
vult lavare, cum ancil-
lis queat hoc mandare.
Extensis igitur pedibus,
Lava, inquit, hera: ac
lotus discubuit. Xan-
tho autem jubente vi-
e

num hospiti dari quod
diberet, rursus ille con-
siderabat secum, ipsos
antè oportere bibere,
sed quia sic ipsis visum
est, non opus mihi hæc
inquirere. Accipiens i-
gitur bibit. Pranden-
tibus verò , & ferculo
quodam hospiti appo-
sito, atque illo suaviter
comedente , Xanthus
cocum, quòd malè hoc
condivisset, criminaba-
tur, atq; etiam nudū fla-
gellabat. Rusticus a se-
cum dicebat, Ferculum
quidē optimè coctū est,
& nihil ei deest, quò mi-
nus rectè paratum sit: si
autem absq; causa suum
servum velit flagella-
re Paterfamilias, Quid
ad

νομ τῷ ξένῳ διδίνεται πάνα
ἄρ, πάλιμ οὐκέντις διελο-
γίσατο οὐδὲ αὐτόν, οὐδὲ αὐ-
τὸς μὴν τὸ πρότροπον οὐδετε-
πιέντι, ἀπέδει τὸν οὐτούς αὐ-
τοῖς οὐδοξεῖν, οὐδὲν οὐργον
ἔμοι τὰ τοιαῦτα οὐρανοῖμ.
καὶ λεβών οὐ πιεῖν. αριστου-
των δέ, οὐδὲ τινὸς οὐδεσ-
ματος διηγεῖται τῷ ξένῳ παρατε-
θέντος, οὐδὲν εἰδειως
ιαθίονται, οὐ ξενίδει τῷ
μαγείρῳ οὐδὲ κοκκοῖς τοῦτο
αρτύσαντι οὐκέπαλαι, ηδὲ
μέν τοι ηδὲ άποδυθέντε
πληγαὶ οὐκέφωροι. οὐδὲν θε-
ψυχαί της οὐδὲ αὐτὸν οὐλεγε-
τὸ μὴν οὐδέποτε αριστα-
ψυχος, καὶ οὐδενὸς αὐτῷ οὐκέ-
ποτε τὸν καλῶς οὐχινει. εἰ δέ
κα δίχα προφάσεις βά-
λεται τὸν αὐτὸν δῆλον μετε-
γοῦν οὐδενός πότις, τί
πρὸς

τρόπος ἐμέ; τῷ δὲ ξαύδε αχάνδοντι, καὶ δὲκα γέλεως διακεκλίσ, ἐπεὶ μηδέποτε ξένῳ προσεγγάγειο, τελετῇ πλακώσοισι μέντοι χθισταν· οὐδὲξένῳ οὔτε δῆμος περ πλακωτος γενοσάμενος, σωρτύων καὶ συνδλῶν αὐτοῖς ὡς φωμὸς, οὐδὲ. τῷ δὲ ξαύδε τὸ αρτοποιὸν αἰτιασαμένος, καὶ τὸν πότερον, ὃν καταφάτε, φαύλος, τριμελῆ δικαίη πατέρων τοι πλακώτας ἐνοσήσας; ἐναῦν δὲ φη, εἰ μὴν ὁμοίος θεῖν, ὃν διεσπούσα, οὐ πλανεῖται, ἐπεὶ μέντοι, ἀλλὰ τὸν διεσπούσαν αὐτιῶν. καὶ οὐδὲ ξαύδε, εἰ τρόπος τοι εἴης τοι γέγονε γενεανος, σωτηριαὶ τὸν αρτίων κατα-

ad me? Xantho autem ægrè ferente, neq; jucundè affecto, quoniā nihil hospes curiosè inquirebat, tandem placenter allatæ sunt. Hospes v. tanq; nunquā placentā gustasset, convolvens, & concludens ipsas, ut panes comedebat. Xantho autem pistorem accusante, & cūrnam, οὐ execrande, dicente, & absq; melle ac pipere placentas præparasti? ille inquit, Si cruda est, οὐ here, placenta, me verbera: si verò non, ut oportebat, præparata est, non me, sed heram accusa. Et Xanthus: Si à mea hoc factum est uxore, viuam ipsam nunc com-

buram. atq; iterum uxori innuit, ut sibi obsequetur propter Æsopum. Iusso ergo farmenta in mediū afferri, pyrā succedit, & arreptā uxorē ppe pyrā egit, ut expectaretur ipsam in ignem immittere. Differebat autem aliquo modo, & circunspiciebat rusticū, si quo modo affurgens à tali audacia prohibere ipsū aggredieretur. Sed is secū rursùs cōsiderabat, cùm nulla adsit causa, quidnā sic irascitur? Deinde inquit, O Paterfamilias, si hoc judicas oportere fieri, expecta me parumper, dum digressus adducam & ipse meā ex agro uxorem, ut

καύων. ηγετῶλιν τῇ γονινὶ σύρισθαι συσπονεσθίουν δι' αἵστησαν. οὐλούσας ἐνημερίδας ἃς τὸ μέσον ἀχθεῖσι, πυράνθηψε, κὴ λαβόμενον οὐλούσας, ἐγγὺς τῆς πυρᾶς ἔγαγε, προσδοκήσιμον οὐλούσας τοῖς τὸ πῦρ ἐπαφῆσαι. διέτειβε δὲ πως καὶ πριεβλέπετο τὸν ἀγροποιον, καὶ πως αὐταῖς τῷ τοις δὲ τολμεῖσθαί τοις ἀρξαν αὐτῷ εἰγχειρίσαν. οὕτοις αὐτὸν αὐτοῖς διεσποκέτο, οἷς αἱτίας μὴ παρῆσαν, τί δή ποτε οὐτως ὄργιζετο; οἵτοις φησιν, οἵνοδεσπόταις, εἰ τοῦτο κέκρινας δέηται, τῶν οὐτανέργων μηδέποτε, μέχεται αὐτὸν αἴπελθων εἰνέγκω μη ηγετῶλιν αὐτὸς οὐλούσας τοῖς γυναικαῖς, οἷς αἴρεται

Επειδὴ μὲν οὐταὶ τὸ αὐτὸν
κατακαύσης. ταῦτα τὰ
αὐθέντια ὁ ξαῦθις ἀπόστας
μετὰ τὸ τότε ἀκέραυνον καὶ
γενναῖον δαμάσας, τῷ
αὐτώπῳ φυσίν, ἵλε τὸ λη-
γμὸν ἀνθρώπων ἀποβίβ-
γοντος τὰ γιγαντία, τοῖς
λαβὼντας αἴσιωπε. ἄλις ἔχει
εἰς τὸ λειπόντον. τὸ δὲ ἐντο-
θεύτιλον θρίαμψ τὸ σῆμα τῆς
πιττυνέης. τὸ δὲ αὐθέντιον ὁ
ξαῦθις ἐπίταξε τῷ αὐ-
τώπῳ εἰς τὸ βαλανεῖον ἀ-
πελθεῖν, καὶ σπίνθανται, εἰς
μή πολὺς παρέτιμον ὅχλος,
βάλεαται γε αὐτῷ λαθη-
ναί. ἀπιόντι τοῦ ὁ στρατηγὸς
σωκούτης, καὶ τῷ ξαῦθι-
γνοντι αὐτῷ γέντα, οὐδὲ τὸ ποτί^{το}
πορτούσιτο. τοῦ δὲ οὐκ οἶδε
φαύλος, νομίσας ὁ στρα-
τηγὸς τὸν δράτην αὐτὸν

ambas simul comburas.
Hæc à viro Xanthus au-
diens, & hujus sinceri-
tatem ac generositatem
admiratus, Æsopo in-
quit, Ecce verè homo
incuriosus: Habes ac-
cepta præmia victoriæ,
o Æsope. Satis est tibi
de cætero: dein vero
libertatem tuam asse-
queris. Postridie autem
Xanth⁹ jussit Æsopo in
balneas ire, & scrutari
an multa adesset turba,
velle enim lavari. Ab-
eunti autem Prætor oc-
currēs, & Xanthi ipsum
esse cognoscens, inter-
rogavit quónam iret.
Quod cū se is negasset
scire, existimans Prætor
interrogationem suam

floccipendi, in carcerē ipsū abduci jubet. Cùm igitur abduceretur Æsopus, clamavit, Vides, ô Prætor, quemadmodum recte respōderim? quæ n. non expectavi, & occurriti tibi, & in carcerem jam trahor. Tùm Prætor stupefactus responsi promptitudine, sivit abire. Æsopus autē pfectus in balneas, multam turbam in ipsis intuitus est, sed & lapidem videt in medio ingressu positi, in quem singuli ingredientes & egredientes pedem offendebant. Hunc autem unus quis ingrediens, ut layatur, sublatum transposuit. Reversus igitur ad he-

ταρ' οὐδὲν λογιώθησαι,
εἰς εἴρητιν αὐτὸν ἀπαχθῆ-
ναι κελούσῃ. ἀπαγέμνησ
τοινος ὁ κύστων πρότερος
εἰν, ὄρας, ὡς σράζηγε, ὅπως
ὄρθως ἀπειριζηται; ἀλλὰ γὰρ
μή τροστίσκησαι, καὶ συ-
νήντησάσαι, καὶ εἰς εἴρητιν
ὑδατί ἀπάγομαι. καὶ ὁ σρά-
ζηγός εἰπλαγέσις ὑδάτι τῷ
φίλῳ ἀπολογίας ἐτοίμω, ἀ-
φῆμεν ἀπιέναι. αὔστων
τὸ ταραχεῖσθαι εἰς τὸ
βαλανεῖον, καὶ πλῆθος εἰς
αὐτῷ θρασάρχητο χλα,
ηγεὶ λίθον ὄρακατὰ τὸ φίλον
μοσχάτασι νέ-
μενον, ἐφ' ὅπερεντος τὸ
εἰσιόντων τε ηγεὶ στρέπονται
τὸ πόδα προσέπλανον. τότε
τοι τὸ εἶτι εἰσιώντων
λόγον απαλλάσσει, αράς μετέθη-
κεν. οὐτοσίκλας δὲ τρόπος

τὸν πότινον, εἰ καὶ λασύς,
φησί, οὐσπότα, λαυσά-
θαι. ἐναὲ ἀνθρώποις τὸν τῶ
βαλανεῖον τελέασαι. καὶ τὸ
ξανθός ἐλαφρίς, καὶ τὸ
ωληνής τηλεμελέων ι-
δεύτης, καὶ τὸ τοπικόν
τοῦ αἰσωπεῖ, δικαίων αὐ-
θρώπον τε φυσικῶνεναι;
οὐ αἰσωπός, ναί, φησιν· τὸ
γένος λαθόν κανόν (τῇ χερὶ^{τού}
αἰσχεῖσας) πρὸ τοῦ εἰσόδου
κατεμένον σύρον, ἵψ' οὐοι
αἰσιόντες ταῦτας καὶ διέτον-
τες πρὸστατάσθαι. Εἰς δὲ
τοὺς πρὸς ἡμᾶς παῖδες,
αἴρας μετέδυκεν. ἐκάνον
οὖν ἐναὲ αὐθρώπον εἰπού-
νεινεναι, προτίμους
τηλεμελέων. καὶ ξανθός, δι-
δευταρά τῷ αἰσωπῷ αἴρ-
γόν εἰς αἴπολογίαν. Καὶ οὕτοι
ποτὲ τὸ ξανθός δῆλος

herum, Si vis, inquit, here-
lavari, unū hominem in
balneis vidi. Et Xantho
profecto, ac multitudi-
nem lavantium vidente,
& quid hoc dicente, ô
Æsope, Nōnne unum
hominē dixisti te vidisse?
Et Æsopus, Certè, in-
quit: nam lapidē illū (ma-
nu ostendens) ante in-
gressū positū reperi, in
quæ ingrediētes omnes
& exēutes offendebant,
unus v. qdam anteq̄ il-
ligeret, elevatum trans-
posuit. Illum igitur unū
hominē dixi vidisse,
pluris faciēs q̄d alios. Tū
Xanth⁹, Nihil apud Æ-
sopum tardū est ad re-
sponsionē. Aliquando
aliás Xantho ex latrina

stedeunte, & interro-
gante Æsopum, Quid
ita homines post caca-
tionem ventris excre-
mēta aspiciunt? Ille ait,
Antiquis temporib⁹ vir-
quidam delicatus vi-
vens multo tempore p̄
deliciis in latrina sede-
bat, ut & sua illic im-
morans cacaverit præ-
cordia. Ex illo tempore
igitur timentes cæteri
homines, ventris inspi-
ciūt sordes, nè quo mo-
do & ipsi hoc patiātur?
Sed tu here, nè tūne: nō
enim sunt tibi præcor-
dia. Die autem quodā,
celebrato convivio, &
Xantho cum aliis Phi-
losophis discumbente,
& potu jam invalescen-
te,

ἐπανιόντως, καὶ πυθομένς
τὸν σωπόν, τί οὐκοτεοὲ
ἀνθρώποις μιτ' ἀπόπλαγμα
τὰ δὲ γαστρὸι ἐκκρίματα
βλέπουσιν; οὐδὲν οὐ φη,
κατὰ τὸν παλαιὸν χρό-
νον αὐτὸν τις τὴν φρήντη-
ρον γένηται, πολὺ χρόνον
τὸν σπατάληντερόν αὐτὸν
ἐκάθηται, οὐδὲ κατὰς οἰκεί-
ας ἵκει Δικτύριον αἴπε-
τατοσι φρένας. οὐδὲν
τούτου οἰδεινότερον εἰ-
λειπεῖ τῷν πολὺν αἰδρώπων,
πρὸς τὰς τὴν γαστρὸς ἀφο-
ρῆσι λύματα, μή τως καὶ
αὐτοὶ τῇ τοι πεντάσιν.
αὖτε σὺ οἶσπεται, μή φο-
βῃς, οὐ γένεταις φρένας. εἰ μ
ημέρᾳ δὲ τινὶ συμποσίον
συγκροτηθεῖσται ηγεῖται
ξανθεσιὰ τοῖς ἄλοις τὴν
φιλεσίαν αὐταιλειψί-
ται

τόν, καὶ τὸ πότην οὐδὲν
κρατεῖσαν Θεόν, συχνὰ προ-
βλέμματα μιταξὺ τόπων
ἐπαλινθίσατο. καὶ τὸ ξεύθι
αργεμένος ταράττεισαι,
αἴσωπόν τοις πριγώνιοις
διεσπότα, οὐδιόνυσόν τρόπος
πίκτης ηράσαις, τίνι μὲν
πρώτῳ οὐδενὸς, τίνι δὲ
δεύτερῳ μέντης, τίνι δὲ
τρίτῳ οὐδενός. καὶ ὑμεῖς τοῦ
πεπωκέτος οὐδὲν καὶ οὐδέν
τοῦ, τὰ ἵψεῖς κατελί-
πετε. καὶ οὐδέκανθόν, οὐδὲν μη-
δύων, φυσί, σιώπα τοῖς
καὶ οὐδὲν συμβάλλους. καὶ οὐ
αἴσωπόν, ἐπειδὴ καὶ εἰς αἴ-
δον κατασπαθύσῃ. τὸ δὲ
χολαργιῶν τοις πότοβε-
βρεγμένον οὐδὲν τὴν μέθην τὸ
ξεύθον ιδὼν, καὶ οὐδον εἰ-
πειν, οὐνεπλῆγε καθηγή-
τα, φυσί, σιώπα τοῖς οὐκ

τε, crebræ quæstiones
inter hos versabantur.
atque Xantho incipi-
ente turbari, Æsopus
astans, ait, Here, Bac-
chus tria possidet tem-
peramenta : primum
voluptatis, secundum
ebrietatis, tertium con-
tumeliæ. Et vos igitur
poti jam & lætati, quæ
reliqua sunt omittite.
Tum Xanthus jam e-
brius ait, Tace, Inferis
consule. Et Æsopus,
Igitur & in inferos
distrahere. E' disci-
pulis autem quidam
subebrium jam Xan-
thum videns, & ut in u-
niversum dicam, tem-
lentum, οὐ Preceptor, in-
quit, potestne quis ebi-

beremare homo? Et ille, Admodum quidem, Ego enim ipse hoc e-
bibam. Et discipulus, At si nō poteris, quám-
nam tibi multam irro-
gabo? Tùm Xanthus,
Domum meam depo-
no totam. Atque inter-
rim depositis anulis
paecta firmaverunt, tùm
discesserunt. Postridiè
diluculò excitato Xan-
tho, ac faciem lavante,
& anulum inter lava-
dum non vidente, &
Æsopum de eo inter-
rogante, ille, Nescio, in-
quit, quidnam factum
fuerit: sed unum scio
tantùm, quòd à domo
decideris tuâ. Tùm
Xanthus, Quamobrem?
Et

πιᾶν τὸν θύλακτον ἀρ-
θρωπό; καὶ ὅσ, ποχίν μὲν
δην· ἐγὼ γε αὐτὸς ταῦτα
ἐκπιομαι. οὐχὶ οἱ χολαρξι-
νοὶ, εἰ δὲ διαυγός, τί ποτέ
σοι τίμημα ἐπιγράψω;
καὶ οἱ ξενίδες, τὰν οἰνίαν
με τίθημι πᾶσαν. καὶ ἡδὲ
τότοις καταθέμενοι τὸν
δακτυλίον, τὰς συνδι-
νας ἐνύρωσαν, πότε μὴν
δην διελύθησαν. τῷ δὲ γέ-
ρακα προίας ἐγένετο
τὸ ξενίδες, οὐχὶ τὸν τε
διψιν τιφανεῖον, καὶ τὸν δα-
κτυλίον ἐν τῷ νίπτειται
μὲν ιδόντος, καὶ τὸν αἴσωπον
ποτὶ αὐτῷ πυρομένον.
ἐκάντος, οὐν οἴδατε, φῆσι,
τί ποτε γέγονεν· ἐν δὲ
οἴδατε μόνον, ὅτι τοιοῖς οἰνίας
σαυτὸν ἀλλότριον γέγονες.
οὐχὶ οἱ ξενίδες, οἵτι τι άν;
οὐχὶ

ηγένοιται σωπός, οὐτι τίν
χθὲς μεθύωμενοις θεστάν
θάλατταν ἐκπιάνει, καὶ τοῖ
ταῦς ὁμολογίας κατέθε
ηγένεται δικήλιον. καὶ οὐ-
νός, καὶ πῶς αἴρει γὰρ με-
σον πιστεῖς ἐργον θυμό-
σομα; ἀλλα σὺ νῦν δέ-
ομα, εἰ τις σωάσθις, εἰ τις
διενότης καὶ ἐμπειρίαξυμ-
πάριστασο, καὶ βούθειαν ὅρε
γε, πᾶς πριγενέστατε, οὐτός
γε σωτήνεις λύσας. ηγένοιται
σωπός πριγενέστατε
μόνην τὴν, λυθῆναι τὸν τὰς
ὁμολογίας ποιόσω. ἐπει-
σάν γε τὸν αὐτὸν τύμορον
εἰς ταυτὸς σωτήνεις, μηδ'
στιοῦ φανῆς διελιάσας,
ἀλλ' ἀπόρος ὁμολογήσας
παροιῶμεν, ταῦτα ηγένεται
φῶμενγε. οὐλεῖσθε μεί-
τοι στρώματα καὶ φραπέσαι
παρός

Et Æsopus, Quoniām
heri ebrius pepigisti
mare ebibere, atque in
paetis deposuisti & a-
nulum. Et is, Et quo-
modò majus fide opus
potero. Verùm te nunc
rogo, si quod commen-
tum, si qua versutia, si
qua experientia, præstò
sis, ac opem porrige,
ut vincam, aut paecta
dissolvam. Et Æsopus,
Vincere quidem haud
licet, sed ut solvas paecta
efficiam. **Quum** hodiè
rursùs in unum conve-
neritis, nullò modò vi-
dearis timere, verùm
quæ pactus es benè po-
tus, eadem nunc etiam
sobrius dic. Iubeas itaq;
strumenta & mensam

in littore poni, & pueros paratos cum poculis porrigeere tibi marinam aquam. Quum autem omnem videris turbam concurrisse ad spectaculum, ipse discumbens jube ex mari impleri poculum: atque hoc accepto omnibus audientibus dic pactis. Præfecto, Quænam apud vos fœdera inivimus? Atque is respondebit tibi, quod pepigeris mare ebibere. Conversus igitur ad omnes sic dico, Viri Samii, scitis & vos penitus quam plurimos fluvios protrumpere in mare, ego autem paetus sum solum mare

παρὰ τὸν πάνα τεθλιντε,
καὶ πάντας τοὺς σὺν
τητάμενοι ὄργανοι τὸ
θαλάττιον ὑδωρ. ἐπε-
δαντίστησι πάντας τὸν
όχλον συνδεσμούνται
τὸν τὸν θέαν, αὐτὸς ἀνα-
πτύσσει, πέλσεσθαι τὸ
θαλάττιον πλωμάτην τὸ
τητάμενο, καὶ τὸ λαβῶν
τὸν ἐπυνόω πλωμάτην, εἰπε
τῷ συνθηκοφύλακι, τίνας
παρ' ὑμῖν πεποίηται
τὰς συνθήκας; καὶ οἱ ἀπο-
νευταῖ εἰ, ὡς ὕμεολθ-
υστας τὸν θάλασσαν ἤ-
πισθι. στραφέσθαι σὺν σὺ-
ν πρὸς ἀπαντῆσι, στὸν φρά-
σον· ἐνδρεῦσι σάμιοι, οἵτι-
ντες ὑμεῖς πλεύσατε το-
σσος ποταμὸς τητάμενον-
τας εἰς τὸν θάλασσαν,
ἴγανοι συνθέμειν μόνους

τὸν θάλατταν ἐκπιέσῃ, δι-
μείνησε τὰς ὅβιστας εἰς
αὐτὸν ποταμούς. ὅταν
οὖν ὁ χολαργὸς ἀπελ-
θὼν πρότριψεν ἀδηχέτω
τὰς ποταμοὺς ἀπαντάς,
ἔπειτα δὲ σὺν θύει γὰρ τὸν θά-
λατταν μόνῳ ἐκπίσμαν.
ὁ δὲ ξανθὸς τὸν μέλλοντα
τὴν τάσαν τὸν σωθῆντα
διάλυσιν ἔστελνε γνώσας,
πεπρήνατο. τὸν δέ μετα τοῖνυν
πάρα τὸν αὔγια λόμον πρόρρεσεν
οαντὸς τὸν διεσπαρτὸν πρᾶξιν
θύειαν μέλλοντος. καὶ τὸν
ξείθις κατὰ τὰ διδαχθεῖ-
τα πρὸς τὸν αἰσώπον μρά-
σαντος, ηγείται πόντοντος, οἱ
σάμιοι αὐτὸν σαρποφυ-
μανῶτες αὐτὸν καὶ θεμάζοντος.
ὁ δὲ χολαργὸς προσπεπλέψας τὰ
τῷ ξανθῷ, γεγινέσθαι τε

ebibere, non etiam ex-
euntia in ipsum flumi-
na. Hic itaque schola-
sticus eat prius reten-
turus flumina omnia:
deinde statim mare so-
lum ebibam. Xanthus
autem futuram ex hoc
pacti solutionem co-
gnoscens, vehementer
laetatus est. Populo igi-
tur ad littus confluente
ad spectaculum ejus
quod faciendum erat:
quumque Xanthus quæ-
edoctus fuerat ab Æ-
sopo fecisset, ac dixis-
set, Samii acclamârunt
lausantes ipsum, & ad-
mirantes. Sed schola-
sticus tūm ante Xanthi
pedes provolutus, &
victum se confitebatur,
&c

VITA.

ώμολόγησεν τὰς σωτηρί-
νας ἐθέλει το λῦσαι· οὐ γάρ πε-
ποίηνε ξαύθῃστο μυστοπλη-
τῷ τῷ δίκυμο. ἀφιμοί-
υων δ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκί-
αν, αἴσωπον προσελθὼν
τῷ ξαύθῳ, φηειν· οὐ πάντας
σοι τὸ βίον χαριτάμενον
ἔγω, τὸν δὲ ξεῖος εἶμι στε-
ποῖα τυχεῖν ἐλαυνούσιας;
ηρεὶ οὖν ξαύθῃστο λοιδορήσας
αὐτὸν, ἀπύλασεν, λέγων· μή
γαρ οὐ βαλομένῳ μοι λι-
ττετο πρᾶξαι; αὐτὸν ξελθε
πρὸ τῆς πυλῶν, καὶ σκέ-
ψας, καὶ μὲν θέμας δίυτορώ-
ντας, καὶ οὐγγειλόν μοι· οὐ-
γγαθὸς γαρ οἰωνὸς οὐτοῦ
ἐπειδὴ μίαν θέμας, τῇτο
πειναγόν. προσελθὼν δὲ
αἴσωπον, ηρεὶ συμβαντί,
διτο μένο. κοράνας ἐπὶ τι-
νῷ ιδεῖ μηδενός καθε..

γούλιας, προσελθὼν τῷ
ξεύθω αὐτούγενεν. Ιδού τοί^{τη}
τῷ ξεύθῳ, ἡ εἰρήνη τό-
του μάκρη. Ήτε οἱ ξεύ-
θοι δασέρων μόνων ι-
δῶν, ἐφη· οὐκ εἶπες με
ματαράσσει;, οἶνος ἐνθανέ-
νται; Ήτε οἱ στρώσται; Η
εἰρήνη εἶπεν. Ήτε οἱ ξεύ-
θοι, εἶπεν περὶ σοι δραπέ-
τα τὸ χλοσχζευ με; Ήτε
καλός αὐτὸς γυμνοστενή
τύπελα. Τὸ δὲ αἰσώπος
μαστιγαλύδος, προσελ-
θὼν τις ἐνάντιος τὸ δῆ-
πνον τῷ ξεύθῳ, Ήτε οἱ αἴ-
σωποι ἐτι τυπόμενοι
εὐβοήσεν. Οἶμοι τῷ δι-
τέλεω· ἐγὼ μὲν γε οἱ τὸ δε-
κόρωνον ιδῶν, τύπομαι
σὺ δὲ οἰκανοὶ ιδῶν μόνου,
τοῖς σύωχισν ἀπό. ἐωλοί^{οι}
αἴροντες οἰωνοσκοπία. Ήτε οἱ
ξεύ-

dentes, accedens Xan-
tho renunciavit. Exeun-
te autem Xantho altera ha-
rum avolavit: & Xantho
alteram solā videns, ait,
Nonne dixisti mihi, exē-
crande, duas vidisse te?
& is, Ita, sed altera avo-
lavit. Tum Xanthus, Re-
liquum erat tibi fugitive,
ut derideres me: & ju-
bet eum denudatum ver-
berari. At dum Æsopus
verberabatur, profectus
quidam invitavit ad cœ-
nam Xanthum, & Æsop
inter verbera exclama-
vit: Hei miseromuhi: e-
go enim qui duas vidi
cornices, verberor: tu
vero qui unam tantum,
in convivium abis. Vanum
itaq; fuit auguriū. Tum
Xan-

Xanthus solertiam ejus admiratus , cessare jubet verbera. Non multis autem post diebus Philosophos & Rhetoras cum invitasset Xanthus , jussit Æsopo ante vestibulum stare , & nullum idiotam ingredi sinere , sed sapientes solos. Horâ autem prandii clauso vestibulo Æsopus intus se-debat. Ex invitatis autem quodam profecto , & januam pulsante , Æsopus intus ait : Quid movet canis ? Ille putas canis vocari , iratus discessit. Sic ergo unusquisque veniens , redibat iratus , putans se injuriâ affici , Æsopo eadem om-

ξαύθος τὸ ἀγχίσηντός
θάυμασας , παύσασθαι
κελσία τυπήματος . με-
τὰ δὲ οὐ πολλὰς ιμέρας
φιλοσόφος καὶ ρήτορας πα-
λίσας ὁ ξαύθος , ἐκελσύ-
σε τῷ αἰσώπῳ πρὸ τοῦ πυ-
λῶν θάλια , καὶ μηδέ-
να τὴν ιδιωτῶν εἰσιλθεῖ-
συγχωρῆσαι , ἀλλ' εἰ τὸς
σοφὸς μόνος . τῇ δὲ προτερα-
ρίτῃ κλείσας αἴσωπος
τὴν πλανακήν , εντὸς θαλά-
τη . τὴν εκλημένην δὲ τι-
νος ἐλθόντος , καὶ τῶν θύ-
ρων κόπτοντος , αἴσωπος
ἐνδιθεμένος τίσεις ὁ ιν-
ών , ὁ δὲ νομίσας πύρην κλη-
θλῶσε , ὀργισθεὶς τελεχώρη-
σεν . τὸ πατέρα τοῦ θαλάτηο
φιλούμενος , αὖθις ἀπήντη-
σας ὀργῇ , νομίσας υβρί-
ζεται , τὸ αἰσώπον ταῦτα
πείν-

ταῖς ταῖς ἐνθεῖν δρῶταιν-
ται. οὐδὲς ἡ αὐτὴ οὐδείς
αὐτῷ, οὐδὲ τί σάδιο μύων,
ἀκόσοιος, καὶ τίνι τε κέρ-
κον ηγείται ὥστε ἀποκε-
θεῖται, αἴσιοπτος αὐτὸν
ορθῶς ποιμένος ἀποκε-
κρίαται, αὐτοίς τοις πρὸς τὸν
δοθητὸν οὐ γεγενέθη, καὶ φι-
λίμονας τὸ φιλοσόφων
οὐεστιαθῆναί σοι οὐλέψει,
οὐδὲ ποτε, πλίνη οὐτός.
μόνον. καὶ οἱ ξακύθοις σφέ-
δρα οὐθύμησε, παραπλεο-
γίαται οἰνθεῖς υπὸ τῆς κλι-
σίντων. Καὶ οὐστραίας
οὐελθόντος οἱ κλιθεῦταις
ἀδίτην διατειβλίν, οὐε-
νάλσυτῷ ξακύθῳ, φάσκου-
τος, οὐδὲ οἷας, οὐ καθηγή-
ται, οὐεθύμεις μηδὲ αὐτὸς
οὐδὲν ποιεῖ οὐμᾶς, αἰδού-
μενος δέ, τὸ σαπρὸν ἀδί-

omnes intus interro-
gante. Quum autem u-
nus ipsorum pulsasset, &
quid movet canis, audi-
visset, & caudam & au-
res respondisset, Æso-
pus ipsum recte iudicās
respondisse, apertā ja-
nuā ad herum duxit, ac
inquit, Nullus Philoso-
phus ad cōvivium tuum
venit, οὐ here, præter hūc
solum. Et Xanthus valdē
tristatus est, deceptum
se existimans ab invi-
tatis. Postridiè quum
venissent invitati ad lite-
rarium ludum, accusa-
bant Xanthum, dicen-
tes, Ut videris, οὐ Præce-
ptor, cupiebas quidem
ipse cōtemnere nos, sed
veritus putridum in

vestibulo cōtinuisti Æsopū, ut nos injuriā afficeret & canes vocaret. Et Xanthus, Insomniūm ne id est, an vera res? Tū illi, Nisi stertītimus, vera res. Et celeriter vocatus Æsopus & rogatus cum ira, cuius rei gratiā amicos ignominiosè amolitus esset, ait, Nō tu mihi here mandasti, nè quem vulgariū ac indoctū hominē pmitterē in tuū cōvenire cōviviū, sed solos sapientes? Tū Xāthus: Et quales hi? nōnne sapientes? Et Æsop⁹, Nullo paeto: Ipsiſ etenim pulsantibus januā, & me intūs rogitāte, Quidnam moveat Canis? neque quisquam eorum intellexit

ser-

Ἐτ πυλῶν οὐκέτι σαρπον, ὡς προπύλαισσαι, καὶ πιάσαις ἡμᾶς ἀπόντα λέσαι. Καὶ οὐχί τοι, οὐχί τοι, οὐχί τοι, εἰ μὴ ρέγχομεν, οὐχί τοι, οὐχί τοι τάχη μεταπλεῖσθαι σώσων, οὐχί τραβήσθαι σὺν ὄργῃ, τοῦτο καὶ τὸν τὸς φύλας αὐτίκες ἀπίτρεψεν, οὐχί, οὐχί σύ μοι δίσποτα θεοῖς εἰσέλθω, μή τινα τοῦτο οὐχί αὐτῷ αὐτῷ πέμψεισθαι τὸν σὸν σωτῆραν σὺνώχισεν, αὐτὸν οὐ τὸς σοφὸς μόνος; Καὶ οὐχί τοι, οὐτε τοῖς σοφῶν, οὐχί δίσωπον, οὐτε μιᾷ μηχανῇ αὐτῷ οὐχί γε ποπλόντων τὸν θύραν, οὐτε τοῖς εὐδοξεῖς πρωτηνοῦστοι, τοῖς ποτε σειράς πάνων, οὐτε διστροφή αὐτὸν σκυψε

7

τὸν λόγον. ἐγὼ γὰρ οὐς ἀ-
μαδῶν παύτων φανέν-
των, σθενα τότων εἰσή-
γχον, πλὴν τὸ σοφῶς τό-
τον ἀποκεφάλισανοι. οὐ-
τῶς οὐδὲ τὸ αἰσώπος ἀπο-
λογικεῖς ὄρθως ἀπαντῆσ-
λέγαν οὐδὲ τὸν φίσαντο.
καὶ μετ' ἡμέρας πάλιν τι-
νας ὁ Ξανθὸς ἐπομένος τὸ
αἰσώπος πρὸς τὰ μνήμα-
τα παρεγένετο, καὶ ἀκού-
ταις λαφυροῖς ἐπιγράμ-
ματα λίνα σιναγινώσκων,
ἔκανε τὸ πρᾶ. τὸ δὲ τὸ αἰσώπος
ἐντίνει τότων ἐγκεχαραγ-
μένα σοιχῆα ταῦτα ι-
δίντε, αβδοεθή, τι-
μητείξαντος τε τῷ Ξανθῷ,
καὶ δρωμένος εἰς αἴρα ταῦ-
τα εἰδεῖν, ὑδημελῶς ἔ-
κανε τὸ σινεψάμην, δικ-
οῖς τὸν γένετο τὸν τότων

sermonem. Ego igitur,
cum indocti omnes vi-
derentur, nullum ipso-
rum introduxi, nisi hūc
qui sapienter respondit
mihi. Sic igitur quum
Æsopus respondisset,
recte omnes dicere i-
psum confirmarunt. Ac
post dies rursus aliquot
Xanthus sequente Æ-
sopo ad monumenta
accessit, & quæ in arcis
erant epigrammata le-
gens seipsum exhilara-
vit. At Æsopo in quâ-
dam ex ipsis inscul-
ptas literas has vidente,
αβδοεθή, ostenden-
teq; Xantho, atq; rogan-
te An hasce novisset?
Diligenter ille scrutatus,
non potis fuit harum

invenire declarationem,
ac fassus est dubitare o-
mninō. Tùm Æsopus,
Si per hanc columnu-
lam, ô here, thesaurum
ostendam tibi, quâ re-
me remunerabis? Et is,
Confide, accipies enim
libertatem tuam, atque
dimidium auri. Tunc
Æsopus distans à cip-
po passus quatuor, &
fodiens, accepitque the-
saurum, & tulit hero,
dicens: Da mihi promis-
sum, cujus causâ inveni-
sti thesaurū. Et Xāthus,
Non sī & ego sapiā, nisi
& sensum literarū mihi
dixeris: nam scire hoc
multò re inventā mihi
preciosius. Et Æsopus,
Qui thesaurum infodit
hic,

σύρειν διασάφησιν, καὶ α-
μολόχησεν ἀπορῆσαι τοῖς
ἔλοις. ηγέτη ὁ αἰσωπός, εἰ-
δίκτη τάγτης δὲ σύλλης, ὁ
δίκτησποτα, θυσαυρὸν υπό-
θείξασι, τίνεται ἀμείψῃ;
καὶ οὐ, θάρσος λύψη γε τὸν
ἱλασθερίαν σα, ηγέτη τὸν οὐ-
μισυτὸν χρυσίαν. τότε ὁ αἰ-
σωπός ἀποχώρη δὲ σύ-
λλης βύματα τίσασα, ηγέ-
της ὀρύξεις ἀνέλαβε τε τὸ θυ-
σαυρὸν, ηγέτη σύνεγκε τῷ
θεοπότῳ, λέγων, οἶσι μοι
τὸν ἐπαγγελίαν, οὐ τοῦ
σύρβη τὸ θυσαυρόν. ηγέτη
ξαύθος, δὲ οὐσα πάμε εἰ-
δίκτης, εἰ μή ηγέτη τὸν οὐ-
τὸν σοιχείων μετε φράσης
τὸν μαθητὴν τύπον, πολὺ
τὸ σύρματόν τοι τίμι-
τον θρόνον. ηγέτη ὁ αἰσωπός,
ἀ τὸ θυσαυρὸν οὐτορύξας

τεταῦθα, ὡς σοφὸς αὐτὸς
τὰ σοιχάνα διηχάραξε
ταῦτα, ἀ καὶ φυσίμ, απόπο-
βας, β βύματα, οὐδὲ σέ-
σαρα, ο ἐρύξας, ε σύρη-
τας, ι θησαυρὸν, χρυ-
σία. Ηγεὶ ὁ ξαύθος, ἐπα-
δύπτει οὐτως ἐπιβουλοῦ
εἰ ηγεὶ πανδρόγυρος, δ λύψη
ες τὰς ἐλσιθήσιας. Ηγεὶ ο
αισωπός, αὐταγγελῶθε.
Θλύπαι, ο διεσπότα, τὸ χρυ-
σίον τῷ βασιλεῖ βυζαντί-
ων ἐκάτῳ γέ τελαμίδυτο.
καὶ ὁ ξαύθος, πόθεν τοῦτο
οἴδα; Ηγεῖνος, ἐκ τ
σοιχάνων τοῦ γάρ φυσιώ,
α ἀπόδος, β βασιλεῖ,
δ μιονυσίω, ο ὅμη, ε σύ-
ρος, ι θησαυρὸν, χ χρυ-
σία. Ηγεὶ ὁ ξαύθος ἀπό-
σας τῷ βασιλέως ἐναντὸ
χρυσίον, τῷτο εἰσπέμψει φη-

hic, ut vir sapiens lite-
ras insculpsit has, quæ
& inquiunt, α recedes,
β passus, ο quatuor,
ο fodiens, ε invenies,
ι thesaurum, χ auri.
Et Xanthus, Quia ita
soleres & astutus, non
accipies tuam liberta-
tem. Et Æsopus, Re-
nunciabo dandum au-
rum, ο domine, Regi
Byzantinorum: illi e-
nim reconditum est.
Et Xanthus, Unde hoc
nōsti? Et ille, Ex lite-
ris: hoc enim inquiunt,
α redde, β Regi, δ Diony-
sio, ο quem, ε inve-
nisti, ι thesaurum,
χ auri. Et Xanthus
audiens Regis esse the-
saurum, Æsopo ait,
f 3

Acceptō dimidiō lucri, taceto. Et ille, Non tu mihi nunc hoc præbes, sed qui aurum hīc infodit: ac quemadmodūm , audi: Hoc enim dicunt literæ , & acceptum, & vadentes, & dividite , & quem , & inventis, θ thesaurū, χ auri. Et Xāthus, Veni, inquit, in domum, ut & thesaurum dividamus, & tu libertatem accipias. Profectis ergò, Xanthus timens Æsopi loquacitatem, in carcerem ipsum jussit injici. Et Æsopus inter abducendum, Hujusmodi, inquietabat, sunt promissa Philosopherum? Non solū meum non accipio meam

λαβὼν τὸ ὕμισυ τέρματός,
ὑσύχασον. οὐκέτι, οὐ
σὲ μοι νῦν τῷτο παρέχεις,
ἀλλ' ὁ χρυσίον ἐνταυθῇ
πατορύζας· ηγὲ ὅπως, ἀ-
ποσθητο· τῷτο ηγὲ λέγε τὰ
γράμματα, & αὐλόμε-
νοι, β βασίσαντος, &
διέλειτε, ο ὅν, ε σύρετε,
θ θυσαρὸν, χ χρυσία. καὶ
ὁ ξαύθ, διοῦρο, φησι,
εἰς τῶν οἰνίαν, ὡς ἀνηλί-
τη θυσαρὸν διελώμεθα,
καὶ σὺ τῶν ἐποθίαν ἀπο-
λάβης ἐλθόντων δην. ὁ ξαύ-
θ φεύγειν τὸ διετό
σώπει λέπον, εἰς εἴρητον
αὐτὸν ἐπελαυσεῖν ἐμβλή-
θηκε. ηγὲ ὁ αὐσωπός
ἀπαγόμενός, τοιαῦται,
φησι, εἰτιν αἱ πόχε-
σαις τῷ φιλοσόφῳ; ἐκ οὗτο-
γαρ οὐκ ἀποταμβάνεις

τίνῳ ἐλσυθρίαν, ἀλλὰ καὶ
εἰς οἰδημοτύειον πελσύεις
βληθεῖσι με. οἱ μὲν οὐκ
ξαῖδος ἐπέλευσεν αὐτὸν
ἀπολυθεῖσαι, καὶ πρὸς αὐτὸν
ἔφη· ταῦτα παλαιῶς φήσ, οὐ
ἐλσυθρίας τυχών, σφρο-
δεότερός μοι γένηται πατύ-
γορ. οἱ δὲ αἴσωποι εἰ-
πεν, οὐτι πετέμενος πα-
κόν ποιεῖν, ποιεῖ ταῦτα
πατέως οὐκαντίοντες· ταῦ-
ποιεῖτον εἰς σάμων. ταῦτα
μεταρτυροῦσαν αἴσωπον
ἀετὸς παταπῆσε, καὶ τὸν αὐ-
τόν τον αετόν πάσας δακτύ-
λιον, εἰς δέλτα κόλπον ἀ-
φῆνεν. οἱ μὲν οὐκ σάμιοι
δορυβιθεῖσεν, καὶ εἰς πλειά-
σιν πρὶ τὸ δέ τὸ σημεῖον
πεσόντος τὸν αἴγαυνον,

libertatem, sed & in car-
cerem jubes injici me.
Xanthus igitur jussit i-
psum solvi, & ait ei:
Nimirūm rectè inquis,
ut partā libertate vehe-
mentior sis contra me
accusator. Tùm Æso-
pus dixit, Quodcunque
mihi potes facere, fac
malum: Omnipotens vel
invitus liberabis me.
Eâ verò tempestate hu-
jusmodi res Samii ob-
tigit. Quum publicè
festum celebraretur, re-
pentè aquila devolans,
& publicum rapiens
anulum, in servi sinū de-
misit. Itaque Samii per-
territi, & in plurimū ob-
hoc prodigium quum
incidissent mærorēm,

in unum coacti, cœperunt rogare Xanthum, quod primus civium esset & Philosophus, ut sibi judicium prodigii manifestaret. At ille omnino ambigens, tempus petuit. Et profectus domum, multum erat tristis, & solicitudinibus immersus, ut qui nihil judicare posset. Sed Æsopus mætore Xanthi cognito, adiens ait, Quâ causâ, ô here, sic perseveras tristari? mihi committe, vale-re jussso mætore. Cras in forum profectus dic Samiis, Ego neque prodigia solvere didici, neque auguri, sed puer mihi est mul-

natà ταῦτα ἀθροισθέντες
ὑρξαντο δεῖται τὸ ξαύ-
θος, αἱ τε πρώτες τὸ πολιῖσμα
διῆγος καὶ φιλοσόφος, σφίσ
τῶν ιρίσιν τὸ συμεῖδος θε-
ατριῶν. οἱ δὲ τοῖς ὅλοις
ἐπαπορῶν, χρόνον ἔτησε.
ηγέτη ἀφικόμενον τοῦ οἰκαδε,
πολὺς λίνος ἀθυρῶν, ηγέτη τῷ
λύκῃ βαστίζομενος, οἵτε
διὰ μηδένην οἴνου διωά-
μενος. οἱ δὲ αὐσωποί^{τοι}
τὴν ἀθυρίαν σιωνούσας τὸ
ξαύθος, προστελθών, λέγοντες
τὸ χαρόν, πέθεσποτα, τὸ τω
διατελεῖς ἀθυρῶν; ἐμοὶ
προσανάθος, χαίρειν εἰ-
πών τῷ λυπτῷ θαυμάσιον
διάσταγμα προστελθών,
εἰπε τοῖς σακιόις, ὡς ἐγὼ
μὴν ὅτε σημειολυτῶν ἐ-
παιδούθης, οὐτ' οἰωνο-
σκοπῶν, πρᾶς δὲ με
πρέ-

πρόστιγι πολλῷ περισσεύ-
σάδως, αὐτὸς ὑμῖν τὸ γῆγε-
μένον λύσῃ. καὶ μὴ αὐ-
τὸς ἐπιτύχω ἃ λύσεως,
θεσπίζε, σὺ τὸν δόξαν ἀ-
ποισῃ, τοιάτῳ κρίμαν Θ
δίσλω. αὐτὸν ἀποτύχω, εἰ μοὶ
μένῳ μὴ εἰποῦθεν προσελ-
βύσεται ὑψεις. πειθαρές δὲ
οἶξανθ, καὶ τὸν πειθαρέα
εἰς τὸ θεωρούμενον παντού-
σας, καὶ παταγὰς εἰς τὸ μέ-
σον παρὰ τὰς ψηθύνας
εἰσώπος θελέχθητοις συ-
νελθήσιν. οἱ δὲ σύθεως ἡ-
γίους τὸν αἴσωπον κλιθῆ-
νται. τὸν δὲ ἀφικούμενόν τοι
ταχύτητος μὴ τὸ μέσον, οἱ
οὐρανοὶ τὸν εὑρίσκουσιν
τανόντοις αὐτῷ τὸν ὄψις
σημεῖον λύσῃ; ἐκ τοῦ αὐ-
τοῦ τόπου τί ποτε καλόν

multarum rerum peri-
tus, ipse vobis quæsitum
solvet. Et si ipse conse-
cutus fuero solutionem,
here, tu gloriam repor-
tabis, tali utens servo:
Si minus fuero conse-
cutus, mihi soli erit de-
decus. Persuasus igitur
Xanthus, & postero die
in theatrum profectus,
& stans in medio juxta
admonitiones Æsopi
concionatus est iis qui
convenerant. Illi v. sta-
tim rogabant Æsopum
acciri: qui cum venisset
staretq; in medio, Samii
facie ipsius consideratâ,
deridentes clamabant,
Hæc facies prodigium
solvet? ex deformi-
hoc quid unquam boni
f s

audiemus? atque ridere cœperunt. Et Æsopus extentâ manu, & silencio petito, inquit, Viri Samii, quid faciem meā cavillamini? non faciem, sed animum respicere oportet. Sæpè enim in turpi forma bonum animū natura imposuit. An vos exteriorē testarum formam consideratis, ac non potius interiorem vini gustum. Hæc ab Æsopo cùm audissent, omnes dixerunt, Æsope, quid potes, dic civitati. Et ille audacter ait, Viri Samii, quoniam fortuna, quæ contentionis studiosa est, gloriae certamen proposuit domino & servo: & si servus

in-

ἀνατόμεθα; κή γε λάχει ἡγεῖσαντο. κή ὁ αἰσωπὸς κατασέοσας τῇ χειρὶ, κή οὐσυχίᾳ αἰτήσας γενέθαι, φησι. ἀνδρός σάμιοι, τί με τὸν ὄψιν σκάπτετε; οὐκ εἰς τὸν ἔψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπετε χρήσοδάνις γέ κή τῇ φαύλῃ μερφῇ χριστὸν νοῦν ἐφύσις ἐνέθυμεν. οὐ τὸν ἐξωθεν τῷ ιβραϊών μερφίῳ σποπάτε οὐτεῖς, ἀλλ' ὃ τὸν ἐντὸς γεῦσιν τοῖν; ταῦτα τῷ αἰσωπῷ παρατελεῖστα, ἐλεγον αἴσωπε, εἴ τι διώασσε, λέγε τῇ πόλῃ. ικεῖ δὲ μετὰ παχρήσιας ἐφη. ἀνδρός σάμιοι, ἐπειδήπερ οὐτα, δόξεις ἀγῶνα τελέσκε πολέμους κή θάλω. καὶ μῆτρα ἐδόλε-

πε-

τῆτωρ φανῇ τὸν Ασπότα,
διὰ μασίγεμ ἐλούσεται·
εἰ δὲ ἀμένων, δοῦνει λατ-
του καὶ δέτω πληγῶν ξεν-
θίσεται· εἰ γάρ διὰ τὴν
ἐλούσθριας παρρήσιαν
χαρίσασθε μοι, ἐγὼ νῦν
ὑμῖν ἀδεῶς τὸ γνήσιον
φράσω. τότε ὁ Δῆμος
ἀπὸ μηᾶς γλώττης πρὸς τὸ
ξείνιον ἐβόων· ἐλούθρω-
σον αἷσωπον, ψάνθεαν
τακεῖσι, χαρίσαι τὸν ἐ-
λούθριαν αὐτῷ τῇ πόλει.
ὁ δὲ ξείνιος οὐκ ἐπινοει·
καὶ θερύτανις ἐφεξεύθε,
οἱ μέν σοι δοκεῖ ψάνθε-
σαι τῷ Δήμῳ, ἐγὼ δὲ δὲ
ψευστόσωπον ἐλούθρον
ἄντοιόσαιμεν· καὶ τότε σοὶ
δρεότιμος ἐγένου· τίκτου-
τα τοῖνων ὁ ξείνιος αὐτάγ-
μη τὴν ἐλούθριαν ἀπιδω-

inferior videatur domi-
no, verberibus cœsus abi-
bit: si n. a. præstantior, ni-
hilominus & sic verbe-
rib. lacerabitur: si vos per
libertatē loquendi mihi
fiduciam indulseritis, e-
go nūc vobis intrepidè
quæsitū narrabo. Tunc
populus uno ore cla-
mabat ad Xanthum: li-
bertate dona Æsopum,
obtempera Samiis, lar-
gire libertatem ejus ei-
vitati. At Xanthus non
annuebat. & Prætor ait,
Xanthe, si tibi non pla-
cet auscultare populo,
ego hâc horâ Æsopum
libertate donabo, & tūc
tibi æqualis fuerit. Tunc
igitur Xanthus necef-
sariò libertatem reddi-
dit.

dit. Et Præco clamavit,
Xanthus philosophus
liberum Samiis largitur
Æsopum. Atq; interim
finem sermo Æsopi ac-
cepit, dicentis Xantho,
Vel invitus me liber-
tate donabis. Æsopus
itaq; libertatem conse-
cutus , stans in medio
ait: Viri Samii, aquila, ut
scitis , regina avium est :
qīn autē imperatoriū a-
nulū hæc raptū demisit
in servi sīnū, hoc signifi-
care vult, quēdā , ex iis q.
nūc sunt, regem velle ve-
strā libertatē in servitu-
tē redigere, atq; sanctas
leges irritas facere. His
auditis Samii mætore
repleti sunt. Sed non
multo pōst tempore &

με. ηγεὶ ὁ πύρυξ ἐβόα· ξαύ-
θΘ ο φιλόσοφΘ ἐλσ-
θροὶ σάμιοις τὸν αὐτοπόμο-
νακτὸν τάτῳ πέρας οὐ τὸν αέ-
σώπον λόγΥΘ εἰλέθη, φρ-
εμένος πρὸς τὸν ξαύθον, ὡς καὶ
ἄνων ἐλσθρώσεος με. αὐ-
τωπΘ οὐδὲν ἐλσθρίας
τυχὼν, τὰς εἰς τὸ μέσον,
ἔφη. ἀνδρῶν σάμιοι, οἱ μῆ-
ταιτος, ὡς ίστε βασιλεὺς τὸν
ὅρνιθιν τετίθ. οὐτοὶ τὸν τρα-
πηγιτὸν διακήλιον δέτΘ
αρπάσας· ἀφῆκεν εἰς δί-
λας κόλπον, τὴν τοσιμεά-
σειν βόλεται, οὐτοὶ τὸν νωὶ
βασιλέων τὸν βόλετον νί-
μαι τὸν ἐλσθρίαν δι-
λῶσαι, καὶ τὸν κυρίας νόμος
ἀκύρος διέβασαι. ταῦτα οἱ
μῆταιτος σάμιοι ἀκόσαντες κα-
τηφεῖας ἐπλέθασκοσαι. με-
τὰ δὲ τὸ πελοὺν χρόνον καὶ
γράμμα-

γράμματα παρὰ κροίσο
τὸν λυδῶν βασιλέως ἔκει.
σαμίοις, κελσύσσηται τὸ α-
πὸ ταῦθε φόρος αὐτῷ πα-
ρίχειν· εἰ δὲ μὴ πείθοιτο,
πρὸς μάχην ἐπίμεσται.
ἔβαλεν σαντο μήνι οὐδὲ ἀ-
πάντοτε· ἵδεσσακ γάρ τοι οὐ-
πύκοοι γενέσθαι τῷ κροί-
σῳ συνέπον μεντοι εἴναι
καὶ αἰσωπὸν δρυῆτα. καὶ
καὶ νῦν θρωτιθεῖς, εἴπε-
ται αρχέντων ὑμῶν γνώ-
μην διδωκότων εἰς φόρο
ἀπαγγελίην πάντας τῷ
βασιλεῖ, συμβουλίῳ μήνι
ζεῖσθαι, λόγον δὲ δρῦν
καὶ εἴτε οὐ τὸ συμφέρον. οὐ
τούχη δύο οδός ἵδειξεν τὸ
τῷ βίῳ, θαλέραν μηδὲ λεπ-
τοπίας, τὸ μὲν αρχὺ δύσ-
βατόν, τὸ δὲ τέλον οὐ-
μαλόν· θατίραν δὲ άγ-

λεία

literæ à Crœso Lydorū
rege venerunt ad Sami-
os, jubētes eis ab illo tē-
pore ut tributa sibi pen-
derēt: si nū minūs obtēpe-
raverint, ut ad pugnā se
parēt. Cōsultabāt igitur
universi: timuerūt enim
subditī fieri Crœso, cō-
ducibile tamē esse & Æ-
sopū cōsulere. Et ille cō-
sultus ait, cūm Principes
vestri sententiā dixerint
de tributo dādo obtem-
perandū esse regi, confi-
lium jā minimē, sed nar-
rationē vobis afferā, &
scietis qd cōducat. For-
tuna duas vias ostendit
in vita, alteram liberta-
tis, cuius principium ac-
cessū difficile, sed fi-
nis planus: alteram ser-

vī-

vitutis, cuius principiū facile & accessibile, finis autem laboriosus. His auditis, Samii exclamaverunt, Nosquum simus liberi, servi esse gratis nolumus, & oratorem infectā pacē remiserunt. His ergo cognitis, Crœsus decrevit bellum in Samios movere: sed legatus retulit, Non poteris Samios debellare, quamdiu est apud eos Æsopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, ô Rex, legatis missis, petere ab ipsis Æsopum, pollicitus eis pro eo & gratias alias relatum, & solutionem jus-

λείας, ὃς ἦν ἡ μὲν αρχὴ συπετός τε καὶ βάσις, τὸ δὲ σύντομόν τε εἰπώδημα. ταῦτα ἀκέστοτες οἱ σάμιοι, κακοβόνταν. οὐμένοις ἐλεύθεροι οὐτοῖς, εἰκόνεσσι δὲ γινόμενοις, δίδοντο, καὶ τὸ πρόστιμον τούτοις διαφέρειν, απέπεμψαν. οὐ μὲν οὐδὲν πρεσβύτερον ταῦτα μαθὼν, εἴβολον σύστοι πόλεμον κατὰ τὸ σαμίων νεῖρον. οὐδὲ πρεσβύτερος αὐτὸν εγνεν, ὃς οὐκ ἀνθίσας σάμιος υπὸ χεραλαβῆν, αἰσθάπτων αὐτὸν οὐτού, ηγεὶ γνώμας υποτιθέντος. Αὐτὸν δὲ μάνλειαν πεντήν, ὥβασιν, πρεσβεῖς αποστάλας, θραύσαν παρ' αὐτῷν αἰσθάπτον, υποχρεώνος αὐτὸν αὐτὸν αὐτὸς χαρίτας ἀλλας τε διώσαιν, ηγεὶ λυσιν τὸ Κηφα-

τατζοπλέων φόρων. ογδὲ
τότε τάχασίος τε ἐστι τάξ-
των πρήγματα. ογδὲ ὁ
Ἄρχοντας κατὰ ταῦτα
πρεσβυτήν ἀποστέλλει,
ἔκδοτον δέ τοις τοῖς σωπον.
σάμιοις δὲ τοῖς τοῖς ινδοῖς αὐτοῖς
γνώμης ἔγενοντο. οὖσω-
περ δὲ τούτοις μαθὼν, οἷς με-
σω τὸν ἀγορᾶς τόπον, ογδὲ φυ-
σι, ἀνθρώπους σάμιοις, καὶ γὰρ
μὴν πρὶν πολλῶς ποιῆμα
παρὰ τὸν πόδας ἀφιέ-
δαι τῷ βασιλέως, ἐδέλω-
τὸν δὲ τὸν εὐαγγελίον εἰπεῖν
καὶ διὰ τὸν χρόνον ὄμοιό φαντα-
λίν τὰ σῶα, πόλεμον οἱ λύ-
κοι τοῖς προβάτοις συνη-
ψαν. τὸν δὲ νησῶν συμμα-
χουτῶν τοῖς θρέμμασι,
καὶ τὸν λύκον ἀποτελούν.
τῷν οἱ λύκοι πρεσβυτήν
ἀποστέλλετον, ἵψασαι
τοῖς

forum tributorum. Et
tunc fortè poteris eos
superare. Et Crœsus
his persuasus, legato
misso, dedi sibi pete-
bat Æsopum. Samii
autem hunc tradere de-
creverunt. Quo co-
gnito, Æsopus in me-
dia concione stetit, ac
inquit, Viri Samii, &
ego permultifacio ad
Regis pedes profici-
sci, sed volo vobis fa-
bulam unam dicere:
Quo tempore anima-
lia inter se loqueban-
tur, lupi bellum ovibus
intulerunt: unā verò
cum ovibus canibus
prælantibus, ac lupos
arcenibus, lupi le-
gato misso dixerunt

ovibus, si voluerint vivere in pace, & nullum suspicari bellum, ut canes sibi traderent. Oves verò quum obstultitiam persuasæ essent, & canes tradidissent, lupi & canes dilacerarunt, & oves nullo negotio interemerunt. Samii igitur, fabulæ sensu percepto, decreverunt apud se detinere Æsopum. Ille verò non permisit, sed cum legato unâ solvit, & ad Crœsum se conferebat. Profectis itaque iis in Lydiam, Rex ante se stantem Æsopum videns, indignatus est, dicens: Vide qualis homuncio

τοῖς πρόβασιν, ἐπί βόλοις τοβιοῦ ἐπειδή, καὶ μηδ' εὐαπόνερον πάντας οὐδεν, τὸς κακὸς αὐτοῖς ἀμείουσι. τὸ δὲ προβάτων γένος περιέστησε, καὶ τὸς κακὸς ἐκδιδώντων, εἰ τούτοις τός τε πῦνας διεσκαρφάζεται, νοεῖ τὰ πρόβατα ράγανα διέφθεργαν. οἱ σάρκεις τοινα τὸ δέ μύθος βόλημα συνθέσαντο, ἔργον διηρέατο πρὸς πάρ' ἄυτοῖς παταχῆν τὸ δίσωπον. οἱ δὲ σκύλοις, ἀλλὰ τῷ πρεσβυτῇ σιωπῶντας, πρὸς κροτον οὐ πάντα. ἀφικομένων δὲ αὐτῷ εἰς λασίαν, οἱ βασιλεῖς ἐπιπροσθετοῦσι τὸ σάντα τὸ δίσωπον θρασάμνην, ὡς ανάτην, λέγων· οὐδὲ πεταπόν αὐθρώπου

πέλευ ἐμποδών μοι γέγονε
θῆσον ψήσταξαι τοσαύ-
την; οὐδὲ οὐσωπός, εἰ-
γιστε βασιλοῦ, δὲ βίᾳ, δὲ
αὐτάγκη πρός σε παρεγ-
νόμην, ἀλλ' αὐθαίρετό
παρέμει· αὐτάχθε δέ με μι-
κρὸν ἀκοσκει. αὐτῷ τοις ἀ-
κριδας συλλέγων, οὐδὲ οὐ-
ποιῆσθεν, ἔπει οὐδὲ τέτ-
τιγα· ἐπεὶ δὲ οὐκέντονος η-
βόλετο οὐσῖναι, φυσίν ο
τέττιξ· αὐθεωπε, μή με μά-
τλω οὐέλης· οὐ γὰρ γε δέ τε
τάχτω βλάπτω, δέ τοις ἀλο-
τι τῶν ἀπαύτων σε ἀδι-
κῶ· τῷ οὐανόσῃ δέ τοις οὐ θε-
μοὶ οὐκέντονος φθεγγο-
μέναι, τέρπων τὸς ὁδοιπό-
ρος· φωνῆς οὖν παρ' οὐσί-
πλεύσης δέ με σύρησας. οὐ-
κέντονος ταῦτα ἀκούσας,
πέφημεν ἀπίνεντα. οὐδὲ γά

cio obstitit mihi ad tan-
tam insulā subjugandā?
Tūm Æsopus: Maxime
Rex, non vi, neq; neces-
sitate coactus ad te veni,
sed sponte adsum: pa-
tere autē me parumper
audire. Vir quidam cùm
locustas caperet occide-
retque, cepit & cicadam,
cùm & illam vellet occi-
dere, inquit cicada, homo
nè me frustrà occidas: e-
go. n. neq; spicam lædo,
neq; in alia re quapiam
injuriâ te afficio: motu
verò q̄ in me sūt mēbra-
nularum suayiter canto,
delectans viatores: p̄ter
igitur vocem in me am-
plius nihil invenies. Et
ille quum hæc audisset,
permisit abire. Et ego

Itaque, ô Rex, tuos pedes attingo, nè me sine causa occidas: non enim possū injuriā quemquam afficere, sed invili corpore generosum loquor sermonem. Rex autem miratus simul & miseratus ipsum, ait, *Æsope*, non ego tibi largior vitam, sed fatum. Ergò quid vis, pete & accipies. Et ille, Rogo te, ô Rex, reconciliare Sainis. *Quumque Rex dixisset*, Reconciliatus sum, procidens ille in terram, gratiasque ei agebat. Post hæc suas conscripsit fabulas, quas in hunc usque diem extantes, apud Regem reliquit. Acceptis

γεωῦ, ὃ βασιλοῦ, τὸ σῶμα παθῶν ἀπῆρει, μή με εἰς τὴν φυνέσσην, οὐδὲ γάρ εἴός τ’ εἰρὶ ἀδικησάτε να, ἐν σύτελείσι τὸ σώμα τῷ γενναῖον φθεγγοῦνται λόγοι. ὁ δὲ βασιλοῦς Γαρμόσας ἄμα ηὔει οἰντείρας. αὐτὸν, ἐφη· αἴσωπε, οὐκονικὸν ἔγώ σοι διδωμι τὸ γλῦ, ἀλλ’ οὐ μοῖρα. ὁ γουᾶς θέλεις, αἴτε ηὔει λύκη. ηεὶ ὅς, δέομαι τὸ βασιλοῦ, διαιτάγοντι σαμιοῖς. Τὸ δὲ βασιλίως εἰπόντος, αἱγάλλαγμα, ποθῶν ἐνεῖν. τὸν τὸν γλῦ, χάριτάς τε αὐτῷ ὠμολόγη. ηεὶ μετὰ τῆτο τὸς οἰνέις συγγραψάειν. μύθος, τὸς μέχει ηεὶ νῦν φρομένος, παρὰ τῷ βασιλεῖ κατίλιπε. οἰοξάμι-

ΘΕΟΥ ἸΑΝΝΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΑΥΤΗΝ ΥΡΑΜΠΑΛΟΣ ΠΡΟΣ ΣΑΡΚΙΩΣ, ΉΣ ΕΝΕΝΕΡΕΝ ΑΙΣΑΝΤΙΣ ΤΥΤΟΙΣ ΔΙΑΛΛΑΓΗΣ, ΉΓΕΙ ΔΙΩΡΑ ΠΟΛΙΔΑΣ, ΖΛΟΣ ΒΟΑΣ ἐΠΑΧΥΛΘΕΝ ΕΙΣ ΣΑΡΚΙΩΝ. ΟΙ ΡΙΣ ΟΙΝΗ ΣΑΡΚΙΩΝ ΤΥΤΟΙ ΙΔΕΝΤΟΣ, ΣΕΜΠΑΤΑΣ ΤΕ ΑΥΤῷ ΠΡΟΟΛΙΝΕΥΚΑΝ, ΚΑΙ ΧΕΡΒΑΣ ἐπ' ΑΥΤῷ ΣΑΒΕΣΤΗΣ ΣΑΡΚΙΩΝ ΟΙ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑΞΙΣ ΤΕ ΦΙΛ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΕΥΝΩ ΥΡΑΜΠΑΤΑ, ΉΓΕΙ ΑΠΕΙΔΕΙΞΕΝ ΉΣ ΤΛΙΣ ΕΙΣ ΑΥΤΟΥ ΥΕΝΟΜΕΛΙΚΟΣ ΖΑΡΑΤΗΣ ΔΗΜΟΣ ΕΠΟΥΡΙΑΣ, ΖΗΣ ΣΤΙΦΙΑΣ ΖΑΛΙΜΗΜΕΙΨΑΤΟ. ΜΕΤΑΝ ΙΑΝΝΙ ΤΥΤΟΥ ΚΛΗΣΙΟΥ ΑΠΑΡΑΣ, ΖΕΙΝΗΣ ΤΛΙΣ ΟΙΝΟΜΕΛΙΚΟΣ, ΤΟΙΣ ΑΠΑΧΤΑΧΗΣ ΤΗ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΔΙΑΛΕΥΓΟΜΕΝΟΥ. ΑΦΙΚΟΜΕΝΟΥ ΙΑΝΝΙ ΉΓΕΙ ΖΡΟΣ ΒΑΒυλωνα, ΉΓΕΙ ΤΛΙΣ ΙΑΥΤΗΣ ΣΟΦΙΑΝ ΣΠΟΔΕΙΞΟΜΕΝΟΣ ΜΙΖΑΣ ΖΑΡΑΤΗΣ ΒΑΣΙ-

PTIS AUTEM AB IPSO LITERIS
AD SAMIOS, QUOD Æ-
SOPI GRATIÂ EIS RECONCI-
LIATUS FUERIT, ATQUE MU-
NERIBÂ MULTIS, NAVIGAVIT
IN SAMUM. SAMII Igitur
HUNC VIDENTES, CORO-
NASQUE EI INTULERUNT, &
TRIPUDIA EJUS GRATIÂ CON-
STITUERUNT.ILLE AUTEM ILLIS
& REGIS LITERAS LEGIT, &
OSTENDIT, QÂ SIBI DONATÂ
À POPULO LIBERTATEM, LI-
BERTATE RURSÙS REMUNE-
RATUS FUERIT. POST HÆC
VERÒ AB INSULA DECE-
DENS, CIRCUMIBAT ORBEM
UBIQ; CUM PHILOSOPHIS
DISPUTANDO. PROFECTUS
AUTEM & IN BABYLO-
NEM, & SUAM IPSIUS DO-
CTRINAM DEMONSTRAN-
DO, MAGNUS APUD RE-

gem Lycerum evasit. Il-
lis. n. temporibus Reges
invicem pacē habentes,
atq; delectationis gratiā
quæstiones vicissim so-
phistarū scribendo mit-
tebant: quas q̄ solverēt,
tributa pacta àmittenti-
bus accipiebat: qui verò
non, æqualia præbebāt.
Æsopus igitur quæ mit-
tebantur problemata
Lyceo intelligens dis-
solvebat, & clarum red-
debat Regem, & ipse
Lycri nomine altera i-
tidem Regibus remitte-
bat. Quæ quum rema-
nerent insoluta, tributa
rex quamplurima exi-
gebat. Æsopus autem
quum non genuisset
filios, nobilem quen-
dam

λεῖ λυκέρω ἴγενεῖο. οὐτού
ἐκάνεις γε τὸς χρόνος οἱ
βασιλεῖς πρὸς ἀλλήλους εἰ-
ρίσκου ἔχοντος, ηγεὶ τέρ-
ψεις χάρις προβλήματα
τῆς σοφιστῶν πρὸς ἀλλή-
λος γράφουσις ἐπειπορ-
ἀπέρθει μὴν ἐπιλυόμενοι,
φόρος ἀντὶ ρήτορεis πρὸς τῆς
πειπόντων ἐλάμβανον
οἵμη, τὰς ίσας παρέχον.
Οτοινα δίσωπος τὰ πει-
πόμενα τῷ προβλημά-
τῳ λυκέρω συνάντη-
λει, ηγεὶ ἐνδοκιμάντης ἐποίει
τὴς βασιλέα, ηγεὶ αὐτὸς Ἰ-
διὰ λυκέρος ἐτρόπα τοῖς
βασιλεῦσιν αὐτέπειπον.
ἳν ἀλέτων μηδενῆων φό-
ρος οἱ βασιλεὺς ὅτι πλά-
τος εἰσεπρατζευ. δίσω-
ποτοί μὲν παιδοκοινο-
μηνοι, οὐκα τιγήτης τὸ σύγε-
ναι

πᾶν, ἐννοεῖ τὸν αλέσιμον, εἰ-
τε πειθαρίσατό τε, καὶ ὡς γνή-
σιον πάντα τῷ βασιλέῖ
προσενέγκας, σκύτησε.
μετὰ δὲ τὸ πολιωτὸν χρόνον οὐκ
ἐννοεῖ τὴν τελείαν τῶν πατέρων
συμφθάρειται, αἷσα-
πος τῆτον γνώσει, ἀπελεύθε-
ριαντες δὲ οἰκίας. οἱ δὲ τοῦ
πατρὸς ἐκείνου ὄργη λιφθαίσι,
ποιῶντες πλαστάρχην
πατρὸν αἰσθάπτειν θεμένην πρὸς
τὸν αὐτοσοφεῖται μάκαρον
ἔντι προσειδεῖσθαι μάκαρον
τῷ τῷ λυκάργῳ, τῷ βασιλέι
τινεχείριστε, τῷ δὲ τοῦ αἰσθάπτε-
ταύτῳ σφραγίσαμεν τοῦ
διακτυλίῳ. οἱ δὲ βασιλοῦς
τῇ τῃ σφραγίστι πελαθέστε,
καὶ παραβατήτῳ ὄργῃ χρη-
σταθέστε, παρακρῆμα τῷ
φραγμῷ πελαθέστε, μεταβε

dam, Ennum nomine,
adoptavit, atque ut legiti-
tum filium Regi al-
latum commendavit.
Non multo autem post
tempore Ennus cum
adoptantibus concubina-
rem habuit. hoc sciens
Æsopus, expulsurus e-
rat domo Ennum. Qui
in illum irâ correptus, e-
pistolamque fictam, ab
Æsopo scilicet, ad eos
q̄ sophismatis cum Ly-
cero certabant, quod
ipsis paratus esset ad-
hærere magis quam Ly-
cero, Regi dedit, Æsopi
signatam anulō. Rex
& sigillo credens, atque
inexorabili irâ persig-
tus, confessim Her-
mippo mandat, ut nulli

examinatione factâ , p-
ditorem occideret Æ-
sopum. At Hermippus
& amicus fuerat Æso-
po , & tunc se amicum
ostendit. In sepulchro
enim quodam , nemine
sciente , occultavit ho-
minem , & secretò nutri-
vit. Ennus autem Regis
jussu omnem Æsopi ad-
ministrationē suscepit .
Sed quodam post tem-
pore , Nestenabo Rex
Ægyptiorum audiens
Æsopum occidisse , mit-
tit Lycero statim epi-
stolam , architectos sibi
mittere jubentem , q; tur-
rim ædificant , neq; cœ-
lum neq; terrā attingen-
tem , & responsurū sem-
per aliquem ad omnia
qua-

ζετάσαντα , οἵα δὴ προ-
δέτω μειχειρίσανται
αἰσωπον . ὁ δὲ Ἐρμίππος ,
φίλος τε λίνη τῷ αἰσωπῷ ,
καὶ τότε δὴ τὸ φίλον ἐπέ-
δεξεν . ἐν τινὶ γὰρ τῷ τά-
φῳ μηδενὸς εἰδότος
ιρύψας τὸ ἄνθρωπον , ἐν
ἀπορρήτοις ἔβρεφεν . ἕν-
νος δὲ τὸ βασιλίως νελσύ-
σαντος , πᾶσαν τὸν διοί-
κησιν αἰσώπον παρέλαβε .
μετὰ δέ τινα χρόνου νε-
ιτεναῖς βασιλεὺς αἰγυ-
πτιῶν πυθόμενος ἀἰσω-
πον τεθυνέντα , πέμπει
λυκίῃ παραχρῆμα ἐπι-
σολῶν , οἰκοδόμος αὐτῷ
ἀποστηλαὶ νελσύσαν , οἱ
πάργοι οἰκοδομήσασι ,
μήτ' ὅραντο , μήτε γῆς ἀ-
πῆλμαν , καὶ τὸ ἀποκενά-
μηνον ἀπὸ πρὸς παῖδες

θοσαὶ καὶ δρωτῶσι. καὶ τὰ το
πεινόσαντα, φόρος εἰσ-
πράτησιν. εἰ δὲ μή, πατατί-
σι. αὐτοι. ταῦτα τῷ λυκί-
ρῳ αναγνωσθέντα, ἀθυ-
μίαν ἔνθελε, μικρὸν δὲ
τῷ φίλῳ θεωρεῖν τὸ
πρόβλημα τὸ πρὶν τὸ πύρ-
γος σωσάναι. οἱ πλίτοι βα-
σιλός καὶ κίονα τοῦ οἰκυτῆ
βασιλείας οἰλεγεν ἀπολα-
λεινούσι τὸν αἴσωπον. ἐρ-
μποντος δὲ τὸν τὸν βασι-
λέως διαίσωπον λύπιον
καθὼν, προσῆλθε τε τῷ
βασιλέᾳ, οὗτοι γάρ οἱ καίνοι
σύνγγλισατο, προσδέσ-
αντος δὲ χάρειρ αὐτὸν δὴ
αὐτον, εἰδὼς δέ τοι μελύσῃ
ποτὲ τῷ βασιλέᾳ φέλεπο-
φάσεος. οὐδὲ τὸν βασιλέως
διαφρόντως ὑδεῖ τότοις
ζεινέτο, αἴσωπος δέ

quæcunque rogaverint.
Quod si fecisset, tribu-
ta exigeret: sin minūs,
solveret. His lectis Ly-
ceris mœrore affectus
est, cum nullus ex ami-
cis posset quæstionem
de turri intelligere. Rex
tamen & columnam
sui regni dicebat in-
teriisse Æsopum. Her-
mippus autem dolore
Regis ob Æsopum in-
tellecto, adiit Regem, &
vivere illum renuncia-
vit, addiditque, ipsius
causâ Æsopum non in-
teremisse, sciens quod
pœniteret aliquando
Regem sententiæ. Re-
ge autem non medio-
criter super hisce ex-
hilarato, Æsopus for-

dens, ac squallens totus adductus est. quumque Rex, ut eum vidit, illacrymasset, atque ut lavaretur, aliisque curauit afficeretur, jussisset, Æsopus post hoc & de quibus accusatus fuerat, cauissas confundavit: ob quæ quum Rex Ennum esset occisorus, Æsopus ei veniam petiit. Post hæc autem Rex Ægyptii epistolam Æsopo dedit legendam. At ille statim solutione cognitâ quæstionis, risit, ac rescribere jussit, ut quum hyems præteriisset, missum iri & qui turrim essent ædificaturi, &

πῶμ, οὐχὶ αὐχμᾶν ὅλῳ προσκύνθη. καὶ τὸ βασιλίως, ὃς ἀδεματὸν θάρυσσαν, λόγον αὐτὸν ἠγέτη ἐλλήνες ἐπιμελεῖς ἀξιωθῆναι πελσόσαν, αἰσωπῷ μετὰ τὴν οὐρὴν ἤριψε κατηγορίδην τὰς αἰτίας ἀπεσκασάσθι, ἵφεστος οὐτε τὸ βασιλίως τὸν δινον αὐτῷ πρέμεντον, αἴσωπῷ αὐτῷ συγγνώμην ἡτύσασθι. ἴπομενος δὲ τὸν τρόπον, ὁ βασιλὺς τὸν τοιοῦτον ἀπεισέλθει τῷ αἰγυπτίῳ ἀδιστοῦντι τῷ αἰσωπῷ ἐπέδιων αὐτῷ γνῶναι. ὁ δὲ αὐτῷ αὐτὸν λύσιμο σκεψάσθι τὸν προβλύματος, ἐγέλαστι τεκμηρίζεται ἐκέλουσεν ὃς ἐπειδαν χειρὶς πρέπειθε πεμφθῆναι τὸν τε πύργον εἰποδομήσασθις, οὐτε

responsorum aliquem ad rogata. Rex igitur Ægyptios legatos remisit: Æsopo autem pristinam administrationem tradidit omnem, deditum ei tradens & Ennum. At Æsopus acceptum Ennum nulla in re tristitia affecit, sed ut filio rursus recepto, aliisque atque his admonuit verbis: Fili, ante omnia cole Deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilem te ipsum prebe, ne te contemnant. Amicis facilem & communicabilem, quo longè benevolentiores tibi sint. Item inimicos male habere pre-

care, & esse pauperes, nè te possint offendere: at amicos in omnibus bene valere velis. Semper uxori tuae bene adhære, nè alterius viri periculū facere velit: leve enim est mulierū genus ac adulatū minus malū cogitat. Velocem ad sermonem nè posside auditum. Linguæ cōtinens esto. Bene agentibus nè invide, sed cōgratulare. invidens enim te ipsum magis offendes. Domesticorum tuorū satage, ut te non solum ut dominum timeāt, sed etiā ut benefactorem venerateur. Nè pudeat discere semper meliora. Mulieri non unquā credas

χριστί πίνακας, ὡς μη οἴστε τε εἰναὶ λυπᾶν σε τὸς Ἰωάννου κατὰ παῖτα σὺν πράττειν βέλος. αἱὲς τῇ γυναικὶ σὺ χριστῶς ὀμίλη, θάνατος ἐπέρθανθερός πεῖραν μὴ γνώσῃ λαβῆν. πᾶφον γέ τὸ τῇ γυναικῶν ἔτι φῦλον, ηγεί πολλακούσομνον ἐλάττῳ φρονεῖ κακα. ὀξεῖαν μὴ πρὸς λόγον πεῖσαι τὸν ἀνοίν. τὸν γλώττας ἐγκρατὺς ἔσθι. τοῖς σὺ πράττεσι μὴ φθόνῃ, ἀλλὰ σύγχαρε. φενῶν γέ σεαυτὸν μᾶκλον βλάψεις. τῷ οἰκετῶν σὺ ἐπιμελῆ, ἵνα μὲν μόνον ὡς Αθηνότιῳ σε φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς σὺ διγέτῳ αἰδῶνται. μὴ αἰχμῶς μακραίειν ἀλλὰ πρείτῳ. τῇ γυναικὶ μηδὲποτε πιστεύ-

ΤΟΝ ΣΗΣ ΑΠΟΘΡΩΝΙΑ· ΑΛΛΑ ΥΦΙ
ΣΠΛΙΓΕΤΙ, ΘΑΣΟΣ ΟΥ ΚΥΕΙΘΑ-
ΣΕ. ΗΛΑΤΙ ΉΜΕΡΑΣ ΗΓΙΑΣ ΕΙΣ
ΤΗΝ ΑΥΓΕΙΟΝ ΑΠΟΤΑΜΙΣΘΑ·
ΒΕΛΤΙΟΝ ΥΔΡΙ ΤΙΛΙΣΤΑΙ ΙΑ
ΕΚΘΕΟΙΣ ΗΔΙΑΛΕΨΙΑΣ, Ή ΓΙΑΝ-
ΤΑ ΤΙ ΦΙΛΑΡΗ ΤΠΙΔΗΛΙΑ.
ΟΥΠΡΟΣ ΥΓΕΙΑ ΤΟΙΣ ΤΟΙΣ
ΤΑΙΑΙΩΝΙΩΝ, ΕΙΣΠΩΣ ΉΣ ΗΓΕΙ
ΤΑΙ ΚΑΙ ΣΑΦΙΩ ΑΓΡΙΩΝ Ή ΣΠΑΣ
ΑΡΟΣ ΠΟΡΙΓΓΙΑ. ΑΥΓΑΓΓΕΙΟΣ ΥΕ-
ΣΟΜΕΙΑ ΜΕΛΙΑΝΟΣ. ΨΙ-
ΦΥΡΟΝ ΑΝΔΡΙΑ ΕΚΒΑΛΕ ΣΗΣ
ΟΙΚΙΑΣ· ΤΑΙ ΥΦΙ ΣΠΙΔΟΣ ΛΕΥΚΟ-
ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΑΤΗ ΜΕΙΝΑ ΕΤΕ-
ΡΟΙΣ ΦΕΥΡΩΝ ΑΙΓΑΛΙΟΝΟΣ· ΠΡΑΤ
ΤΑΙ ΜΗ ΤΑΙ ΛΥΠΙΣΟΥΤΑΙ ΣΕ·
ΕΠΙ ΤΙ ΤΟΙΣ ΣΥΜΒΑΙΝΟΤΙ ΜΗ
ΛΥΠΗΣ, ΜΗΤΕ ΖΩΗΡΑΙ ΒΥ-
ΛΟΣ ΣΗ ΖΩΤΙ, ΜΗΤΕ ΗΡΩΠΟΙ
ΚΑΚΩΝ ΑΙΓΑΛΙΟΝ. ΤΑΤΟΙΣ Τ
ΑΙΣΘΑΝΤΑ ΤΙ ΕΙΝΟΥ Η ΖΩΗΣ ΤΗ-
ΣΑΛΤΙ, ΕΚΛΙΨΟΥ ΤΟΙΣ ΤΕ

das secreta. nam semper armatur, quomodo tibi dominetur. Quotidie in diem crastinum reconde; melius enim mortuum inimicis relinquere, quam viventem amicorum indigere. Salutato facile qui tibi occurrunt, sciens & catulo caudam panem comparare. Bonum esse ne pœniteat. Sufurronem virum ejice domo tua, namque a te dicuntur ac sunt, aliis communicabit. Fac quæ te non mœstum facient. Contingentibus ne tristare, neque prava consulas unquam, neque mores malorum imitare. His ab Æsopo Ennus admonitus, tum ser.

sermone, tūm suā conscientiā ut sagittā quādam pēcussus animum, paucis pōst diebus ē vita discessit. Æsopus autem aucupes omnes accersivit, atque aquilarum pullos quatuor ut caperent juberet. Sic itaque captos nutritivit, ut dicitur, ac instruxit: Cui rei non magnam fidem adhibemus, ut pueros in sporcis ipsis appensis, gestando in altum tollerent: atque ita obedientes pueris essent, ut quounque illi vellent, volarent, sive in altum, sive in terram humi. Præteritō verò hyemati tempore, & Vero ar-

ti.

λόγοις, καὶ τῇ οἰκείᾳ συνετούσθισται τιναις βέλη πληγεῖς τὰν ψυχὴν, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας τὸν βίον μετάλλαξεν. οἶσω πότε τὸς ἵξουτας πάντας προπαλισάμηνος, ἀετῶν νεοτήτας τέτταρας συλληφθῆναις κελεύσῃ. συλληφθεῖσας οὖν οὔτως ἴθρεψεν, ὃς λέγεται, ἢγεὶ ἐπαίδεσσεν, ὅπερ οὐ πάντα τί με πειθόμενον ἔχει, ὃς πάντας οὐταὶ θυλάκων αὐτοῖς προσυρτημένων βασάζουται εἰς ὑψότερον, οἵρεσθαι, οἵρεσθαι τοῖς πατέρινοι εἶναι, ὃς ὅπερ πέπλος ἀντὶ κατενοι βόλοιντο ἵπτασθαι, ἀντὶ τοῦ εἰς ὑψότερον, ἀντὶ τοῦ εἰς γῆν χαμάζει. τὸν καρπούσιν δέρπασθαι, καὶ ἕρπετον δια-

35

γελάσκοντο, ἐπαυγάσα τὰ
πρὸς τὴν ἑδόνην συγκολα-
σάμενος αἴσωπον, καὶ τὸν
τε παιδας λαβὼν καὶ τὸν
ἀντὸν, ἀπῆρεν εἰς αὔγυ-
πτον, πολλῇ φαντασίᾳ καὶ
θέξῃ πρὸς κατάπληξιν τὸν
ἐκεῖ κεχρύμελον. νεκτε-
ναῖς δὲ ἀνδρασ ταραγε-
γούνται τὸν αἴσωπον, ἐνή-
ρσυμαί, φνοι τοῖς φίλοις,
μεμαθηκότες αἴσωπον τε-
θυντένται. τῷ δὲ πιόσκη-
λοσας ὁ βασιλὸς παύ-
τας τὸν ἐν τέλῃ λαθῆτες
πριβαλέσθαι σολᾶς, αὐ-
τὸς δρέπων ἐνεδύσατο, ηγε-
ικάδημα, καὶ διάλυθον κί-
ταριν. καὶ παθεατὶς ἐφ' ὑ-
ψηλῆς διφρός, καὶ τὸν αἴσωπον
αἰσαχθῶντες λούσας, τί-
τι μὲ εἰκόνες εἰσελθόντι,
φκτίμ, αἴσωπον, καὶ τὸν σω-

ridente, cum ad iter o-
mnia parasset Æsopus,
& pueros accepisset, &
aquilas, decessit in Ä-
gyptum, multâ imagi-
natione & opinione ad
stupefactionem illorum
hominum usus. Sed Ne-
etenabo audito adesse
Æsopū, insidiis circum-
vent⁹ sum⁹, ait amicis, q̄a
intellexerā Æsopū mor-
tuum esse. Postridiè aut̄
jussit Rex, ut oēs Magi-
stratus candidis circun-
darentur vestibus, ipse
laneā induit, & coronā
ac gemmatam citarin.
Cumque sedens in alto
solio, Æsopū introduci
jussisset, Cui me assimi-
las ingredienti, inquit,
Æsope, & eos qui me-
cum

cum sunt ? Et ille, Te quidem Soli verno : qui verò te circumstant, maturis aristis. Et Rex admiratus ipsum , donis eum prosecutus est. Postero autem die rursùs Rex candidissimam induitus, amicis purpureas jussit accipere , ingredientem Æsopum iterum eadem rogavit. Et Æsopus , Te , inquit , comparo Soli : hos autem qui stant circum , radiis solaribus . Et Nectenabo , Existimo , nihil esse Lycerum præ meo regno. Et Æsopus subridens , Nè facile de illo sic loquere, ô Rex , nam genitum vestram vestrum regnum

ἐκοί ; ηγέτης , σὲ μὴν ἡλίῳ ἐκρινῶ . τὸς δὲ πρὶ σὲ τάτας , ὥραιοις σάχυσι . ηγέτης βασιλεὺς θαυμάσας αὐτὸν , ηγέτης θώραις ἐθεξιώσατο . τῷ δὲ μετ' εἰκόνιλα ἄμβρῳ πάλιν ἐπί βασιλεὺς λασιοτάτῳ εὐσκευασάμενος . τοῖς δὲ φίλοις φοινικὰς κελτύσας λαβεῖν , εἰσελθόντα τὸν αἴσωπον τὸν προτέραν αὐτὸν πεισθείτο . καὶ οἱ αἴσωποι . σὲ μὴν , εἰπεν , εἰνάργων ἡλίῳ , τὸς δὲ πρὶ σὲ τάτας , ἀπῆστο . καὶ οὐκέτεναρι , οἵραι , μηδὲν εἶναι λυπηφόν πρὸς τὸν ἡλίῳ βασιλέαν . καὶ οὐδεποτε μεθιάσας , μηδὲ συχθῆσούστω πρὶ εἰκόνα λέγε , ὦ βασιλεῦ . πρὸς τὸν δὲ τὸ ὑπερτύρον ἔθνος εἰναῖς . Επει-

δεκανυμένη βασιλείᾳ, δι-
πλω ὑπὲστηλαγῆ. εἰ δὲ λυ-
πήρω παραπληθεῖς, σὸν μὲν
αὐτὸν οἱ τὸ φῶς τοῦτο
ζόφον ἀποδειχθεῖσι. οὐδὲ
ἐντεναβώ τὴν τὸ λόγων
σύστοχίαν ἐπιλαγέσθε,
ὑ-
νεγμας ἡμῖν, ἐφη, Τὸς μέλ-
λοντας τὸ πύργον ὅποδο-
μάν; καὶ οὐ, ἔτοι μοι ἀστιν, αἱ
μόνον ψκοδείξεις τὸ τόπον.
μετὰ τῷτο δέξελθὼν ἐξω τὸ
πόλεως ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ
πεδίον, πρὸς τοὺς Διαμε-
ψίσας τὸ χῶρον. ἀγγει-
τοίνων αὐτῶν οὐκὶ τὰς
ψκοδειχθείσας τὸ τόπο
γενίας τετλαφας, Τὸς τετ-
ταφας τὸ ἀετῶν, αἷμα τοῖς
παισὶ διὰ τῶν θυλάκων
ἀκμέτυμενοις, οὐδὲ οἰκο-
δέμων τοῖς παισὶ μετὰ
χειραςθεὶς ὄργανον, ἐκέ-
δοντες

gnum collatum instar
Solis lucet. at si Lycero
comparetur, nihil aberit
quin splendor hic, tene-
bræ appareant. Et Ne-
etenabο appositiā ver-
borum respōsione stu-
pefactus, Attulisti no-
bis, ait, qui turrim ædi-
ficient? Et ille: Parati
sunt, si modò ostendas
locum. Postea egressus
extra urbem Rex in pla-
niciem, demonstrat di-
mensum locum. Addu-
ctis itaque Æsopus ad
demonstratos loci an-
gulos quatuor, qua-
tuor aquilis, unā cum
pueris per sacculos ap-
pensis, ac puerorum
manibus fabrorum da-
tis instrumentis, jus-
sit

sit evolare. Illi verò, Sublimes date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna, & alia quæ ad ædificationem apta sunt. Sed Nectenabo visis pueris ab aquilis in altum sublati, ait, Unde mihi vulcres homines? Et Æsopus, Sed Lycerus habet: tu autē homo cùm sis, vis cū æquodiis Regge contendere? Et Nectenabo, Æsope, vixtus sum. quæram autē te, tu responde. Et ait, Sunt mihi fœminæ hic equæ, q̄ cùm audierint eos, q̄ in Babylone sunt, equos hinnentes, confessim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende.

λευστες αὐταπῆλεναι οἱ Ἰωρὸς Θεοὶ γενόμενοι, δότε ἡμῖν, ἐφώνυμον, λιθούς, δέτε κανθίαν, δότε ξύλα, καὶ τὰλα τῷ πρὸς σινοδομοῦντες πάντας. οἱ δὲ νεκτεναῖς τὸς πάντας. Τελοῦμνοὶ οὐτὸς τὸν ἀετὸν οὐ φέροντες αὐτοφρομεύσας, ἐφεποθενέμοι τοῖλαντον θρωποῖς; ηγέτης ἀσωπός, ἀκαλλυκῆρος ἔχει σὺ δὲ θελαγέτης οὐτοῦ ισοθέως ἐργάζειν βασιλεῖ; καὶ οἱ νεκτεναῖς, αἰσωπες, οὐτημανοι. ἐρήσουμεν δισε, οὐ δέ μοι ἀπόνομαν. καὶ φησίν· εἰσί μοι θύλαιαι ὡδεὶς ἵπποι, ἀπέρις ἵππαδαν ἀνάστωσι τῶν ἐν βαβυλῶνι ἵππων χρειεῖσθούσαν, σύθης συλλαμβανόστιν. Εἴ τοι πρὸς τὸς πάντας σοφία, ἵππον

στεγα. οὐχὶ ὁ αἴσωπος,
ἀποικυδιάσας σαι αὔτειον
βασιλοῦ. ἀλλὰ μὲν δὲ δια-
τύχετο, αἱ λόρον τοῖς παι-
σὶν ἐκέλθεισα συλλαβέσην,
οὐχὶ συλλιφθευτα διημο-
σίᾳ περιάγεαθαι μαστιγό-
μενον. οἱ δὲ αὐγύπτιοι τὸ
ζῷον σεβόμενοι, αὐτῷ κα-
κῶς πάχαν αὐτὸν διεσά-
μψοι, σωρεύσαντον, οὐχὶ^τ
τὸν αἴλορον τὸν χειρὸς τὸν μα-
στιγόντων ἐκσπάσαντες,
αὐταγγέλσιν ὡς πάχη
τῷ βασιλῆ τῷ πάθῳ. οἱ δὲ
κακέστας τὸν αἴσωπον, δι-
κήσις, φυσίν, αἴσωπε, ὡς
Θεὸς σεβόμενός παρ' οὐ-
μῖν δέσμην αἴλορός; οὐκ τι
γῆτο τοποιηνας; οὐχὶ^{ος}, λυκηρόν τὸν βασιλέα οὐ-
δίκησεν, ὡς βασιλοῦ, τῆς
παρελθόντος γυνής. οὐτός;

de. Et Æsopus: Re-
spondebo tibi cras, οὐ
Rex. Profectus verò
ubi hospitabatur, fe-
lem jubet pueris com-
prehendi, & captum
publicè circumduci ver-
berando. Ægyptii au-
tem illud animal colen-
tes sic malè tractari i-
psum videntes, concur-
serunt, & felem è ma-
nu verberantium eri-
puerunt, ac rem re-
nunciant celeriter Re-
gi: qui, vocato Æso-
po, Nestiebas, inquit,
Æsope, tanquam De-
um à nobis coli Felem?
quarè igitur hoc fecisti?
Et ille, Lycerum Re-
gem injuriā affecit, οὐ
Rex, præteritā nocte hic

felis: gallum enim ejus occidit pugnacem & generosum, prætereat & horas ei noctis nunciantem. Et Rex, Non pudet te mentiri Æsop? Quoniam modo unâ nocte felis ab Ægypto ivit in Babylone? Tum ille subriendo inquit, Et quomodo, o rex, Babylone equis hinnientibus hic equæ fœminæ concipiunt? Rex autem his auditis, prudentiam Æsopi felicem esse dixit. Post hæc autem quum accivisset ex Heliopoli viros, quæstionum sophisticarum peritos, atque de Æsopo cum eis disputasset,

in-

o αἴλαρο. ἀλειρύναται αὐτῷ πεφάνσυνε μάχιμον καὶ γενναῖον, προστί γε μὲν οὐδὲ τὰς ἔρας αὐτῷ τὸν πόλον σημαίνουται. οὐδὲ ὁ βασιλεὺς, οὐκ αἰχμή φοιδόμηντο ξίσωπος; πῶς γένεται νῦντι αἴλαρο ἀπ' αἰγύπτῳ ἡλθει εἰς βαβυλῶνα; οὐδενὸν μεστιάσας φησίν, οὐδὲ πῶς, οὐδὲ βασιλεὺς, ἐν βαβυλῶνι τὸν πόλον χρεμέτιζόντων, αἱ ἐν θάσῃ θύλαιαι ἐπιποιοῦσαι, τίνων φρένατιν αὐτῷ ἐμανάριστε. μετὰ δὲ ταῦτα μεταπειμένομενος ἀφ' οὐλίδων πόλεων ἀνδρας γῆγεν μάτων σοφιστῶν ἐπιτέμονας καὶ πόρις τὸν αὐτὸν πατέσθαι μετέχεις αὐτοῖς, ἐκά-

τηλεσεν ἄμα τῷ αἰσώ-
πῳ ἐπ' συνχίαν. αὐτο-
κλινέντιαν δὲ καὶ τῷ, τῷ
ἔλισ πολιτῶν τίς φισι
ωρὸς τὸν αἴσωπον· απεισά-
λκει παρὰ τὸν θεόν μετασύ-
σιν τινὰ πυθεῖται τοι, οὐ
ἄμα αὐτὸν επιλύσῃς. καὶ οὐ
αἴσωπος, φούσκη· θεὸς
γε παρὰ αὐτῷ πάντας σάτην
διάτριψεν. τὸν δὲ τὸ μό-
νον σαντὸν παῖδες. αλ-
λὰ οὐχὶ τὸν θεόν τοῦτον
πάλιν πάπει. τιναὶ με-
γας καὶ τὸν αὐτὸν τύλον
διώδεκα πέλεις ἔχων, ὃν
ἔναστι τετάνοντα πλοκοῖς
ἔστι γαται, τάττεις τὸν ποδι-
καστι πέντε γυναῖκας. οὐχὶ οὐ
αἴσωπος ἡ φη· τὸν τὸ πρό-
βλημα οὐχὶ οἱ παρ' οὐδὲν
επιλύσουσι τὸν παῖδαν. ναὸς
μητρὸς γαρ οὐκέτι οὐκέτι

invitavit unā cum Æso-
po ad convivium. Dis-
cubentib⁹ igitur ipsis,
quidam Heliopolita in-
quit Æsopo, Missus sum
a deo meo quæstionem
quandam rogare te, ut
ipsam solveres. Et Æ-
sopus, Mentiris: Deo. n.
ab homine nihil opus
est discere. Tu autem nō
solùm te ipsum accusas,
sed & deū tuū. Alius tur-
sūs ait, Est templū ingens,
& in eo columnā duo-
decim urbes continens,
quarum singulæ triginta
trabibus fulciuntur, quas
circuncurrunt duæ mu-
lieres. Tùm Æsopus ait,
Hanc quæstionem apud
nos solvent pueri. Tem-
plum enim est hic mun-

dus: columna, annus:
urbes, menses: & trabes
horum, dies: dies au-
tem & nox, duæ mu-
ñieres, quæ viciſſim ſibi
ſuccedunt. Poſtridiè
convocatis amicis. o-
mnibus, Ne etenabo in-
quit, Propter Æſopum
hunc debebimus tribu-
ta Regi Lycero? At ex
hiſ unus ait, Iubebi-
mus ei quæſtiones di-
cere nobis ex iis, quæ
neque ſcimus, neq; au-
divimus. Et ille, Cras
hae de re vobis respon-
debo. Decedens igitur,
& composito ſcripto,
in quo coninebatur,
Ne etenabo confitens
mille talenta Lyce-
eo debere: manè re-

συμφέροντας· τόποις δὲ οὐκέτι
τόποις· καὶ ἐγώ πόλεις, οἵ μη
νοῦν· ηγέρεις πόλεις, αἱ τόπων
ήγεραις ὑμέροις ἐγένετονται,
αἱ πόλεις γυναικῶν, αἱ πόλεις
ραπτῶν ἀλλήλας σύχονται.
τῷ ἐγών φέρεται ὑμέροις συγ-
καλέσας τὸν φίλον ἀπαν-
τας ὁ νεκτεναβών, φιστέ-
διατὴν αἰσωπεῖ τον θόρον ὀφ-
λήσαμέν τοράς τῷ βασι-
λέῃ λυκίρῳ; εἴς δὲ τοις
αὐτῷ μητροῖς· πελαγίσαμέν
αὐτῷ προβλήματα φρά-
σαι λύκην, περιθάνατόν τοις
δαμάνην, τοτέ λυκόσαμέν τον. καὶ
οὗτος, αὐτοὺς ἀπό τόπους ὑμέρων
ἀποκεινόμεν· ἀπειλῶνται
οἵ τοις ηγέρεις πόλεις θύ-
γραμματεῖσιν, οἵ τοις περιθά-
νατο, νεκτεναβών ὀμολογῶνται
χιλιατάπολεις τῷ λυκί-
ρῳ ἀφείσθαι πρωτιαστον

ειλέων τῷ βασιλέᾳ, τὸ
τρομητῶν ἐπίθωκεν.
εἰ δὲ τῷ βασιλέως φίλῳ
πρὶν αὐτοιχθῆναι τὸ γραφ-
ματάριον, παύτος ἐλεγον·
ηγένετο μή τῷ τότε, νὴ τὸν
σαμψών, νὴ ἀληθῶς ἔπιστά-
μεθα. νὴ ὁ αἴσωπος, καὶ-
εν τῷ σῖδα τῷ ἀποδό-
σιος ἐνεκεν. οὐτὸν τεκναβώ-
τις ὄμολογίαν δὲ ὁ φει-
λῆς αὐτοὺς, ἀπειπεντὸς
λυκύρῳ ὅδε τῷ ὄφελοντός,
παύτες ὑπεῖς μαρτυρεῖτε;
κἀκεῖνοι μεταβαλόντος,
ἄπορον οὔτ' ἔδομεν, οὔτ'
ὑπόσαμεν. νὴ ὁ αἴσωπος,
ηγένετο ταῦτα οὕτως ἔχει,
λέγετο τὸ γνησίμον. ηγένε-
το τεκναβώτις πρὸς ταῦτα
μανάρειός ὅτι λυκύρῳ
τοιάντις σοφίαν ἐντῇ βα-
σιλέας οὐτὸν κεκτυμένῳ.

versus Regi scriptum
reddidit. Regis autem
amicī priūs quām ape-
riteretur scriptum, o-
mnes dixerunt, Et sci-
mus hoc, & audi-
vimus, & verè scimus.
Et Æsopus, Habeo vo-
bis gratiam restitutio-
nis caussā. At Necte-
nabo confessione de-
biti lectā, ait, Me nihil
Lycero debente o-
mnes vos testificamini;
Et illi mutati dixerunt,
Neque scimus, neque
audivimus. Et Æso-
pus, Et si hæc ita se ha-
bent, solutum est quæ-
situm. Et Nectenabo
ad hæc, Felix est Ly-
cerus talem doctrinam
in regno suo possidens.

Ergò paēta tributa trādebat Æsopo, atque in pace remisit. At Æsopus in Babylonem profectus, & narravit Lycero aēta in Ægypto omnia, & tributa redidit. Lycerus autem jussit statuam auream Æsopo erigi. Non multo autem pōst tempore Æsopus in Græciam decrevit navigare. atque cum Rege compositiōne factā discessit, iuratūs ei priūs procul dubio redditurum se in Babylonem, atque illīc reliquum vitæ vieturum. Peragratis autem Græcis urbibus, & suā dētinā patefactā, protectus est & Delphos.

Ve-

τὸς οὐκεντρούσας φόρος παραδός τῷ αἰσώπῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστειλε μῶσαν Θεόν εἰς βαβυλωνα ταραχηνόμενον, διέγιλθε τε λυκίρῳ τὰ ἐν αἰγύπτῳ πραχθεῦσα πάντα, καὶ τὸς φόρος ἀπέδωκε. λυκίρος δὲ ἐκέλευσεν αὐτούς εἰς χρυσοῦν τῷ αἰσώπῳ αὐτοῖς διέλιπε. μετὰ δὲ τοιούτῳ χρόνου αἴσωπος εἰς ἐπάνδα ἐβαλούσατο πλοῦσα, καὶ διῆ τῷ βασιλέα σωταξάμενον, ἀπέδιψεν, ὅπου δὲς αὐτῷ πρότροπον ἦν μὲν ἐπανίξειν εἰς βαβυλῶνα. οὐκέτι τὸ λοιπὸν διαβιώσειν. πριῷντος τὰς ἐπιδιδασκαλίας, καὶ τὴν ἑαυτὸν σοφίαν ἐπιδεινύμενον, ἔλθεις καὶ εἰς Δελφάς.

et

οἱ δὲ Δελφοὶ διαλεγομένοι
μὴν ἐκροῶντο οὐδέως, τι-
μῆς δὲ οὐδὲ θραύσεως εἰς
αὐτὸν ἔθρασσεν ὅδησον.
οἱ δὲ πρὸς αὐτὸς πόλα-
βων, ἐφη, ἀνδρῶν Δελφοὶ
ἐπεισιποιοί ξύλῳ υμᾶς εἰ-
νάζεται τῷ ἡπειροπε-
γομένῳ. κακῶν γδέ οὐδενὸν
ἔν τοι πολλὰ διατίμα-
τος οὐτὸν μάτων φύσι-
αθμού, πολλὰς τινος ἀξιον
ένται οἰόμεθα. ἐπειδαν
δέ οὐ γυντάτω προσέλθῃ,
σύλεται τον φάνεται. καὶ
γὰρ γουνὶ πόρρωθεν δὲ υ-
μῶν πόλεως ἐν, ὡς τινας
τῷ αἰεῖναι λόγῳ υμᾶς ἐ-
θαύμασσον. νῦν δέ οὐλέων
ώς υμᾶς, πάντων ὡς εἰ-
πεῖν αὐτὸν πάντων σύρον ἀ-
χρειοτέρας. οὕτω πεπλά-
νημα. ταῦτα ἀπόστολος

Verum Delphi differen-
tem quod audierunt liben-
ter, sed honore & obser-
vantia eum affecerunt
nulla. Is autem ad eos su-
spiciens, ait, Viri Delphi,
succurrit mihi ligno vos
comparare, quod in mari
fertur. Illud etenim vi-
dentes ex multa distatia,
dum fluctibus agitatur, ma-
gni precii esse existima-
mus: postquam autem proxime
advenerit, vilissimum appa-
ret. Et ego itaque, cum
procul essem ab urbe ve-
stra, ut eos quod existimatio-
ne digni sunt, vos admirabam.
Nunc autem ad vos
profecitus, omnibus (ut
ita dixerim) inveni in-
utiliores. sic deceptus
sum. Cum haec audisset

Delphi, & timerent nè aliquo modo Æsopus & ad alias urbes accedens male de se diceret, decreverunt dolo hominem occidere. Atque igitur auream phialam ex eo, quod apud se erat, facello Apollinis accipientes, clām in Æsopi absconderunt stragulis. Quum Æsopus v. ignoraret q̄ ab ipsis do-lo facta fuerāt, egressus ibat in Phocidem. At Delphi aggressi, & detinentes ipsum, percontabantur ut sacrilegum. Illo autem negante ali- quid fecisse ejusmodi, illi vi stragulis evolu-tis, auream invenerunt phialam, quam etiam ac-

oi θεαφοὶ, καὶ Λάσσωνοι
καὶ πόλεις κύριοι πρὸς
τὰς ἀπλαῖς πόλεις Βασί-
ζων, κακῶν αὐτὸς λέγεται,
βαλκεις ἐβλαυσαντο δά-
κρα τὴν οὐθρωπίν αὐτοῖς.
καὶ αὐταῖς χρυσοῖ φιάλαι
ἐν τῷ παρ' αὐτοῖς ιδρῆ-
τοῦ ἀπόλλωντο αὐτοῖς
μηνοί, λάθρα τοῖς αἰσώποις
κατέκρυψαν τρόμασι. τὸ
δὲ αἰσώπος τὰ ψήφια αὐτῶν
ἀγνοεῖτο σκατωριθε-
τα, ὅπελθὼν ἐπαρσύετο
πρὸς φωνίδα. οἱ δὲ θεα-
φοὶ ἐδιδράκυσαντο, καὶ οὐ-
ταχέντοις αὐτὸν, ἀνέκει-
νον ὡς ιβοσυλλικότα. τὸ
δὲ αἷνυμενός μηδέπου πε-
πραχέναι τοιότο, ἐκάνοντο
πρὸς βίᾳν τὰ τρόματα
αὐτοῖς πλέξαντο τὸν χρυ-
σοῦ σύρον φιάλαι, λίγη

πνελαθόντος, τοῖς ἐμ τῇ
πόλει πᾶσιν ἀπεδέκυνυ-
σαν οὐ σωὸν οἰλίγῳ θορύβῳ.
Ἐκεῖνοι οὐδὲ αἴσωπῷ τῶν
καίνων συνοίσασθησά-
λιν, ἵδιτο αὐτῶν ἀπο-
λυθῆσαν. οἱ δὲ μόνοι ἣν
ἀπέλυσαν, ἀλλ' οὐδὲ ιδού-
σανταχθήσαντα, καὶ εἰς τὸ δεσμο-
θέρον ἐνεβαλούν, θάνα-
του αὐτῷ καταψήφισά-
μενοι. αἴσωπῷ ἡ μηδε-
μιᾷ μηχανῆ τὸ πουντρᾶς τὸ
δὲ τύχης σωθῆναι διυδέ-
μην. Καὶ εἰς τὸν τέλον τὸν
αἴρητος ἐθρίψας παθέμην
τῶν συνύθων δέτις αὐ-
τῷ, Λαμᾶς τὸν οὐκα, πρὸς
εἰς τὸν εἰσελθών, καὶ εἰδὼν
τὸν οἰλοφυρόμενον, τῶν
εἰτίων τῷ πάθεις ὑρέτο.
καὶ οὐδὲ φυγεῖν τοις προσ-
φάτως τὸν εἰσεντὸν ἀνδρόν

acceptam omnibus cī-
vibus ostenderunt non
cum parvo tumultu. I-
gitur Æsopus cognitis
illorum insidiis, roga-
bat eos, ut solveretur. Hi
autem non solum non sol-
verunt, sed ut sacrilegū
in carcerem quoque je-
cerūt, in morte ejus suffra-
giis decretā. Æsopus a.
quā nullā astutiā à ma-
la hac fortuna liberari
posset, seipsum in car-
cere lugebat sedens. Ex
familiaribus autem i-
psius quidam, Damas
nomine, ad ipsum in-
gressus, & videns eum
sic lamentari, caussam
rei rogavit. & ille ait,
Mulier quædam quum
recenter suum virum

sepelivisset, quotidiè pfecta ad tumulum, plorabat. Arans autem quidam nō procul è sepulchro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus ivit & ipse ad tumulum, ac sedens unà cum muliere plorabat. Quum illa rogaret, cùnam & ipse sic lugeret? Quoniàm & ego, inqt, decentem mulierem sepelivi, & posteaquam ploravero, mœstitiâ levor. Illa autem, Et mihi id ipsum accidit. Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, cùnam invicem non conjungimur? ego etenim amo bo te ut illam, & tu me rursus ut tuum virum.

HIS

Δούψασα, καὶ οὐκέται ἀπίστος πρὸς τὸ μνημεῖον, ἔθρινξ. αὔριον δὲ τις οὐ πρόπτω τῷ μνήματί, εἰς τὴν γυναικῶν, ηγεὶ μεταλιπὼν τὸ βόας, ὅλος ηγεὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μνῆμα, καὶ μαδίτας, σωρεθρίνξ τῇ γυναικὶ. Τὸ δὲ πυθομένος, τί δύναται ηγεὶ αὐτὸς δέτωσθε; οὐτε οὐγώ, φισιμ, σὺπρεπῆ γυναικανατώρυξ, ηγεὶ ἐπειδὴν οὐλαύσω, φίλη λύπης οὐφίζομαι. Ηγέ, οὐκοὶ τῷτον προσγίνεται. οὐκέται τὸν γυναικῶν, εἰ τοιγια τοῖς αὐτοῖς πριπεπλώνυμεν πάθεσι, τί δύναται αὐλύλοις μὴ σωρευθεῖν. Εγώ τε γέ φιλόσω αὐτοῖς οὐκέται, οὐκέται οὐ πάλιμ φίσαι τὸ σαυτὸς αὐδρα.

ταῦτα

ταῦτα ἐπεισε τὸν γυναῖ-
κα, καὶ διὰ σωῆλθον. ἐν τά-
χῳ ἡ κλέπτης ἐλθὼν, οὐχὶ
τὸς βόας λύσας, ἀπύλα-
σεν. ὁ δὲ ἐπανελθὼν, οὐχὶ
τὸς βόας μή σύρικῶς, οὐ-
πῆλαθαι τε καὶ οἰκείαν ἰχυ-
ρῶς ἐντίσατο. ἐλθόσας ἡ
γυνὴ ὑγιὴν, οὐχὶ ὀλοφυρό-
μενον σύρπτα, φυσί· πά-
λιν οὐλαίεις; οὐδὲν τρόπον,
τυῦ, ἀπέν, ἐπ' αἰλιθείας
οὐλαίω. οὐδὲ γὰρ γουῆ πολλὰς
διαδρὰς πινδαίνεις, τυῦ
τῷ ὄντι θρόκων, λύσει τὸ οὐ-
οῦ ψυχᾶς αὐτὸν σύρισκων.
μετὰ ταῦτα παρῆσαν καὶ
εἰ δελφοί, καὶ ἐνθαλόντες
αὐτὸν τὸ εἴρητον, ἀληον βιαζά-
ως ἐπειτα τὸν αἰρημένον. ὁ δὲ πρὸς
αὐτὸς ἐλεγειν· ὅτε λίνούμό-
φωνα τὰ γῶνα, μῆν βαρύπά-
χω φιλεωθεῖς, εἰς Λαῖπνον
αὐτὸν

His persuasit mulieri, &
convenerunt. Interim
autē fur pfectus, & bo-
yes solvens, abegit. Ille
aut̄ reversus non inven-
tis bob⁹, & plangere, &
lugere vehementer in-
stituit. Profecta igitur &
mulier, & lamentantem
inveniens, inquit, Iterū
ploras! Et ille, Nunc,
ait, verè ploro. Et ego i-
taq; multis evitatis peri-
culis nunc verè fleo, so-
lutionem mali nec unde
inveniēs. Posthęc affue-
runt & Delphi, & extra-
etū ipsum e carcere tra-
hebāt violēter in præci-
pitiū. Ille a. eis dicebat,
Quando colloquebātur
animalia bruta, mus ranæ
amicus factus, ad cœnā
eam

eam invitavit, & abdu-
cta in penarium divitis,
ubi multa esculenta e-
rant: Comede, inquit,
amica rana. Post eru-
ptionem & rana mu-
rem in suam invitavit
cœnationem : sed nè
defatigare, inquit, na-
tando, filo tenui tuum
pedem meo alligabo.
Atque hoc facto ea sal-
tavit in paludem. Eâ aut
urinata in profundum,
mus suffocabatur , &
moriens ait , Ego qui-
dem per te morior, sed
me vindicabit major.
Supernatāte igitur mu-
re in palude mortuo,
devolans aquila hunc
arripuit: cum eo autem
appensam unā etiam

ta-

αὐτὸν ἐπάλεσε, καὶ ἀπαγγέ-
γὼν εἰς τὰ μέτρα πλούτος,
ἔνθα πλῆσα τὸ διδωδίκων
λῦ, στρωχῆ, φησί, φίλε βά-
ραχε. μετὰ δὲ τὸν ισία-
σιν καὶ οὐ βάραχθε τὸ μῆδον
ἀδεῖ τὸν σικείαν ἐπάλεσε
διάταν· αλλ' ἵνα μὴ ἀ-
ποιάμην , φησί , νηκό-
μενθε, μηρίνθω λεπῆτη τὸ
σὸν πόδα τῷ ξυκοῦ τὸ προ-
σαρκόσω. καὶ ττο προέξει,
ἥλατο εἰς τὸν λίμνην.
αὐτῷ δὲ παταδιώνειτε
εἰς βάθος, δέ μης ἀπεπνί-
γετο, καὶ τὸ θυμόναν ἔπειθε,
ἴγαντες τὸ σῆμα τηλέσην,
ἔκθινθίσομαι δέ τὸ μεί-
ζον. Ἐπεπλέουσθε δὲ τὸ
μυὸς ἐν τῇ λίμνῃ νεκρός,
καταπήξεις ἀετὸς τοῦτον
ἀφύρπασε. σὺν αὐτῷ δὲ
προσηρῆμενον οὐκέτη καὶ τὸ
βά-

βούραχον, καὶ στῶς ἔμφω
κατέθεινόσατο. οὐδὲ τοί-
νυν βίᾳ πρὸς ὑμᾶς ἀπο-
θνήσκων, ἐξω τὸ ἀμυνοῦ-
τα. Βαβυλὼν γὰρ οὐδὲ ἐλ-
λὰς πᾶσα τὸν ἐμὸν παρ'
ὑμῶν ἀπαυτήσασι θάνα-
τον. οἱ δὲ οὐδὲ μελφοὶ δὲ
νοσοφέδουτο τῷ αἰτίᾳ.
οἱ δὲ ὥδη τὸ τὸ ἀπόδηνθο
κατέφυγεν ιδέν. οἱ δὲ κα-
κέθεν ἀποσπάσαντες μετ'
θρυῖς, ὥδη τὸν πρηστὸν αὐ-
τὸς ἀλλοι. οἱ δὲ ἀπαγόμε-
νοι ἐλεγεθεὶς ἀκόσαται μου-
δελφοὶ, λαγώντες τὸν ἀετὸν
αιωνόμηνθο, πρὸς ποι-
τικὸν κανθάρον πατέφυγε,
θεόμηνθο τὸν αὐτὸν σω-
θῆναι. οἱ δὲ καέθαρθοι οὐδὲ
τὸν αετὸν, εἰς αὐτὴν τὸν
εἰς τὴν ὄρνιζων αὐτὸν κατέ-
το. μεγίστος διὸς, τῇ μητὶ-

ranam, & sic ambos de-
voravit. Et ego igitur vi-
per vós moriens, habe-
bo ultorem. Babylon e-
nim & Græcia omnis
meam à vobis exigent
mortē. Delphi tamen nè
sic quidem pepercérunt
Æsopo. Ille autem in Apol-
linis confugit facellum:
Sed illi & illinc extraxe-
runt irati, & in præcipi-
tium rursus traxerunt.
Æsopus cum abducere-
tur, dicebat, Audite me
Delphi: Lepus aquilâ
infectante in lustru sca-
rabei confugit, rogans
ut ab eo servaretur. Sca-
rabeus a. rogabat aqui-
lam nè occideret sup-
plicē, obtestando ipsum
per maximū Iovē, saltē

nè despiceret parvitatem suam. Illa verò irata, alâ percutiens scarabeum, leporem raptū est depasta. Scarabeus autem & cum aquila volavit, ut nidum ejus disceret, ac jam profectus, ova ejus devoluta disruptit. Illa autem cum grave existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundò nidiificasset: & illuc rursùs Scarabeus iisdem hanc affecit. Sed aquila inops consilii penitus, ascendit ad Iovem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsius genubus tertiam fœturam ovorum posuit, deo ipsa commendans, & supplicans

μὴ καταφροῦσαι φίλη μηδέπιπτος αὐτός. ὁ Ἰημετὸς γῆγεν τῷ πτέρυγι τῷ πεπίστηκεν τῷ παχύθαρῳ, τῷ λαγωνὶ αρπάσας πατέφαγεν. ὁ Ἰημεθαρὸς τῷ τε αἰτῶ σωσαπιπήν, ὡς τὸν παλιὸν τότε καταμαθεῖν, καὶ διὰ προσελθών, τὰ ωκεῖα τότε κατακυλίσας διέφερε. Τὸν δεινὸν ποιησαμένα, εἴ τις τῷ τολμεῖσαι, καὶ πιμελέωρος γράπτόν τόπον τὸ δουτόν νιοτζοποιησαμένα, καὶ πάλιν ὁ κανθαρὸς τὰῖσα τότον διέθυνεν. ὁ δὲ ἀετὸς ἀνηκαίσας τοῖσι οἷοις, αὐταβᾶς ὑδρὶ τὸ δία, (τότε γε οἱ ιδός εἶναι λέγεται) τοῖσι αὐτῷ γόνυκοι τὸν τρίτων γονλιν τῷ ὄπει θυμε, τῷ θεῷ ταῦτα παραθεμένος, Εἰκετού-

σας φυλάττειν. οὐ παύθα-
γος ἐπί προσφέρειν ποιή-
σας, καὶ αὐτὸς ἔπειτα πόλ-
ης τὸ διός τε κύτων παθῆ-
νειν. οὐδὲ γένους αὐτοῖς ἐφ’
αὐτῶν ὄντοις ἀποτινάξα-
σθαι. καὶ τὰ ὡτὰ διέρρειψε
ἐκλαθόμενος, ἀλλὰ σωτη-
ρίζειν πάσοντα. μαθὼν δὲ
πρὸς τὸ πανθάρτην, ὅτι ταῦτα
ἔδρασε τὸ αἰτον αἰματόμε-
νος. διὸ διὸ τὸ πανθάρτην
ἐνεῖνος μόνον ἡδύκητεν,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ δία αὐτὸν
ἔστεβησε, πρὸς τὸν αἰτον
ἔπειτα ἐλθόντα, παύθαρτον
εἶναι τὸ λυπουργόν, καὶ διὸ
διαίνειν λυπᾶν. μὴ βολό-
μενος δὲ τὸ γένος τὸ τοῦ
αἰτον σπανιαθλίδει, σωτη-
ρόλους τῷ πανθάρτῃ δι-
ακλαγάσσε πρὸς τὸ αἰτον θέ-
σθαι. τοῦτο μὲν πεπομένος,

plicans, ut custodiret:
sed scarabeus è stercore
pilulâ factâ, ascendit, &
in sinum Iovis eam de-
misit. Iupiter assurgens
ut fimum excuteret &
ova abjecit oblitus, quæ
& contrivit dejecta. Sed
quum didicisset à scara-
beo, quod hæc fecisset,
ut aquilam ulcisceretur:
Non enim scarabeum
tantum illâ affecit inju-
riâ, sed & in Iovem ipsum
impia fuit, aquilæ re-
versæ ait, Scarabeum
esse, qui affecit mæro-
re, & certè jure affecis-
se. Nolens igitur aqui-
larum genus deficere,
consuluit scarabeo, ut
aquilæ reconciliaretur.
Cùm hic non paruisset,
il-

ille in aliud tempus transposuit aquilarum partum, quem non apparent scarabei. Et vos igitur viri Delphi, ne despiciete hunc deum, ad quem profugi, etsi parvum fortitus est delubrum. neque enim impios negliget. Delphi vero haec parum curantes, recta ad mortem itidem agebant. Aesopus nullam rem a se dicit a videns eos flecti, rursus ait: Viri crudeles & interfectores audite: Agricola quidam in agro consenuit, & quum nunquam ingressus esset in urbem, precabatur domesticos ut eam videret: at illi junctis a sellis, & in curru eò impo-

πενθεὶσθαι εἰς ηὐαρέσμα τοῖς
τοῦτον αὐτῶν μετεπικει το-
κετὸν, λίγηνα ἀπο μηδὲ φαί-
νωντα παίδαρους οὐδὲ οὐκεῖσ-
σιν, ὡς ἀνδρῶν δελφοῖ, μηδὲ
ἀπικάσουσε τότον διῆ τὸν
Θεόν, εἰς δὲ οὐκ οὐαγματικόν,
ηγείμηντο τετύχκεντος.
οὐδὲ γαρ ἀσεβεῖς πριό-
ψις. οἱ δὲ δελφοὶ τότῳ
οὐλίγες φροντίζουσε, τέλος
τοῦτο τὸ θαύματον οὐδείς οὐ-
γος. αἴσωπος δὲ μηδενὶ
τοῦτον αὐτὸν λεγομένων οὐ-
ρῶν κακπτομένος, πάλιν
φυσίκανθρωποῖς ανύμποι καὶ
φονεύσασθε αὐτούς τοι γεωρ-
γός τοι εἰπεῖσθαι τοῦτον
οὐκέτε τοῦτο θεάσαθαι
οἱ δὲ βούτησαν οὐαρία, ηγεί-
μηντος τοῦ πάντας αὐτὸν αὐτο-

βιβασάμενοι, μόνον ἐκέ-
λουσαντες εἰπαύειν. οὐδὲ σύνου-
τι Ἰχαροῦ Θεού θυέλλης
ἢ ἀργα καταλαβόντων, καὶ
ζόφε γινομένης, τὰ διάφενα
οἱ οὐδεῖς πλανηθέντες, εἴς
τινας ορημοὺς ὥζετο πιστεύειν
τὸν προσβύτιον. οὐδὲ μέλ-
λον οὕδη καταρημένη
θάνατοι, ὡς βοῦ, ἄπει, τι ποτέ
τε ηὐδίνησα, οὐτὶ δέ τοι πα-
γὰ λόγον ἀπόλλυμα; ηγεί-
ται ταῦτα δέ τοι ποτε γεν-
ναῖν, δέ τοι μηδὲν αὐτοῖς
θῶν, οὐδὲν οὐδείς τοι ποτε
τελεστόν; οὐδὲν τοῖνις τοῖς
τοῖς ισοῖς νῦν διυχθαί-
νω, οὐτε μή τοι εὐτίμων αἰ-
δρῶν, οὐδὲν οὐδείς τοι ποτε
τελεστόν, οὐδὲν οὐδείς τοι ποτε
τελεστόν; οὐδὲν τοῖνις τοῖς
τοῖς ισοῖς νῦν διυχθαί-

posito, solūm jusserunt
agere. Eunti autem pro-
cellâ & turbine aërem
occupantibus & tene-
bris factis, a selli à via ab-
errantes, in quoddam
præcipitium deduxerūt
senem: at ille jam præ-
cipitandus, ô Iupiter,
ait, qua in te te injuriā
affeci? quoniā sic ini-
què occidor, præsertim-
que neque ab equis ge-
nerosis, neque à mulis
bonis, sed ab a sellis vi-
lisimis? Et ego itaque
eodem modo nunc tri-
stor, quoniā non ab ho-
noratis viris aut elegan-
tibus, verūm ab inutili-
bus & pessimis interfici-
or. Iamque præcipi-
tandus ejusmodi dixit
i

tursus fabulam: Vir quidam suam deamans filiam, rus misit uxorem, solam autem filiam receptā violavit. Illa autē, Pater, ait, scelestā facis: mallem tamen à multis viris dedecore hoc affici, quā à te qui genuisti. Hoc nunc & in vos, ô iniqui Delphi, dico, quod eligerem in Scyllam & Charybdim potius incidere, ac in Africæ syrtes, quam per vos injuste atque indignè mori. Execrōt igitur vestram patriam, & deos testor, me præter omnem justitiam interire, qui me ulciscentur exauditum. Præcipitârunt igitur ipsum Delphi

πάλιμνος· ἀνύρτις τὸ οἰκίας δραστὴς θυγάρης, εἰς ἄγρον ἀπεῖσαλε τὸν γυναικαν, πόντῳ οὐ τὸν θυγατραπειναλέων ἐβιάζειο. οὐδὲ, πάτερ, ἀπεναστόσια πρέτερος· σύχοικοι μέντος τὸν πόντον ανέβρων αἰχματίων, οὐδὲ τὸ σῆμα τὸ γεννησαμένον. τότε τοινυι καὶ ἐφ' ὑμῶν, ὃν παραγίνουσι Δελφοὶ λέγω, οὗτος ἡρόπολες σκύλλας καὶ χαρίσματι πρεπεῖσθαι, ηδὶ ταῦτα ἐμοὶ ἀφεινῆ σύρτεσιν, οὐ πάφ' ὑμῶν ἀδίκως καὶ αναξίως ἀποθανεῖν. καὶ παρῆνται γοῦν ὑμῶν τῷ πατρὶδι, ηδὲ θροῖς μαρτύρων, οὓς ἔξω πάσοις δίηνις ἀπέτιναν, οἵ ποι τιμωρήσασιν εἰσακόσαμῆτες ἐργάζονται τὸν θυρατὸν οἱ δελφοί

φοί πατὰ τὸ κριενῦ, οὐδὲ
ἀπέθανεν. ἐπειδὴ δὲ
ὑστεροκοινῷ συχεθεῖσες,
χρησμὸν ἔλαβον ὅξινά·
σκεψαν τὸν αἰσώπον θά-
νατον. ὦ, οὐδὲ ὡς οὐει-
δότες ἐκεῖνοις ἀδικίως
φονοθέντι, οὐδὲ σύγκλι-
αντεγνοσαν. οἱ δὲ ἐν τῇ
ἐκάδι πρωτοσύνῃσι, οὐδὲ
οἱσι τῶν σοφοτέρων, οὐδὲ
αὐτοὶ τὰ εἰς αἰσώπον πε-
πραγμένα μαδόντες, εἴς
τὰ διηφέσ παρεγένοντο,
οὐδὲ σιών ἐκείνοις σκεψά-
μένοι, τιμωροὶ οὐδὲ αὐτοὶ
τῷ αἰσώπῳ θανάτῳ
γεγόνασιν.

Τελός τοις αἰσώποις, ωπὸ
Μαξιμοῦ τοῦ Πλάκαρδος συγ-
γραφεῖται.

phi de rupe, & mortuus
est. Non multò post aut
pestilentia laborantes
oraculum acceperunt,
expiandam esse Æsopi
mortem. Cui, quod &
consciū sibi essent, inju-
stè eum interfecisse, etiā
cippum erexerunt. Sed
primates Græciæ ac sa-
pientissimi quique, cum
& ipsi q̄ in Æsopū facta
fuissent, intellexissent,
& in Delphos profecti
sunt, & cum illis habitâ
inquisitione, ultores &
ipsi Æsopi mortis
fuerunt.

Finis Aesopi vite à Ma-
ximo Planude con-
scriptæ.

ÆSOPI AΙΣΩΠΟΥ
FABULÆ. ΜΥΘΟΙ.

AQUILA ET
Vulpes.

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ
Αλπηξ.

Aquila & Vulpes initâ amicitiâ , propè habitare decreverunt ,
COR-

AEtos ngei ἀλπηξ φιλιοθέντος , ταλισίον ἀλέλωμ σικᾶν ἔγνωσαν ,
βε-

Βεβαίωσιν φιλίας ποιόμενοι τὸν σωμήθεαν. οὐ μάλιστα ἐφ' ὑψηλῷ δένδρῳ τὸν καλιανὸν ἐπίξετο. οὐδὲ ἀλώπηξ ἐν τοῖς ἔγγισας θάμνοις ἐτεκνοποιήσατο. Καὶ νορελὸν οὐδὲ ποτὲ φίλοντα πεινῶντα προσελθόντος, οὐδὲ τὸν ποφὺν ἀπορῶν, ηταπέταστο τὸν θάμνον, καὶ τὰ τεκνα τάυτης ἀναρπάσας, ἄλιτρα τοῖς αὐτοῖς νεοτοῖς ἐδοινύσατο. οὐδὲ ἀλώπηξ ἐπανελθόντα, ηγεὶ τὸ πραχθὲν μαθόσα διατρέπουσα τὴν τεκνων λίνιδα. Βηθανάτῳ, οἴσομεν τῷ τῷ τοιούτῳ ἀπόρῳ. χρυσᾶνα γε δέσμα, πολύτιμη διώνεαν δὲ οἴστε λίνον. Λιόντης πόρρωθεν ταῦτα, τὸ δὲ οὐδὲ τοῖς ἀδυνάτοις διέτην εὑπόρειν, τῷ ἐχθρῷ πα-

confirmationem amicitiae faciendo consuetudinem. Aquila super alta arbore nidum affixit: Vulpes verò in proximis arbustis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquando vulpe profectâ, aquila cibi inopiâ laborans, devolans in arbusta, & filios hujus abreptos unâ cum suis pullis devoravit. Vulpes itaque reversa, & recognitâ, non tam filiorum tristata est morte, quam vindictæ inopiâ: quia n. terrestris esset, volucrem persequi haud poterat. Quare procul stans, quod etiam impotentibus est facile, inimicæ ma-

ledicebat. Non multò autem pòst, capram quibusdam in agro sacrificantibus, devolans aquila partem victimæ cum ignicis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vento autē vehementer tunc flante, &flammâ excitatâ, aquilæ pulli involucres adhuc cùm eissent, assati in terram deciderunt. Vulpes vero accurrens, in conspectu aquilæ omnes devoravit.

Affabulatio.

Fabula significat, eos qui amicium violarint, licet ab affectis injuria fugiant solitionem ob impotentiam, divinum tamen supplicium non depuluros.

AQUI-

τυράτο. ὃ πολλῷ δὲ γέρον
εἶγε τινων ἐπ' ἀγρῷ θυ-
σιτων, καταπῆλας οὐ αἰτός,
μέρος τι τῶν θυμάτων
σὺν εἰπύροις ἀνθραξίν
ηρπασε, οὐκοῦ τίνι νεοτ-
ικὴν ἔγαγεν. οὐρανος δὲ
σφοδρῷ ποστάτῳ τη-
νικαῦτα, καὶ φλεγός αὐτο-
δοθεῖσης, οἱ αἰτιδᾶς αἰ-
πήλωστες ἐτι τυγχανούσες,
οπήινθεντες εἰς γῆν πα-
τέπεσον. οὐδὲ αλώπυξ ἐ-
πιδραμέσα, ἐμὸψες τῇ
αἰτῇ παχύτας κατέ-
φαγεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Αγλοῖ, οἵτιοι φε-
λίαν παρασπουδοῦσι τοῖς,
οὐκοῦ τίνι ἐκ τῆς θητικήνων
φύγωσι τιμωρίαν δι' α-
δένδραν, οὐδὲ τίνι γε θέ-
ακ δίκιως πακρύσσουται.

Αἰτός

Aετὸς οὐδὲ καίν-
δαρ.

AQUILA ET SCA-
rabeus.

2

Αγωὸς υπὸ αἰετῶν θυ-
μόρθυνθε, πρὸς κοί-
τὸν παιδάρος πατέφυγε,
θεόμην υπὸ αἰετῶν σώ-
θιναι. ὁ γαύθαρος ἡγίσ-
τε αἰετὸν, τὴν αὐτελῆν τὸν
ικέτιν, ὄρκίσων αὐτὸν πα-
τὰ τὰ μεγίστα διὸς, ὃ μὲν
μὴ παταφροῖσαν φέ-

λεπούσακιλα insectan-
te in lustrum Scarab-
ei profugit, rogās ut ab
eo servaretur. Scarabeus
autem rogabat aquilam
ne occideret supplicem,
obtestās ipsām per ma-
ximum Iovem, ne scili-
cēt contemneret par-

vitatē ejus. Illa verò irata alā percussit Scarabeum, & leporem arreptū devoravit. At Scarabeus & cum aquila volavit, ut nidū ejus discesset: ac jam profectus, ova ejus devoluta disrupit. Illa autē cùm grave existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundò nidiificasset, & illīc rursùs Scarabeus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilii penitus, ascēdit ad Iovem (in ejus enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertiam fœturam ovorum posuit, Deo ipsa commendans, & supplicans ut custodiret. Scarabeus

πρότιος αὐτ. ὁ δὲ μετ' ἀργῆς τῇ πτέρυγι ράπισας τὸν θάλασσαν, τὸν λαγωὸν αἴρας οὐκέφαγεν. ὁ δὲ θάλασσας τῷ τε ἀετῷ σωματίῃ, ὡς τὴν λαλιὰν τέττανα θαυμάθει. καὶ διῆ προσελθὼν, τὰ ὡα τέττανα θαυμάτισας διέφερε. τὸ δὲ διενέμη ποισαμένον, εἰ τις τόποι τολμήσει, οὐκέπι μετεωροτέρος τόπος τὸ δεύτερον νεοτελοιμαλύνει, οὐκέπι τολμένος θάλασσαν θάλασσαν. ὁ δὲ ἀετὸς κακούσας τοῖς ὄποις, αὐτὸν ἔπι τὸ δια (τόπος γενέσης ἐναντίον τοῦ) τοῦ αὐτοῦ γόνων τὴν πίτην γονίν τῷ ὠῶν θυμεῖ, τῷ δὲ ταῦτα παραδέμενον, καὶ μετεσύσας φυλάσσει. ὁ θάλασσας

Σαρ^Θ ἦ οὐπρόσφατον
ποιήσας, καὶ αὐταβάς τὸν τόν
οὐλπά τὸν δίος ταύτων οὐ-
δῆμεν. οὐτοῦ γένους αὐταβάς
ἐφ' ὧν τὴν δύνασην ἀποτίνα-
ξαθαν, καὶ τὰ ὡρὰ διέρρι-
ψεν ἐκλαδόμην^Θ, ἀντὶ^Θ
σωτῆρίβη τεσσόντα. μα-
δῶν δὲ πρὸς τὸν οὐρανό-
ρον, οὗτοι ταῦτα ἐμπάσει τὸν
ἀετὸν ἀκουσόμην^Θ. καὶ γά-
μη τὸν οὐρανόφορον ἐνεῖν^Θ
μόνον ἡδίνησεν, ἀντὶ^Θ νε-
εὶς τὸν θάλατταν οὐρανόβη-
σε, πρὸς τὸν ἀετὸν ἐπει-
χλεόντα, οὐρανόφορον ἐνει-
ταλυποιῶντα, καὶ δύνα^Θται
καίων λαπτεῖν. μή βολό-
μην^Θ εἰς τὸ γένος τὸ τό-
τον σπανιαθλίνει, συμ-
βόλους τῷ οὐρανόφων διαπ-
λαγάς πρὸς τὸν ἀετὸν
δέσθαν. τότε μή πε-

beus autem è stercore pilu-
lā facta ascendit, & in si-
num Iovis eam demisit.
Iupiter verò cum surre-
xisset ut fimum excute-
ret, ova quoque proje-
cit oblitus, quæ & con-
trivit dejecta. Cogni-
to à Scarabeo, quod hec
fecisset ut aquilam ulci-
sceretur: nam non mo-
dò scarabeum illa inju-
riâ affecit, sed & in Io-
vem ipsum impia fuit,
reversæ Aquilæ ait Iu-
piter, Scarabeum esse
qui mœstitiæ caussa
fuerit, & certè jure fu-
isse. Nolens igitur ge-
nus aquilarum rare-
scere, consuluit scara-
beo, ut aquilæ concilia-
retur. Sed eo non pa-
i 5

rente, Iupiter in aliud tempus aquilarū transmutavit partum , cùm Scarabei non apparetant.

Affabulatio.

Fabula significat, nullus contemnendum, præsertim cùm non sit quisquam, qui lacestus se ulcisci non queat.

PHILOMELA ET
Accipiter. 3

PHilomela super arbo-re sedens de more canebat. Accipiter autem videns, ac cibi indigens, ad volās corripuit. Quæ cùm occidenda esset, orabat accipitrem ne devoraretur: neque n. satis esse ad Accipitris ventrem

θοκεύσ, ἐνεῖν Θεοῖς προσ-
βὸν ἔτρομ τὸν τῶν θεῶν
μετέθυνε τοκετὸν, λινον
ἄπ μη φαίνουσαν πάν-
θαροι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Διονύσιον, μηδενὸς
κατοφρονεῖν, λογιζόμε-
νος, ὃς δέ εἰς τὴν θεὸς προ-
πηλαπισθεῖς, δικάπ μη Διων-
ίσαι οὐτῷ ἐπαρκῶν.

Αγδαληνοὶ Ιε-
ραῖ.

Α Ηδῶν ἐπὶ δὲν θρόνοις κα-
θεζομένην οὐτὰ τὸ εἰω-
θὸς ἔδει. ἕραξ ἢ θεασά-
μεν Θεοῖς, ηχεὶ ψοφῆς ἀπο-
ρῶν, σωσάληφεν ἐπιπλάσ.
Ἴ δέ αὐχερεῖσθαι μέλλο-
σαι, ἐδέτο τῇ ἕρακος μή
βρωθεῖσαι. μηδὲ γαρ
ικανοὺς εἶναι ἕρακος γα-
σίρας

τέρα των ποιησιῶν, δέκα μὲν
αὐτὸν φροφῆς περισσεύ-
μαν, ἐπὶ τὰ μείζω τῷ ὄρ-

trem implendum, sed
oportere ipsum cibo
egentem ad majores a-

θέων φραγίδαι. ηχεὶ δὲ
τέρας υπολαβώμεν, ἀπεν-
άλλ' ἔγω γε ἀφρωμὸν ἀντι-
λω, εἰ τὸν δὲ χρυσὸν ἐποί-
αντις φροφὴς ἀφέσι, τὰ μὲν
φανόμενα πω διάκοιμι.

Ἐπιμέλιον.

Ομῆθος διηλοῖ, ὅτι καὶ τὸ
αἴγ-

ves converti. Accipiter
autem respondens ait:
Sed ego certè amens es-
sem, si, q[uod] in manib[us]. para-
tus est, cibo dimisso, que
nō videntur persequar.

Affabulatio.

Fabula significat, ple-
rosq[ue]

rosq; homines eodē modo esse
in consulto, qui spē majorū
quæ incerta sunt, quæ in
manibus habent, negligunt.

αὐθεώπων στῶσ ἀλόγισθε
εἰσιν, οἱ δὲ ἐλπίδα πλε-
όνων ἀδύτων, τὰς ἐν χροῖ
προΐμενοι.

VULPES E T
Hircus.

4

Αἴλωπηξ ησὶ Τρά-
γῳ.

Vulpes & Hircus si-
tientes in puteum
descenderunt: sed postq;
biberunt, Hirco inda-
gāte ascēsum, Vulpes a-
it,

Αἴλωπηξ ησὶ Τράγῳ
διψῶντος εἰς φρέαρ
κατέβησαν. μετὰ δὲ τὸ πι-
τᾶν, τὸ Τράγος σκεπτομένος
τὴν ἀνοδον, γέλαστον ε-
φυ.

φη. Ναρσε, χρύσιμόν τι καὶ
εἰς τὸν ἀμφοτέρων σωῆτη-
ριαν ἐπινενόηκα. εἰ γε ὅρ-
θι θάνατος, τὸς ἡμέρο-
διος τῷ μετωπῷ τῷ τοί-
χῳ προσερέσθις, καὶ τὰ
κέρατα ὄμοιώς εἰς τὸ ἔμ-
προστὸν κλίνεις, αὐλαῖς φε-
μέσαι διὰ τῷ μετωπῷ αὐτῷ
πάτωμα καὶ κράτωμα, καὶ
ἔξω τῷ φρέατῷ ἐκάθιε
παθήσασα, καὶ σὲ μετὰ
τοῦ αὐλασπάσω ἐντύπευ.
Ἐγὼ δέ πάγος πρὸς τὸν ἐποί-
μαν πάντησα μελύσ, ἐκεί-
νη τῷ φρέατῷ δέσθις ἐκπι-
δήσασα, διεκόπτα πεζὸν τὸ
τόμεον ἡδουμελύν. Ὁγώ δέ πά-
γος αὐτὸν ἐμέμφειο, ὡς
παραβαίνσαν τὰς σιω-
δύνας. ὁ δέ, ἀλλ' εἰ τοσαύ-
τας, ἐπειδὴ φρένυς εἰκένησο,
ἰπέσσας ἐμ τῷ πάγῳ πρό-

it, Confide, utile quid in
utriusque etiam salutem
excogitavi: si enim re-
ctus steteris, anteriores
pedes parieti applicu-
eris, & cornua pariter in
anteriorem partem in-
clinaveris, cum percur-
rerim ipsa per tuos hu-
meros & cornua, & ex-
tra puteum illinc exi-
luerim, & te posteā ex-
traham. Ab hirco autem
ad hoc promptè officio
præstito, illa cum ex pu-
teo sic exiluisset, exul-
tabat circum os læta.
Hircus autem ipsam ac-
cusabat, quod transgres-
sa fuerit conventiones.
Illa autem, Sed si tot,
inquit, mentes possi-
deres, quot in barba
pi-

pilos, non antè descen-
disses, quām ascensum
considerasses.

Affabulatio.

*Fabula significat, Sic
prudentem virum o-
portere prius fines al-
lii considerare rerum,
deinde sic ipsas ag-
gredi.*

ρίχας, ἢ πρότρον ἀνιχ-
τέβη, πρὶν ἢ τὸν ἄνθον
σκέψασθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῆδος δηλοῖ, ὅτι
οὐτωνεὶ τὸ φρόνιμον ἀν-
δρα δὲ πρότρον τὰ τέ-
λη συνοποιῶτα τὸ πράγ-
ματιν, εἴ τοι οὐτως αὐτοῖς
ἰγχερεῖν.

Vulpes & Leo.   5

Αλώπηξ καὶ λέων.

Aλώπηξ μὴ ποδιασα-
μεῖν λέοντα, ἐπειδὴ
κατὰ τινὰ τύχων αὐτῷ
σωλίντησε, τὸ μῆνιν πρῶ-
τον δύτως ἐφοβήθη, ὡς με-
μρῆ καὶ ἀποδαινᾶται. ἐπειτα
τὸ δισύτρον θεασαρεύη,
ἐφοβήθη μὲν, δὲ μείνως τὸ
πρότρον. ἐκ φίττας δὲ τον
θεασαμένη, δύτως αὐτὸν κα-
τεδάρρησεν, ὡς καὶ προσελ
θεσα διαπέχθειναι.

Επιμέλεια.

Ο μῆνις θάλλοι, ὅτι ἡ
συνύθεσα οὐδὲ τὰ φοβήσε-
τῶν προεγκυμοῖτων σὺν πρό-
σιτα ποιεῖ.

Αἰλαρός καὶ Αλεκ-
τριών.

Aιλαρός συλλαβὼν
ἀλεκτριώνα, μετ' σύ-
λογος τον αἰτίας ἡβραϊκήν
καταφεγγεῖν. Καὶ δὴ κα-

Vulpes cùm nunquā
vidisset Leonē, cùm
ei casu quodam occur-
risset, primum sic timu-
it, ut fermè moreretur.
Deinde cùm secundò vi-
disset, timuit certè, non
tamen ut priùs. Tertiò
autem cùm ipsum vidis-
set, sic contra eum aufa-
est, ut & accederet &
colloqueretur.

Affabulatio.

Fabula significat, Con-
versatione terribilia quo-
que accessus facilita fi-
eri.

FELIS ET

Gallus.

6

Felis comprehenso
Gallo cum rationa-
bili caussa volebat de-
vorare. Cæterum ac-

cusabat ipsum, dicendo
molestum esse homini-
bus nocte clamantem,
neque permittentem so-
mno frui. Eo v. respon-
dente; ad illorum utili-
tatem id se facere, ut ad
consueta opera excita-
rentur, rursus Felis cau-
sam afferebat, quod im-
pius esset erga naturam,
cum

τηγόρδ αὐτῷ, λέγων, ὡς
οὐχλιγὸς εἴη τοῖς αὐτρώ-
ποις, νύντερ μεμράγως, καὶ
μὴ συγχωρῶν οὐ πνε τυγ-
χαίνειν. Τὸ δὲ ἀπολογεί-
ναι, ὅπλη τῇ ἐκείνων ὡφε-
λείᾳ τῷτο ποιῶν, ὡς ὅπλη
τὰ σωμῆν τῇ ἔργῳ ἐγέ-
ρεσθαι, πάλιν δὲ αἴλαρῷ
αὐτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσε-
βῆς εἴη πει τὸν φύσιν,
μηδέ

περὶ οὐχὶ ἀδελφαῖς συμ-
μηνύμενος τὸν οὐχὶ τῆ-
το πρὸς ὧφελασσεν τὸ δι-
εποῖων περάτειν φύταν-
ται, πολλῷ μὲν αὐτοῖς ἐν-
τεῦθεν ὡῶν τιμοκλένων.
ὁ δὲ οὐρανὸς εἰπών. ἀλλ' εἰ
σύ γε πολλῷ σὺ πορεῖς
σὺ προσώπῳ απολογιῶν,
ἴγανε μεν τοι ἄριστον
ἢ μηδὲ, τότου πατέροι
νύσσατο.

Επιμέθον.

Οὐ μῆθος δηλοῖ, διτιοῦ
πονηρὰ φύταις πλημμε-
λεῖν αἰρεμένην, εἰ μὴ μετ'
σὺλογίς θωμαθεῖν προχύ-
μοτός, ἀπαραπύπτως γε
μενὶ πονηρούτερον.

Αλώπεκος.

Aλώπηξ δὲ παγίδι λη-
φθῆσα, καὶ ἀποκοπέσους
εἰς τρέμα σιαδρᾶσα, ἀ-

cum matre ac sororibus
coēundo. Eo autem
& hoc ad utilitatem
dominorum facere di-
cente, cùm multa ipsis
hinc ova pariantur. Fe-
lis præfatus, Sed si tu
multis abundans evidē-
tibus responsionibus, e-
go tamen jejonus non
perstabo, ipsum devo-
ravit.

Affabulatio.

Fabula significat, pra-
vam naturam peccare vo-
lentem, si non verisimili-
cum prætexit facere id
possit, apertè tamen ma-
lignari.

VULPES. 7

VULPES laqueo ca-
pta, quum abscissâ
caudâ eyasisset, non
k

vivendā p̄e pudore exi-
stībat vitam. Decre-
vit itaq; & aliis vulpibus

βίωτον τόν αἰχμάντης ήγει-
το τὸ βίον. ἔγνω δὲ καὶ τὰς
ἄλλας ἀκόπειας τῆς ταῦ-

hoc idem persuadere, ut
communi malo suum
celaret dedecus. Et jam
omnibus collectis, sua-
debat caudas abscinde-
re, quod nō indecēs so-
lūm hoc membrū sit, sed
& superiaciū onus ap-
pen-

τὸ νυδετῆσαι, ὡς δὲν τῷ
κοινῷ πάρεστι τὸ ιδίου συγ-
καλύψειν αὐχθό. καὶ δὲν
τάσσεις ἀπροίσασα, πα-
ρέντι τὰς οὐρὰς ἀποκό-
πῆσαι, ὡς δὲν ἀπρεπὲς μόνον
τῆτο τὸ μέλθον, ἀλλὰ
καὶ περιττὸν βαρύθεν προ-
σηρ-

σηρῆτικενόν. ὅποια βῆσσα
δὲ τις αὐτὴν πέμψει αὕτη,
ἄλλ' εἰ δὲ σοὶ τῇτο προσέ-
φερει, δικαῖος οὐκίν μάτιον αὐτὸν
σωεβάλσυσθε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος διηλοῖ, ὅτι οἱ
πονηροὶ τὴν αὐθερώπων δὲ
διὰ σύνοιαι τὰς πρὸς τὰς
πέλας ποιουμένης συμβά-
λικος, διὰ τὸ αὐτοῖς συμ-
φέρον.

ΑΛΩΠΙΧΗ ΗΓΕΙΒΑ-
ΤΩΝ.

Α λώπηξ φραγμὸν ἀ-
ναβαίνεσσα, ἐπειδὴ
ὁλισθήσασσα παταχίπλευ-
ρεμένη, ἐπειλαβεῖτο πρὸς
βούθειαν βάτη. καὶ διὸ τὰς
πόδας ἐπὶ τοῖς ἐνείνυ-
κινόροις αἰμάξασσα καὶ ἀλ-
γύσασσα, πρὸς αὐτὴν ἔ-
πειμ, σὺ μοι, παταχφυγέσσαν

pensum. Respondens
autem ex ipsis quædam
ait: Heus tu, nisi tibi
hoc conduceret, nobis
non consuleres.

Affabulatio.

Fabula significare vi-
detur, pravos homines non
benevolentia in propria-
quos consulere, sed pro-
pter suam ipsorum utili-
tatem.

VULPES ET

Rubus.

8

Vulpes sepe conscen-
sâ, quam lapsa ca-
sura foret, apprehen-
dit in adjutorium Ru-
bum. Quamobrem
quam pedibus suis il-
lius aculeis laceratis
doleret, ad eam dixit,
Hei mihi, Confugi-

enim ad te tāquā ad auxiliatorem, sed tu pejūs me tractasti. Sed errasti heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

Affabulatio.

Fabula significat, Sic et homines esse stūtos, qui ad auxilii gratiam accurrunt, quibus magis injuria afficer natura insitum est.

VULPES ET CROCODILUS. 9

Vulpes & Crocodilus contendebant de nobilitate. Cùm multa aut Crocodilus superba de progenitorū narrasset splendore, & exercitationum principes fuerint, Vulpes respōdēs, ô ami-

με γαρ ἐπὶ σὲ ὡς ἐπὶ βοηθὸν, σὺ χεῖρον μιέδυνας. ἀλλ' σὺ φάλυς, ὃ αὗτη, φίσιν οὐ βάτ^Θ, ἐμοὶ βολυθᾶσα επιλαβεσθαι, οὐ τις πούλων επιλαμβάνεσθαι εἴνεται.

Επιμένθον.

Ο μῦθος οὐκλοῖ, ὅτι δύτως καὶ τὸ αὐτόπτων μάταιος οἵσει βοηθοῖς προστέχσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἔμφυτον.

ΑΛΩΠΗΣ ΗΓΕΙ ΚΡΟΝΟΔΕΙΛ^Θ.

Αλώπηξ ηγεὶ προνόδειλ^Θ οὐαφισβύτση περὶ σύγνειας. ωντὰς τὸν προνόδειλον πέρι δρύφανα οἱ οὐρανοὶ τὸ προγόνων διειόντ^Θ λαμπρότητ^Θ, ὡς γεγυμνασιέρχυντων, οὐ άλώπηξ πέλαβόσα, ὃ ταῦτα

τον, εἶπεν, ἀλλὰ καὶ μὲν μὲν
λέγως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πορ-
ματός γε φαίνεταις ἐκπα-
λαιῶν ἐτῶν εἰ γεγυενα-
σμένος.

Επιμύθιον.

Οὐδεὶς διηλοῖ οὐτε τὸ φυ-
δονιών αὐδρῶν λέγχος
τὰ πράγματα γίνεται.

Αλεκέρβουστος ηγε-
πέρδιξ.

amicissime, ait, sed si i-
pse nihil dicas, tamen
ex cute videris, quam
antiquis temporibus sis
exercitatus.

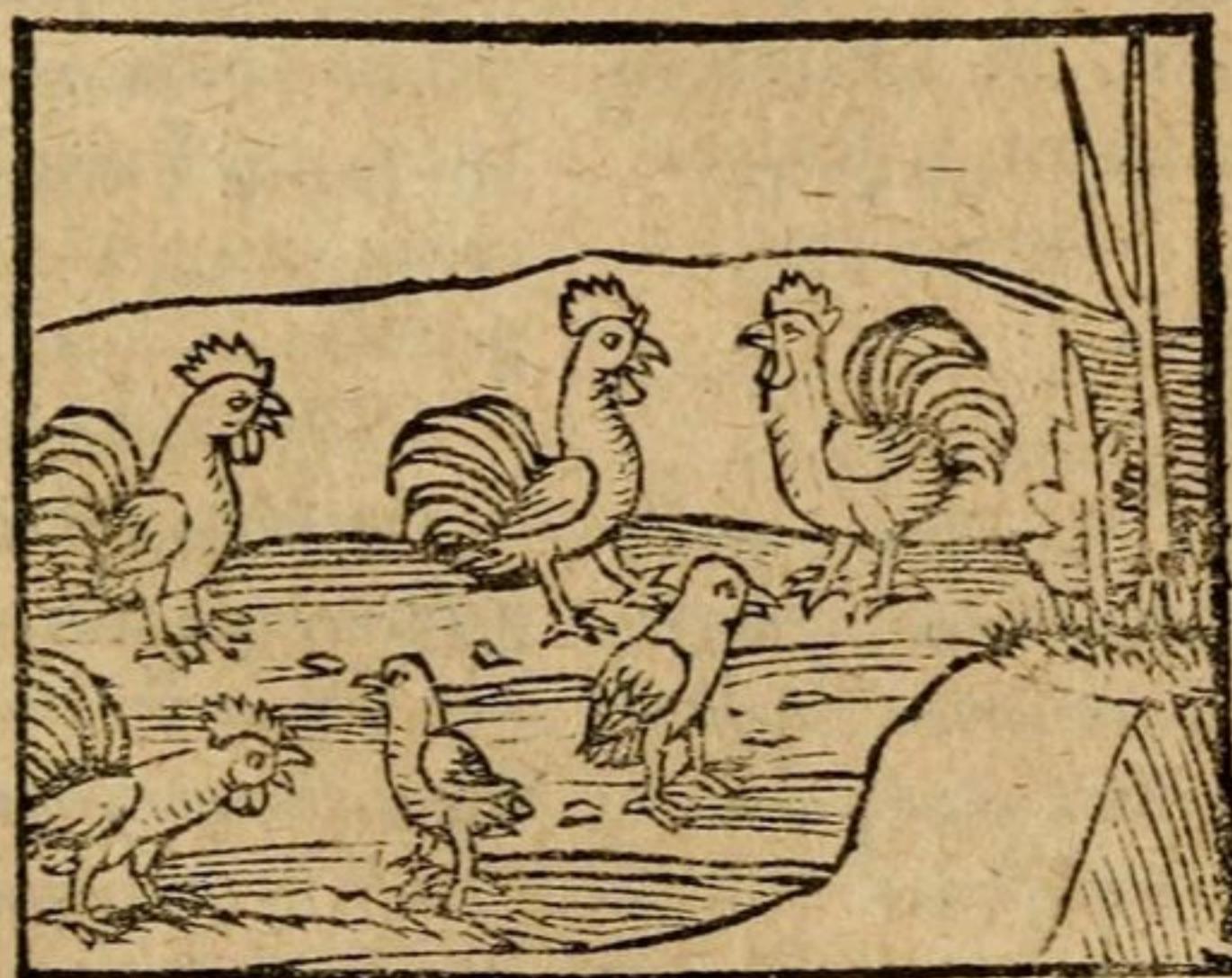
Affabulatio.

*Fabula significat, men-
daces viros res ipsas ar-
guere.*

GALLI ET

Perdix.

10

Gallos quidam habens domi, emptam quoque perdicem cum illis pasci dimisit: qui cum ipsam verberarent ac expellerent, illa tristabatur valde; existimans ut alienigenā hæc se pati à gallis. Quum verò paulò post & illos videret pugnare, & seipso cædere, mœstote soluta, ait, Sed quidem posthac non tristabor, videns, & ipso pugnare inter se.

Affibulatio.

Fabula significat, quod prudentes facile ferant ab alienis injuriis, quum ipsos videant neque à suis abstine-

re.

Aλεκτρυόνας τις ἔχων επὶ ὅλοις, περάμηνθε καὶ πέρδικα, σὺν ἵκαιοις ἀφῆνε νέμεσα. Τὸ δὲ τυπλόντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνίστων, ἐκεῖνος γένεται σφέδρα, νορίζων ὡς ἀκλόφυτος ταῦτα πάχειαν τὸ δὲ ἀλεκτρυόνων. ὡς δὲ μετὰ μηρὸν οὐκέποιτε εἰώρατε μαχομένος καὶ ἀλέλας οὐκέποιτε, τὸ λύπης ἀπολυθεῖσας, ἐπειρ ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τοῦτο λανθάνουσι οὐδὲν καὶ αὐτὸς μαχομένος ἀπέκτησε.

Επιμέλεια.

Οὐ μῆθα διηλοῖ, ὅτι οἱ φεόντες πάσιν φέρεσσι τὰς πάρα τὸ ἀκλοπίστηκεν, ὅταν αὐτὸς ἴδωσε μηδὲ τοις οἰκείων ἀπεκτημένος.

VUL-

AN-

ΑΛΩΠΗΣ.

Aλώπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθόσα ψήκειται, οὐδὲ οἴασται τὸ αὐτὸν σπουδῶν διεργυνωμένη, σύρε, οὐδὲ κεφαλὴν πορωλυνίσσει φυῶς οὐτε σπουδασμένην, λινὴν οὐδὲ οἴασται τὸν χρόνον, ἔφυτον οἴκη μαφαλῆ, καὶ οὐκέφατον δικάχοι.

ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ.

Ο μῦθος τῷσινδρόις μεγαλοπρεπεῖς μῆτῶν σώματι, κατὰ Ἰψυχλὸν ἀλογίσας.

ΑΝΔΡΑΝΙΣΣΟΣ οὐδὲ ΓΝΑΦΟΣΣΟΣ.

Aνδρανίσσος ἐπὶ τὸν οἰκῶν οἰκίας, ὡξεῖς οὐδὲ γναφέα ταφαγενόμενον ἀντὼν συσσιτεῖσαι. οἱ γνάφοις ψηλαβών, ἔφυ-

VULPES. II

Vulpes in domum mimi profecta, & singula ipsius vasa per-scrutata, invenit & caput larvæ ingeniosè fabricatum, quo & accepto manibus, ait, οὐ quale caput, & cerebrum non habet.

AFFABULATIO.

Fabula in viros magnificos quidem corpore, sed animo inconsultos.

CARBONARIUS ET FULLO. 12

Carbonari⁹ in quadā habitans domo, rogabat, ut & Fullo accederet, & secū cohabaret. Fullo respondens, ait:

Sed non hoc possem
ego facere: Timeo e-
nīm, ne quæ ego de-
albo, tu fuligine re-
pleas.

Affabulatio.

*Fabula significat, Omne
dissimile esse insociabi-
le.*

ἀλλ' εἰ ἀν τῷτο μικρί-
μεν ἔγειρε πρᾶξα. δέ-
δια γαρ, μή πως ἐπὶ^{τό}
ἔγειρε συκάνω, αὐτὸς ἀσ-
βέλης πληροῖς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος διηλοῖ, οτι
πάντα ανόμιον ἀπαινέ-
νετον.

P I S C A T O R E S . 13

Aliás.

Aliás

Aλιᾶς ἄλον σαγκίλω,
βαρεῖας ἥ αὐτὸς,
ἴχαιρον καὶ οἰκότων, πολ-
λῶν εἶναι τὴν ἀγροκονι-
ζοῦσσ. ὡς δὲ οἱ θεοὶ φίο-
ν ταύτην ἐλεύσαντες,
τοὺς ιχθύων σύρον ὀλί-
γος, λίθουν δὲ τὸν αὐτὴν παμ-
μεγέθη, ἀπομεῖναι τρέξαντο
καὶ αλύειν, διὰ τοσούτον οὐπί-
στο τοὺς ιχθύων ὀλιγότεροι, οἱ-
σον οἵτινες ταῦτα τία πρό-
πειλήφασιν. Εἴς δέ τις ἐν
αὐτοῖς πρεσβύτερος ἔπει-
τὸν αὐτὸν εἶδε, πῶς οἱ τάρποι·
τὴ γένεσιν δούσσ, ὡς ἵστεν, ἀ-
δελφόν τούτου νέλυπτη. Ηγε-
ῖνας οὖν ἵστη τοσοῦτα
πρεσβύτεροι, ταύτως
τι ηγεῖται πυρθίνα.

Επιμέμονη.

Ο μῆθος διηλοῖ, οἵτις δῆ
λυπταῖσθαι μὴ ταῦτα πα-
τευχίας.

Piscatores trahebat ver-
riculū, quod cum grā-
ve foret, gaudebant &
exultabāt, multum ines-
se prædæ existimantes.
Sed cum in littus ipsum
traxissent, piscesq; pau-
cos quidē, sed lapidē in
eo p̄magnū inveniissēt,
tristari & mœrere cœpe-
rūt, nō tā pisciū paucita-
te, q̄ quod & contraria
antē animo presūpserāt.
Quidā autem inter eos natū
grādior, dixit, Ne triste-
mur, o socii: nam volu-
ptati, ut videt, soror est
tristitia: & nos igit opor-
tebat tantū antē lætatos
oīnō aliqua in re etiā tri-
stari. *Affabulatio.*

Fabula significat, Non
opertere tristari frustrata
spe. k 5

IACTATOR. 14

VIR quidam peregrinatus, deinde in suā patriam reversus, aliaq; multa in diversis virili-ter gessisse locis jaeta-
bat, atque etiam Rhodi saltāsse saltum, quem nullus ejus loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt di-
cebat se habere. Qui-
dam autem ex iis qui aderant respondens, ait:
Heus tu, si verum hoc
est, non est tibi opus te-
stibus. En Rhodus, en
& saltus.

Affabulatio.

*Fabula significat, Nisi
prompta rei demonstratio
sit, omnē sermonem vanum
esse & supervacuum.*

I M -

Κονταρίς.

AΝύρτις ἀποδημήσας,
εἶτα δὲ πάλιν πρὸς
τὸν ἐαυτῷ γίνεται πανελ-
θὼν, οὐδός τε πολλὰς ἐμ-
διαφόροις λινοδραγαθη-
κέναι κώρας ἐκόρυπτε, καὶ
διὰ ναὺς τὴν ρόδω πεπιδη-
κέναι τὸν θίμα, οἷον ὅδεις
τὸν ἄντες μικρὸς ἀν-
τίτινος. πρὸς τὸν δὲ
καρποῦσαν τὸν ἔναν πα-
ρόντας ἐλεγενεῖχεν. τὸ
παρόντων τὸν γάρ τοι
ἔφεντος εἰς τὸν Θεόν, εἰ δηλοῦτος
τὸν δέδειν δεῖ σα
μαρτύρων. ιδίας ρύθμον, ι-
δίας κρίτης τὸν θύμην.

Επικύρωση.

Ο μῦτος οὐκοῦ, ὅτι ἐξ
μὴν πρόχειρος οὐ τὸ πράγ-
ματος ἀπόσθετος ἦν, πᾶς
λέγοντος πρίτιος θέτην.

Adág-

Ἄδυνατα ἐπαγγελ-
λόμενος.

ANTHUS πένης νοσῶν, καὶ
κακῶν διακείμενος,
ἐπειδὴ πρὸς τὸ ιατρὸν
ἀπεγνώθη, τὸ θεῖον ἐδά-
στο, ὃς εἰ τὸν ὑγίεαν αὐ-
τῷ πάλιν ἐπανελθεῖν
ποιήσειν, ἐντὸν βόας αὐ-
τοῖς προσοίσειν υπέχυ-
μενος εἰς θυσίαν. τὸ δὲ γυ-
ναικὸς αὐτῷ πυρομάνεις,
καὶ πᾶσοι ταῦτα λὺν ὑγι-
αίνεις; ἐκάνθος ἐφη. οἴη
γε αὐτοῖς λύδει με ἐντο-
θεν, οἴη τοὶ ταῦτά με
ἀπαιτήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Οὐδὲν δικοῖ, οὐτι
πολλοῖ προδίως μάζεπαγ-
γένεσιν, ἀπὸ τελέσαις ἐρ-
γῷ στρατόποδαν.

Ka-

IMPOSSIBILIA PRO-
mittens. 15

VIR pauper ægrotans
& malè affectus,
quum à Medicis de-
speratus esset, deos ro-
gabat, pollicens, si sa-
nitatem sibi rursus re-
stituissent, centum bo-
ves ipsis oblaturum ef-
fe in sacrificium. Uxo-
re autem ejus rogante,
Et ubi tibi hæc si con-
valueris? Ille ait, Pu-
tas enim surgere me
hinc, ut dii hæc à me
repetant?

Affabulatio.

Fabula significat, Mul-
tos facile polliceri, quæ
re ipsa comprobare non
sperent.

Ma-

Vir malignus ad eum
qui in Delphis est, i-
vit Apollinē tentaturus
ipsum. Atq; ideo cōpre-
henso passerculo manu
& eo veste coniecto, ste-
titq; proximè tripodem
ac rogavit Deum, dicen-
do: ô Apollo, quod ma-
nibus fero, utrum vi-
vum

Ἄνερ κακοπράγματα
εἰς τὸν ἐμὸν δελφῖνος ἔ-
κειν ἀπόκλωνα, περάσας
τὴν βαλέμενον. καὶ μὴ
λαβὼν σροθίου ἐν τῇ χει-
ρὶ, καὶ τὴν τῆς ἀδυτίας σκη-
πάσας, ἵστη τε τὸν ἕριποδος
ἴγγισα, καὶ ὑρετοῦ τὸν θεόν,
λέγων ἀπολκού, ὁ μετὰ
χειρας φέρω, πότρον ἐμ-
πνεύσ

πυρούστιν, οὐ ἀπνυρ; βόλο-
μενος ὡς εἰ πᾶς ἀπνυρ ἄποι,
ζῶν αὐτοῖς τὸ σρόθικν·
εἰ δὲ ἔμπνυρ, εὐθὺς ἀποκνί-
ξας, νειρὸν ἐκάνο προσε-
νεγκόν. οὐδὲ γεθεὸς τὴν κα-
κότεχνον αὐτὸν γνωστονο-
αν, ἀπέμ. οὐ ποσθομ ὥστος
βόλος ποιήσαι, ποίησον.
παρὰ σοὶ κατὰ γε τόπο
πράξαι, οὐτοι ζῶν οὐκατέ-
χεις, οὐ νειρὸν ψιδεῖξαι.

Επιμύθιον.

Ο μῆθος δικλῶτι, οὐτι
τὸ θεῖον ἀπαραλόγισον
ηγείαπάραδηλον.

ΑΙΓΑΙΟΣ.

ΑΙΓΑΙΟΣ Βελθόντος εἰς
ἄγραν, ἐπειδὴ πο-
λὺ χρόνον ταλαιπωρί-
σαντος, ἀδελφούς, σφό-
δρα τε οὐ πύρων, καὶ αὐτο-
χωρῆσαι παρεσπουάρον.

vum est, an mortuum?
Nā si mortuū diceret, vi-
vū ostēsurus erat passer-
culū: si n vivū, statim suf-
focatū mortuum illū of-
ferret Sed deus malignā
ipſius cognitā mēte, ait,
utrum vis heus tu face-
re, facito: penes te n. est
illud facere, sive vivum
quod cōtines, sive mor-
tuum ostendere.

Affabulatio.

Fabula significat, Deum
neq; decipi posse, neq; quic-
quam eum latere.

P I S C A T O R E S. 17

Piscatores egressi ad
venationem, quum
multo tempore defati-
gati nihil cepissent, &
admodūm tristabātur,
& discedere appara-
bant.

bant: sed statim Thun-
nus maximo quodam
insectante pisce, in na-
vigium ipsorum insi-
luit: quo capto, læti ab-
iēre.

Affabulatio.

*Fabula significat, Sæpè
quæ ars non præbuit, ea
donasse fortu-
nam.*

DECEPTOR. 18

VIR pauper ægrotans
vovebat diis, si eva-
deret, boves centum in
sacrificium oblaturum:
sed dei tentaturi, hoc à
morbo liberarunt. At
ille surgens, quoniàm
bobus carebat, ex pasta
boves centum à se for-
matos in ara positos
sacrificavit. sed dei i-

psum

το. σύνθες ἡ θύσιν Θεόν
τη μεγίστων διωκόμενον
ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐ-
τῷν εἰσύγαζο· οἱ δὲ τρεπού-
λα βόύσθε, μενδ' ἡδονῆς α-
νεκάρπισαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλάκις ἀμή τέχνη πό-
ρεχε, ταῦτα τέχνη-
δωρίσατο.

Φεναξ.

ANτίρ πέντε νεσῶν, ήν-
εκυντο τοῖς Δεῖσις, εἰ
διατελεῖν, βῆσις ἐκεῖτον εἰς
θυσίαν προσοίσειν. οἱ δὲ
Δεῖσις περάσαι τρεῖς βε-
λόμενοι, τὸ πάντας ἀπέγ-
λαξαν. οἱ δὲ αὐταῖς, προ-
δὺ βοῶν οὐ πόρει, τεττίνες
βῆσις ἐκεῖτον πλάσας ἔπει-
τες βωμῷς Δεῖσις ὠλονού-
τωσεν. οἱ δὲ Δεῖσις βελό-
μενοι

μελνοι αὐτὸν ἀκαύδασθαι,
ὄντες τε κάτιες αὐτῷ, εἴ-
πον· ἀπελθε εἰς τὸν αὐγι-
λόην εἰς τὸν δὲ τὸν τόπον,
ἔκει ἢ ἀττικὰς χιλίας συ-
γγύσεως. ἐκεῖνος δὲ ἤλιον νι-
φέταις, σὺν οἷσιν ἡγείσι σπά-
δῆς πρὸς τὸν ποδαρχεῖν το-
τόπον ἀφίκετο, τὸ χρυ-
σίου μετανών. ἔκει ἢ
δὴ περατῶν πριτυ-
χὼν, τὸν αὐτὸν συνελύφθη.
ἄλλος δὲ ἢ θύμη, ἀφεθεὶς τὸ
περατῶν ἐδάστο, χιλια-
χρυσίς τάλαντα δώσειν
αὐτοῖς πάραχνειν. ὃς
δὲ δικαιοσύνη, ἀπαχθεῖς
τὸν αὐτῷ, ἀπεμπωλύθη
χιλίων πραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Οὐ μῆδος δηλοῖ, διε-
τοῖς φεύγεισι τὸν αὐτρώ-
πην ἐκθραίνει τὸν Σέον.

BÁ-

psūm ulturi, in somniis
adfuerunt ei, dicentes,
Abi ad littus ad eum
locum, illuc enim At-
ticas mille drachmas
invenies. Ille autem
excitatus, latus & a-
lacer ad demonstra-
tum locum perrexit,
aurum disquirens. Sed
illuc in piratas incidit,
ab ipsisq; comprehēsus
est. Captus ergo, ut di-
mitteretur, piratas ora-
bat, mille auri talēta da-
turū ipsis promittēs. Sed
cūm non crederetur, ab-
actus ab ipsis, divendi-
tus est mille drachmis.

Affabulatio.

Fabula significat, Men-
daciis hominum inimicum
esse Deum.

Ra-

RANAE.

19

Ranæ duæ in palude
pascebantur, æstate
autem siccatâ palude,
illâ derelictâ quærebant
aliam. Ceterum profun-
dum invenerunt puteū.
Quo viso altera alteri in-
quit, Descendamus heus
tu, in hunc puteum: Illa
respondens, ait, Si igitur
& hîc aqua aruerit, quo-
modo ascendemus?

Affabulatio.

Fæbula declarat, Non o-
portere in consideratiōne res ag-
gredi.

SENEX & MORS. 20

Senex quondam in-
cisis in monte lignis
ac in humeros elevatis,
ubi multam viam one-
ratus ivit, defessus &

de-

Báþrachoi.

Báþrachoi dño ēn lá-
μην ἐνέμοστο, θερός ἦ
ξυγανθέστις τὸ λίκνος, ἐ-
κάλω καταλιπόντος ἐπε-
ζύτους ἐτέρων. κὴ διγ βα-
θεὶς πριενυχόν φρέατι, θ-
επέριδών ἐτρόπος, θατέ-
ρω φοσι συγκατέλθωμεν
ῶστος, εἰς τόδε τὸ φρέατο.
οἱ δὲ υπολαβὼν ἐπενθάνειν
ἔντι τὸ ἐνθάδε ὑδωρ ξυ-
γανθή, πῶς ἀναβισόμεθα;

Επιμύθιον.

Ο μῆθος δηλοῖ, οὐτι δὲ
ἄπριστον πῆλος προσιέ-
ναι τοῖς πρόγυμναις.

Γέρων ηγεῖ. Ταῦτα τό.

Γέρων ποτὲ ξύλα τε-
μῶν δὲ θρόνος, πάπι τῷ
άμων αράμην τό, ἵπαδη
πολλῶν δὲ εἰπειχθισμέ-
νος τοις βασιστερι, ἀπεργυνώς

οπέ-

ἀπέδεπο τε τὰ ξυλα, ηγεὶ^τ θαύματον ἐλθεῖν εἰπεινα-
λάτο. τὸ δὲ θαυμάτων σύνθετος
κατάστατο, ηγεὶ τῶν αὐ-
τῶν πανθανομένος δι'
λίναυτὸν καλοίη, οὐ γέρων
ἔφη. οὐδὲ τὸ φόρτον ταῦτα
ἀργαστομένος μοι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Διηλοῖ, ὅτι
πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος
ὂν, καὶ μυρίοις πινδώοις
περιπολεῖται διοκῆς θαυμά-
των θαυμάτων, οὐκον τὸ
ζῆν πολὺ πρὸ τῶν θαυμάτων
αἰρεῖται.

Γραῦς ηγεὶ Ια-
τρός.

Γραῦς γραῦς ἀλγῆσα
τὸν ὄφεντακμὸν, εἰσιπα-
λαταίτινα τὴν ιατρῷν ἐπί-
μετρῷ, συμφωνήσασα, ὡς
εἰ μήτε θρατούσαντες αὐ-

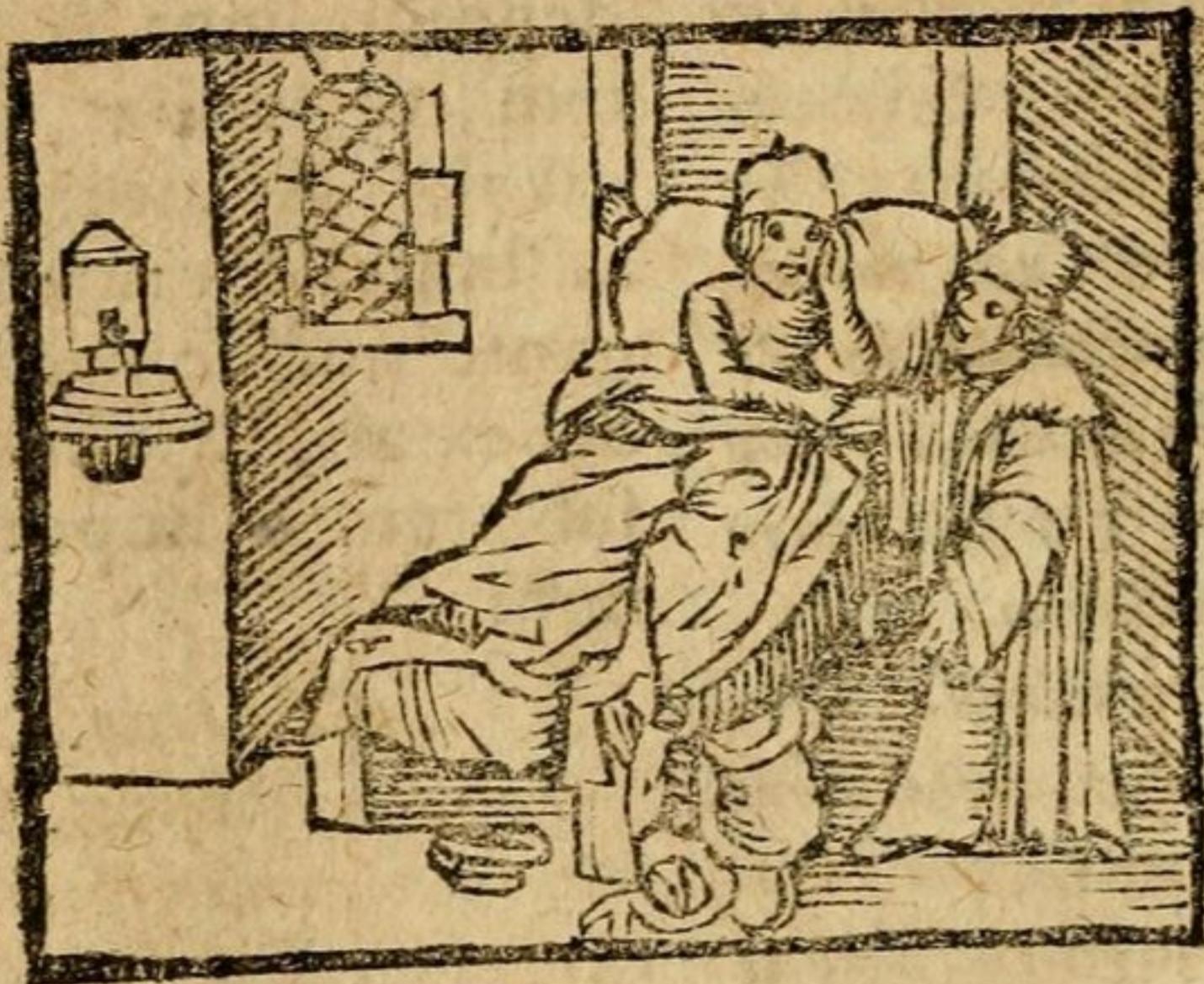
depositum ligna, & mor-
tem, ut veniret, invo-
cabat. At morte ilicet
adstante, & causam ro-
gante quā se vocasset,
Senex ait, Ut onus hoc
sublatum — imponeres
mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, Omnes
hominem ritæ studiosum
esse, & licet infinitis pe-
riculis immersus videatur
mortem appetere, tamen
vivere multò magis quam
mori eligere.

ANUS ET ME-
DICUS.

Mullier anus dolens
oculos, conduxit
Medicum quendam
mercede, conven-
tione factâ, si se cu-

saret, pactam mercedem ei daturam: sin autem minimè , nihil datam. Aggressus est igitur Medicus curam: Quotidiè verò accedens ad vetulam, & oculos ei ungens, quum illa nequaquam videre posset eâ horâ obunctionem , ipse vas aliquod

τίν, τὸ δρυόλογον δένθα μετὸν αὐτῷ οἰώσαν· εἰ δὲ μὴ μηδὲν δάσαν· ἐντοχεύσει μὲν οὐδὲν οἰαῖρος τῇ δερματίᾳ: μετ' οὐδέρων δὲ φοῖταιρός τίν πρεσβύτιν, ηδὲ τὰς ὀφθαλμὸς αὐτῷ χριῶν, ἐκείνης μηδ' αμῆς αὐτοβλέπει· ἔχόσις τίν ὄραν ἐκείνῳ ψήφος τοῦ χρισματοθεοῦ, αὐτὸς ἵψε τι τὸν εὔκιστον

σινίας σησθῶν ὑφαιρόμενος, οἵσημέραι αἴπερ. ἡ Μεσίνη γραῦς τὸν ἔμαυτον πειστίαν ἐώρα παῖδες ἐνέσθησαν τοστού, ὃς καὶ τέλος παντάπασιν αὐτῇ θρακονθείσῃ μηδὲ μόνον φέγγιναι. τὸν δὲ ιαρὸν τὸν συνφωνηθεῖσαν μιαδὸς αὐτὸν αἴπαζουσιντος, ὃς παῖδες φέγγιναι, καὶ τὸν μάρτυρας παραγαγόντος, μάκαρον τῆς οἰνῆς πεινεῖν, ταῖναν διδοτονταν βλέπω. λίνηα τὴν γένεσιν ὀφελεῖσθαι νόσους, πολλὰ τὴν ἐμῶν κατὰ τὸν ἔμαυτον βλέπομοιντον· νῦν δὲ οὐτε μεσὺ βλέπειν φῆσ, διδοτονταν ἐκείνων ὄρη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος οὐδεῖ, οὐτοῖς

liquod ex domo auferens quotidie descendebat. Anus igitur suam supellestilem videbat singulis diebus minui, adeò ut tandem omnino sanatae nihil relinqueretur. At Medicus cum jam partam pecuniam ab ea efflagitaret, ut quae purè jam videret, & testes adduceret, Magis certè, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: nunc autem, cum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

Affinitatio.

Fabula significat, Pra-

uos homines ex iis quæ agant, ignaros contra seipsoſ argumentum af- ferre.

τῶνηροὶ τὸ αὐθεόπικον δῆμον πάτερσι, λαυδαῖσσοι οὐδὲν ἔχοντες τὸ εἰλεγχον ἐπισπώμενοι.

AGRICOLA ET FI-
LII IPSIUS. 22

Γεωργὸς οὐδὲ πᾶνδε
αὐτῷ.

AGRICOLA quidam vi-
tâ excessurus, ac
volens suos filios pe-
riculum facere de a-
gricultura, vocatis
ipsis,

Γεωργὸς τις μέλλων
καταλύειν τὸ βίον, καὶ
βολόμενος τὸν ἔργον τὸν
δας περὶ τὸν λαβεῖν τὸ γε-
ωργίας, προσκαλεσάμενος
καὶ

αὐτὸς, ἐφη· πῶιδες εἰ-
μοι, ἵγε μή οὐδεὶς τὸ βίον
πέριξει, υἱοῖς δὲ ἀπόρ
ἐπ τῷ ἀμπέλῳ μεινέκει-
πται γιττίσαντος, σύρησει
πάντα. οἱ μὴν οὐδὲ οἴη-
θεῖσθε θυσαρόν εἰναι πᾶ-
καλορορύχθαι, πάτερ τὸν
τὸ ἀμπέλον γέλω μετὰ τὸν
ἀποβίωσιν τὸ παῖδες κα-
τέστησαν, ηγέτης θυσαρῷ
μὴν δὲ πρίετυχον· οὐδὲ
ἀμπελῷ παλαιὸς σκα-
φῆσαι, ποιῶν πλασίονα τὸ
παρπόν ἀνέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, οἵτι-
να πάματος θυσαρός εἶ-
τοις αὐθρώποις.

Δεσπότης ηγέτης

Κύων.

ANTHΡΩΠΟΣ οὐ πότε χειμῶνος
ἐπ τῷ αὐτῷ προστάτῳ

ipsis, ait: Filii mei, ego
jam ē vita discedo, vos
autem, si, quæ in vinea
à me occultata sunt,
quæsieritis, invenietis
omnia. Illi igitur rati-
thesaurum illic defos-
sum esse, omnem vi-
neæ terram post interi-
tum patris defoderunt,
& thesaurum quidem
non invenerunt, sed
vinea pulchrè fossa,
multiplicem fructum
reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, La-
borem thesaurum esse ho-
minibus.

H E R U S   E T

Canes.

23

VIR quidā à tempesta-
te in suo suburbio

deprehensus primū
ovas comedit, dehinc
capras. Tempestate
autem invalescente, &
operarios boves jugu-
latos comedit. Ca-
nes verò his visis, di-
xerunt inter se, Sed
fugiamus nos hinc. Si
enim operariis bo-
bus herus noster non
abs-

ἀπολαφθεῖς, πρῶτα μὴ
τὰ πρόβατα κατέφαγεν,
ἄτα τὰς αἶγας. Τὸ δὲ χει-
μῶν ἐπιφράγνη, καὶ
τὰς ἵργατας βῆσσοφάξας,
ἔθοισύσατο. εἰ δὲ πιόσ
ταῦτα ἴδεντες, διελέχ-
θησαν πρὸς ἀλλύλας, φιλί-
γμαντην ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐν-
ταῦθεν. εἰ μὲν τὴν ἵργατῶν
βοῶν ἐδεσπότης ἡμῶν δικ-

ἐφεάσατο, πῶς οὐκανθέσεται;

Επιμύθιον.

Οὐδός άγλοῖ, οἵτις τάχεις μελισσαὶ φούγαν καὶ φυλάττεις αδελαχρή, οἱ τίνεις δέ τις οἰκέων καπέχονται.

Γωνίη καὶ Ερ-
vis.

abstinet, quomodo nobis abstinebit?

Affabulatio.

Fabula significat, Eos maximè fugere et cavere oportere, qui ne suis quidem abstinent.

MULIER ET GAL-
lina. 24

ΓΥΝΑΙΚΑ ηις ὄρνις
εἶχε, καθ' ἐκά-

Mulier quædā vidua
gallinā habebat, sin-

gulis diebus ovum sibi parientem: Rata verò, si plus Gallinæ hordei projiceret, bis paritum die, hoc fecit. Sed Gallina pinguefacta, ne semel quidem in die parere potuit.

Affabulatio.

Fabula significat, Eos qui ob avaritiam plurimum sunt appetentes, & que adsunt, amittere.

MORSUS A CANE. 25

Morsus à cane quidā medicaturum circubat q̄rens. Cùm a. occurrisset quidā ei, & cognosceret, qd quærebat, Heus tu, ait, si sanari vis, accipe panē, atq; eo sanguinē vulneris sicca, &

ei

ḡl̄w īm̄rḡas ḥ̄m̄ ᾱst̄n̄ t̄i-
n̄s̄σ̄αν̄ νορ̄ισ̄ασ̄α ḥ̄ ws̄ es̄
ωλ̄άς τ̄n̄ ḥ̄ρ̄ν̄ιδ̄ n̄ετ̄ά̄
ωρ̄αβ̄ά̄λ̄ο̄ι, d̄is̄ t̄έξ̄τ̄ τ̄
īμ̄ρ̄ας, t̄s̄t̄o ωεπάγ̄ην̄.
ἡ d̄ ḥ̄ρ̄ν̄ις ωιμ̄ελ̄ν̄ γεν̄ο-
μεν̄, ḥ̄d̄ ἀπ̄αξ̄ īμ̄r̄ας
τ̄κ̄άμ̄ īθ̄ώᾱτ̄ο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος διηγέρει, οτι οι
dià ωλεσυξ̄ιαν τ̄ πλεό-
νων επιθυμουσ̄ τούς, κ̄ τὰς
ωρ̄όντας ἀποβάλλοται.

Κωδικῆς.

Δημ̄εις τ̄is υπ̄ι μυ-
ν̄εις, τ̄òμ̄ iασόμ̄ηνον
ωρ̄ιής γιτ̄ην̄. ἐν χώμ̄
δὲ τ̄is ᾱst̄ω, κ̄εὶ γὸς ḥ̄
γιτ̄ε. ὡς στ̄ρ̄, επ̄η, εἰ-
σώγ̄ειδαι βόλη, κ̄εβ̄ωμ̄
αρ̄τ̄ον̄, κ̄εὶ τ̄άτ̄ω τ̄άτ̄ην̄α
οἱ ωληγ̄ης ἐκράγ̄ει, τ̄άτ̄
d̄λ-

Ακόντι οικί φαγεῖν ἐ-
πίδρ. οὐκέντρο γελά-
σας ἔφη, ἀλλ' εἰ τέτο ποι-
ήσω, δεῖ με ψῆφο πάντων
τὴν ἐν τῷ πόλει καθημέ-
νηχθῆναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Δικλοῖ, ὅτι ηγε-
τὴ αὐτρώπων οἱ πονηροὶ¹
οὐργεῖσμενοι, μᾶκλον ἀ-
δικήν παροξύνουται.

ei qui momordit tani
ad edendum da. & is ri-
dendo ait, Sed si hoc fe-
cero, oportebit me ab
omnib. qui in urbe sunt
canibus morderi.

Affabulatio.

Fabula significat, Pra-
vos etiā homines, beneficio
affectos, magis ad inferen-
dam injuriam exacui.

ADOLESCENTULI
& Cucus.

26

Νεανίσκοι ήγει Μά-
γειρῶ.

Duo Adolescentuli
juxta Cocumasside
bant, & Coco in ali-
quo domestico opere
occupato, alter horum
partē quandā carnium
subreptā in alterius de-
misit sūnū. Cōverso autē

Co-

Δύο νεανίσκοι μαγέ-
ρω παρεκπαθεῖστο, καὶ
διὰ τὸ μαγέρης ἀρί τι τὸ
οἰκεῖον ἔργον ἀχολάρι-
νε, ἀτρίσθη τότε μέρη
τι τὸ κρέαν ὑφελόμενον,
εἰς τὸ θαυματέρος παθηκενόλ-
πον. Κατεργαφήντω τὸ τὸ
μα-

παγέρχεται τὸ μέρος ἐπι-
βιτουῶντος, οὐδὲ εἰλιφῶς
ἀμνεῖ μὴ ἔχειν οὐδὲ ἔχων,
μὴ εἰλιφένται. οὐδὲ μάγεψος
αἰσθόμενος τὸν κακορ-
γίαν αὐτῷ, ἀπειπεὶς οὐδὲ
μὴν ἐμὲ λάθυτε, τὸν γε
ἐπιορθυθνόν θεὸν δύνοντα
λύσειτε.

Επιμύθιον.

Οὐ μῆδος Δηλοῖ, οὐτι
αὐθρώπος ἐπιορθυτός·
λάθυτεν, οὐδὲ τὸν γε
θεὸν δὲ λύσομεν.

Ἐχθροί.

Διο τινὲς ἀνήλικοι ἔχ-
θροι αἴνουσι τοῖς, τοῖς δὲ
αὐτοῖς νεώς ἐπλεον· ὅντις ἀ-
τρόπος μῆτρα τοῦ πρύτανος,
ατρόπος δὲ τοῖς δὲ πρώτοις
ἐκάθιτο. χαμένος δὲ τοῖς
χειρομετίοις, οὐδὲν δὲ νεώς

μελ-

Coco, & carnē quæren-
te, qui abstulerat ju-
rabat non habere; qui
autem habebat, non
abstulisse. Cocus verò
cognitā malitiā ipsorū,
ait: Sed etsi me latue-
ritis, pejeratum D e u m
non latebitis.

Affabulatio.

Fabula significat, quod
licet homines pejerantes
lateamus, D e u m tamen
non latebimus.

INIMICI. 27

Duo quidam inter se
inimici in eadem
navi navigabant: quo-
rum alter in puppi, al-
ter in prora sedebat:
Tempestate autem su-
perveniente, & nave
jam

jam submergendâ, qui
erat in puppi gu-
bernatorem rogabat,
utra pars navigii priùs
obruenda esset. Quum-
que ille proram dixis-
set: Sed mihi non
est grave, ait, mori,
si visurus sum ante
me inimicum morien-
tem.

Af-

μελάσσης οὐδὲ μαζαποντί-
γεισθαι, ὃ τὸ τέλος τὸ πρόμαχος τὸ
κυβερνήτης οὐρανος, πότερον
τὸ μετρῶμα τὸ πλοίον πρό-
τορον μέλλει παταβαπτί-
γεισθαι. Τὸ δὲ τέλος πρώτων
εἰπόντος, ἀλλ' εἰποὶ γε οὐκ
ἴστι λυπηρὸς, ἀπειπομένης, ὁ θά-
νατός, εἴγε ὅραιον μέλλει
πρὸ τοῦτο τὸ ξεθρόν απο-
θύσκοντα.

Επι-

Επιμύθιον.

Θυμὸς θηλῶι, ὅτι πολ-
λοὶ τὸ αὐθρώπων δέμενοι
ἔχωτε βλάβης φρουτίζοσιν,
ἢ τὸς ἔχθρὸς μόνον εἴ-
δωσι ψρὸντα κατη-
κομεῖν.

Affabulatio.

Fabula significat, Mul-
tos homines nihil suum
nocumentum curare, si
modò inimicos suos vi-
deant ante semalè
affectiones.

Αἴλορθον γε
Μῦσον.

FELIS ET
Mures.

28

ΕΝ σικίς τινὶ πολὺ^ν
μυῖν οὔτην, αὐ-
λογο

IN domo quadā cùm
multi essent Mures, Fe-
lis

lis eo cognito ivit eò, ac eorum singulos captos devorabat. At illi quotidiè quum se absumi viderent, dixerunt inter se, Ne posthac infrà descendamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis non potest huc venire, nos salvi erimus. Sed Felis quum non amplius mures descendenterent, statuit apud se per astutiam eos decipiens evocare. Cæterùm quum pessulum quendam concendiasset, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex Muribus autem quidam acclinatus, visoq; eo, ait, Heus tu, et si foccus fieres, non te adibo.

λερῷ τότο γνάς, ἢνειρ
ἐνταῦθα, καὶ καθέμασον
αὐτῷ συλλαμβάνων κα-
τύδιεν. οἱ δὲ παθέντες
ἔκπλος αὐτοὺς οὐδέν
ρωντες, ἵφασαν πρὸς ἀλ-
λύλας, εγκέπτει πάτω πα-
τέλθωμεν, οὐ μὴ παῦσαι
πασιν ἀπολάμψεια. τὸ δὲ
αἰλόρχημή διωκίνεις διῆ-
ρος ἔβιται, ἢντις σω-
θυσόμενα. οἱ δὲ αἰλόρχη-
μυκέτι τῷ μετῶπι πατιόν-
των, ἐγνώσθησαν οὐ-
τὸς σοφιζόμενοι οὐτα-
λίσασθαι. οὐ δημητρίου παν-
τάλος τινὸς ἐκεῖτον ἀνα-
βὰς, ἀπηώρησε, καὶ προσε-
ποιήστο μετρὸν εἶναι. τῷ
δὲ μετῶπι τοις παραπλήσιοις,
καὶ ιδῶν αὐτὸν, ἐφη· ὦ δῆ-
το, καὶ μή θύλαξ γένη, τὸ
προσεπονθομάτι σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος οὐδεῖ, ὅτι τὸ
αὐτόπτων οἱ φρόνιμοι, οἱ-
τοι εἰνίων μοχθηρίας
περιστάσιν, διέτι αὐτῶν
ἔξαπατῶνται τὰς γένο-
ντιστις.

Αλώπηξ ήγεὶ πί-
θυνθο.

ΕΝ σωόδῳ πόλει τὸ
λόγων βόων ὠρχήσατο
πίθυνθο, ήγεὶ τυδονιμέ-
σας βασιλεὺς τὸν αὐτῶν
ἐκεροτευθῆν. ἀλώπηξ δὲ
αὐτῷ φθονίσασα, ὡς ἐν
τινι περιγένεται ηρέα-
σατο, τὸ πίθυνον λαβόσα,
ἐνταῦθα ιγγαγεύει, ὡς σύροι
ῆς αὐτὴν λέγοσα, θησαυ-
ρὸν τὴν, μὴ μέντοι ήγεὶ^{το}
χρήσασθαι αὐτῷ τῷ βα-
σιλεῖ γε τὴν οὐρόμονος δι-
δυσι καὶ προσφέπεται αὐ-
τῷ,

Affabulatio.

Fabula significat, Prus-
dentes homines, quum ali-
quorum pravitatem experti
fuerint, non amplius eo-
rum falli simula-
tionibus.

V U L P E S   E T
Simius. 29.

IN concilio quondam
irrationalium anima-
lium saltavit Simius, &
approbatus, Rex ab i-
psis electus est. Vul-
pes autem ei invidens,
ut in casse quodam car-
nem vidit, Simium se-
cum illuc duxit, quod
invenisset ipsa thesaurū
illum, dicens, non tamen
& utī eo: quippe quem
lex Regi tribueret:
atque hortata est i-
psum

psum ut Regem thesauro accipere. At ille inconsideratè profectus, & captus à casse, ut quæ decepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, ô Simie, cùm talem tu habeas dementiā, imperium in bruta tenebis?

Affabulatio.

Fabula significat, Eos qui actiones aliquas insultè aggrediuntur, in infornia incidere.

THUNNUS ET Delphin. 30

THunnus Delphino persequente magno impetu ferebatur. Quum capiendus esset, inscius ob vehementem impetum decidit

τὸν, ἃ τε δὴ βασιλέα, τὸν θησαυρὸν αὐξένας. οὐδὲ ἀποβρισκέτως προσελθὼν, καὶ συλληφθεὶς υπὸ φίλων ὡς ἔβαπτότησαν ἐμέμφετο τὸν ἀλώπεκα. οὐ δέ πρὸς αὐτὸν, ὃ πίθηκε, τοιχύτων σὺ μωρίαν ἔχων, τὸν ἀλόγων βασιλούσας;

Επιμέλιον.

Οὐ μῆδος· Αὐλοῖ, οἵτε οἱ πρόξεσι τισμοὶ ἀπρισκέπτως ἐπιχειροῦτος, αὐτούχομάσι πριπίζοι.

Θάντος ηγεῖ Δε-

φίν.

ΟΥΝΝΟΥ διωκόμενος υπὲ δελφῖνος, καὶ πολλῶ τῷ ροΐῳ φερόμενος· ἐπειδὴ παταλαμβάνεται ἐμελέην, ἐλαθερνὸν σφεδγᾶς ρύμης ἐκπατάλην

πετών εἰς τινα νῆσον. ωρὸ
ἢ τόμοις ρύμης καὶ ἀδελ-
φίῳ αὐτῷ σωτεῖραν λέν. ὃ
ἢ θύνῃς οὐ πραγμάτεις, καὶ
λαπούχους ταῦτα τὸν θελ-
εῖνα ἴωρακώς, εἰπεν· δικέ-
τι μοι ὁ δαίμονας λυπηρός,
ἴρωνται τὸν γεγονότα
μοι τότε, τοῦτο ἐμοὶ ἀπο-
δύονται.

Επιμέθον.

Ο μῦδος οὐδεῖν,
πατέριν τὰς συμφορὰς οἱ
ἀνθρώποι φέροσι, τὰς τά-
χαν αἰτίας δυσυχοῦτας
ἴρωνται.

Ιαρὸς ήγει Νο-
σῶν.

Ιαρὸς νοσήντας ἡθέλ-
πεν, τὸν δὲ τὸν νοσοῦντος
ἀποδευτῆντο, ἐνεῖν
τρόπος τὰς ἐννομίζοντας ἐ-

cidit in insulā quandā.
Ab eodem v. impetu &
Delphin cum eo ejectus
est. Thūnus a. cōversus,
cūm agentē animā Del-
phinū vidisset, ait, Non
amplius mihi mors mo-
lestā est, cūm eū videam,
q̄ mihi causa fuit ipsius,
unā mecum perire.

Affabulatio.

*Fabula significat, Fa-
cilè miserias ferre homi-
nes, si eos, qui illarum au-
thores fuerint, infeliciter
agere videant.*

M E D I C U S E T Ἀ-
grotans. 31

*M*edicus agrotum
curabat: Ἀgro-
to autem mortuo, ille
efferentibus di-
m.

cebat, Homo hic si vi-
no abstinuisset, & cly-
steribus usus fuisset,
non interiisset. Qui-
dam autem ex iis qui ad-
erant respondens, ait:
Optime, non oporte-
bat te haec nunc dicere,
quum nulla utilitas est,
sed tunc admonere, cum
his uti poterat.

λέγειν. Εἰταρού δὲ ἀνθρω-
ποι οὐδὲ οὐκέτε, καὶ
κλυντοῦσιν ἐχρῆτο, δικ
αὶ εἰτεινένται, τῶν δὲ
παρόντων πολαβώμ
ται, ἐφη, βέλτισται, δικ
αὶ ταῦτα νῦν λέγειν, δι-
τε μηδὲν ὠφελός ἐστιν,
ἀλλὰ τότε παρασκευά,
ὅτε τότοις χρῆσθαι οὐδέ-
πειτε.

Ἐπιμύθιον.

Affabulatio.

Ο μῆδος δικοῖ, ὅτε
δᾶ τὸς φίλος ἐν καιρῷ ἀ-
νάγνως τὰς βοηθίας
παρέχει.

Fabula significat, Opor-
tere amicos tempore necef-
sitatis præbere au-
xilia.

ΙΣΟΤΥΣ ΗΓΕΙ Ε-
ΧΙΣ.AUCEPS ET
Vipera.

32

Ισοτύς ιξὸν αὐτολαβὼν
ηγεὶ κατάμυς, πρὸς ἄ-
γραν ὅγνηδεν. ἴδων δὲ κί-
κλαν ἡφ' οὐψιλῆ δένδρον

AUCEPS visco acce-
pto & arundinibus,
aucupatū exiit. Viso a.
turdo super alta arbore

sedente, & arundinibus
inter se in longitudinem
conjunctis sursùm eum
comprehensurus suspi-
ciebat. Ceterùm ignarus
Viperam dormientem
conculkavit. Cùm verò
irata momordisset i-
psum, ille jam agès ani-
mam, dicebat, Me mife-
rum, alium enim captu-
rus, ipse ab alio captus
sum ad mortem.

Affabul. 20.

Fabula significat, Eos
qui proximis insidianur,
ignaros sàpè ab aliis
id ipsum pa-
ti.

να. Τερποκελύων, κή τὸς οὐ-
λάκιος ἀκάγκοις ἐπὶ μῆ-
νῳ συνάψας, ἀνω πρὸς
αὐτὸν συλλαβεῖν βολό-
μένῳ ἐφεώραξ. κή δὲ λα-
θὼν ἔχειν πολεωμένων
τὸν ποιδας ἐπάτησε. Κλ
δοργιαστίους κή δακτόνους
αὐτόν, ἐνεῖν οὕτοις λεπο-
ψυχῶν ἐλεγε. δύσκους
ἔγω, ἔτρεπον γὰρ Θηροῦσας
βολέμενος, αὐτὸς υἱὸς ἐ-
τρεψαγρούθιον ἐστρέψατο.

Επειδίου.

Ο μῆνς οὐκοῦ, οὐτε οὐ-
τοῖς πέντε οὐτε βολεύον-
τες, λαυδαχίσσοι πολάνιε
υφ' ἐτέρων τὴν αὐτὸ-
πάχοντος.

Fiber animal est qua-
drupes in stagnis
ple-

Ο Κάσωρ γῶν στρι τε
βάπτειν ἐν λίμναις

τὰ τῶνδε διατέμηνον,
ὅτε αἰδεῖα φάσιν ἵχ-
τροῖς χρήσιμα εἶναι. ὅ-
του οὐκέπειδαν τὸν αὐ-
θεόπων διωκόμενον
καταλαμβάνεται, γινώ-
σιν δὲ κάτειν διώκεται,
ἀποτελεῖν τὰ ἐκυρῶν
αἰδοῖα, φίπτεις πρὸς τὸν διώ-
κοντας, οἷς δὲ τωσωζηρίας
τυγχαίνει.

plerunq; vitam degens,
cujus pudenda dicuntur
usui esse Medicis. Hic
igitur quum ab homi-
nibus persequentibus
jam capiendus sit, co-
gnito cuius gratiâ pe-
tatur, abscissa sua pu-
denda projicit perse-
quentibus, & sic salutem
consequitur.

Affabulatio.

Fabula significat, Eo modo homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

Ἐπιμέλεια.

Ο μῆθη δικοῖ, ὅταν στῶ τὸ αὐτρώπων οἱ φρένοι ψήρεταισαντὶ σωτηρίες δένεια λόγον τὸ κράτωμα θοιουσθεῖ.

CANIS ET
COCUS.

34

Κύων καὶ Μάγειρ.

CANIS irrumpens
in culinam, &
COCO occupato, cor-
de

KΥΩΝ εἰσπυθίσας εἴς
μαγείραν, καὶ τοια-
γές ἀχολησμένος, παρ-
δίαν

δίαιν αρπάσας ἴψυγει. ὃ
τὸν μάγειρον τηνισχόφατο,
τῶς εἰδεν αὐτὸν φεύγοντα,
εἶπεν· ω̄ ζεῦ, ιδεις ὡς
θέπτηρ ἀντὶς, φυλαξόμενοι
τοι· διὸς ἀπέμενος καρδίαν
εἴληφας, αὖτος ἐμοὶ καρ-
δίαν ἔδωκες.

Επιμέλεια.

Ο μῆτρός μηνοῖ, ὅτε
πολλάνις τὰ παθήματα
τοῖς αὐτούρων παθή-
ματα γίνονται.

Κύων ἥγει λύ-
κο.

KΥΩΝ πρὸς ἵπαλεώς
τινός ἐκοιδούσε· λύ-
κος δὲ ἀδιάφανόν τον, ἥγει
βρῶντα μελανόν τον θύσειν
αὐτὸν, ἐδεῖτο μὴ νῦν αὐ-
τὸν καταθῆσαι· νῦν μηδὲ
γάρ, φησι, λεπτός εἴμι, καὶ

de arrepto fugit. At Co-
cus conversus, ut videt
ipsum fugientem, in-
quit. Heus tu, scito ubi
ubi fueris, me te obser-
vaturum: Non enim
mihi cor abstulisti, sed
dedisti potius.

Affabulatio.

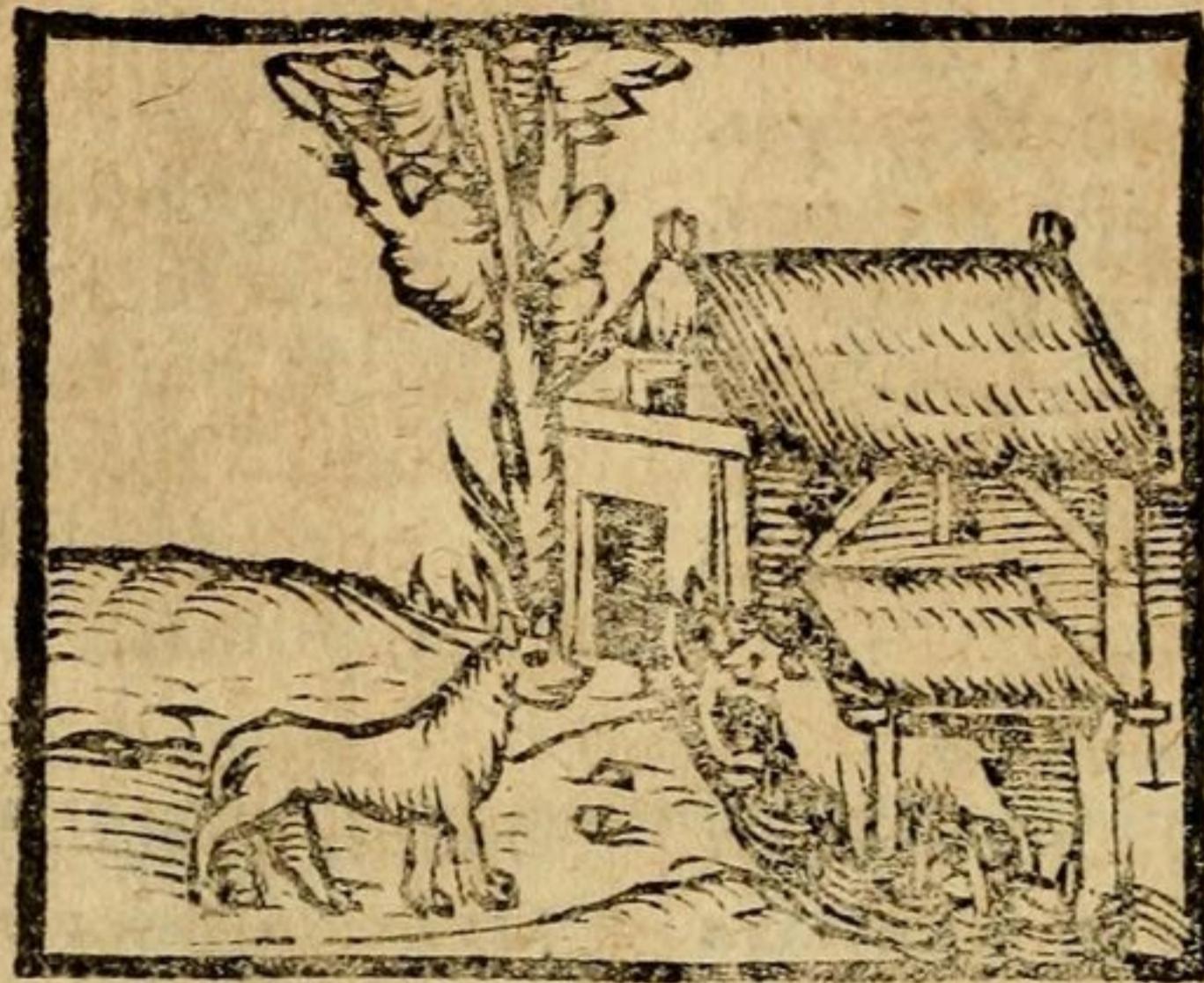
Fabula significat, Quod
sæpè nocumenta homi-
nibus documenta
fiant.

C A N I S   E T

Lupus.

35

CAnis ante stabulum
quoddam dormie-
bat: cùmq; Lupus irru-
pisset, & devoratus
eum esset, rogabat, ne
tunc se mactaret: nunc
n. inquit, tenuis sum, &

macilentus: si autem parum pèr expectaveris, mei domini facturi sunt ruptias, & ego tunc multa depastus pinguior ero, & tibi suavior cibus fiam. Lupus igitur persuasus abiit. Post aliquot dies reversus invenit superiùs super domus tecto canem dor-

ixnós. ἀντὶ μικρὸν ἀναμένως, μέλλοντιν οἱ ἡμέραι δούποται ποιήσειν γέμος, οὐχὶ τὰ τηλευταί πολλὰ φέγγονται, πινελέστερος. οὐδὲ σοὶ ἔδει τορβον βρῶμα γενήσομεν. οἱ μὲν οὖν λύκοι πεινάσσουσι. μετ' ὑμέρας δὲ πανελθόμεν, σύρον ἀνωτὶ τὸ άώματος τὴν κανά

καθισθοντα, καὶ τὰς οὐ-
τωδεῖς, πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει,
πόμηνόσκων αὐτὸν τὸν
εὐαρένων. καὶ οὐκέτι, ἀλλ’
οὐ λύκε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε
πρὸ τῆς παύλεως μετίδοις
καθισθοντα, μηνέτι γά-
μος ἀναμελήσ.

Επιμύθιον.

Ο μῆθος δηλοῖ, οὐτε οἱ
Φρόνιμοι τὴν αὐτούς πάντων οὐ-
ταν πει τι πινδώσου-
σαντος σωθῶσι, διὰ βίσ-
τοτο φυλάττονται.

Κύων καὶ Αλε-
κῆρυψις.

Κύων καὶ ἀλεκῆρυψις
εἰταρεῖσιν ποιησά-
μενοι, οὐδὲν οὐ. ἐσπέρας ἦ-
καταλαβόσις, οὐ μὴν ἀλε-
κῆρυψις τοῦτο δενδρός ἐκά-
θισθεν ἀναβὰς· οὐ δέηται

dormientem, & stans
inferiūs, ad se vocabat,
admonēs eum fœderis.
Et Canis, At, Lupe, si
posthac ante stabulum
me videris dormientem:
non ampliū expectes
nuptias.

Affabulatio.

Fabula significat, Pru-
dentes homines cum aliqua
in re periclitati salvi facili
fuerint, cavere ab eo quam-
diū vixerint.

CANIS ET

Gallus.

36

Canis & Gallus initâ
societate, iter fa-
ciebant. Vesperâ au-
tem superveniente, Gal-
lus consensâ arbore
dormiebat; at Canis

ad radicem arboris excavatæ. Quum Gallus, ut assolet, noctu cantasset, Vulpes, ut audivit, accurrit, & stans inferiùs, ut ad se descendenter, rogabat, quòd cuperet adeò egregio cantu animal complecti. Quum autem is dixisset, ut janitorem priùs

ωρὸς τῇ ρίζῃ τὸ δένδρον ποιῶντα εἶχοντο. τὸ δὲ ἀλεπόντανος μάτη τὸ εἰώδες νῦντος Φωνήσαντος, ἀλώπηκες ἀνόσασαι, ωρὸς αὐτὸν εἴδραμε, καὶ σᾶσαι μάτωθεν ὥξις, ὑδρίδυμαν γὰρ ἀγαθίαν στενῷ φωνῇ σῶσεν εἶχον ἀσπάσασθαι. τὸ δὲ πόνοντο τὸ θυρωρὸν ωρ-

ωρότροπον διύπνισαι υπὸ τλίον ρίζῶν καθεύδοντα, ὡς ἐκεῖνος ἀνοίξαντος κατελθάνει· κακέανυς γνήσοντος αὐτὸν φωνῆσαι, οὐ κύωρ αἴφυντος πηδήσας, αὐτλὶν διεσπάραξε.

Επικύρων.

Ο μῦθος διηλοῖ, ὅτι εἰ φρόνιμοι τοι αὐτοί περιποιήσονται, πρὸς ἔχθρος ἐπειδόντας, πρὸς ἵχυροτέρος πέμποντας παρολογιζόμενοι.

Λίων καὶ Βάραχ.

ΛΕΩΝ ΑΝΘΟΣΑΣ ΠΟΤΕ ΒΑΡΑΧΟΥ ΜΙΓΧ ΒΟῶντος, ἐπειδόχθι πρὸς τλὶν φωνὴν, οἰόμενον, μέγα τι σῆσθαι· προσκείνας ἥ μηρον, ὡς ἐδεν αὐτὸν προσιδόντα τὸ λίων,

προσ-

priùs excitaret ad radicem dormientem, ut cùm ille aperuisset, descendenter, & illâ quærente, ut ipsum vocaret, Canis statim profiliens eam dilaceravit.

Affabulatio.

Fabula significat, Prudentes homines inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

L E O E T R A-

na.

37

LEo auditâ aliquando Ranâ valdè clamante vertit se ad vocem, ratus magnū aliquid animal esse: Parumper autem expectando, ut vidit ipsam stagnō egressam,

ac-

accedens proprius, pro-
culcavit.

Affabulatio.

*Fabula significat, Non
oportere antequam videoas,
auditus solo perturbari.*

προσελθών αὐτὸν κατέ-
πάτησεν.

Ἐπιμέδιον.

Ο μῆδος οὐλόι, μὴ δὲν
πρὸ τοῦ ὄψεως δι' ἀκοῆς
μόνης ταράττεσθαι.

LEO, ET ASINUS
& Vulpes. 38

Λέων, καὶ Οὐρανός, καὶ
Αλώπηξ.

LEO, & ASINUS, &
VULPES initâ socie-
tate,

Λέων, καὶ Οὐρανός, καὶ Αλώ-
πηξ ποιησαντες ποιη-
σά-

σάμνιοι, οὗτοι πρὸς ἄγραν. πολὺς οὐδὲ δύρας συκαιφέσις, προσέτατο. ξενὸν λέων τῷ δύνα μιελάν αὐτοῖς. οὐδὲ πεῖσ μείδας ποιησάμενος ἐν τοῖσισι, ἐκλέξασθαι τότες πρόπετο. ηγεὶ λέων θυμωθεῖς, τὸν δύνον κατέφαγεν. ἀτα τῇ ἀλώπεκῃ μεδίζειν ἐκέλευσεν. οὐδὲ εἰς μίαν μεδίδα παύτα σωρεύσασα, ἔκυτῇ βραχύ τι κατέλιπεν. ηγεὶ λέων πρὸς αὐτήν, τίς σε, ὦ βελτίσι, μιαρέντος ἔτως ἐδίδαξεν; οὐδὲ ἀπέν, τῷ δύνα συμφορά.

Επιμέθου.

Ο μῦθος μιλεῖ, οὐτε σωφρονισμοὶ γίνονται τοῖς αὐτρώποις τὰ τὰ πεντακάτα.

Δέων

tate, egressi sunt ad vendandum. Multā igitur prædā captā, jussit Leo Asino ut divideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos, hortabatur. Et Leo irā percitus Asinum devoravit. Inde Vulpi ut divideret iussit. Illa verò in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, *Quis te, ô optima, dividere sic docuit?* Ea inquit, Asini calamitas.

Affabulatio.

Fabula significat, Castigamenta hominibus esse aliorum informnia.

LEO

Leo & Ursus. 49

LEO & URSUS simul magnum naesti hinnulū, de eo pugnabant. Graviter igitur à seipsis affecti, ut ex multa pugna etiam vertigine corriperentur, defatigati jacebant. Vulpes autem circum circa eundo, ubi prostratos eos vidit, & hinnulum in medio jacentē, hūc per medios utrosq; percurrens rapuit fugiensq; abiit. At illi videbant quidē ipsam, sed quia nō poterāt surgere, Nos miseros, dicebant, q; Vulpi laboravimus.

Affabulatio.

Fabula significat, Aliis laborantibus alios iungari.

V A-

Δέων ηγεῖ Αρκτόν.
Εων ηγεῖ αρκτόν ὁμοία
βρύσερω πριτυχόν-
τος, ωρὶ τότε ἐμάχουσον.
Δεινῶς οὐδὲν τότε ἀλλήλων
διατρέψαντος, ὡς ἐκ τῆς
πολλῆς μάχης καὶ συνομοθε-
νάσαι, ἀπαυδύσαντος ἐ-
νενήσον. Αλώπηξ δὲ πάλιω
πριτύσας, πεπλωκότας
αὐτὸς ἰδὼσα, ηγεῖ τὸ βρύ-
σον ἐν τῷ μέσῳ πείμενον,
τότο διὰ μέσος ἀμφοῖν
διαδραμάσας καὶ αρπάσα-
σα, φεύγεσα ὠχρέον, οἱ δὲ
βλέποντος τοῦ αὐτοῦ, μή
δινάμηνοι ἦσαν αὐτούς,
δειπνοι οὐκέτι, ἀπον, ὅτι
δι' αλώπεκα ἐνοχθέσθησαν.

Επιμέθιον.

Ο μῆδος δηλοῖ, ὅτι ἀλ-
λων ποπιόντων ἄλλοι πρ-
δαίνονται.

Μαέ-

MÆNTIS.

VATES.

50

MAUTIS ἐπ' ἀγορᾶς οὐκ
θύμην, διελέγετο.
ὑδρίσαντο δὲ τινοι
αἴφυις οὐδὲ ἀπαγγέλλειν
τοι, ὡς αἱ δὲ οἰκίας εὖ-
ται θυρίδος αὐτοπλή-
μάναι τε πάσαι εἴην, οὐδὲ
ταύτας τὰ ἐνθόν αὐθιρυ-
μένα, αὐτοπλήμνοι τε σε-
νάξας,

Vates in foro sedens,
disserebat. Quum
autem supervenisset
quidam derepentè, &
renunciaisset, quòd
domus ipsius fenestræ
apertæ omnes essent,
quæ intùs erant, ab-
lata omnia, exilivit su-
spirans,

spirans, & cursim ibat. At quum quidam vidisset ipsum currentem, Heus tu, inquit, qui alienas res præscire profiteris, tuas ipsius non prævaticinabare?

Affabulatio.

Fabula in eos, qui suam vitam prævè gubernantes, que nihil ad se attinent præscire conantur.

FORMICA ET

Columba.

41

Formica sitiens descendit in fontem, ac traxta à fluxu suffocabatur. Columba verò hoc viso, ramum arboris decerptum, in fontem proiecit,

νάξας, ηγεὶ Δρομᾶι. Θέτει
ψέχουσα δὲ τις αὐτὸν θεα-
σαμένη, ὡδὴ Θεός, εἶπεν,
οὐ τὰκόρια πράγματα
προειδεῖντες ἐπαγγείλα-
μενοί, τὰ σαυτάδες προ-
φεατούσι;

Επιμήδιον.

Ο μῦθος πρὸς τὰς τε
μῆτρας τῶν βίον φαύλων
διοικουτας, τῷ δὲ μηδέν
αὐτοῖς προσηκόντων προ-
νοεῖσθαι πειρομένος.

Μύρμηξ ηγεὶ Περ- σιδέρα.

Μύρμηξ διψύσας, κα-
τελθὼν εἰς πηγὴν,
παρασυρεὶς υπὸ τῆς ρέσ-
ματος ἀπεπνίγετο. πε-
ισθεὶς δὲ τῷ θεῷ θεασαμέ-
νη, κλαῖνα δὲνδρός περι-
ελθσα, εἰς τὴν πηγὴν ἐρ-
ρέψεν,

ρέψει, ἐφ' ὅπῃ παῖδες οἱ
μύρινξ Διοσώ. Φη. Ιεροτύς
δὲ τις μετὰ τὸ τὸ τὸς πα-
δίους συῳδεῖς, τὸν τὸ τὸν
περιστράντι συλλαβεῖν καὶ.
τὸ τὸ δὲ οἱ μύρινξ ἐωρα-
κῶς, τὸ τὸ ιεροτός πειδαὶ ξ-
δανεῖν, οἱ ἡλιγύσας, τὸς τε
καλάμους ἐρρίψει, καὶ τὸν
περιστράντινα φυγῆν
ἐπείσει.

jecit, super quo sedendo
formica, evasit. Auceptus
autē quidā post hoc ca-
lamis compositis ad co-
lumbam cōprehendend-
dam ibat. Hoc autē viso
formica aucupis pedem
momordit, qui dolens
& calamos projectit, &
ut Columba statim fu-
geret, auctor fuit.

Affabulatio.

Fabula significat, Opor-
zere benefactoribus gratiam
referre.

Επιμέθιου.

Ο μῆθη μηλοῖ, οὐδὲ δὲ
τοῖς σύρπυταις χάρι
ἀποδίδονται.

VESPERTILIO, & Ru-
bus, & Mergus. 43

Vespertilio, & Rubus,
 & Mergus, initâ so-
 cietate , mercatoriam
 decreverunt vitam a-
 gere. Itaque Vesper-
 tilio, argentum mutua-
 ta , deposuit in me-
 dium, Rubus vestem se-
 cum accepit , Mergus
 tertius æs, & enaviga-
 yerunt. Tempestate au-
 tem vehementi obor-
 tâ, navi eversâ, omnibus
 perditis, ipsi in terram
 evaserunt. Ex illo
 igitur

Nυκτόρησ, ηγείβάτο,
καὶ αἴθυα.

Nυκτόρησ, ηγεί βάτο.
 ηγεί αἴθυα ἵταιράσσου
 ποιησάμενοι , ἐποδικὸν
 διεγνωταν βίου φίν. οὐ μή
 οὐδὲ νυκτόρησ αργύρειον
 δακεσταμένη, καθηκεν
 εἰς τὸ μέσον , οὐ διβάτο
 ἱατῆτα μεθ' εχοῦ ἔλαβεν,
 οὐ διαίθυα βίτη χαλκὸν,
 ηγεί ἀπίπλοσσαν. χε-
 μᾶνος δισφορῆς γενο-
 μένος, καὶ τὸν τελείρα-
 πέσοντας πάντας ἀπολέσαν-
 τος, αὐτοὶ τὴν τὴν γλῶ-
 θιανώντας. δις ἐκάτη-
 τοίνυν

τοῖνων ἡ τούθη τοῖς αἰ-
γιαλεῖς ἀπὸ παρεδροῦσι,
μή τοι χαλκὸν ἐκβάλ-
λῃ οὐδὲ λαχτῆσαι. οὐδὲ νυκτε-
ρίς τὸν δακτυσάς φοβό-
μενον, τὸ μέτρον οὐκείρας οὐ
φαίνεται, νύκτας δὲ τὸν νο-
μὸν ἴξεσθαι. οὐδὲ βάτροχός
τοι παρείστησθαι καθῆτος κα-
λαμῷ φαίνεται, εἰς πάντας οἱ-
νεῖς καὶ θηγανοίς γίγνεται.

Επικύρων.

Οὐδὲ βάτροχον οὐδὲ τοι
εἰπεὶ ἀπὸ σαρδάριον, τοῖς
οὐδὲ οὐδὲ πορφύρην.

Νοσῶν ηγεῖ Ια-
πός.

Νοσῶν τοι ηγεῖ υπὸ τοῦ
Ιαπός βρωτών μηνός
εἰπως διετυρεύθη, πλέον
εἴδε τὸ Αἰονῖον ιδρωκι-
να. οὐδὲ ἀγαθὸν ἐφη τοῖς

ίgitur Mergus littoribus
semper assidet, num
quopiam æs ejiciat ma-
tre. Vespertilio verò
creditores timens, in-
terdiu non apparet,
sed noctu ad pabulum
exit. Rubus prætereun-
tium vesti inhæret, quæ-
rens sicubi suam co-
gnoscet.

Affabulatio.

Fabula significat, Ia ea,
quibus incumbimus, in po-
sterum nos recidere.

ÆGRO T U S E T
Medicus.

43

A Egrotus quidā à Me-
dico rogatus, quo-
modò valuerit, Plūs, ait,
quā oportet, sudasse.
Ille autē bonum ait hoc

esse. Secundò v. ab ipso
iterū rogat⁹, quomodò
habuisset, horrore cor-
reptū, ait, valdè concus-
sum fuisse. Ille, & hoc
bonum esse, ait. Tertiò
rursùs rogatus, quō vo-
luisset, ait, in intercutem
incidisse. Ille, & hoc rur-
s⁹ bonū esse, ait. Inde ex
domesticis quodā ipsū

ενα. ἐν δολτίῳ γέ παρ
αὐτῷ πάλιν δρωτιδές
ἔπως ἔχε φρίκη συχνέσ,
ἄπε. σφοδρῶς διατετι-
νόχθαι. οὗτοὶ τῇτο ἀγα-
θὸν ἐφιστεύονται. ἐν γέ τρί-
τῳ αὐτοῖς, ὅπως διαγί-
νο, εἶπεν, οὐδὲρῷ πρίπε-
πήκεναι. οὗτοὶ τῇτο πά-
λιν ἀγαθὸν εἴπεν εἶναι. Ε-
ταῦτοι καί τινες αὐτὸν
ἰργα-

ἴρωτίσαιντο, ἐπως ἔχεις;
ἴγαν, εἶπεν, οὐδέτο, πότε
ἀγαθῶν ἀπόλλυμα.

Επιμύθιον.

Ο μῆντος διηλοῖ, ὅτε
μάλιστα τῶν αὐτοφύῶν
θυχορροίσινοις, τὸς πρὸς
χάρην ἀπεβολομενούς
λέγειν.

Ξυλονόμοις ήγει
Ἐρμῆς.

rogante, ill habes? Ego,
ait, heus tu, præ bonis
pereo.

Affabulatio.

Fabula significat, Ma-
xime ex hominibus odio
nobis haberi, qui ad gra-
tiam semper loquistu-
dent.

L I G N A T O R E T
Mercurius.

44

Lignator quidam juxta fluvium suam ammisit securim. Inops igitur consilii juxta ripā fedens plorabat. Mercurius autem intellectā causā, & miseratus hominem, urinatus in fluvium, auream sustulit securim, & an hæc esset quam perdiderat rogavit. Illo non eam esse dicente, iterum urinatus argenteam sustulit. Illo neque hanc esse suam dicente, tertio urinatus, illam ipsam sustulit: illo hanc verè esse deperditam dicente, Mercurius probatā ipsius æquitate, omnes ei donavit. Ille profectus, omnia sociis

— ΥΛΟΝΟΜΩΝ ΤΙΣ ΠΛΕ-
ΓΩΝ Τῷ πόλεμῷ τῷ οἰ-
κείον απέβαλε πάλιν.
ἀριχαντὸν τοῖνυν παρὰ
τὸν ὄχθην καθίσας πέδι-
γρῳ. ἐργασίας τῇ μετών τέλει
αἰτίαν, καὶ σύμμερος τῷ αὐ-
θωπερ, καταδίψεις τῇ πο-
τακὶ, χρυσὸν αὐλίγυ-
νε πάλιν, καὶ εἰς τός ἴ-
στην ὅν απόλεσεν οὐδὲν. τοῦ
τοῦ τῆτον εἶναι φαμένος,
αἵρετος καταβὰς αργυροῦ
αὐτούρμισε. τοῦτο τῆ-
τον εἶναι τῷ οἰκείου εἰπόν-
ται, ἵνα Κρίτης καταβὰς
εἰκάναι τῷ οἰκείου αὐλίγυ-
νε. τοῦτο τῷ οἰκείου αἰλυθῶς εἴ-
πει απολωλότα φαμένος,
ἔργοντος αποδεξάμενος αὐ-
τῷ τὸν διηκοσιών, πά-
σας αὐτῷ ἔθετοσαί το. οὗτος
παραγενόμενος πάλιν

τοῖς ἔταρόσις τὰ συμβαύ-
τα διεξερήγανθεν. οὐκ εἴς
τοις τὰ ισαὶ διαπράξασθαι
ἔβαλσεντο. ηγένετο τὸ^{τοῦ}
ποτηρεὸν ἐλθών, ηγένετο
οἰκεῖαν ἀξίων διεπίτη-
δες ἀφεῖς εἰς τὸ πόσιον,
πλακίων ἵνα θῆται. ὑδηφα-
νεῖς οὐκ ὁ ἕρως πάνεντο,
καὶ τὸν αὐτὸν μαθὼν τὸν
Ἑρμῆν, πατρόβας οἷον
χρυσοῦν ἀξίων διέλυ-
νεν, ηγένετο. οὐτούτῳ τούτῳ
ἀπέβαλε. τὸν σωμὴν δονή-
ηγένετο καὶ θῶσην οὐδὲν,
φύ-
σαντο, μετάποτες οἱ διός
τὸν τοσούτῳν καταίδεσσον,
διμόνον ἐκείνῳν κατέχεν,
αὐτὸν οὐδὲ τὸν οἰκεῖαν ἀ-
πέδωκεν.

Ἐπιμέλεια.

Οὐδὲν διηλότι οὐδὲν
τοῖς δικαιίοις τὸ δεῖον συ-

sociis quae acciderant,
narravit. Quorum unus
eadem facere decrevit,
& ad fluvium profe-
sus, & suam securim
consultò demisit in pro-
fluente, & plorans
~~sed~~bat. Apparuit i-
gitur Mercurius & illi,
& causā intellectā plo-
ratus, urinatus similiter
auream securim extulit
& rogavit, an hanc a-
misisset. Illo lætabun-
do, & verè hæc est, di-
cente, perosus Deus
tantam impudentiam,
non solum illam deti-
nuit, sed ne propriam
quidem reddidit.

Affabulatio.

Fabula significat, Quan-
tum justis Deus an-

xiliatur, tantum injustis
esse contrarium

νούρητῇ, τοτάτον τοῖς ἀ-
δικοῖς νοῦν εἴπει;

ASINVS ET HOR-
tulanus.

45

ΟΥΝΤΑ ΚΗΠΩ-
ΓΕΙΣ

A Sinus serviens Oli-
tori, quoniā parum
comedebat, plurimūm
laborabat, precatus est
Iovē, ut ab olitore libe-
ratus, alteri venderetur
domino. Quum Iupiter
exo-

ΟΝΤΑ Τῆρετέμνεται
ηπωρῷ, ἐπειδή οὐλί-
γα μὴν οὐδεις, πλεῖστα δὲ
ἐμόχθει, οὐνετέρο τῷ διὶ ὅς
τε τὸ ηπωρῷ ἀπαλλά-
γεις ἐτέρῳ ἀπεμπωληθῆ-
ναι, οἰσπότῃ. τὸ δὲ Λιὸς
ἐπει-

ἐπανόσαντι Θ., καὶ πελσύ-
σαντι αὐτὸν οἱ δράκαι
προδίναι, τάλαινεδυτ-
φόραι, τάλαινη τρόπον
ἀχθοφορῶν, καὶ τὸν τε πυ-
λὸν, καὶ τὰς οἰδράκες νο-
μίζων. τάλαινον οὖν ἀμέτ.
Φαῖτι δεσπότῳ ικέτῃ,
ηγένετο σοδεψήσα πα-
λαιτῇ. εἰς χείρουν τοίνυν
τὴν προτέρων δούλητλω
ἐμπεσὼν, ηγένετο ορῶν τὰ
ταράχαντας προτέρων
μετὰ σεναγμῶν ἔφη. οἱ
μοι τῷ ταλαιπόρῳ, βέλ-
τιον λίνοι μοι ταράχαντοις
προτέρων δούλητλαις μέ-
νειν. οὐτοί γε, οὐδὲ ορῶν, ηγέ-
το δίρματα μεταπορ-
γάσεται.

ΕΠΙΜΥΘΟΝ.

Ο μῦθος Δηλοῖ, ὅτι τότε
μάλιστα τὰς προτέρων δι-

exoratus, jussisset i-
psum figulo vendi, i-
terūm iniquiore ani-
mo perferebat quām
priùs, onera, & cœ-
num, & tegulas ferens.
Rursus igitur ut mu-
taret dominum roga-
vit, & coriario venun-
data est. Pejorem i-
taque prioribus he-
rum nactus, & videns
quæ ab eo fierent, su-
spirando ait, Hei mi-
hi misero, melius e-
rat mihi apud priores
heros manere; hic e-
nim, ut video, & pel-
lem meam confi-
ciet.

Affabulatio.

Fabula significat, Tunc
maximè priores do-

minos à famulis expeti, σπόζας οινέτῳ ποθεσιν,
quum de secundis periculū ἔτου τὸ δούτηρων λάβωσε
feserint.

AUCEPS ET GA-
lerita.

46

Oρνιθογύρας καὶ Ko-
ρυδαλός.

AUceps avibus stru-
xerat laqueos. Ga-
lerita v. hunc procul vi-
dens, rogavit, quidnam
faceret: eo urbē cōdere
dicente, deinde pro-
cul

Oρνιθογύρας ὅρνυσιν
ἰστη παγίδας. κορυ-
δαλός ἡ τάττον πόρρω θεμ
ιδών, εκπαθεύτο, τί ποτ'
δρυάζοιτο. τὸ δὲ πόλιν ιτί-
ζει μοχαλύς, ἀτα ἡ πο-
ρέωτήρα

φωτίον ἀποχωρήσαι τὸ
κρυψεῖν τὸν κορυδα-
λὸν τοῖς τὸν σημεῖον λόγοις
πιστούσας, προσελθὼν εἰς
τὴν Χανίαν. Τῇ δὲ φυ-
δονήρος ἐπιδραμόν τὸν, ἐ-
κεῖνον τὸν αὐτὸν ὡς τὸν, τὸν
τοιχότου πόλιν κτίσεις,
τὸν ποτὰς στρόγγεις ἴνοι-
κοινῶτας.

Επιμύθιον.

Ο μῆνος διηλοῖ, οὐτούτη
μάλιστα οἶκοι καὶ πόλεις
δραμάτιζε, οὐταν εἰς προ-
στῆσε χαλιπαίνωσιν.

Οδοιπόρος.

Ο δοιπόρος πόλιν
ἀνύσας οδέν, πέντετο,
εἰς αἴρει σύρησε τὸν, τὸν οὐ-
μισυτάτην τῷ εργεῖται αὐτο-
ύσειν. πριτυχών τὸν πό-
ρηματικὸν θηρίον τὸν α-

cul regresso abscon-
dito, Galerita viri
verbis credens, acces-
sit ad cassem, & ca-
pta est. At Aucupe
accurrente, illa di-
xit, Heus tu, si ta-
lem urbem condis, non
multos invenies inco-
lentes.

Affabulatio.

Fabula significat, Tunc
maxime domos & urbes
desolari, quum Praefecti
molesti fuerint.

VIATOR. 47

Viator multâ confe-
cta viâ, oravit, si
quid invenierit, dimidiū
Mercurio ejus dedica-
tum. Nactus igitur
peram cariotarum & a-
myg-

mygdalarū plenam, atq;
eā acceptā, eas comedit.
Sed cariotarum ossa &
amygdalarum cortices
super altari quodam
imposuit, inquiens, Ha-
bes, ô Mercuri, votum.
Nam rei inventæ exte-
riora & interiora tecum
partior.

Af-

μυγδάλων, οχεὶ ταύτης
ἀνελόμην①, ἐκέντος μὴ
ἔφαγε, τὰ δὲ τὸ φοινικῶν
ἴστα, οχεὶ τὰ τὸ ἀμυγδά-
λων κελύφη ἐπὶ τιν②
ἀνέθυκε βωμῆς, φύσας, ἀ-
πέχεις, ὥρμη, τὸν σύχλιν.
τὸ γέ σύριθέντι③ τὰ ἐκ-
τὸς οχεὶ ἐντὸς πρὸς σὲ
διαγέμιασε.

Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ο μῆν Θερίστρα
φιλάργυρον, καὶ τὰς θεός
διὰ πλεονεξίαν πατασο-
φιζόμενον.

Affabulatio.

Fabula adversus vi-
rum avarum, qui ex Deos
ob cupiditates fal-
lit.

Παιδί Μύ-
τηρ.P U E R   E T
Mater.

48

Παιδί εἰς διδασκαλεία
τὴν τὰς συμμαθητὰς
δέλτον ἀλέψας, ἤνεγκε

τῷ -

Puer ex literario lu-
do condiscipuli li-
brum furatus, tulit
ma-

matri. **Q**uum ea v. non corripiisset, sed potius amplexata fuisset, proiectus ætate cœperit & majora furari. In ipso autem furto aliquando deprehensus, ducebatur rectâ ad mortem. At sequente & lugente matre, ille carnalices orabat, ut pauca quædam matri colloqueretur in aurem. **Q**uae cùm illicò ori filii se admovisset, ille aurem dentibus demorsam abscidit. Matre autem & aliis accusantibus, quia non solum furatus sit, sed jam & in matrem impius esset: ille ait, hæc n. mihi perditionis fuit causa. Si enim, quum librum

fu-

τῇ μερὶ. τὸ δὲ μὴ οὐ πληξάσις, μᾶκλον μεθὺ σωῦ ἀποδεξαμένης, προσιὼν τὰς χρόνοις ιὔρετο καὶ τὰ μεῖζα οὐλέπταν. ἐπαύτοφώρῳ δὲ πολέμησεν, απύγειο τῶν πρὸς θάνατον. τὸ δὲ μηρὸς ἐπομένης καὶ ὀλοφυρούμενης, ἐκάνει τὸ Αἰγίωνεδεῖτο βραχία τινὰ τῇ μητρὶ απλεχθῆναι πρὸς τὸ οὖς. τὸ δὲ ταχέως τῷ σόματι διπλασιῶς προσάσθισης, ἐκάνει τὸ οὖς τῶν ὀδόςσι μακάριον αφέλετο. τοὺς δὲ μηρὸς οὐχὶ τὸ ἄλλον κατηγορούμενον, ὡς δὲ μεόνυμον, ἀλλ' ὕδι καὶ εἰς τὸν μητέρα οὐσίβυκεν; οὐδὲνος ἐπειν· αὐτὴ γάρ με τὸ ἀπωλεῖας γέγονεν αἴτιος. οὐδὲν δὲ τὸν διελθό-

ἐπεκλόφειν ἐπέπληξε μοι,
δικὰς ἀν μέχει τάτωρ κα-
ρύσσας νῦν οὐγόμενος ἐπὶ τὸ
δάκνατον.

Επιμύθιον.

Ο μῆντος αὐλοῖ, θτεί-
τη μὲν κατ' αρχὰς ιολαργο-
μελύων ἐπὶ μετόν κατέχαντα
τὰ πάντα.

Ποιητὴ Θα-
λασσα.

furatus eram, me corri-
puisset, non ad hæc us-
que p̄gressus nunc du-
ceret ad mortem.

Affabulatio.

Fabula significat, Eo-
rum, qui non in principio
puniantur, in maius augeri
mala.

P A S T O R E T
Mare.

49

Pastor

PAstor in maritimo loco gregem paſcens, viſo tranquillo mari, deſideravit navi- gare ad mercaturam. Venditis igitur ovibus, & palmarum fructibus emptis, ſolvit. Tempe- state autem vehementi factâ, & navis in peri- culo cùm eſſet, ne ſub- mergeretur, omni onere ejecto in mare, vix va- cuâ navi evaſit in colu- mis. Post verò dies non paucos, tranſeunte quo- dam, & maris (erat enim id forte tranquillum) quietē admirante, fuſce- pto ſermone, Hic, ait, Cariotas iterū, ut vide- tur, deſiderar, & ppter- cā videtur quietum.

Af-

Ποικίλως ἐν ταραθε- λασίῳ τέπῳ ποι- μνιον θέμαν, ἐφεκτὸς γα- λανιῶσαν τὸν θάλατταν, ἐπεθύμησε τλευτόσαν πρὸς ἐμπορίαν. ἀπειπωλήσας οὐδὲ τὰ ἀρόβετα, καὶ φοι- κων βαλάνες περάμενος, αὐτόχθον. χριπῆν Θεὸν σφο- δρὸς γενομένος, ηδὲ τὸν νεώς κινδυνεύοντας βαπτίζε- σθαι, πάντα τὸν φόρτον ἐκβαλὼν εἰς τὸν θαλα- τταν, μόλις κενὴ τῇ νηὶ στερώθη μετὰ δὲ οὐδέρεις ἀκόπιγκας ταριόντος τανός καὶ τὸ θαλάττην (ἐπυχεὶς μὲν τὴν γαλλιῶσα) τὸν ἄρεμίαν θαυμάζοντα, ὑ- πολαβὼν ὅτε, ἀπεξ φο- νίνων αὐτὸς ἤσθιεν ἐπιθυ- μᾶς, καὶ διὰ τότο φαίνεται ἐσυχαζόσα.

Επε-

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ
ταῦτα τοῖς αὐτοφύ-
ποις μαθύματα γίνονται.

Ποιὰ ηγεὶ Μη-
λέα.

Ποιὰ ηγεὶ μηλέας πρὶ^ν
καλλισταῖς οὐείσην. πελ-
λῶν δὲ ἀμφισβήτουσιν
μεταξὺ γινομένων, βατός
ἐκ τῆς πλησίου ἀνάστασα
φραγμοῦ, παυσώμεντα, εἰ-
πει, νῦν φίλας, ποτέ μα-
κριμένας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐψ ταῖς τῆς ἀμεινόνων σά-
σεσι, ηγεὶ οἱ μηδενὸς ἄξιοι
πειρῶνται εἶναι τι.

Ασπάλαξ.

Ο α' σπάλαξ τυφλὸν
ζῶον δέι. φησὶν οὐδὲν

Affabulatio.

Fabula significat, Cala-
mitates hominibus docu-
menta fieri.

PUNICA ET

Malus.

50

Punica & Malus de
pulchritudine con-
tendebant. Multis con-
tentionibus interim fa-
ctis, Rubus ex proxima
sepe audiens, desina-
mus, ait, οἱ amicæ, ali-
quando pugnare.

Affabulatio.

Fabula significat, In
præstantiiorum seditionibus
viliissimos etiam conari esse
aliquos.

TALPA.

51

Talpa cæcum animal
est. Dixit igitur

aliquandò matri, Mō-
sum mater video: dein-
dè rursùs ait; Thuris o-
dore plena sum, & ter-
tiò iterum, Ærei, inquit,
lapilli fragorem audio,
Mater vero respondens
ait, O filia, ut jam per-
cipio, non solum visu
privata es, sed & auditu,
& olfactu.

Affabulatio.

*Fabula significat, Non
millos jactabundos impos-
sibilia profiteri, &
in minimis re-
dargui.*

VESPÆ ET

Perdices. 32

*V*ESPÆ & Perdices
sitibundæ ad agri-
colam iacerunt, ab

coq;

ποτὲ τῇ μηδὶ, συκαι-
νέαν μῆτρό ὁρῶστα αὐ-
θες φυσὶ, λιβαίσ οὐκῆς
πεπλέρωμα. πάντοις
πάλιν, καλιῆς, φυσὶ, ψη-
φίδῃ μήτηρ πόλαβδος, εἰπεν
ὡς τέκνου, ὡς γέμη πατα-
μανθανώ, σμόνον οὐψιώς
ἰστέρησαι, οὐδὲ ηδεί οὐκοῦς,
ηδεὶ οὐσφρέσσως.

Επιμύθον.

Ο μῆδῃ μηλοῖ, ὅτι
ἴνιοι τὸ ἀλαζόνων τὰ ἀδύ-
νατα πατέπαγγέλουται, καὶ
ἐμ τοῖς ἐλαχίτοις
λέγουσι.

Σφῦνος καὶ Πέρ- δισ.

Σ φῦνος καὶ πέρδισ
διψὴ σωμάτων,
πρὸς γεωργὸν ἥλθον, περ
αὐτῷ

αὐτὸς αὐτοῦ τὸν πιλῆν, ἵ-
παγγελέμενοι αὐτὶ τὸν
δασῷ ταύτην τὴν κά-
ειν ἀποδώσειν· οἱ δὲ περ-
δικοῖς σπάντειν τὰς ἀμ-
πίλας· οἱ δὲ σφῦνοῖς κύκλω-
ψιοντοῖς, τοῖς οὖν πόιοις
ἀποστεῖν τὰς πλίπτας.
οἱ δὲ γεωργοὶ ἐφη· ἀλλ' εἰ μοι
γε εἰσὶ δύο βόοις, οἱ μη-
δὲ μιαροί· παγγελέμενοι, πανύ-

eoq; petierunt, ut daret
eis bibere, promitten-
tes pro aqua banc gra-
tiam reddituras: Perdi-
ces quidem, fodere vi-
neas, Vespa autem, cir-
cum circa eundo acu-
leis arcere fures. At a-
gricola inquit: Sed mihi
sunt duo boves, q; nihil
promittunt, tamen ο-

mnia faciunt. Melius igitur est dare illis quam vobis.

Affabulatio.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem juvare, laedunt autem admodum.

τα ποιήσιν. ἀμείνον σὺ δέ τινεῖς οὐκοῦ, οὐ πέρ υμῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῆδος πρὸς ἄνδρας
ἰζώλεις, ὡφελεῖν μὴν ἐ-
παγγελλουσός, βλάπτου-
τας δὲ μεγάλα.

PAVO ET Mo-
nedula.

53

Tawēs ḥgeū Ko-
mos.

TΩΝ θρυσθῶν βαλούειν
νων ποιῆσαι βασι-
λέα, ταῦτα εἰπεῖς οὐχίς διὰ
τὸν κακός χειροτονεῖν. αἱ-
ρουλήνων ἵνα τὴν πονη-
τῶν, κολιὸς πόλαβῶν,
φησὶν εἰς τὸν βασιλεὺον.
τοὺς ἀετὸς οὐκασταθεῖ-
ναι τὴν ζητείρηνος, τῶν οὐ-
μῖν ἐπαρκέσεις;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος διηλοῖ, ὅτι τὰς
αἴρχουτας ἢ διὰ πάντας
μόνον, ἀλλὰ ηγεῖ πώμων,
τὸν φρόντοιρ ἐκλέγειαται
δέ.

Μονίος ηγεῖ Α' λό-
πηξ.

Mονίος ἀγελῷς ἐπι-
τινῷς ἴγας δενδρῷς,
τὰς ἀδέντας ἐθηγεῖν. ἀλώ-
πελῷς δὲ δρωμεῖν τὸν

AVibus creaturis Re-
gem, Pavō rogabat,
ut se ob pulchritudinē
eligerent. Elīgentibus
autē eum omnibus, Mo-
nedula suscep̄to sermo-
ne, ait, Sed si te regnante
Aquila nos persequi ag-
gressa fuerit, quomodo
nobis opem feres?

Affabulatio.

Fabula significat, Prin-
cipes non modò propter pul-
chritudinem, sed & forti-
itudinem, prudentiam elige-
re oportere.

S I N G U L A R I S   E T
Vulpes. 54

Singularis agrestis
cuidam cùm adstaret
arbori, dentes acuebat.
Vulpe autem rogante

causam, quare nullâ propositâ necessitate dentes acueret, inquit, Non abs re hoc facio. Nam si me periculum invaserit, minime me tunc acuendis dentibus occupatum esse oportebit, sed potius paratis uti.

Affabulatio.

Fabula significat, Adversus periculum præparatum esse oportere.

CASSITA. 55

Cassita à laqueo capti, plorans dicebat: Hei mihi miseræ & infelici volucri. Nō aurū surrexi cujusquā, nō argētū, non aliud quā preiosū. Granū aut tritici

par-

αἰτίαν, ὅτι μηδεμιᾶς προσκεκλύνει αὐτόν τοι, τί τὸς οἰδόντας δύγα, ἐφι· οὐκ ἀλόγως τῷτο ποιῶ, εἰ γάρ με πίνδων τεργατίν, δηκοω με τίλιναντας τρόπος τὰς ὁδούλας ἀκονθάμαχολεῖσθαι δέμσα, ἀλλὰ ρεᾶτον ἐτοίμαις δέ σε χρῆσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μὲν θεος δηλοῖ, ὅτι δὲ τρόπος τὸ πίνδων τραχεσκεύεται.

Κορυδαλός.

Kορυδαλός εἰς τάγμα
ἀλλάς, Θρησκευτέλεγεν
οἱ μοι τῷ ταλαιπώρῳ ηγε
δινεύνω τῆλεν. οὐ χρυ
σὸν ἐνοσφισάμεν τινὸς,
δικαΐγυρον, ὃν ἀλλότι τῷ
τιμείων. κόκκον ἢ σίτο

με-

μερὸς τὸν θαύματόν μοι
πρόξενησεν.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος πρὸς τὸς διὰ
ἥρδος σύτελες, μέγαν
ὑφίσιακέντος κίνδυνον.

Nēbros.

NΕΒΡΟΣ ποτὲ πρὸς τὸν
έλαφον ἤπει, πάτερ,
εἰς οὓς μείζων οὐκὶ ταχύ-

parvum mortis mihi
causa fuit.

Affabulatio.

*Fabula in eos, qui ob
vile lucrum magnum sub-
eunt periculum.*

HINNULUS. 56

Hinnulus aliquando
Cervo ait, Pater, tu
natus es & major & ce-

terior canibus & cornua
prætereat ingentia gestas
ad vindictam, curnam
igitur sic eos times? Et
ille ridens ait: Vera
quidem hæc inquis, Fi-
li: Unum verò scio,
quod, quum Canis la-
tratum audivero, statim
ad fugam, nescio quo-
modo, efferor.

Affabulatio.

*Fabula significat, Na-
rrā timidos nullā admo-
nitione confirmari.*

LEPORES ET
Ranæ.

57

LEPORES aliquando in
Lunū pfecti, sui ipso-
sū deplorabant vitā, φ
foret periculis obnoxia,
& timoris plena: se enim

ab

τῷ Θεῷ καὶ τῷ Φυκαῖ, καὶ
κέρατα πρὸς τόποις υ-
πέφυα φέρει πρὸς ἀμυ-
ναν. τί δή ποτ' οὐκέτι
τόπος φόβος; κακένος γε-
λῶν ἀπει, ἀλιθῆ μηδὲ
ταῦτα φῆσ, τέλεον, ενδί³
οἰδα, ὡς ἐπειδὴν πιστός
ὑλακής ἀνάστω, αὐτια
πρὸς φυγὴν δη μηδὲ θάνατος
ἐπιφέρειν.

Επιμεύθον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τόπος
φυσις λεπρὸς ἀσθεμία πα-
ραίνεται πρώτην σιν.

Λαγωὶ νέος Βά-
ραχοι.

OΙ λαγωὶ ποτε σω-
ζαντόντος, τὸν ἔχοντος
πρὸς ἀλλύλας ἀπειλά-
συσ βίον, ὡς ὑποσφαλῶς
τοὺς λεπροὺς πλέοντας νέοι γε

καὶ τὸν αὐτόπων, καὶ
καθὼν, καὶ ἀλιῶν, καὶ ἄλλων
ποδῶν αὐτούς οὐκονταί.
βέλτιον δὲ τὸν θευτὴν αὐτόν.
παξ, οὐ διὰ βίστρου πάτητο τοῖναι κυρώσαντες, ὥρ-
μησαν κατὰ τὸν αὐτὸν εἰς
τὸν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὸν
ἐπιστρένειοι καὶ ἀποπνιγ-
οθῆνοι. τῷ δὲ παθητείων
κύκλῳ δὲ λίμνης βα-

ab hominib. & canib. &
aquilis, & aliis multis
consumi. Melius itaque
esse, mori semel, ὃ τοῦ
vitæ tempore timere.
Hoc igitur confirmato,
impetum fecerūt simul
in paludē, quasi in eam
delapsuri, & suffocandi.
Sed quum Ranæ, quæ
circum paludem se-

debant, cursus strepitu
percepto, illico in hanc
insiluissent, ex leporibus
quidam sagacior esse
visus aliis, ait: Sistite, ô
socii, nihil grave in vos
ipsos molimini, jam,
ut videtis, & nobis a-
lia sunt animalia timi-
diora.

Affabulatio.

*Fabula significat, Mi-
seros gravioribus alio-
rum consolari calamita-
tibus.*

Asinus et Equus. 58

ASinus equū beatū pu-
tabat, q̄ abundē nu-
triretur & accuratē, cùm
ipse neq; palearum satis
haberet, idq; plurimum

de-

τρόχων, ὡς τὸ τέλος
πιπόντον οὐδὲν, σύνθετον
ταῦτων συνιδητών,
τὸ λαγωῶν τοῖς ἀγχινδ-
τοῖς οὐδὲν θονῶν τὸν
λαγόν, ἐφη· Σῆτε οὐδὲν,
μηδὲν δενόν ύματος καὶ τὸν
διαπροέκαθι, οὐδὲν ὡς
ράτε οὐδὲν οὐδὲν τὸν
σωδειλότρα.

Explanatio.

Oμῆθος διηλοῖ, οἵτιοι
Δυσυχοῦτος δῆτεροι
κείγονται παχόντων πα-
ραμυθουτοί.

Ovō ηδὲ Ιπ- πό.

ONΤΟΥ οἴπον ἐμακά-
ρεστον, ὡς ἀφθόνως
ἱρεφόνθην, καὶ ἐπιμελῶς,
αὐτὸς μηδὲν ἀχύρων ἀλισ-
τήρων, καὶ ταῦτα πλεῖστα

ταῦ-

ταλαιπωρῶν. ἐπεὶ δὲ καὶ πός ἐπέσκη πολέμου, οὐδὲ ὁ σπάσιώτερος ἐνοπλον ἀνέλκη τὸν ἵππον πολυτάχοστον ἐλαύνων, οὐδὲ μή μέσον τῆς πολεμίων εἰσῆλασε, οὐδὲ εἰππων πληγὴς ἔκειτο. ταῦτα ἐπορεύοντο δὲ οὐρανον, τὸν ἵππον μεταβαπτόμενον ἐταλαύνειν.

Epi-

defatigatus. Quum autem tempus instituit bellum, & miles armatum ascendit equum, hunc illic impellens, cæterum & in medios hostes insluit, & equus vulneratus jacebat. His visis Asinus Equum, mutata sententiâ, miserum existimabat.

E Af-

Affabulatio.

Fabula significat, Non oportere Principes & Divites emulari, sed in illos invidia & periculo consideratis, paupertatem amare.

Ἐπιμέδιον.

Ο μῦθος οὐδεῖ, ὅτι διὰ τὸν αὐτόχοοντας καὶ πλοσίους γηλούν, ἀλλὰ τὸν φειδώνα φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον αὐτογιρούμενος τὸν πενίαν ἀγαπᾷ.

AVARUS. 59

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Avarus quidam cum omnia sua bona vena-

Φιλαργυρός τις ἐπασσων αὐτῷ τὸν δοσίαν ἔβα-

Ἐργυνεισάμηνθ, οὐδὲ
χρυσοῦ βῶλον ποιήσας,
έπει τίνι τόπῳ κατέρυξε,
συγκατορύξας ἐκεῖ καὶ ψυ-
χλὸν ἔσωται οὐδὲ τὸν, οὐδὲ
καὶ ἀμέραν ἐρχόμηνθ,
εἰς τὸ βλέπε. τὸ δὲ ἐργαζόμ-
νος αὐτὸν παρατηρούσας,
καὶ τὸ γεγονὸς συνυόσας,
αὐτορύξας τὸ βῶλον αὐτέ-
λετο. μετὰ δὲ τοῦτον καὶ
καὶ λαθὼν, καὶ πενθεὶς τὸν
τόπον ἴδων, ξριώσας ὑρ-
ξατο, οὐδὲ τίθειν τὰς πρί-
χας. τότον δέ τις ὄλο-
φυρόμενον στένως ἴδων, καὶ
τὴν αὐτίαν πυρόμηνθ,
μή στένως, εἶπεν, τὸ στένη,
ἀθύεστον γάρ τὸ χρυσὸν τὸ
χρυσὸν εἶχε. λίθον οὖν
αὐτὶ χρυσὸν καβῶν θέσ, καὶ
πόμαρτε σοι τὸ χρυσὸν εἴναι.
τὴν αὐτὴν γάρ σοι πλη-
ρώσῃ

vēdidiisset, & aureā mas-
sā fecisset, in loco quo-
dam defodit, unā defos-
so illic animo suo &
mente, atque quotidiè
eūdo, ipsam videbat. Id
autē quum ex operariis
quidam observavit, co-
gnovit, & refossam mas-
sam abstulit. Posthac &
ille profectus, & vacuū
locum videns, lugere
cœpit, & capillos e-
vellere. Hunc quum
quidam vidisset sic plo-
rantem, & causam au-
divisset, Ne sic, ait, heus
tu, tristare: Neque enim
habens aurum habebas.
Lapidem igitur pro au-
ro acceptum reconde,
& puta tibi aurum esse:
cundem enim tibi u-
sum

sum præstabit. Nam, ut
video, neque quum au-
rum erat, utebare.

Affabulatio.

*Fabula significat, Nihil
esse possessionem, nisi Iesus
adfuenterit.*

ANSERES ET
Grues.

γώσαι χρέαν. ὡς ὁρῶ γε,
οὐδὲ ὅτε ὁ χρυσὸς λύ, ἐπ-
χρύσου οὐδα τὴν πίκατο.

Ἐπιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτε
δοκεῖ μὲν πίκασις, ἵνα μὴ μὲν
χρήσις προσῆ.

XLI. Οὐρανοί.
γανοι.

ANSERES & GRUES in
codem prato pasce-
bantur.

X Ηνδού καὶ γέρακος εἶπε
ταῦτα επικῆρυξε εὑρί-
κότει.

μονῆο. τὸ δὲ θυρσόν τῶν Καπ-
πανίων τῷ αὐτῷ καὶ τῷ γέρακοι
καθφοι ὁ νῆσος, ταχίνιος ἀπί-
πλησσων· οἱ δὲ χλωρεῖς διὰ τὸ
βαρύθυμο τὸ σωμάτιον μετά-
ναστοῦσι, σωματικοῖς θυμοῖς.

Επιμύθιον.

Οὐ μῆδος δηλοῖ, οὐτι
καὶ μάλιστρος πόλεως, οἱ δὲ
ἀπήγκουσσι σύχρονος φού-
γασιν, οἱ δὲ πλάσται δι-
δούσασιν καλοσύνην.

Χελώνη ηγε-
τός.

XEΛΩΝΗ οὐτοῦ διδάσκοι-
πλασταῖς ταύτην δι-
δάξει. τὸ δὲ παρανοῦντον
πόρρω τοσοῦτον φύσεως αὐ-
τῆντα, τούτην μάλιστην τὴν
διεύσης προσέκειτο. λαβὼν
οὖν ταύτην τοῖς ὄντες, καὶ
περιβάλλοντες γένην, εἰς τὸ
τρόπαιον

bantur. Venatoribus autem
viris, Grues, quod essent le-
ves, statim eyolaverunt.
Anferes v. ob onus cor-
porum cum mansissent,
capti fuerunt.

Affabulatio.

Fabula significat, Et
in expugnatione urbis,
inopes facile lugere, di-
vites autem servire ca-
piens.

TESTUDO ET
Aquila. 61

TESTUDO orabat Aqui-
lam, ut se volare do-
ceret. Eā autem admonēte,
procul hoc à natura i-
psiis esse, illa magis pre-
cibus instabat. Accepit
ergo ipsam unguibus,
& in altum sustulit, inde
demi-

demisit. Hæc a. in petras
cecidit, & contrita est.

Affabulatio.

*Fabula significat, Mul-
tos, quia in contentionibus
prudentiores non audierint,
seipsoſ laſiſſe.*

ἀφῆκεν. οὐ δέ κατὰ περιῶν
πεσθσα, σωτέριβη.

Επιμέλεια.

Ο μῦθος αὐλοῖ, ὅτι
πολλοὶ ἐν φιλουεικίαις τῷ
φρονιμωτέρων παρακά-
σαντες, ἐκυρώθησαν.

PULEX. 62

Pulex aliquandò sal-
tans, viri pedibus in-
hæſit: Hic autem Her-
culēm

ΨΥΛΛΑ.

Ψυλλα ποτὲ πιδύσα-
σα, ὅπερ πόδα εὑ-
δρός ἐκάθισεν. οὐ δέ τοι προ-
κλήσῃ

πλιν ὑδί συμμαχίας ἐ-
κάλῃ. Καὶ Ἰητόνθεν αὐτὸς
ἀφελομένος, σενάξας, εἰ-
πει τῷ οὐράνῳ, εἰ ὑδί^{τη}
ψύχῃ οὐ σωμάχυσας,
τῶς ὑδί μείζονι αὐτα-
γωνισταῖς σωβργύσας;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μή
δεῖν τὸ ελαχίστων τὸ θεῖον
δεῖνται, ἀλλ' ὑδί τῶν ἀ-
ναγκαίων.

Ελαφός.

Ελαφός τὸ τρίσον πε-
πηρωμένη τῶν ὄφ-
δελμῶν, ἐπ' οὔποντος ἐνέ-
μετο, τὴν ψυχὴν τὸ φθαλ-
μῶν πρὸς τὸν ξηραν διὰ
τὸς οὐανγεῖσντας ἔχοσα,
τὸν λοιπὸν πρὸς θάλατ-
ταν, οὐδὲν δὲν γένοπτον.
παραπλέοντος δὲ τινός,

culem in auxilium invo-
cabat. At cum illinc rur-
sus saltasset, spirans, ait:
ο Hercules, si contra pu-
licem non auxiliatus es,
quō contra maiores ad-
versarios adjuvabis?

Affabulatio.

Fabula significat, Non
oportere in minimis Deum
rogare, sed in necessa-
riis.

C E R V A.

63

CErva altero obcæ-
cata oculo, in lit-
tore pascebatur, sa-
num oculum ad ter-
ram propter venatores
habens, alterum verò
ad mare, unde nihil su-
spicabatur. Præterna-
vigates autem quidam,

& hoc conjectantes, ipsam sagittarunt. Hæc a. seipsam lugebat, quod unde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allatum, ab eo proditam.

Affabulatio.

Fabula significat, Sæpè quæ nobis noxia videntur, utilia fieri: quæ verò utilia, noxia.

CERVA ET

Leo.

64

Cerva venatores fugiens in speluncam ingressa est: in leonē autem incidens, ab eo cōprehēsa est. moriens autem dicebat, Hei mihi φ hoīes

καὶ τὸ σοχασμένοι, αὐτῆς παῖδες συστημένοι. οὐδὲν τὸν ἀλοφύρετο, ὃς ὑφῆς μὴν ἐδεδοίη, μαθέντως σαρκά, λίγον δὲ τὸν παποὺς ἐπάξειν, τὸν τελετης προδεδομένη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβήσα δονουμένα, ὥφελα γίνεται. τὰ δὲ ὥφελα, βλαβήσα.

Ελαφός ηγεί
Δέων.

Eλαφός κακηγός φεύγοσα, εἰς ἀντρόν εἰσελθη, λέοντα δὲ ἐκάτη πριταχθῆσα, τούτον τοις συλλύψας. Θυέσας δὲ τὸν πρώτον οἷον, οὗτοι δέ τις αὐτῷ προσέπειραν, εἰς μοι, οἵτις αὐτῷ προσέπειραν.

φούγασα, τῷ τὸν θυρίων
ἀγειντάτῳ πρέπειον.

Επιμύθιον.

Ο μῦδος ἀγλεῖ, ὅτι πολ-
λοὶ τὸν θρώπων μηρὸς
κινδύνος φέγγουντες, με-
γάλος ἐπειρρόθυσαν.

Ελαφὸς ηδὲ Αρ-
τελός.

fugiens, in ferarum im-
mitissimum incidi.

Affabulatio.

Fabula significat, Mul-
tos homines, dum parva
fugiunt pericula, in magna
incurrere.

C E R V A   E T
Vitis.

6

Ελαφος κινδύνος φέγ-
γασα, τῷ αὐτέλῳ

C E R V A   Venatores
fugiens, sub vite

delituit. Cùm præteriis-
sent autem parumper
illi, Cerva proſus jam
latére arbitrata , vītis
folia depasci incœpit.
Illi verò agitatis, vena-
tores conversi, & quod
erat verum, arbitrati a-
nimāl aliquod sub fo-
liis occultari , sagittis
confecerunt Cervam.
Hæc autem moriens ta-
lia dicebat : Iusta passa
sum , non enim offendere oportebat quæ me
servârat.

Affabulatio.

Fabula significat, Qui
injuriâ benefactores affi-
ciunt, à DEO pu-
niri.

ASI-

ἐκρύβη. παρελθόντων δὲ
ολίγον ἐκένων, οὐ ἔλα-
φῳ τελέως ίδη λαθεῖ
δόξασα, τῶν δὲ ἀμπέλων
φύλων ἐστίενται γέρετο.
τάτων δὲ σειομείων, οἱ
πισιγοὶ ἐπιστραφέντες,
ηκέπορος λιὸν ἀλυθὲς, νο-
μίσαντες τῶν γών ψῆφο
τοῖς φύλοις τὶ πρύπτε-
σθαι, βέλεσιν ανέλορ
τλίον ἔλαφον. οὐ δὲ θνή-
σις, τοιχῦτ' ἔλεγε· οἴ-
ηκα τέπονθα, δὲ γε ἔδει
τλίωσώσασίν με λυμαί-
νεθαι.

Epiμύθιον.

Ο μῦθος μηλοῖ, ἐπιστοιά-
δηπονῶτες τὰς σύρρυ-
τας, ψῆφο Θεῖς κολά-
ρουτι.

OVI

Oντος οὐκέτι λέ-
ων.

ONτος ποτὲ ἀλεκρυ-
ῶν σωματίσαιετο. λέ-
οντος δὲ ἐπελθόντος
τῷ οὖν, οὐ ἀλεκρυῶν ἐ-
φώνησε. οὐδὲ οὐ μὴ λέων
(φάσι γαρ τοτου τὸν ἀ-
λεκρυόν φωνήν φο-
βᾶσθαι) ἐφυγεῖ. οὐ δὲ
οὖτοι νομίσας δι' αὐτὸν
πεφύσηναι, ἐπεδραμὼν
σὺντος τῷ λέοντι. ὡς δέ πόρ-
ρω τοτου ἐδίωξεν, ἐνθα-
μητεὶς δέ τὸν ἀλεκρυόν
ἐφίκετο φωνῇ, τραχεῖς οὐ
λέων κατέθοινόσατο. οὐ δέ
θυντοις εἰδόταις ἀθλιότε-
ρων κατέστη. πολεμι-
σῶν γαρ μηδὲν γονέων,
τίνος χάριν εἰς πόλεμον
βοηθεύθω;

A S I N U S   E T
Leo. 66

Cum Asino Gallus a-
liquando pasceba-
tur. Leone autem ag-
gresso Asinum, Gallus
exclamavit, & Leo (a-
junt enim hunc Galli
vocem timere) fugit. At
Asinus ratus propter se
fugisse, aggressus est sta-
tim Leonem. Ut verò
procul hunc persecutus
est, quo non amplius
Galli perveniebat vox,
conversus Leo devora-
vit. hic verò moriens
clamabat, Me miserum
& demissum. Ex pu-
gnacibus enim non na-
tus parentibus, cuius
gratiâ in aciem irrui?

Affabulatio.

Fabula significat, Ple-
rosque homines inimicos,
qui se de industria hu-
miliarunt, aggredi, atque
ita ab illis occidi.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῆβος διηλοῖ, ὅτι πολ-
λοὶ τὸ αὐθεόπων ταπεινο-
μένοις ἐπίτιθεστοῖς ἐχ-
θροῖς ἔπειτα θύενται, καὶ διτοι
υπὲρ ἐκείνων ἀπόλλυται.

OLITOR ET
Canis.

67

Κυπωρὸς οὐεὶ¹
Κύωμ.

O Litoris Canis in
puteum decidit.
Oli-

K Κυπωρὸς κύωμ εἰς
φρέσαφ οὐατέπεσεν.
ij

οὐδὲ οὐπωρὸς βολόμενος
αὐτὸν ἐκάθισεν αὐτούς γυναικαῖς,
κατῆλθεν καὶ αὐτὸς εἰς τὸ
φρέαρ. οἷον δέ τις οὐδὲ οὐκέτη
εἴς κατωτέρῳ μόνῳ οὐδὲ
τὸν πορφαρύγονον κατα-
διῆκε, τὸ οὐπωρὸν τραχ-
φέτις ἔστατον. οὐδὲ μετ' οὐ-
δείνης ἐπανιών, στίγματά
φησι, πόπον θάξει. τί διά-
ποτε γένεται αὐτόχειρα σῶ-
σαι ὑπόδασσα;

Επιμύθιον.

Ο μῆνις τοῖς ἀδίναις
ηγεὶ ἀχαρίστα.

Süs ngei Ku-
w.n.

ΣΥς οὐχεὶς μέντοι ἀπέλαύ-
σαντος θεού λαζαρίδος οὐτοῦ.
οὐχεὶς δὲ τὸ σῆμα ὁμοίως κατέλ-
αβοντες ἀφροδιτής, οὐ μέλι τοῖς
οὐδεσὶν αὐτῷ ρύξειν τὴν

Olitor autem ipsum il-
linc extracturus, descen-
dit & ipse in puteum.
Ratus autem Canis ac-
cessisse ut se inferius
magis obrueret, Olito-
rem conversus momor-
dit. Hic autem cum do-
lore reversus, Iusta, in-
quit, patior: Nam cur
unquam sui imperfecto-
rem scryare studui?

Affabulatio.

Fabula in injustos &
ingratos.

Sus E T C A- nis.

66

Sus & Canis mutuo
conviciabantur. Et
Sus jurabat per Ve-
nerem, procul dubio
dentibus discissorum

Canem. Canis verò ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis juras. Significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustantem, nullo pacto in sacrificium admittit. Et Sus, Propter hoc igitur magis priæ se fert Dea amare me: Nam occidentem, aut alio quovis modo lædentem omnino aversatur: tu tamen male oles, & viva, & mortua.

Affabulatio.

Fabula significat, Prudentes Oratores, quæ ab inimicis objiciuntur, convicia artificiose in laudem convertere.

Sus

καύα. οὐδὲ κύων πρὸς ταῦτα εἰρωνικῶς ἔπειτα λᾶς πατὰ φίλοφοδίτης οὐδὲν διενύεις. Λυλοῖς γαρ υπὸ αὐτῆς θέτι μάλιστα φιλέσθαι, οὐ τὸν τῶν σῶν ἀπαθέτων σαρκῶν γενόμενον, διὸ οὐκοῦ εἰς ίσὸν προσίσται. Ηχεὶ οὐ σὺς, διὰ τοῦτο μὴν οὐδὲ μᾶλλον δύλη στέγους θεὸς σεβρύσσει με. Τὸν οὐτένατα, οὐδὲν τοιούτος λυμανόμενος παντάπασιν ἀπεστρέψεται. Οὐδὲ μέν τοι κακῶς δίξεις, ηχεὶ γῶσα ηχεὶ τεθνητῆς.

Επιμύθιον.

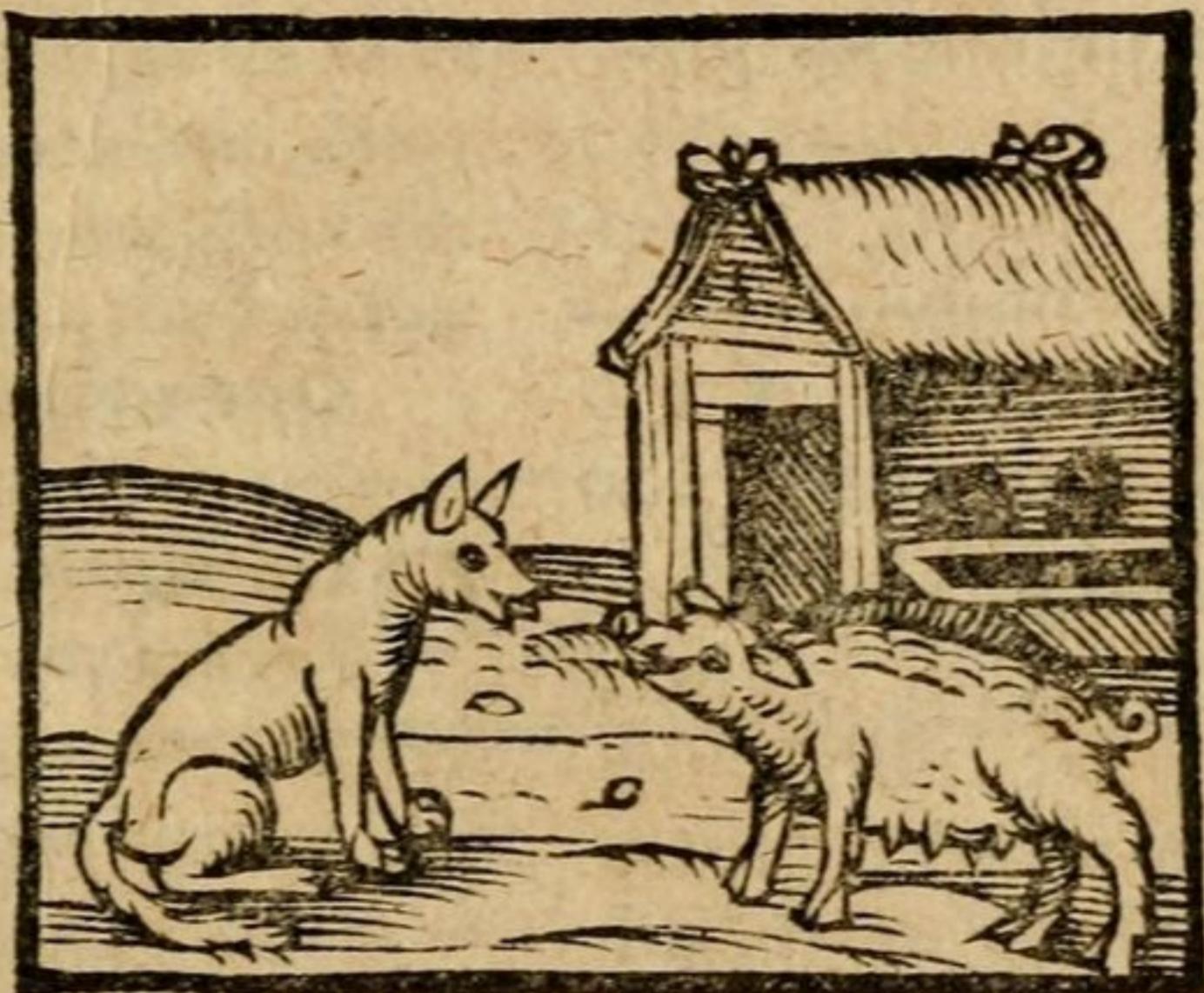
Ο μῦδος διηλθῖ, οὐδεὶς φρόνιμοι τὸν ρήτορων τὰ υπὸ τοῦ ξεθρῶν δινέδην, συμβεδόσις εἰς ἐπανόν μεταχυματίζειν.

Ys

Ys ngeū Ku.
wū.

Sus ET CA-
nis.

69

ΥΣ ογεὶ κύων πρὶ¹
σύτονίας οὔρειον· ἐφη
δὲ οὐ κύων, σύτονος εἶναι
μάλιστα παύτων τὸ πε-
ζῶν· ογεὶ οὐ οὐ πότενχόσα
πρὸς ταῦτα φησιν· ἀλλ' θ-
τῶν τῷ το λέγειν, ιδιοῖσι καὶ

Sus & Canis de fœcū-
ditate certabant: dixit
autē Canis, fœcundam
se esse maximè pede-
striū omniū: & Sus oc-
currēs, ad hæc inq̄t, Sed
cùm hoc dicis, scito &

cæcos tuos te catulos
parere.

Affabulatio.

Fabula significat, Non
celeritate res, sed per-
fectione judi-
cari.

τυφλὸς τὸς σκυτῆς σκύ-
λανας τίνεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦδος δηλῶι, ὅτε
ἢν ἐν τῷ τάχῳ τὰ πρά-
γματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειό-
τητῇ ορίνεται.

S E R P E N S   E T
Cancer. 70

Serpens unà cum Cancero vivebat, initâ cum eo societate. Itaq; Cancer simplex morib. ut & ille mutaret, admonebat, astutiam: Hic autem minimè obediebat. Quum observasset igitur Cancer ipsum dormientem, & pro viribus compressisset, occidit. At serpenti post mortem extenso, ille ait,

Ophis καὶ Καρ-
κίνος.

Ο φίς παρήνω συ-
δικτάτο, ἐταρέσαν
πρὸς αὐτὸν ποισάμενον. οἱ δὲ διατηροῦσσιν τὸν παρηνόν παρεῖχε πρόθομον.
Ἐπιμύθισας δὲ οἱ παρηνοί
αὐτὸν γνώνται, καὶ δισού-
σιόν τε πίεσας, φουσκόν.
Ἐτοι φέως μετὰ θαύματον
ἐκταθέντος, ἡλένος
λίπει.

ἄπειν· στρωσ ἐδράγεις πρό-
θειν σύντικη ηγεῖ αὐτούς
ἔνοια· διδέ μὲν ταύτην
τὴν δίκην ἔτισας.

Επιμύθιον.

Ο μῆθαι δηλοῦ, ὅτι οἱ
τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ
προστέντες, αὐτοὶ μᾶλ-
λον βλάπτουται.

Ποικίλη ηγεῖ λύ-
νθ.

ait, Sic oportebat ante-
hac rectum vel simpli-
cem esse: Neque enim
hanc pœnam dedisses.

Affabulatio.

*Fabula significat, Qui
cum dolo amicos adeunt,
ipsos offendī po-
tius.*

P A S T O R   E T
Lupus.

71

Pastor

PAstor nuper natum
Lupi catulum reperit
ac sustulit, unaque cum
Canibo nutravit. At cum
adolevisset, si quando
Lupus ovem rapuisset,
cum canibus & ipse per-
sequebatur. Cum Canes
vero aliquandò nō pos-
sent assequi Lupū, atq;
ideò reverterentur, ille
sequebatur, ut, cùm ipsū
assecutus esset, ut Lupus
particeps foret venati-
onis, deinde redibat.
Sin autem Lupus extrà
nō rapuisset ovem, ipse
clam occidens, unā cum
canibus comedebat, do-
nec pastor, cùm conje-
ctasset & intellexisset
rē, de arbore ipsum sus-
pendit & occidit.

Af-

Ποιμίλιον νεογυνὸν λύνε
σκύμνον σύρων, ηγεῖ
αὐτόλόμην Θ., σὺν τοῖς
κυσὶν ἐρέφεν. ἐπεὶ δὲ
ηὔξενόν, εἰ ποτε λύνθε
πρόβατον ἕρπασε, μετὰ
τοῦ κυῶν ηγεῖ αὐτὸς ἐδίω-
νε. τοῦτο δὲ κυῶν ἔατ' ὅτε μή
λινκαλένων παταλαβέν
το λύκον, ηγεῖ διὰ ταῦτα
πρόσρεφόντων, ἐντεῦθε
ηπολόθεν, μέχεις ἀν τόπον
παταλαβών, οἷς δὴ λύκος
συμιετάχῃ φέρει δύρας, εἰ-
τα πρόσρεφεν. εἰ δὲ μή
λύνθε ^οξενόν αρπάσει
πρόβατον, αὐτὸς λόγρον
θύων, ἄμφι τοῖς κυσὶν ἐ-
θοινεῖτο, ἐως ὁ ποιμίλιον
τοχασάμην Θ., καὶ συντίθει
τὸ πρόσρεφτον, εἰς δὲνδρον
αὐτὸν αὐτοτίθεις ἀπέ-
πλευτεῖν.

En-

Επιμύθιον.

Ο μῦθος σηλοῖ, ὅτι
φύσις πονηρὰ χρησὸν ἔ-
διδοὺς φέρει.

Affabulatio.

Fabula significat, Na-
turam pravam bonos mo-
res non nutrire.

Δέων ηγεὶ Λύ-
νο.L E O E T L u-
pus.

72

Ἐων γυράσας, ἐνόση
κατακεκιμένον ἐν
αὐλῃ. παρῆσαν δὲ πίσκε-
λοντας τὸ βασιλέα πλίν
ἀλά-

L E o cùm cōsenuisset,
ægrotabat jacens in
antro. Accesserunt autē
visitatura Regem, prēter
Vul-

Vulpem, cætera anima-
lia. Lupus igitur captâ
occasione, accusabat a-
pud Leonem Vulpem,
quasi nihili facientem
suum omnium domi-
num, & proptereà neq;
ad visitationem pro-
fectam. Interim affuit
& Vulpes , & ultima
audivit Lupi verba.
Leo igitur contra eam
infrémuit: sed defen-
sionis tempore petito,
Et quis, inquit, eorum
qui cōvenerunt, tantum
profuit, quantum ego,
quæ in omnem partem
circuivi, & medicamen-
tum pro te à Medico
quæsivi, & didici? Cùm
autem Leo statim, ut
medicamētum diceret,

im-

ἀλώπεκῷ, τὰλαι τὸν
ωμότοινω λύκῳ λαβό-
μενῷ σὺνεργίας, πατη-
γός πάφα τῷ λέοντι τὸ
ἀλώπεκόν, ἀτε δὴ πάφ
ἐδίψ τιθεμένος τὸν πάν-
των αὐτῶν πρᾶγματα, καὶ
διὰ ταῦτα μηδὲ εἰς ἐπί-
σκεψίν ἀφιγμένος. ἐν
τοστῷ τῷ δὲ πάφῳ καὶ οὐκ
λώπηξ, καὶ τὸ τελεσταῖσιν
ὑπροσακτο τῷ λύκῳ ρή-
μάτων. οὐδὲ δὲ λέων πατεῖ
αὐτοὺς ἐβρύχατο· οὐδὲ ἀ-
πολογίας ηχειρὸν αὐτού-
σασα, καὶ τις, ἐφη, τῷ
συνελθόντων τοστούν ὠ-
φέλησεν, ὅσον ἴγαν πάν-
ταχόσει περιενοσίσασα,
καὶ θράπεσσιν πέριπο στὸ
πάφ' ιαρῆ γινείσασα, καὶ
μαθῆσα; τὸ δὲ λέοντα σὺ-
νθῆστιν θράπεσσιν εἰπεῖν

κελούσαντο, ἐπείνη φι-
σίν· εἰ λύκον γάντα ἔκδει-
γος, τὸν αὐτὸν θόρακα
Ὄρφος ἀμφίεσκ. οὐχὶ τὸ
λύκος πειθέσθαι, οὐδὲ πάπιξ
γελῶσαι εἴπετο· δύτως δὲ χρή
τὸ σθόποτον πρὸς θυσίαν
μελέσαν κνέψην, αὐτὸν πρὸς
οὐρανίαν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος οὐκοῦ, οὐτοῦ
κατὰ τὸν μηδείαν μηχανό-
μενός, κατὰ τὸν τὸν
πάγκο περιβίπει.

Γινή.

ΓΙΝΗ ητος ἀνδραῖος μέδυ-
σον εἶχε. τῷ δὲ πάρεστι
αὐτὸν ἀπαρτάξει Δελσός,
τοῖον δέ τι σοφίζετο. κε-
καριμένον γένετο αὐτὸν υπὸ
τοῦ Μέδου παρατηρούσασα,
οὐχὶ νερός δίκιον αὐτο-

imperasset, illa inquit,
Si Lupo vivente exco-
riato, ipsius calidam
pellem indueris. Et Lu-
po jacente, Vulpes ri-
dens ait, Sic non opor-
tet dominum ad male-
volentiam mouere, sed
ad benevolentiam.

Affabulatio.

Fabula significat, Eum
qui quotidiè machinatur,
in seipsum laqueum ver-
tere.

MULIER.

73

Mulier quædā virum
ebriū habebat, ipsū
autem à morbo liberatura,
tale quid cōminiscitur.
Aggravatū n. ipsum ab
ebrietate cùm observa-
set, & mortui instar in-
sen-

sensatum , in humeros
elevatum , in sepulcre-
tum allatum deposuit,
& abiit. Quum verò i-
psum jam sobrium esse
conjectata est, profecta
januam pulsavit sepul-
creti: ille autem cùm di-
ceret, **Quis est qui pulsat**
januam? uxor respōdit,
Mortuis cibaria ferens,
ego adsum. & ille, Non
mihi comesse, sed bibe-
re, o optime, potius ad-
fer. molestus n. mihi es,
cùm cibi, nō potus me-
ministi. Hęc autē pectore
percusso, Hei mihi mi-
serae, inquit: nam neque
astu profui. tu enim vir
non solūm non emen-
dat' es, sed pejor quoq;
te ipso evasisti, cùm in
ha-

θητοιτα, ἐπ' ἄμων ἀ-
ράσα, ὥδι τὸ πολυάρ-
ιειον ἀπενεγκόσα ητέ-
θεῖο, καὶ ἀπῆλθεν. λίνα δ'
αὐτὸν ἔδη αὐλανύφεν ἐ-
σαχάσατο, προσελθόσα
τὴν θύραν ἐκοπήε τὸ πο-
λυάνθροις. ἵπεντος ἦ φύ-
σαιτο, τίς ὁ τὴν θύραν
κόπτων; ἡ γυνὴ ἀπειρί-
νατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ σι-
τία κομίζων, ἐγὼ πάρειμι.
ηὔκεντο, μή μοι φάγετο,
ἀλλὰ πιέν, ὅ βέλτιστο. μᾶλ-
λον προσένεγκε. λυπᾶτο
γάρ με βρώσεως, ἀλλὰ μή
πόσεως μυμοντύων. οὐ δὲ
τὸ σῆδον πολαίξασα, οἴ-
μοι τῇ δυστίνῳ, φισίν· δ'-
δὲ γε δολές σοφισαμένη ἀ-
νησα· σὺ γε ἀνερ δύονον
δὲ ἐπαιδεύθης, ἀλλὰ ηγεί-
χείρων σαντὸ γέγονας, εἰς
ἔξιν

Ἐξιησοι κατασάντες τὸν
πάθος.

Επιμύθιον.

Ο μῦδος δυλοῖ, οὐτε
ἢ δέσις ταῦς πακᾶς περι-
έσων ἐγχρονίζειν ἐστι γάρ
οὐτε καὶ μὴ δέσποντι τῷ αὐ-
τούρῳ τὸν τόπον τοιούτον.

habitum tibi deductus
sit morbus.

Affabulatio.

Fabula significat, Non
oportere malis actibus im-
morari: nam et nolentem
quandoque hominem
consuetudo in-
vadit.

Κύκνος.

CYGNUS. 74

VIRdives Anseremque
simul & Cygnū nu-
triebat, non ad eadem
tamen, sed alterum can-
tus, alterum mensæ gra-
tiâ. Cùm aut oportet
Anserē ea efficere quo-
rum causâ nutriebatur,
nox erat, ac discernere
tempus nō pmisit utrūq;.
Cygnus aut pro Ansere
abductus, cantat cātum
quēdā, mortis exordiū:
ac cantu quidē exprimit
naturam, mortem v. ef-
fugit suavitate canendi.

Affabulatio.

Fabula significat, Se-
p̄e magis diffire
modis.

Æ

ANyp σύπορῶν χλωέ
τε ἀμα ἥξει κύκνοι
ἐρεφεν, ὅτι ἐπὶ τοῖς αὐ-
τοῖς μεντοι· τὸν μὴν γε
ἀδῆς, τὸν δὲ παπίγυς εὐε-
κεν. ἐπεὶ τὸν δέ τη χλωε
ωαθῆν ἵψ' οἰς ἐρέφετο,
νὺξ μὴν λί, ἥξει διαγινώ-
σκεν ὁ περιρὸς ὅτι ἀφῆ-
νεκάτησον. ὁ δὲ κύκνος
αὐτὶ τῷ χλωὸς ἀπαχθεῖς,
ἀδέ τι μέλος, θανάτος
ωρούμιον· ἥξει τῇ μὴν
ἀδῆ μεντος τὸν φύσιν,
τὸν δὲ τελοντὸν δια-
φεύγει τῷ μέλῳ.

Επιμύθιον.

Ἐ μῦθος θηλοῖ, θτι πολ-
λάκις ἡ μαστὴ τελοντῆς
αὐτοντὸν ἀπργυζετ;

Ai-

Aἰθίοψ.

Aιθίοψά τις ὠντόσατο,
τοιότον αὐτῷ τὸ χρῶ-
μα εἶναι δοκῶν ἀμελεῖα
τὸ πρότροπον ἔχοντο. οὐχὶ
παραλαβὼν σίναδε, παύ-
τα μὴ αὐτῷ προσῆγε τὰ
ρύματα, πᾶσι δὲ λαβόis
ἐπειράτο καθάρισμα. οὐ τὸ
μὴ χρῶμα μεταβαλένη
ἢ ἄχε, νοσᾶν δὲ τὸ πε-
νᾶν παρεστησάσεν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος διλοῖ, διτι
μήνυσιν αἱ φύσεις, ὡς
πρῶτοι τῶν αρχῶν.

Χελιδὼν καὶ Κο-
ρώνη.

Xελιδὼν καὶ κορώνη τε-
ρίναντες φιλούσιν.
ὑποτυχεῖσα δὲ ἡ κορώνη,
προσειστὰς ἐπιμ. ἀπάλλα-

ÆTHIOPS. 75

Æthiopem quidā e-
mit, talem ei colorē
inesserat ratus negligentia
eius qui prius habuit.
Ac assumpto in domū,
omnes ei adhibuit absti-
tiones, omnibꝫ lava-
cris tentavit mundare, &
colorē quidē transmu-
tare nō potuit, sed mor-
bum vexatio paravit.

Affabulatio.

Fabula significat, Ma-
nere naturas, ut à princi-
pio provenerunt.

HIRUNDO ET

Cornix.

76

Hirundo & Cornix de
pulchritudine con-
tendebant. Respondens
autem Cornix, ei dixit, Sed

tua pulchritudo verno
tempore floret, meum
verò corpus & jam hye-
me durat.

Affabulatio.

*Fabula significat, Dur-
zionem corporis decure me-
liorem esse.*

BUTALIS.

77

Butalis à fenestra quâ-
dā pendebat: Vesper-
tilio autem profecta
rogavit causam, quare
die silet, nocte canit.
Quum autem ea non in
cassum hoc facere di-
xisset, nam die canendo
olim capta fuerat, & pro-
pterea ex illo prudens
evasit: Vespertilio ait,
Sed non te cavere nunc
oportet, quum nulla

uti-

τὸ πεδίν σὸν κάλλος τὸν
ἐπεινέν ὥραν αὐθῆ, τὸ
δὲ ἐμὸν σώματης χε-
μῶνι παρατένεται.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δικλοῖ, ὅτι οὐ
παράτασις τῆς σώματος
σύπρεπεις πρέστηται.

BUTALIS.

Bούταλις ἀπό τινος
θυρίδος ἐκρίουστο.
νυκτερίσις δὲ προσελθόσα
ἐπικαθάνετο τὸν αὐτίαν,
δι' λίγην γέρας μὲν οὐχά-
ρει. νύκτωρ δὲ οὐδείς. τὸ δὲ μή-
μάτιον τῷτο ποιεῖται λε-
γότις. γέρας γαρ ποτε
ἀδίσσα σωματίῳ, ηγε-
μιὰ τῷτο ἀπὸ ἐπείνες ἐσω-
φρονίᾳ. οὐ νυκτερίσις ἀ-
πειν, ἀλλ' ὅτι τοις φυλάτ-
τεσθαι δεῖ, οὔτε μηδὲ μ

φε-

δρελῷ, ἀλλὰ πρὶν οὐ συλλιφθῆσαι.

Επιμένον.

Οὐ μῆδος δηλοῖ, ὅτι
Ἐπὶ τοῖς ἀτυχήσασιν ἀνόντος οὐ μετανοία.

Κοχλία.

ΓΕωργὸς τῶν ὄπιζανοχλίας ἀνόσας ἢ αὐτῶν θρυσσῶν, ἐφη, ὡνάνιστα γένα, τοικείων υμῶν ἐμπιπρακτέων, αὐτοὶ ἀδετε.

Επιμένον.

Οὐ μῆδος δηλοῖ, ὅτι παῖδες τὸ παρός ηγειρόντες δρώμενον ἐπονείδισσον.

Γωνὶ ηγεί Θεούπανα.

ΓΥΝὴ χίρα φιλοργὸς θραπευίδας ἔχοσα, ταῦτας εἰώθει νυκτὸς

utilitas, sed antequam capereris.

Affibulatio.

Fabula significat, In infortuniis inuilem esse pænitentiam.

COCHLEÆ. 78

Rustici filius assabat cochleas. Cùm autem audiret eas stridentes, ait, οὐ pessimæ animaltes, domibus vestris incensis vos canitis.

Affibulatio.

Tabula significat, Omne intempestivè factum vituperabile esse.

MULIER ET

Ancillæ. 79

Mulier vidua operosa ancillas habens, has solebat noctu

excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò assiduè defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Galium, tanquam illum qui noctu excitaret heram. Evenit autem ipsis hoc facto, ut in graviora inciderent

ma-

ἰγέρειν τὸν τοῦ ἵρα, πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρυόνων ὁδάς. οἱ δὲ σωκῆσαι τῷ πάντῳ ταπεινοφύλακες, γνωστοὶ δὲν τὸν τοιίας ἀποκτήναντες ἀλεκτρυόνα, ὡς ἴκείνος νύκτας ἔβαινεντες τὴν σπονδαν. σωκέσην δὲν ταῦταις τοῖσι διαπραξαμένοις καλεποτέροις πριν τοῦτον

τοῦ

τάς δενοῖς. οὐ γέλεσπό-
τις ἔγνοσα τὸν τῶν ἀ-
λεκτρίνων ὄραν, ἐννυχώ-
τροπτεύτας ἀνιση.

Επιμύθιον.

Οἱ κῦθος Δηλοῖ, οἵτι πολ-
λοῖς αὐθρώποις τὰ βγλεύ-
ματα ταῦτα δίτια γίνεται.

Ινοὺς μεδέ-
γον.

ΓΥΝΗ μάγος θεῶν
εἰλιμίτων ἀπορο-
πιασμὸς ἀπαγγελούε-
νη, πολλὰ διετίλει ποιε-
σα, οὐδὲ οὐρανού τούτου
ἐξστι. γραῦά μνοι δέ
τινος αὐτῶν ἀσεβέας,
ἔποιησεν οὐαλαδικαθε-
ταν ἀπογονού εἰς θανάτον.
ἰδὼν δέ τις ἀπαγομέ-
νος αὐτῶν, ἐφη οὐ τὰς τὴ-
νιῶν ἐγγένες ἀποβίτην

mala. Nam hera quum
ignoraret Gallorū ho-
ram, magis de nocte eas
excitabat.

Affabulatio.

*Fabula significat, Ple-
risq; hominibus consilia esse
malorum causas.*

MULIER VE-
nefica.

80

Mullier venefica, divi-
barum iratum pro-
pulsiones promittens,
multa facere persevera-
bat, & lucrum inde fa-
cere. quidā igitur accu-
saverūt eam impietatis,
& convicerunt, & da-
mnatam ducebant ad
mortē. Vidēs aut quidā
eam adduci, ait, Tu quæ
deorum iras avertere

promittebas, quomodo neque hominum consilium mutare potuisti?

Affabulatio.

Fabula significat, Multos magna promittentes, nè parva quidem facere posse.

M U S T E L A. 81
Mustela in officinam ingressa ferrarii, ibi jacentem circumlabebat limam. Rasâ autem lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autem lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totam linguam absumpsit.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui in contentionebus seipso offendunt.

AGRI-

ἐπαγγελμάν, τῶς ἐπειδόποιων βολίῳ μεσαπᾶσαι ήλιονέθις;

Επιμύθιον.

Ο μῆτρας δικόη, ὅτι ποιοὶ περγάλα ἐπαγγέλλουται, μηδὲ μηρὸνοισι διωράμψοι.

Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἴγγεσίουρον εἰσελθσσα γαλήνεως, τὴν ἡμένην περιέλαχε ρῖνκα. ξυρελύνει τηλώτης, αὖτα πολὺ ἐφίρετο. Η δὲ ἡλετο, νομίζεσσα την τοιδύρας ἀφαρεῖν, ἄχεις δὲ ποντιλῶς πᾶσαν τὴν γλώσσαν ἀνύπωσεν.

Επιμύθιον.

Ο μῆτρας τρόπος τὸν φιλοουεῖνας ἔκπλαστας βλάπτειντας.

Γεωρ-

Γεωργός.

A G R I C O L A. 82

Γεωργός τις συάπτων,
χρυσίων περιτυχε.
καθ' ἐπάσχειν δύ τινος γλυκού
ώς όπ' αὐτὸν σύργετιθεις
ἔσφε. Τῷ δὲ τύχῳ ἔπειται
σα, φησίν. οὐδὲ τοῦτο, τι τῷ
γῇ τὸ εὐαλῶρα προσα-
νατίθεις, ἀπέριγμός σοι δί-
δων πλοτίσαι σε βα-

A Gricola quidam fo-
diens aurum reperit.
quotidiè igitur terram,
ut ab ea beneficio affe-
ctus coronabat. Huic
autem fortuna adstans, in-
quit, Heus tu, cur terræ
mea munera attribuis,
quæ ego tibi dedi di-

tatura te? nam si tempus
immutetur, & in alias
manus hoc tuum aurum
veniat, scito te nunc me
Fortunā accusatum.

Affabulatio.

Fabula significat, Opor-
tere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam
referre.

VIATORES. 83

Duo quidam unā iter faciebant, & quum alter securim reperisset, alter qui nō invenit, admonebat ipsū, ne dice-ret, Inveni; sed, Invenimus. Sed paulò post, cū aggrederetur ipsos q̄ securim perdiderāt, habēs ipsam, persequentibus illis, ad eum qui unā iter fa-

λομένη; εἰ γὰρ ὁ ηγεμός μεταβάλλοι, καὶ πρὸς ἐπίρρες χεῖρας τῷ σὸν τὴν χρυσίου ἔλθοι, οἴδατε τῶν παῖδων τὸν τύχην μέμψῃ.

Επιρρέων.

Οὐ μῆτρες δύλοι, οὔτε χρὴ τὸ σύρπετλιν ἐπιγνώσκειν, καὶ τάπει χάριτας ἀποδιδόνται.

Oδοιπόροι.

Δυο τινὲς ναῦται τὸν αὐτὸν ὁδοιπόρους, καὶ ταῖς περιπέτειας σύρραγον, ἀπέβησαν οἱ μῆτραι σύρραγον παῖδες αὐτὸν, μή λέγαν σύρραγα, ἀλλ' σύρραγαν. Επειδὴ μηδὲν ἦν ἐπελθόντων αὐτοῖς τὸ τὸν πελεκεῖον αποβεβλημότων, οὐδὲ ξων, αὐτὸν διωνόμην, πρὸς τὸν μῆτραν σύρραγαν πάρεστι.

πόρου ἔλεγεν, ἀπολώλα-
μέν. οὐδὲ ἐπει, ἀπόλωλα
λέγε, δικαίη ἀπολώλαμέν.
καὶ γὰρ οὐτε τὸ πένθεν
σύρεται, σύρηται ἔλεγες, δικ-
αίηται μέν.

Επιμέθον.

Οἱ μῆτερες φίλοι, οἵτι-
οι μὴ μετακαμψάνουστος
τῆς συνχρημάτων, δοῦλοι ἐν
ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί
ἦσαν φίλοι.

Βάραχοι.

ΔΥΟ Βάραχοι ἀλλύ-
λοις ἐγείτνιοι. ἐνέ-
μούσθι, οὐδὲν εἴς ἐν βα-
θείᾳ, ηγένετο πόρρω πλεύσθ-
αι μεν. οὐδὲν οὐδὲν, μηδὲν
ἔθωρ ἔχων. ηγένετο τοῦτο
τῇ λίμνῃ θατέρῳ παρα-
νουσται πρὸς αὐτὸν με-
ταβλῆσαι, ὡς ἀπὸ σφαλε-
σίας

faciebat, dicebat, Perii-
mus. hic autem ait, Perii
dic, non Periimus. ete-
nim & tunc cum secu-
rim invenisti, Inveni di-
xisti, non Invenimus.

Affabulatio.

Fabula significat, Qui
non fuerunt participes fe-
licitatum, neque in cala-
mitatibus firmos esse a-
micos.

RANAE.

84

Duae Ranæ vicinæ sibi
erant. Pascebantur
autem, altera in pro-
fundo, & procul à via
stagnō: altera in via, pa-
rum aquæ habens. Ve-
rūm cum quæ in stagno
alteram admoneret, ut
ad se migraret, ut tu-
tiore

tiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmissima teneri hujusce loci consuetudine, quo usque obtigit currum prætereuntem ipsam confringere.

Affabulatio.

Fabula significat, Homines quoque prava aggredientes, citius mori quam mutentur in melius.

APIARIUS. 85

IN mellarium ingressus quidam domino absente, favum abstulit. Hic autem reversus, ut alveolos vidit inanis, stans quod in his erat perscrutatur. Apes autem è pastu

σέρπας διάδημα ταλάβη,
κανθάρος ἐπάθετο, λίγων, θυσαποσπάσως ἔχειν ὃ τὸ τόπος συνιδάσ, ἡως δὲ σωμέβη ἀμυξαν παρελθόσαν αὐτὸν σωθῆσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος μηλοῖ, οτι καὶ ταῦθεν πωνοὶ τοῖς φαύλοις ἐπιχειρουῶτος, φθάνεσιν ἀποκλύμψοι πρὶν ἐπὶ τὸ βέλτιον βαπτιστα.

Μελιτζεγγός.

Εἰς μελιτζεγγάν τις εἰσελθὼν, τὴν εἴκεντον αφέλειο. οἱ δὲ ἐπιστρέψαντο, τὸν περί τὰς ουψέλας ἀδεμόρημας, εἰσήνεν τὸν πατέρα τὰς διερσύνωμενον. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τοῦ

νομῆς ἐπανύπασαι, ὡς οὐκ
τελαβον αὐτὸν, τοῖς κέν-
τροις ἐπαυρη, νγεὶ τὰ χεί-
ερα διετίθουν· οἱ δὲ πρός
αὐτὰς, κάπισα γένε, τὸ μῆ-
ντεψαύτα συνῶν τὰ οὐ-
ρία ἀπόφοιτο φύκατε, ἥπε-
ρι τὸ ἐπερεπλήγον υπῶν
πλύτες;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος διηλοῖ, ὅτε
οὐτῷ τῷ αὐτοφάνερῳ τινὶς
δι’ ἄγνοιαν τὸς ἐχθρὸς
μὴ φυλακτήριον, τὸς φί-
λος ὡς ἐπιβάτος ἀπω-
δουνται.

Αλκυών.

Aλκυών ὄγνις τοῖς τι-
λιούμενοι, ἀεὶ τῇ θα-
λάτῃ διαστρεβλύει. ταῦ-
την λέγεται τὰς τῶν κυ-
δεώνων θύγας φυλα-
τομέ-

pastu redeuntes, ut de-
prehenderunt ipsum, a-
culeis percutiebant, pes-
siméq; tractabāt. Hic aut
ad eas, οἱ pessimæ ani-
mantes, furatum vestros
favos illæsum dimisiſtis,
me vero fataginem ve-
stri percutitis?

Affabulatio.

Fabula significat, Sic
hominum quosdam per
imprudentiam inimicos
non carere, amicos au-
tem ut insidatores re-
pellere.

ALCEDO. 86

Alcedo avis est so-
litaria, semper in
marī vitam degens.
Hanc ajunt, homi-
num venationes ca-
ven-

ventem, in scopulis maritimis nidum ædificare. Cæterūm aliquando paritura, nidum fecit. Egressâ autem eâ ad pabulum, evenit mare à vehementi concitatum vento elevari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reversa, re cognitâ, ait, Me misseram, quæ terram ut insidiatrixem cavens, ad hoc configi, quod mihi longè est infidius.

Affabulatio.

Fabula significat, Homines etiam quosdam ab inimicis carendo, igna-

τομένω, ἐν σκοπέλοις παραδαλατήσις νεοτήποια. καὶ θύποις τικται μέλαστα, ἐνεοτήποις σάζο. δίξελθόσης δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νόσκου, σκύρεβντιν θάνατον οὐδὲ λάβερνυματωθάσκεν πνοιαῖσθαι, υπέρθροντιν δὲ παχύτερας, ηγεί ταύτην τηλύσασκεν, τὸν νεοτήπος διεφθάρει. καὶ ἡ ἵπανθλθόσης καὶ γνῶσατὸ πραχθεῖν, ἀπε, δειλαία ἐγωγε, οὐ τις τὴν γλῶσσαν ἐπιβολον φυλατήσαμεν, ὑδὲ ταύτην πατέψυχον, οὐ μοι πολλῷ γέγονεν ἀπιστόρα.

Ἐπιμύθιον.

Ομῦδοι μηλοῖ, οἵτι καὶ τὰν θρώπων ἔνιοι τὰς ἐχθρὸς φυλατήσαντο, λαυ-

δά-

Ὥαύσοι πολῶ χαλεπότεροις τὸν ἔχθρον φίλοις ἐμπίστουσθε.

ΑΛΙΣΟΥΣ.

Aλισούς οὐ τινι ποταμῷ οὐλίσθεν. Διατένας δὲ τὰ δίκτυα, ηγεῖ τὸ ρέμα περιπλανήσας, εἰπετερωθεν παλινδιώ προσδύσας λίθον, τὸν υδρῶ τετυπῆμ, οἴπως οἱ ἰχθύες φούγοντος ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τὸν πρὶν τὸ τόπον οἰησάτω μητρὶς Θεασάρην τὸ ποιουμένα, ἐμέμφετο, ὡς τὸ ποταμὸν θολῶντα, καὶ διεδίσ υδρῶ μὴ συγχορῶντα πίναιν. καὶ οὐδὲς ἀπειρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ στωσό ποταμὸς παρατίθετο, οὐκέτι μεντοντούσθαι ποτοδακεῖν.

Ἐπι-

ignaros in multò grauiores inimicis amicos incidere.

PISCATOR. 87

Piscator in fluvio quodam pescabatur. Extensis autem retibus, & fluxu comprehenso, utrinque funi alligato lapide, aquam verberabat, ut pisces fugientes incautè in retia incidencent. Quum quidam verò ex iis qui circa locum habitabant, id facere videret, increpabat quod fluvium turbaret, & claram aquā non sineret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluvius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

Af-

Affabulatio.

Fabula significat, civitatum etiā rectores tunc maximè quaestum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

SIMIUS ET
Delphis. 88

Moris cùm esset nāvigātibus. Meliteses catulos & Simios adducere in solamen navigationis, nāviganāt quidam habebat secū & Simium. Cùm aut̄ p̄veniisset ad Suniū Atticæ promontoriū, tempestatē vehementem fieri contigit. Navi a. eversâ, & omnibus enataitibus, natabat & Simius. Delphis autē aliquis ipsum conspi-

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος Δηλοῖ ὅτι καὶ τῶν εωνοὶ Λυσαχγωγοὶ τότε μάλιστα πρύσισαν, ὅταν τὰς παραδόσεις τάσιν περιέγωσιν.

ΠΙΘΑΝΩΣ ηγεὶ Δελφίσ.

Eθος δὲ τοῖς πλεισταῖς μετατάξει κακίᾳ καὶ πατέντας ἐπάγεσθαι πρὸς παρακαλήσιαν τὴν πλεύσην τοῖς εἰχε συνέπειται ηγεὶ πιθανοὶ γενομένοις δὲ αὐτῷ πατέται τὸ σύντομον τὸ δὲ ἀτῆτον ἀπρωτύειον, χειρῶνα σφραγὶς σωρεῖται. τὸ δὲ νεώτερον περιγραπτόν, καὶ πατέτων πικροτοντων, ἐμήχετο ηγεὶ ὁ πιθανός. Δελφίσ δὲ τοῖς αὐτῷ θεασά-

σάμνῳ, ήσει ἀνθρωποι
ἄναι πόλαβών, ἀπέλ-
θών αὐτής διακομίζων
ἀδί τὸν χέρσον. ὡς δὲ κα-
τὰ τὴν περιουσίαν εγένετο τὸ
παθαίνειο τὸ πιθυκῆ, εἰ-
τὸ γένετο στρατιώτης.
Ἐδί τὸν πόνον, ήσει λαμ-
πρῶν ἐνταῦθα τετυχού-
ναι γούεων, ἐποιήσειο, εἰ
ήσει τὴν περιουσίαν επιστάτη.
πόλαβών δὲ τὸ πιθυκῆ
πρὶ αὐτῷ πάντας αὐτὸν λέ-
γει, ἐφη· καὶ μάλα φίλον
ἄναι αὐτῷ καὶ σωμάτιον. καὶ
οἱ διελφίς ἀδί τοσότῳ φύ-
σῃ ἀγανακτίσας, βαπτί-
ζων αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Επιμύθιον.

Ο μῆδος πρὸς ἄνδρας,
οἱ τὸν ἀλγήθεισαν δὲ εἰδό-
τες, ἀπετέλευτοι.

spicatus, & hominem
esse ratus, digressus sus-
tinebat ad terram per-
ferens. Ut verò in Piræo
fuit Atheniensium na-
vali, rogavit Simium,
An genere esset Athe-
niensis. Quum autem
hic diceret, Et claris
ibi esse parentibus: ro-
gavit, An & Piræum
nōsset. Ratus autem
Simius de homine eum
dicere, ait, Et valdè a-
micum esse ei, & fami-
liarem. Et Delphis tan-
to mendacio indigna-
tus, submergens ipsum
occidit.

Affabulatio.

*Fabula in viros, qui, ve-
ritatem ignorantes, deci-
piendum esse existimant.*

MUSCAE. 89

IN cella quadam melle effuso, Muscae advolantes comedebant. Implicitis autem earum pedibus, evolare non poterant. Cum verò suffocaretur, dicebant, Miserræ nos, quia ob modicum cibum perimus.

Affabulatio.

Fabula significat, Multis gulam multorum malorum esse causam.

MERCURIUS ET
Statuarius. 90

MErcurius scire volens quanti apud homines esset, ivit in Sta-

Mÿœ.

EN τινὶ ταμείῳ μέλιτῷ ἐκχυθέντῳ, μῦœ προσπάσσοι πατήσιον. ἐπαγένησιν δὲ τὸ θεῖόν αὐτόν, αἰναπῆκες δὲ εἶχον. ἀποπνιγόμενοι δὲ ἔλεγον, ἀθλιοι οἵμεται, οτιδιὰ βραχεῖαν βρῶσι μὴ πολύμετα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθοι μηλοῖ, οτι πολλοῖς γένεσία πολλῆμα πακῶν αἰτία γίνεται.

EPIMÝTHIOS
ΗΓΕΙΑΥΑΛΜΑ-
ΤΟΠΟΙΟΣ.

Eρμῆς γεννᾶς βολόμενος ἐμ τίνι τινῇ πορφύρῃ πολλοῖς σύγκρητοι εἰσ-

ἀγαλυαῖσποις, ἐκεῖνον εἰ-
νάσας αὐτρώπῳ, καὶ θεο-
σάμνιος ἀγαλυαῖς δίος,
ὑρώτα, πόση τις αὐτὸ-
πριαθαι δύναται; τὸ δὲ εἰ-
πόντον, δραχμῆς, γελά-
σας, πόση τὸ τρίποτας, ἐφη;
εἰπόντοντὸν, πλείου· ι-
δὼν οὐχὶ τὸ ἐκεῖνον ἀγα-
λυα, οὐχὶ νομίσας, ὡς ἐπει-
δὴ ἀγγελός ἐστι διῶν οὐχὶ^{οὐ}
κρδῶς, πολὺς αὐτὸς
παρὰ τοῖς αὐτρώποις εἴ-
ναι τὸ λόγον, ἔρετο πρὶ-
αὐτὸς. οὐδὲ ἀγαλυατο-
ποιὸς ἐφη· οὐκέτε τότες ὠ-
νύσκῃ, οὐχὶ τοτερον προσθύ-
κλω σοὶ δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Οὐ μῆθα πρὸς ἀν-
δρα νενόδοξον, σολεμνές
παρὰ αὐτοῖς δύτα
τιμᾶς.

Statuarii domum trans-
formatus in hominem,
&, visâ statuâ Iovis, ro-
gabat, Quanti quis i-
psam emere posset? His
autem quum dixisset,
Drachmâ, risit: &, quan-
ti Iunonis, ait: Cùm di-
xisset, Pluris: visâ & suâ
ipsius statuâ, ac opinia-
tus, quum nuncius sit
deorū & lucrosus, ma-
ximam de se apud ho-
mines haberi rationem,
rogavit de se. Statua-
rius verò ait: Si hasce e-
meris, & hanc tibi addi-
tamentum do.

Affabulatio.

Fabula in virum glo-
riosum, qui nullius a-
pud alios est pre-

MERCURIUS ET
Tiresias.

91

Mercurius volens Tiresiae vaticinium verum an esset cognoscere, furatus ipsius boves ex rure, venit ad ipsum in urbem similis factus homini, & ad ipsum divertit. Boum autem amissione renunciata Tiresiae, ille assumpto Mercurio exivit, augurium aliquod de fure consideratus, & huic jubet dicere sibi, Quāmnam avem viderit. Mercurius autem primum vidisse Aquilam, à sinistris ad dexteram volantem, dixit. Hic non ad se eam attingere

Ἐρμῆς ηγεὶ Τειρεσίας.

Ἐρμῆς βουλόμενος τῶν τειρεσίον μάντικῶν εἰ ἀληθύς ὅπερ γνῶναι, κλέψας τὰς αὐτῷ βόes δῆς ἀγροτικίας, ἥκειν ὡς εἰς τὸν εἰς ἄτυ όμοιωδεῖς σεντρώπῳ, προὶ παρ' αὐτῷ κατέχθι. τοὶ δὲ τὸ βοῶν ἀπολέσας ἀγγελθέσεντος τῷ τειρεσίος, ἐκεῖνος παραβάσσει τὸν ἔργον τὸν ἐργαλεῖον, οἴωνόν τινα πρὶν τὸ κλεπτὸς σκεψόμενος, καὶ τότε παρήνετο φράγειν αὐτῷ, οἷν τινας ἀν τῶν ὄρεών τοῦτον θεάσκη. οἱ δὲ Ἐρμῆς τὸν πρῶτον θεασάμενος ἀπέτοιξεν αὐτὸν τὰς τὰς διηπλόμενον, ἐφράσετο δὲ φύσαντος μὴ πρὸς αὐτὸν

αὐτὸς ἀναιτούμενος, ἐν δου-
τέρῳ κορώνῃ εἴδον ἐπί-
τιν Θεού μένδραν παθημέ-
νην, καὶ ποτὲ μῆλον βλέ-
πασσαν, ποτὲ δὲ τὸν τίκνον
γλυκὺν πατήσαν, οὐχὶ
τῷ μάντρᾳ φράσσει. οὐχὶ ὁ
πόλυχθόν, ἀπειπόντας αὐ-
τῷ γε τῇ κορώνῃ διόμαντον
τὸν τε ὅρανθον καὶ γλυκόν,
οὐδὲ σὺ θέλεις, τὰς ἐμὰς
ἀπολύψομεν βοῦς.

Επιμύθιον.

Τότῳ τῷ λόγῳ χρύ-
σαιο ἄμφι τις πρὸς ἀνθρώ-
πον πῆλων.

Κύνος.

EXΩΝ τις δύο κύνας,
τὸν μὲν τρόπον θηρούσαν
ἰδίαξε, τὸν δὲ λοιπὸν οἰνο-
φυλακεῖν. οὐχὶ δὴ εἴ ποτε
ὁ θηρούσας οὐ γράψει τι,

tinere quum dixisset,
secundò Cornicem su-
per arbore quadam vi-
dit, & modò superiùs
aspicientem, modò ad
terram declinatam, &
vati refert. Et is, re co-
gnitā, inquit, Sed hæc
Cornix jurat & cœlum
& terram, si tu velis,
meas me recepturum
boves.

Affabulatio.

Hoc sermone uti quim-
piam poterit adversus vi-
rum furacem.

C A N E S.

92

HAbēs quidam duos
Canes, alterū venari
docuit, alterū domū ser-
vare. Ceterū si quādo
venaticus caperet aliqd,

& domus custos parti-
ceps unà cum eo dapis
erat. ægrè ferente autem
venatico, & illi objicien-
te, φ ipse quotidiè labo-
raret, ille nihil laborans
suis nutriretur laborib⁹:
respōdens ipse ait, Non
me, sed herum reprehē-
de, qui non laborare me
docuit, sed labores alie-
nos comesse.

Affabulatio.

Fæbula significat, Ado-
lescentes, qui nihil sciunt,
haud esse reprehendendos,
quum eos parentes sic edu-
cerint.

MARITUS ET

Uxor. 93

H Abens quidam uxo-
rem, quæ domesticis
omni-

ηγεὶ ὁ οἰκερὸς συμμέταχεν
αὐτῷ φιλοίσιν. ἀγανά-
τσυτθεὶς δὲ θηρόστιν,
κάκανον ὀνειδίζοντος, εἴ γε
αὐτὸς μὴν κατ’ ἐπάγκιο
μοχθᾶ, ἐκάνθετο δὲ μηδὲν
πονῶν τοῦτον αὐτὸς θερετός
πόνοις. πόλακβάν αὐτὸς,
εἴπει. μή εἰμι, ἀλλὰ τὸ διεσ-
πότικον μέμφομαι, οὐδὲ πονεῖν
με ἐδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους
ἀλορίος ἐδίδει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος οὐλοῖ, οὐτε
ηγεὶ τὸν οἶνον μετέλειπ-
τάμενοι, δὲ μεμπτοί εἰσιν,
οὐτεν αὐτὸς οἱ γονεῖς δέως
ἀγάγωσιν.

Ανὴρ ηγεὶ Γυ-
νί.

Εχων τὴς γυναικας,
Επρὸς τὸς κατ’ οἶκον
ἐποκ-

ἀπαντάς ἀπεχθῶς ἔχσ-
σαι, οὐβολήθη γνῶναι, εἰ
καὶ πρὸς τὰς πατρώς οἰ-
κέτας δύτω μιάκατζ· οὐδὲ
διῆ ηγείμετ' σύλογος προ-
φάτεως πρὸς τὸ αὐτὸν αὐ-
τὸν ἀποστέλλει πατέρα.
μετὰ δὲ ὀλίγας οὐμέρας
ἐπανελθόντος αὐτοῦ, ἐ-
πινθανόντο, πῶς πρὸς τὰς
ἴκανα μιεγένετο. τὸ δὲ φα-
μένον, ὃς οἱ βουλόλοι ηγεί-
οι ποιμένος μετέβλε-
ποντο, πρὸς αὐτὸν ἔφη
ἀλλ', οὐ γυναι, εἰ τότοις
ἀπεχθάνει, οἵ δέρδρος καὶ
τὰς ποίμνας διελαύνο-
σιν, οὐψὲ δὲ εἰσιασι, τι καὶ
προσδοκεῖτε πρὶ τότων,
οἵς πάσαν συνδιέριβες
τὸν οὐμέραν;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος θεοῖ, οὐτι

omnibus inimica erat,
voluit scire, An etiam
erga paternos domestici-
cos ita afficeretur: Qua-
propter cum rationa-
bili praetextu ad suum
ipsam misit patrē. Pau-
cis verò post diebus ea
reversa, rogavit, Quo-
modò erga illos ha-
buisset. Hæc verò quum
dixisset, Bubulci & Pa-
stores me suspecta-
bant: ad eam ait, Sed,
οὐ uxor, si eos odisti,
qui manè greges a-
gunt, serò autem re-
vertuntur, quid sperare
oportet in iis, quibus-
cum tōtō conversari
die?

Affabulatio.

Fabula significat, Quod

sic sāpē ex pāris ma-
gna, & ex manifestis
incerta cognō-
scantur.

Hædus et
Lupus. 94

Hædus derelictus à grege persequente lupo, conversus ad eum, dixit, o Lupe, quoniam credo me tuum cibū futurū, ne injucundè moriar, cane tibia primū ut saltē. Lupo autē canente tibia, atque Hædo saltante, canes cùm audiissent, lupū persecuti sunt. hic conversus hædo inquit: Meritò hæc mihi fūt: Oportebat n. me, cocus cùm sim, tibicinem non agere.

Af-

Ἐτῶ πολάκις ἐκ τῶν με-
κρῶν τὰ μεγάλα, πάντα
προδίλων τὰ ἄδυτα
γνωρίζεται.

Εριφός ηδὲ λύ-
κός.

Eριφός οὐδέποτε φάσασα δὲ ποίμνης, πόλλον πα-
τεῖώντος, ἀποστραφεῖσα Ἰ
πρὸς αὐτόν, ἀπέρ. ὁ λύκος,
ἐπεὶ πεισμένος ὅτι σὸν
βρῶμα γενήσομαι, ἵνα μὴ
ἀνθρῶς ἀποθάνω, αὔλισον
πρῶτον ὅπως ὀρχήσομαι.
Τὸν λύκον αὖλοιςτόν, καὶ
τὸ βρίφος ὀρχημένης, οἱ κύ-
νες ἀκόσαντος, τὸ λύκον
ἐδίωκον, οἱ δὲ ἀποστραφεῖσ
τῷ βρίφῳ Φισί· δικάιος
ταῦτα μοι γίνεται. Εἰδεις γάρ
με μάγειρον ὄντα, αὔλι-
τῶν μὴ μιμεῖσθαι.

Ἐπι-

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος θηλοῖ, ὅτι οἱ τῷ πρὸς ἀπεφύκασιν ἀμελάθυτος, τὰς ἐπέργων ἐπιδρούει πειρώματοι, δυσυχίας πριπήτασιν.

Καρκίνος καὶ Αλώπηξ.

KΑΡΚΙΝΟΣ ἀπὸ τῆς Δαλάσσου αὐτοῦ, ἐπί τινι τῷ ἐνέμετο τόπῳ. ἀλώπηξ δὲ λιμώττας, ὡς ἐθράσατο, προσελθόσα ἀνέλαβεν αὐτόν. οἱ δὲ μέλλων καταβιβώσκεσθαι, ἔφη· ἀλλ' εὔχως δίηγεται πέποντα, οὐδὲ δαλαττίον, χριστᾶς τὴν βολήν θέλειν γενέσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος θηλοῖ, ὅτι καὶ τὸν δρόπιον οἱ τὰς σινέας

Affabulatio.

Fabula significat, Qui ea, quibus naturā apii sūt, negligunt, quae verò aliorū sunt, exercere conantur, in infortunia incidere.

CANCER ET

Vulpes.

95

Cancer è mari quum ascendisset, in loco quodam pascebatur. Vulpes verò esuriens, ut conspexit, accessit, ac eum rapuit. Ille devorandus, ait, Sed ego iusta patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

Affabulatio.

Fabula significat, Homines etiam qui propriis

derelictis exercitiis, ea quæ nihil convenient, aggressiuntur, merito infortunatos esse.

CITHARÆDUS. 96

CItharœdus rufus in domo calce incravatâ, ut solebat, canens, & contrâ resonante ipsi voce, putabat valde canorus esse. itaq; ob id elatus, cogitavit etiâ theatro se committere oportere. Profect⁹ v. ad se ostendēdū, cùm malè admodū caneret, lapidibus ipsū explosū abegerūt.

Affabulatio.

Fabula significat, Sic ex Rhetoribus quosdam, qui in Scholis videntur esse aliqui, quum ad

Respu-

καταλιπόντες ἔπι τηδεύ-
ματος, καὶ τοῖς πενδέν προ-
σύνεσιν ἐπιχειρουῶτος,
ἐκόπτως διυσυχθσιν.

Κιθαρῳδός.

Kiθαρῳδός ἀφυῆς ἐν
κοίκῳ κεκονιαμένῳ,
σωμάτως ὄψιν, καὶ αὐτη-
χόσις εἰτῷ τῷ φωνῆς, ἡγύ-
θη σφόδρα σύφων οὐ εἴ-
ναι. καὶ δὴ ἐπαρθεῖς ἐπὶ τά-
το, ἐγνωσάν τοις καὶ θράψω-
καντὸν ὑπίστεναι. ἀφικέ-
μνῷ δὲ ὑπίστεναται,
καὶ πάντας ὄψιν των,
λίθοις αὐτὸν βρώσαντος
ἀπύλασαν.

Επιμέδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτω καὶ τὸ ρυτόρων ἔνιοι ἐν
ταῖς χολαῖς διονουῶτος
ἄναι τινος, ὅταν ἐπὶ τὰς

πολιτείας ἀφίκηνται, δέ
δενὸς ἄξιοι εἰσιν.

Respublicas se conferunt,
nullius precii esse.

Κλέπται.

Kλέπται εἰς τινας εἰσελθόντος οικίαν, οὐδὲν σύρου, οὐτε μὴ ἀλευθερώνας οὐδὲ τάπτον λαβόντος ἀπήκρισαν. οἱ δὲ μέλλοντες αὐτῷ θύεσθαι, οὐδὲντος εἰς αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, κρύσιμον εἶναι τοῖς αὐτῷ πότοις, νυκτὸς αὐτὸς οὐτὶ τὰ ἔργα ἐγέρων. οἱ δὲ φασαντες ἀλλὰ διὰ τόπο σε μάλιστη θύμην ἔνεινται γενέσθαι, κλέπταιντι μᾶς δὲν εἰσι.

Επιμύθιον.

Ο μῦδος Δηλοῖ, οὐτε ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἔναντισται, ἀ τοῖς χρηστοῖς σύρει σύργειματα.

F U R E S.

97

Fures in domum quādam ingressi, nihil invenerunt nisi Gallum, atq; hoc capto, abierūt. Hic ab eis occidendus rogabat, ut se dimittent, dicens, utilem esse hominib⁹, ut qui noctu eos ad opera excitet. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tantò magis occidimus: illos enim excitando, furari nos non sinis.

Affabulatio.

Fabula significat, Ea maximè pravis esse adversa, que bonis sunt beneficia.

CORNIX E T
Corvus. 98

Cornix Corvo invi-
dens, quis per augu-
ria hominibus vaticina-
retur, ob idque crede-
retur uti futura prædi-
cens, cōspicata viatores
quosdam prætereun-
tes, ivit super arborem
quandam, stansque val-
dè crocitavit. Illis verò
ad vocem conversis, &
admiratis, re cognitâ,
quidam inquit, Abeamus
heus vos, Cornix enim
est quæ crocitavit, &
augurium non habet.

Affabulatio.

Fabula significat, Eo-
dem modo & homines cum
præstantioribus certantes,
præ-

Κορώνη ηγετ κί-
ραξ.

Kορώνη φθονήσασα κό-
ρακι, τῷ ἀδī δι' οἰω-
νον τοῖς αὐθρώποις μάχην.
Τούτῳ δὲ, καὶ διὰ τοῦ μαρ-
τυρουμένων ὡς προλέγοντες
τὸ μέλλον, θεασαμένη τι-
νὰς ὁδοιπόρος παρείνο-
τας, ἵκεν ἐπὶ τι δίενδρον,
καὶ σᾶσα, μεγάλως ἐκρα-
ξειν. Τοις πρὸς τὴν φω-
νιὸν ἐπιτραφέντων, ηγετ
κατεπλαγίνησεν, ψήσυ-
χών τις, ἐφη· οὐπίστωμεν
ὅτοι, πορώνη γάρ δέπι, οὐ
τις οὐκραγεῖ, καὶ οἴωνται
οὐκ εἶχεν.

Επιμέλιον.

Οὐ μῆτραί μηλοῖ, οὐτε
τω καὶ τοὺς αὐθρώπων οἱ τοῖς
ηρείστοσιν οὐκειδώνεινοι,
πρὸς

πρὸς τῷ τοῦ σωματίῳ ἐφη-
πέσθαι, πεὶ γέλωσι φλι-
σκάντα.

Κορένη ηγεῖ Κύ-
ων.

Kορένη ἀθλῶσε Δύσαν,
καύκαζης διασινέκα
λῃ. οἱ τοῦ πρὸς αὐτῶν ἐφη-
τὶ μάτιον τὰς θυσίας ἀ-
ναλίσκεις; οὐ γέλεις δέ τοι
σε μισεῖ, ὃς κακῆῶν σω-
βόφων σοὶ οἰωνῶν τὸν
πίστην πριελέμη. καὶ οὐ κο-
ρένη πρὸς αὐτήν, διὰ τοῦτο
κακῶν αὐτῇ δύω, οὐας δι-
απλαγῆ μοι.

Επιμέλιον.

Ο μῆνις οὐδὲν λοῖ, οὐτι
ποδοὶ διὰ κέρδους τὰς
ἰχθύος σύργεται οὐκ
ἰνώσιμον.

Εξ-

præterquam quod non ad
equa pervenire, risum
quaque debere.

CORNIX ET

Canis.

99

Cornix, Minervæ sa-
crificans, canē invi-
tavit ad epulas. ille verò
ad eam dixit, Quid fru-
strè sacrificia absurdi?
Dea enim adeò te odit,
ut ex peculiarib⁹ quoq;
tibi auguriis fidem sus-
tulerit. Cui Cornix, Ob-
id magis ei sacrifico, ut
reconcilietur mihi.

Affabulatio.

Fabula significat, Pre-
rosque ob lucrum non ve-
reri inimicos beneficium
prosequi.

Corn-

CORVUS ET
Serpens. 100

Corvus cibi indigens ut serpentem in aprico quodā loco dormientē vidit, hūc devolando rapuit. Hic cū ad se venisset, atque mordisset ipsū, Corvus moriturus dixit, Me miserū, q̄ tale reperi lucrū, ex quo etiam pereo.

Affabulatio.

Fabula in virum, qui, ob thesaurorum inventiōnem, de salute periclitatus sit.

MONEDULA ET
Columbæ. 101

MOnedula in Columbario quodam Colubis visis benè nutritis, deal-

Κόραξ ηγεὶ ο-
φις.

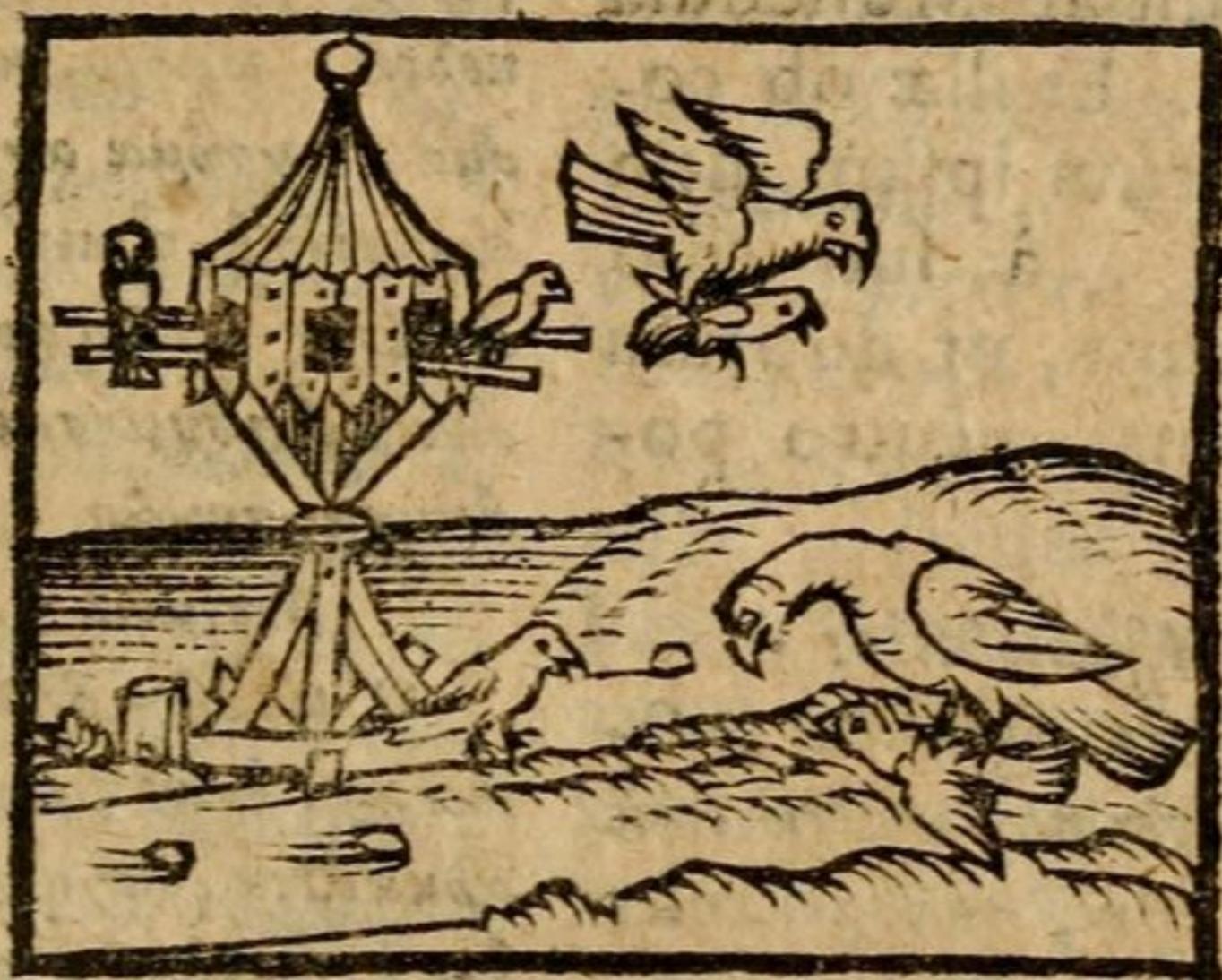
Kοραξ ἡρῷος ἀπορῶν, ὡς κατέσθη ἐμ τινα σύντιμο τόπῳ ὅφιν ποιεώμνον, τότου καταπῆλε ἕρπασε. Τὸ δὲ ἐπιστραφέντος. ηγεὶ λακόντων αὐτὸν, ἀποθνήσκειν μέλλων ἔργον. δεῖλας δὲ τοιωγε, ὡς τοιότον σύρον ἔρματον ἔβη δὲ ηγεὶ ἀπόλυμα.

Επεμύθιον.

Ο μῦθος τρόπος ἄνδρα, διὰ θησαυρῶν σύρεσιν, τοῖς σωτηρίαις πινδωτούσαντα.

Κολοιὸς ηγεὶ περι-
σβαί.

Kολοιὸς ἐμ τινι περιστρεψόντι πριστὰς ιδὼν καλῶς βεφούεις, λεπ-

λούναίς ἐκυτὸν ἤλθεν,
 ὡς καὶ αὐτὸς τὸ αὐτὸν διά-
 της μεταπλήσιμον αἱ τὸ
 μέχει μηδὲν ἴστρον, οἰό-
 μεναι περιστραῦτε τὸν
 ἄναι, προσίεντο. ἐπεὶ δέ
 ποτε ἐνταῦθον ἴφθεγ-
 γότο, τὴν παῖτα τὸν αὐ-
 τὸν γνῶσαι φύσιν, θύλα-
 σαι παίσται καὶ οἱ ἀπο-
 τυχόν τοις ἵνταῦθα προ-
 φῆσ

dealbavit sese, ivitque
 ut & ipsa eodem cibo
 impertiretur. Hæ verò,
 donec tacebat, ratæ
 eam esse Columbam,
 admiserunt. Sed quum
 aliquando oblita vo-
 cem emisisset, tunc e-
 jus cognitâ naturâ, ex-
 pulerunt percutiendo:
 eaque priyata cō ci-
 bo

bo rediit ad Monedulā tursum. Et illæ ob co- lorem cùm ipsam non nōssent , à suo cibo abegerunt, ut duorum appetens , neutro po- taretur.

Affabulatio.

Fabula significat , O- portere & nos nostris con- tentos esse , considerantes habendi cupiditatem , præ- terquam quod nihil iuvat , auferre sæpè & que ad- fuisse bona.

MONEDULA. 102

MOnedulam quum quis cepisset & pe- dem alligasset filo , suo tradidit filio. Hæc non ferendo vietū inter ho- mines , ubi parumper il-

φῆς , ἐπανῆνε πρὸς τὸς κολοιὸς πάλιν. κάκανος διὰ τὸ χρῶμα αὐτὸν ἐπιγνόντος , τοὺς μετ' αὐτῷ διαίτης ἀπέρξαν , ὡς τὸ οὐδοῖν ἐπιθυμήσαντα μηδετέρας τυχᾶν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Δηλοῖ , ὅτι δὲ οὐδὲ οὐδὲ τοῖς ἐκτὸν αἴκαθαι , λογιζομένος , ὅτι ἡ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὥφελεν , ἀφε- ρᾶτο οὐδὲ τὰ προσύκοντα πολλάκις.

Κολοίος.

Kολοίον τις συλλαβὼν καὶ οὔσας αὐτῷ τὸ πό- δαλίνω , τῷ ἐκτῷ παρέ- δωκε πανδί. οὗτος μὴ γένος τὸν μετ' αὐθίρωπων διατάν , ὡς πρὸς οὐλίγον

ἀδείας ἐτυχε, φυγὴν ἤ-
κεν εἰς τὴν ἑαυτῆς οἰ-
λιαν. πριελυθέντος δὲ τὸν
θεομόρτοις κλάδοις, ἀπο-
πλεύσε μὴν θωράκην,
ἐπειδὴ ἀποθυήσκειν ἔ-
μελε, πρὸς ἑαυτὸν ἐφη-
δεῖλαι τὸ γεγονός, ὃς τὴν
παρ' αὐτῷ ρώποις μὴ υπό-
μενας οἰστείαν, ἐλαθορί-
ματῶν τὸν σωῆς σβύσας.

Επιμέλιον.

Οὐκὶ θέου μηλοῖ, ὅτι
τίνες ἔσθ' ἔτε μερίων
κανθάνων ἑαυτὸς βολό-
μηνοι ρύσασθαι, εἰς μείζονας
περιπίπτοιν.

Ἐρμῆς.

Zεὺς ἐφιλῶν προσέτα-
ξε πᾶσι τοῖς τεχνί-
ταις φύσεσσι φάρμακον
ἔγχειν. ὃ δὲ τοτε φίλας, καὶ

libertatem naēta est, fu-
git, in suumque nidum
se contulit. Circum-
voluto verò ramis vin-
culo, evolare haud va-
lens, quum moritura
esset, secum loque-
batur, Me miseram, quæ
apud homines non fe-
rent servitutem, incautè
me vitâ privavi.

Affabulatio.

Fabula significat, Non-
nunquam quosdam, dum
se à mediocribus siudent
periculis liberare, in ma-
jora incidere.

MERCURIUS. 103

Jupiter Mercurio ius-
sīt, ut artificib. omnib.
mēdaciī medicamentū
miseret. Hic eo trito, &

ad mensuram factō, æquabiliter singulis miscuit. Quum verò solo relicto sutorē, multum superesset medicamēti, totum acceptum mortarium ei miscuit. Atque hinc contigit, artifices omnes mentiri, maximè verò omnium Sutores.

Affabulatio.

Fabula in mendaces artifices.

IUPITER. 104
Jupiter formatis hominibus, omnes illis affectus indidit, solum indere pudorem oblitus est. Quapropter non habens undénam ipsum introduceret, per turbam ingredi eum ius.

μέρον ποιήσας, οὐδὲν ἡγάπεται εὐχερεῖται τὸ μόνον τῷ συντέως πόλει φένται, πολὺ κατελέπεται φάρμακον, δλῶν λαβὼν τὴν θείαν εὐχερεῖται. οὐδὲν τέχνης ἀπανῆλας ψυδεῖται, μάλιστα τὸ πολὺ τὸ συντέως.

Επιμύθιον.

O μῦθος πολύτεχνης τέχνης.

Zsus.

ZEUS πλάσας τὰς αἰρέποντας, τὰς μὲν ἀντασθίσας αὐτοῖς ἐνθάνει, πρόνυον δὲ εὐθεῖαν τὴν αἰχμών επελάθετο. οἷος ηγεὶ μὲν ἔχων πόθεν ἀντὶ τὴν εἰσαγάγει, διεὰ δὲ ὁχλες αὐτὸν εἰσελθεῖν ἐπέ-

ἐπέλασεν. οὐ δὲ τὸ μῆτρα πρῶτον ἀντέλεγεν ἀναξιοπάθοσα. ἐπεὶ δὲ σφέδρα αὐτῇ εὑνέκειθε, ἐφη· ἀλλ' εἰ γωγεῖται ταύταις εἰσέρχεται ταῦταις ὁμολογίαις, ὡς αὖτις μὴ εἰσέλθῃ ἀμφοτέλεια, αὐτὴν δὲ τὴν πρότερην σοματικήν ταχαυτίνην. ἀπὸ δὲ τούτης σωμάτιον ταύταις πόρους ἀναγκάζεται εἶναι.

Επιμύθιον.

Οἱ μῆτροι δὲ πλοῖ, οἵτι τὰς γυναῖκας κατέχουμένες, αναγκάζουσσι εἰναι συμβαίνει.

ΖΟΥΣ.

Ζεὺς γάνυς τελῶν, παύται τὰς γῆνας εἰσία. μόνος δὲ τοιχελώνης ὑπερηπότερος, διαπορῶν τὸν αἰτίου τὸν βύσμόν τε,

jussit. Hic verò primùm contradicebat, quod indigna ferret. Vehementius verò eo instāte, ait: Sed ego sanè his ingredior pactis, si amor non ingrediatur: si ingrediatur, ipse exibo quam primum. Ex hoc profectò evenit, omnia scorta inverecunda esse.

Affabulatio.

Fabula significat, Captos amore, inverecundos esse.

IUPITER. 105

IUpiter nuptias celebrās, oīa aīalia cōvivio excipiebat. Solā v. testudine tardè profectā, admiratus causā tarditatis,

rogavit ea, Quam obrem ipsa ad convivium non accesserit. Quum hæc dixisset, Domus chara, domus optima: iratus ipsi, damnavit ut domum bajulans circumferret.

Affabulatio.

Fabula significat, Plerosque homines eligere parcè potius apud se vivere, quam apud alios facili.

LUPUS ET OVIS. 108

Lupus à canibus mortuus & malè affectus, abjectus jacebat. Cibi verò indigens, visâ Ove, rogabat ut potum ex præterfluente flu-

mide

ἐπιαυτεύοισι αὐτόν, τίνει χάριν αὐτὸν ἐπειδή τὸ δεῖπνον δὲ παρεγένετο. Καὶ γάρ πάσης, οἵκου φίλοι, οἵκου αἱρεῖσθαι· ἀγανακτίσας οὐτοῦ αὐτόν, κατεδίκασε τὸ οἴκον βασάζοσαν πειθέρειν.

Επιμύθιον.

Ο μῆνος διηλοῖ, οἵτιοι πελλοὶ τῷ εὐθρώπῳ αἰρεῖσθαι μάκρου λιτῶς παρ' ξεντοῖς φίλοι, οὐ παρ' αὐτοῖς πολυτελῶς.

ΛΥΚΟΣ ΗΓΕΙ ΠΡΟ- ΒΟΙΟΝ.

Λυκος υπὸ ιωνίων διηχθεῖς, καὶ κακῶς πάχων, ἐβίβλητο· Φορῆς δὲ ἀπορῶν, θεασάριθμον προβοήτον, ἐθέτο ποτὸν ἐκ τοῦ παρόρεοντος αὐτῷ πε-

πε-

ποταμῷ πομίσαι. ἐν γῇ σὺ
μοί, φησί, θάσεις ποτὸν,
ἐγὼ δρόφλιν ἐμαυτῷ σύ-
ράσω. τὸ δὲ υποτυχώμ,
ἔφη ἀλλ' ἐκεὶνος ἐγὼ ποτὸν
ἐπιδῶ σοι, σὺ ηγεῖ δρόφλι-
μος χρήσῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῆδος πρέστην δρα-
πακῆργον, δι' υπονομί-
σεως ἐνδρεύσοις.

mine sibi afferret. Si e-
nim tu mihi, inquit, de-
deris potum, ego cibum
mihi ipsi inveniam. Il-
la, re cognitâ, ait: Sed si
ego potum do tibi, tu &
cibo me uteris.

Affabulatio.

Fabula in virum mi-
leficum per simulationem
insidiantem.

LEPORES. 107

Lepores olim belligerantes cum Aquilis, invocarunt in auxilium Vulpes. hæc autem dixerunt: vobis auxiliaremur, nisi sciremus, qui vos estis, & cum quibus bellamini.

Affabulatio.

Fabula significat, Eos, qui cum præstantioribus certant, suam salutem contemnere.

FORMICA. 108

Quæ nunc Formica, quæ hominæ olim fuit. Hic agriculturæ assiduè incumbens, non erat propriis laboribus cōtētus, sed & vicinorum fructus, surrepiebat. Iupiter a. in di-

λαγωί.

Λαγωί τοτε πολεμοῦσι τῷ αἰτοῖς, παρεκάλησεν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας. αἱ δὲ ἐφασανθέουσαι μηδὲν ἔχοντες, εἰ μὴ καὶ μηδὲν τίνοσι ἐγένετο πολεμᾶσθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦρος διλοῖ, οὐτε τοῖς κρέτοσι φιλονειησοῦσι, οὐδὲντῶν συνηρίας ηλαφρούσι.

Μύρμηξ.

Μύρμηξ ὁ νιῦ, τὸ πατέοντον ἄνθρωπος λύ. Ηγεὶς τῇ γεωργίᾳ διλυετῶς προσέχων, ἢ τοῖς ιδίοις ἡρκαῖτο πόνοις, ἀλλὰ ηγεῖται τῷ γειτόνῳ παρπάτει φύρατο. οὐδὲ βῆσις ἀγεναμή-

ναετήσας ἐπὶ τῇ τάτῃ
πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν
αὐτὸν εἰς τόπο τὸ γῆρον, ὃ
κύριον καλεῖται. ὁ δὲ τὸν
μορφὴν ἀπέδειχε, τὸν δε-
άθεσιν δὲ μετέβαλε. μέχει
γένεται νῦν τὰς αρότρας πε-
ειών, τὰς τὴν οἰκίων πό-
νους συλλέγει, καὶ ἔχει τὸν α-
ποδησαριζόντα.

Επιμύθιον.

Ο μῆθος διηλοῖ, ὅτι οἱ
φύσει πονηροὶ, πάμ τὰ μά-
λιγα τὸν διάθετα βλη-
θῶσι, τὸν δόπον δὲ με-
ταβάλλουσι.

Νυκτίσις καὶ Γα-
λῆ.

NΥΚΤΙΣΙΣ ἐπὶ γῆς πε-
σθεῖσα, ωπὸ γαλῆς
οιωνύφθη. καὶ μέλλει
απόφενθαι, πρὶ σωτη-

dignatus hujus habendi
cupiditatem, trāsmuta-
vit in hoc animal, quæ
Formica appellatur. ve-
rūm cùm mutasset for-
mam, non & affectum
mutavit. nam hucusque
arva circumēundo, alio-
rum labores colligit, &
sibi recondit.

Affabulatio.

Fabula significat, Na-
turā pravos, et si maxi-
mè speciem transmutave-
rint, mores non mu-
tare.

VESPERTILIO ET
Mustela. 109

VEspertilio in terram
cùm cecidisset, à Mu-
stela capta est. Et cùm
occidenda foret, pro fa-

lute rogabat. Hâc v. di-
cente, Non posse ipsam
dimittere, q̄ naturâ vo-
lucibus omnib. inimica
foret, ait: Non avem, sed
murem esse: & sic di-
missa est. Postremò aut
cùm iterū cecidisset, &
ab alia capta Mustela,
ne voraretur orabat.
Hâc aut dicete, Cunctis
inimicam esse muribus,
Se non Murem, sed Ve-
spertilionē esse dicebat.
Atque ita evenit, bis mu-
tato nomine salutem
consequutam fuisse.

Affabulatio.

Fabula significat, Ne-
que nos in iisdem sem-
per esse oportere, con-
siderantes qui ad
tempus mutantur,
ple-

gias ēdāto. T̄ j̄ φακεύης,
μὴ διώασθαι αὐτὸν ἀπο-
λῶσαι φύσῃ γέ τὰς τοῖς
πῆλωσις πολεμάν, αὐτὴ
ἔλεγεν. δι θρισ, ἀλλὰ
μῆτραίναι, καὶ στως ἀφένθι.
ὑπέβοι τὸ πάλιν πειθόσα,
καὶ ὑφ' ἐτέρας συλληφθά-
σα γαλῆς, μὴ βρωθῆναι
ἰδάτο. T̄ j̄ ἀπόσις, ἀπα-
σιη ἐχθράνει μυσίν, αὐ-
τὴ μὴ μῆτρα, ἀλλὰ νυκτερίς
ἔλεγεν εἶναι, ηγεὶ πάλιν
ἀπελύθη. ηγεὶ στωσών-
βη οἷς αὐτὸν ἀλλαξα-
μένου τὸ ὄνομα, σωτη-
ρίας τυχῆν.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῆδος οὐλοῖ, οἵτι-
δε ηγεὶ οὐκας μὴ τοῖς αὐ-
τοῖς ἀεὶ ἐπιμένειν, λογε-
ζομένες, ὡς οἱ τοῖς ηγειροῖς
συμμεταχημεστρόμενοι,
πολ-

πολλάκις τὸς κινδύνους
ἐκφεύγειν.

Οδοιπόροι.

Oδοιπόροι κατά τινας
σίγητλὸν ὁδούσιοντες,
ἔλθοντες πάντα τινα σπουδικά.
καὶ καθένες θεασάμενοι
φρύγανα παρέβαθεν ἐπι-
πλέονται, ναῦν εἴναι με-
γάλου ὡνέσισαν. διὸ δὴ
προσέμενοι, ὡς μελά-
σσος αὐτῆς προσορμί-
ζεσθαι. ἐπεὶ δὲ γένος ἀ-
νέμος φερόμενος τὰ φρύ-
γανα ἐγγυτέρω ἐγένετο,
ἀκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον
ἰδόντες βλέπειν. οὕτως
θέντα αὐτὰ φρύγανα
ὄντα ιδόντες, πρὸς ἀλ-
λήλους ἐφασαν, ὡς αὖτε
μάτλων οὐκέτι τὸ μηδέν ὅμη
προσεδέχομενα!

plerunque pericula effu-
gere.

VIATORES. 110

Viatores juxta littus
quoddā iter facien-
tes, venerunt in speculā
quandam, & illīc con-
spicati farmenta procul
natantia, navim esse
magnam existimarunt:
Quamobrem expectâ-
runt tanquā appulsura
ea esset. Cùm verò à vē-
to lata farmēta propriūs
forent, non navim am-
plius, sed scapham vide-
re videbantur. Adiectis
autem illis, quum far-
menta esse vidissent, in-
ter se dixerūt: Ut nos igi-
tur frustrà quod nihil
est expectabamus!

Affabulatio.

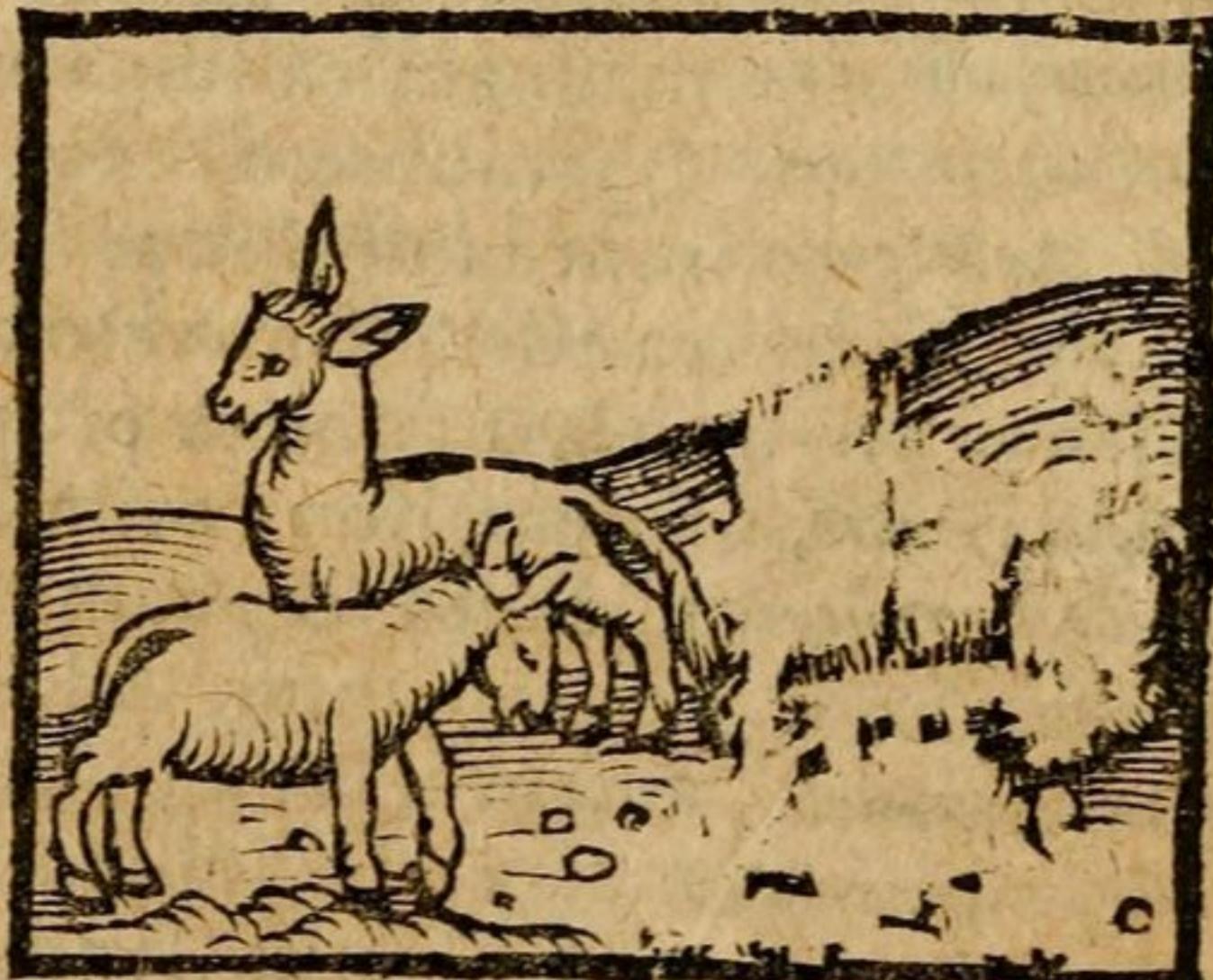
Fabula significat, Non-nullos homines, qui ex improviso terribiles esse vindentur, quum periculum feceris, nullius esse precii inveniri.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος οὐλοῖ, ὅτι τὸ αὐθεόπων ἔντος δῆλον προκῆρυξ λοχουῶσας φοβοὶ εἰναι, ὅταν εἰς τηροῦσαν ἐλάφωσιν, δέσμους σύρισκοντες ἀξιοῖ.

ASINUS SYL-
vestris.

III

Ovō ἄγε-
os.

A Sinus sylvestris Asinus uno yiso domestico in loco

ΟΝΓΡΑΓΕΙΟΝ ὅνος
οἰδῶν σύμβολον ἐν
τίνε

τίνι σύγλιώ τόπῳ, προσ-
ιλθὼν αὐτὸν ἐμακάριζεν,
καὶ τε τῇ σύξεις τὸ σῶμα-
τῷ, καὶ τῇ τὸ βροφῆς ἀπο-
λαύσῃ. οὗτον δὲ οἴδων
αὐτὸν ἀχθοφορουσαῖτα, ηγε-
τὸν λάέτην ὅπιαθεμένο-
μενον, καὶ ροπάλοις αὐτὸν
παίσοντα, ἐφη· ἀλλ' ἔγωγε
δικέτι σε σύδαιμονίῳ ὄρῳ
γαφή, ὡς δικαῖον παῖδα
μεγάλων τῶν σύδαιμο-
νίαν ἔχεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῷ δηλοῖ, ὅτι
δικαῖοι γιλωτὰ τὰ μετὰ
πινδαῖων ηγεί ταλαιπω-
βῶν πέρδη.

Ονοι.

ΟΝΟΙ ποτὲ τὴν τῷ συ-
νεχῶς ἀχθοφορῆν
καὶ ταλαιπωρῆν, πρέσβεις
ἔπειτα

loco quodā aprico, pro-
fectus ad ipsum, beatum
dicebat, & corporis ha-
bitudine, & cibi perce-
ptione. Deinde v. cùm
vidisset eum ferētē one-
ra, & agasonem retrò se-
quentē, & baculis ipsum
percutientē, ait: ast ego
non amplius beatum te
existimo: video enim
non sine magnis malis
habere te fœlicitatem,

Affabulatio.

*Fabula significat, Non
esse amulanda lucra, in
quibus insunt pericula, &
miseriae.*

ASINI. 112

A Sini olim ppteret à φ
affiduè onera ferrē,
& fatigarentur, legatos
mi-

miserunt ad Iovem, solutionem laborum petentes. Hic autem ostendere ipsis volens, id non posse fieri, ait, Tunc eos liberatum iri laboribus, quum mingendo fluvium fecerint. At illi eum verum dicere existimantes, ex illo & nunc usque, ubi alio-

ἐπεμψαν ἀργὸς τὸ δία, λόσιν τὸ πόνων αὐτόμηνοι. οὐδὲ αὐτοῖς ἐπιδέξει βλόμην, οὐτὶ τῷτο ἀδύνατόν σέμιν, εἴφη τότε αὐτὸς ἀπαλλαγήσειται τὴν κακοπαθείας, οὐτανδρῆντες ποιήσωσι πόλαρον. μάκαροι αὐτὸς ἀληθέσειν υπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνοις ηγεί μίχει τὸ νῦν ἔνθα ἔρον

Σφορέτερων ίδωσιν οὐώμ,
καταύθα της αὐτοὶ πε-
εισάμηνοι σφόδρα.

Επικύρωμ.

Ο μῆθας μηλοῖ, ὅτι
κατάσθι τὸ πεπρωμένον
ἀδράπολτόν τούτον.

Ωντος καὶ Αλώ-
πηξ.

ΟΝΤΟΣ οὐδυσάμηνος
λεοντίων, περιήρι,
τάκτα τῷ γάρῳ οὐκοβοῦν.
καὶ διὰ δεκασαμένου αλώ-
πεια, οὐ πειράτος ταύτων
διδάσκεισθαι. οὐ δέ (ετύ-
χανε) αὐτῷ φεγγειχμέ-
νος προακηκοῦα) πρὸς
αὐτὸν εἴφη· αλλ' οὐτι, οὐδὲ
καὶ γάρ αὖ σε οὐ φοβούθλω, εἰ
καὶ οὐκωκείς οὐκοσα.

Επικύρωμ.

Ο μῆθας μηλοῖ, ὅτι
ζύμως

aliorum urinam viderint
Asinorū, illīc & ipsi cir-
cunstando mingunt.

Affabulatio.

Fabula significat, V-
nicuique, quod fatale est,
incorabile esse.

A S I N U S   E T
Vulpes.

113

Α Sinus indutus pelle
Leonis, vagabatur
reliqua bruta perterrēs.
Cæterūm visâ Vulpē,
tentavit & hanc perter-
refacere. Hæc autem
(casu enim ipsius vo-
cē audiverat) ad ipsum
ait: Sed benè nōstī, quòd
& ego te timuissim, nisi
rudentem audivissem.

Affabulatio.

Fabula significat, Quòd
non-

nonnulli indocti, qui exterris aliqui esse videntur, ex sua loquacitate redarguantur.

ASINUS ET
Ranæ. II4

ASinus, ligna ferens, pertransibat paludem quandam. Lapsus autem, ut decidit, nec surgere posset, lamentabatur ac suspirabat. Ranæ autem, quæ erant in palude, auditis ejus suspiriis, Heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hinc tempore, quanto nos fuisses, cum, quia ad breve tempus cecidisti, sic lamenteris?

Affabulatio.

Hoc sermone uti quispiam poterit in virum

R-

ένιοι τὸ ἀπαρθύτων, τοῖς ξενομοντέσ τινες εἰναι, υπὸ δὲ idias γλωσσαλγίας ἐπέγχονται.

Oὐ οὐκέτι Βάραχοι.

ONΟΓΕΝΟΥΣ βασίζων, διέβαντε τινα λιμνῶν. οὐκιδύσας δέ, ὡς κατέπεσεν, βάραχοι μὲν διωάμψης, ὡδύρετό τε καὶ ἔτενεν. οἱ δέ εἰς τὴν λίμνην βάραχοι τῶν σεναγμῶν τάττονται σαντεῖς, ὡδύτης, ἐφασαν, ηγετήσαντες, εἰς τοστοὺς ἐνταῦθα χρόνον διέβιεν, οὐσον ἥματα, οὔτε πρὸς ολίγον πεσῶν, οὐτως ὡδύρη;

Επικεύδιον.

Τότω τῷ λόγῳ χρύσατε τὸν τις πρὸς αὐτὸν φέντε

ράθυμον, ἐπ' ἐλαχίσοις
τόνοις συσφοροῦται, καὶ
τὸς τὸς πλείους ράθιντος
φιτάρονται.

OVΓ̄ ηγὲ κό-
ραξ.

ONΓ̄ ὑπάρχειν τὸ
νῦντον, εἰς τινες λε-
μῶνι ἐνέμετο. κόρακος δὲ
ὑδηναδισκῆται αὐτῷ, καὶ
τὸ ἔλκηται ξαύνονται, οἱ δὲ
οὐραῖτοι ὅγνατοι καὶ ὑλαῖτοι. τοῦτο δὲ
ἐνηλάττο πόρρωθεν ισα-
μένοις, καὶ γελῶντος, λύκος
παριὼν, αὐτὸν εἶδε, ηγεὶ
ἔφη· ἀθλιοι σμένοις, οἱ καὶ μη
μόνοις ὀφελεῖν αὐτῷ
διωκόμεθα, τότε δὲ οὐκέτι ηγεὶ^{τον}
προσεγγελλόμενοι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος Δηλοῖ, οτιοί
κακοργατὰ αὐθρώπων καὶ
με-

segnem, qui ob minimos
quosque labores tristatur,
quum ipse majoribus faci-
lē resistat.

ASINUS ET
CORVUS.

115

ASinus vulnerato dor-
so in prato quodam
pascebatur. Corvo autem
insidetē ei, & ulcus per-
cutiente, Asinus rude-
bat ac saltabat. Sed a-
gafone procul stante ac
ridente, Lupus præter-
iens ipsum vidit, & di-
xit, Miseri nos, quos si
tantum viderint, perse-
quuntur, huic autem &
arribent.

Affabulatio.

Fabula significat, Ma-
leficos homines, si
tan-

tantum appareant, di-
gnosci.

ASINUS ET
Vulpes. II6

ASinus & Vulpes, ini-
tâ inter se societate,
exiverunt ad venatio-
nem. Leo verò quum
occurrisset ipsis, Vul-
pes, imminens periculū
vidēs, profecta ad Leo-
nem, tradituram ei Asin-
um pollicita est, si sibi
impunitatē promiserit.
Qui quum dimissuram
eam dixisset, illa addu-
cto Asino in casses quo-
dam ut incideret, fecit.
Sed Leo videns illum
fugere minimè posse,
primum Vulpem com-
prehendit, deinde sic
ad

μόνον φανέντος σῆμα
εἰσιν.

ΟΥΘὲ οὐδὲ Α-
λώπηξ.

OΝΘὲ καὶ ἀλώπηξ ιοι-
νωνιαν συνθέμενος
πρὸς ἀλλήλας, διῆλθον εἰς
ἄγραν. Λέοντος δὲ αὐτοῖς
περιτυχόντος, οὐδὲν πηγές
τὸν ἐπιρτιμένον ὄρῶσα
κίνδυνον, προσελθότα
τῷ λέοντι, παραδίσειν
αὐτῷ τὸ δύνον ψήχειο, ἐκαὶ
αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον ἐπαγ-
γένεται. τῷ δὲ ἀπολύτερῳ
αὐτῶν φύσαντο, ἐκείνη
παραγαγόσα τὸ δύνον, εἰς
τωτάγλως ἐμπεσάντα
ρεσινάσει. καὶ οὐδὲν ὄρῶν
ἐκάνον φεύγειν μὴ διωά-
μενον, πρώτων τῶν ἀλώ-
πηκα συνέχειν, ἐνθ' ἔτες

Ἐπὶ τὸν ὄνον ἡ βάπτισμα.

Επιμύθιον.

Ο μῆθαι δηλοῖ, ὅτι τοῖς
κοινωνοῖς ἐπιβρασύοντος,
λαυδαίοσι πολλάκις ηγεῖ
αὐτὸς προσαπολοῦτος.

Ορνις ηγεῖ Χελ-
δών.

Ο πνις ὁ φεως ὥξε σύρ-
σα, ἐπιμελῶς ἐνθρ-
μαένασα ἔβενόλαψε. χε-
λιδῶν ἦ θεατακείνων
τὴν, ἐφη· ὡς ματαία, τί-
ταῦτα φέρει, ἀπέρι αὐ-
ξαθέντα ἀπὸ σὸς πρώτης ἤ
ἀδικητοῦ αὔξετο;

Επιμύθιον.

Ο μῆθαι δηλοῖ, ὅτι
ἀτιθαυστός ἔγινε
πονηρία, καὶ τὰ μέγιστα
σύργεταις.

ad Asinum versus est.

Affabulatio.

Fabula significat, Eos
qui sociis insidiantur, sa-
pè & seipso insciis per-
dere.

GALLINA ET

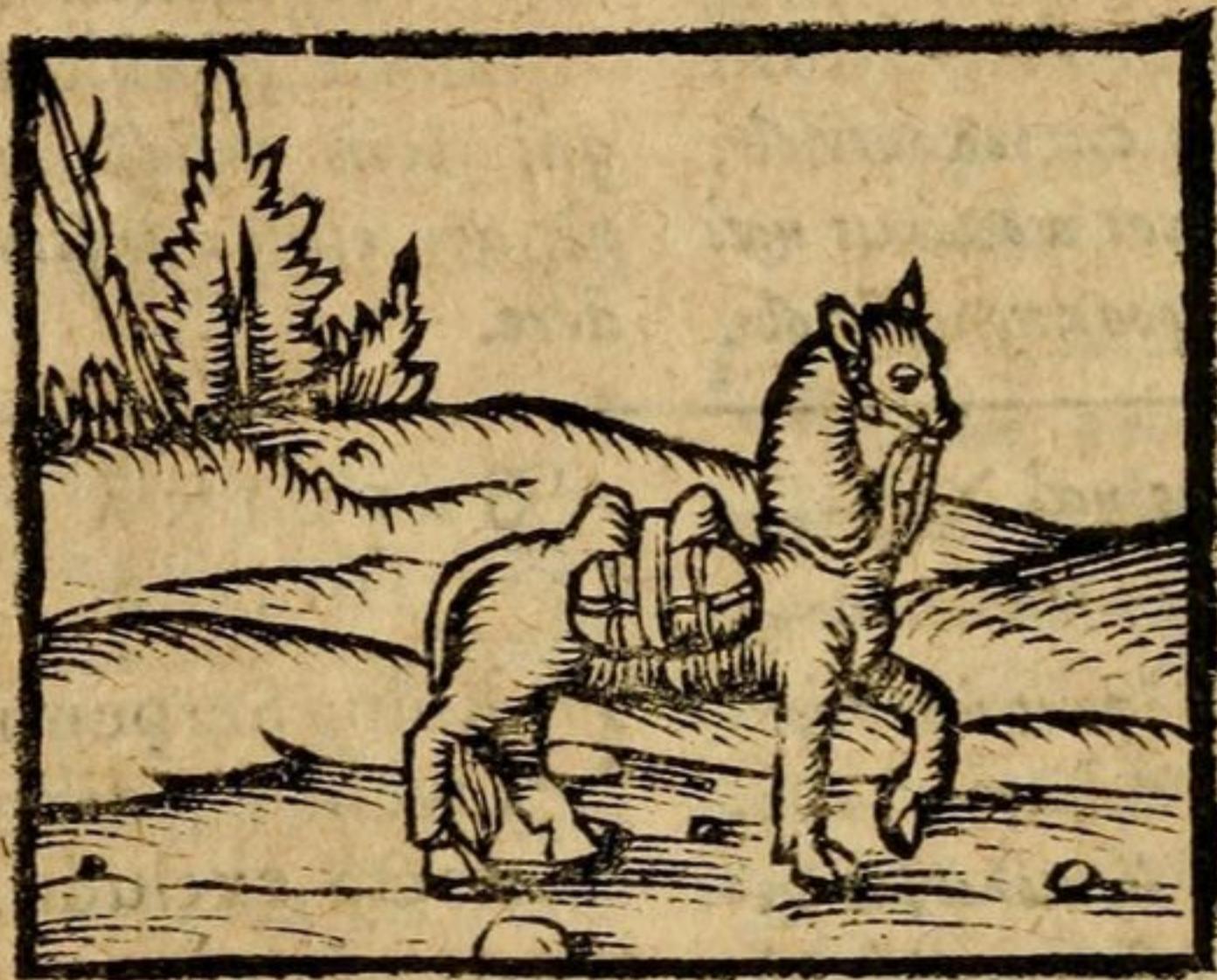
Hirundo.

117

Gallina Serpentis ovis
inventis, diligentè
calefacta excludit. Hi-
rundo autem cum eam vi-
disset, ait, ô demēs, quid
hæc nutris, quæ quum
excreverint, à te prima
injuriam auspicabūtur?

Affabulatio.

Fabula significat, Im-
placabilem esse pravita-
tem, licet affiliatur ma-
ximis beneficiis.

Cum primūm visa est
Camelus, hoīes pter-
riti, & magnitudinē ad-
mirati fugiebant, ubi v.
pcedēte tēpore cognō-
verūt ipsi māsuetudinē
cōfisi sunt eō usq;, ut ad
eam accederēt. At intel-
lecto paulò pōst, beluæ
non

Τε ωρῶν κάμηλος
ἀφθι, οἱ ἀνθρώποι
φοβηθεῖται, καὶ τὸ μέγεθός
καταπλαγεῖσθαι οὐ φοβεύεται.
ὡς δὲ Χρένα προϊόνται
σωμάτου αὐτὸν τὸ ωρᾶον,
θάρρηστον μέχει τὸ προσ-
ελθεῖν. αἰδόμενοι δὲ πο-
τὰ πικρὸν, τὸ γῆσον οὐ

χολινὸν ἐπὶ ἔχει, εἰς τοσῦ-
τον πατέρα φρουρόσεως οὐλ-
δον, ὃς τε καὶ χαλινὸς κύρη
περιθέντος, πάσιν ἐ-
λαύνειν μεδώκασιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ
φοβῆτα τὰ πραγμάτων,
ἢ συνέδεια σύναταφρό-
νητα ποιεῖ.

non inesse bilem, eò
contemptus iere, ut &
fræna ei imponerent, &
pueris agendam tra-
derent.

Affabulatio.

Fabula significat, Quod
terribiles res consue-
tudine contemptibiles
fiant.

ΟΦΙΣ.

S E R P E N S. II9

Serpens à multis hominibus pessundatus, Iovē postulavit. Iupiter aut ad eum dixit: Sed si qui prior cōculcavit, pugasses, nequaquam id facere secundus aggressus fuisset.

Affabulatio.

Fabula significat, Eos qui prius invadentibus resistunt, aliis formidolosos fieri.

C O L U M B A. 120

Columba siti correpta, ut vidit quodam in loco poculum aquae depictum, verum rata, atque multo elata impetu, impudens in tabulam offendit, ut & pen-

Φίσ υπὸ πολῶν αὐθόπων παῖδες μηδενος, τῷ διὶ ἐντύχαντι. οἱ δὲ γῆς πρὸς αὐτὸν ἀπέκαντας εἰπληγασ, δικαὶοι διετρέψαντες τῷ ποιῆσαι.

Ἐπιμέλεια.

Ο μῆδος μηλοῖ, διτοῖ τοῖς πρότρομοις θάνατοις αὐθισάμενοι, τοῖς δικοῖς φεβεροὶ γίνονται.

Περιστρά.

Περιστρὰ δίκη συνχομένη, ὡς ἡ θεάσατο ἐν τοις τόπῳ πρατηραῖς δαῖτος γεγραμμένον, ἐνόμισεν ἀποθνήσκειν εἶναι. Διὸ καὶ πολλῷ τῷ ρόισθαι ἐνεκθᾶσα, ἐλαθενταῖσθαι τῷ πίνακι γεγραπτόσα, ὡς καὶ τῷ

πέ-

πειρῶν αὐτῆς περικλα-
δίντων πατέρος ἐπί-
γλυν, καὶ τὸν Θεόν την πα-
γαῖνον πάντας ἀλώντα.

Επιμύθιον.

Ο μῆδος Δηλοῖ, ὅτι
ἔνοι τῷν αὐτῷ πάντῳ διὰ
τροφῆς προστυμίας, ἀ-
πειστήσας πράγματι
ἴγκαιροντος, ἐμβάλλοντος
ἴαντος εἰς οὐλεῖρον.

Πειρῆσσα ηγεί Κο-
ρώνη.

Πειρῆσσα ἐν τίνι πε-
ιρῆσσαν φερομένη,
ἀδι τῷν πολύτενικει φρουάτ-
τησο. πορώνη δὲ αὐτὴν ἀκό-
σασα, ἐφη ἀλλ' ὡς ἄντη, πέ-
παυσο ἀδι τότε σεμνυ-
νομένη. ὅσῳ γέλει πλείονα

pennis ipsius perfractis,
in terram decideret, at-
que à quodam occur-
rentium caperetur.

Affabulatio.

Fabula significat, Non-
nullos homines ob vehe-
mentes alacritates, in-
consultò res aggredien-
tes, injicere sese in per-
niciem.

C O L U M B A   E T
Cornix.

121

Columba in colum-
bario quodam nu-
trita, fœcunditate su-
perbiebat. Cornix verò
eā auditā, ait: Sed heus
tu, desine hâc re glo-
riari: nam quo plures

paris, eò plus mœroris
accumulas.

Affabulatio.

Fabula significat, Ex famulis quoque eos esse esse infelicissimos, qui in servitute multos liberos procreant.

D I V E S. 122

Dives duas habens filias, alterâ mortuâ, præficas conduxit. Cùm verò altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ, ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus: hæ verò non necessariæ sic vehementer plangunt: Mater ait, Ne mirare, filia, si hæ ita lamentantur: nam humorum gratiâ id agunt.

Af-

τίκτεις, τοσότῳ καὶ πλέον
λύπας συνάγεις.

Epiméthion.

Ο μῦθος διηλοῖ, ὅτι οὐδὲ τῷν οἰκετῷν διυτι-
χέσατοι εἰσιν, οἵσαι ἐν
τῇ Δλαΐᾳ πολλὰ τέκνα
ωιτεῖσιν.

Πλάσιο.

Πλάσιο δύο θυγα-
τέρας ἔχει, οἱ μιᾶς
ἀποθανόσις, θρήνουσας ἐ-
μιθώσατο. οἱ δὲ ἔτερας
παυδὸς λεγόσις, ὡς ἀθρετε
ὑπεῖσι, αἴγε αὐταῖ, νῦν δῆται
τὸ πλάσιο, θρήνην ἐκ
ἰσμένη, αἱ δὲ μὲν προσήκοσσαι
δέ τῳ σφοδρῶς πόπλουτοι· οἱ
μήτηρ ἐφη· μὴ θάύμαζε,
τέκνον, εἰ αὐταῖ δέ τῳ θρη-
νούσιν· Επὶ γένεσιν τοῦ
ποιεῖσιν.

Επι-

Ἐπιμύθιον.

Ο πῦδος δηλοῦ, ὅτι
ἴνια τῶν αὐθόρωτων οἰκεῖα
φιλαργυρίους ἐν ὀνυχίοις
ἀκοράτοις συρρέοντας ὡρ-
γοναβέν.

Affabulatio.

Fabula significat, Non-
nulllos homines pecuniae
amore non reveri, ex alienis
calamitatibus quæstum
facere.

Πομπίν.

PASTOR. 123

Πομπίν ἐλάσσας εἴς τι-
να δρυμῶνα τὰ πρό-
βατα, πόστρώσας ώρ-

Pastor actis in quer-
cetum quoddam
Ovibus, stratâ sub

quercu veste, ascendit
& fructum decutiebat.
Oves v. inter edendum
glandes, nesciæ & vestes
unà devorârunt. At cùm
Pastor descendisset, ut
quod erat factū vidit, ô
pessima, ait, animalia,
vos ceteris vellera ad ve-
stes præbetis, à me verò,
qui vos nutrio, etiam ve-
stem surripuistis.

Affabulatio.

Fabula significat, Ple-
nosque homines ob de-
mentiam, eos qui ni-
hil ad se attinent be-
neficio afficientes, do-
mesticos male tra-

etare.

δρυῶ τὸ ιμάτιον, κὴ αὐτα-
βὰς, τὸ παρπόν κατίσειε.
τὰ δὲ ωρόβατα ἐσθίουσα
τὸς βαλανός, ἔλατον γέ-
τὰ ιμάτια συγκαταφα-
γόντα. οἱ δὲ ποιμένοι κατα-
βὰς, ὡς εἴδε τὸ γεγονός, ὡς
κάκισα, ἵψη, γῆρα, ὑπεῖς
τοῖς λοιποῖς ἐριαῖς ἐσθύ-
τας παρέχεται, εἰπεὶ δὲ πρέ-
φονται ὑμᾶς γέτε τὸ ιμά-
τιον ἀφείλετε.

Epiméthios.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
γέτε ποιμένοι τῶν αὐτρώ-
πων δι' ἄνοιαν, τὸς μη-
δὲν ωροτύπους σύρ-
γετοι τοῖς, κατὰ τῶν οἰ-
κείων φαῦλα δρυά-
ρους.

ΑΛΙΣÙS ήγεὶ Συκ-
gis.

ΑΛΙΣÙS τὸ δίκηνον χα-
λάσσας ἐν τῇ Δαλάτ-
ῃ , αὐλίνεγκε συμφίδα
συμφρὰ δὲ δῖσα, οὐκέτι συνεπ-
αύτουν νῦν μὴν μὴ λαβεῖν
αὐτῶν. ἀλλ' ἵσται διὰ τὸ
συμφρὰν τυγχαίνειν. ἀλλ'
ὅταν αὐξανθῶ καὶ μεγάλη,
φησὶ, γίνωμαι, τυχαίνειν
μείζονά σοι ὡφέλειαν ξ-
σομαι. καὶ οὐδὲν οὐ περ,
ἀλλ' ἔγωγε ἄνεσσαν εἶλον, εἰ
τὸν χροὶ παρεῖσις κέρδος,
νὰ μη συμφρὸν ἔη, τὸ προσ-
δοκώμενον καὶ μέγα οὐ-
παρχεὶ λαπίζειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Δικλοῖ, οτι άλό-
γισθεὶς μέν, οδοὶ ἴλαπίδα

PISCATOR ET
Cerrus. 124

Piscator demisso reti
in mare, retulit Cerrum: qui parvus quum
esset, suppliciter ro-
gabat ipsum, ne tunc se
caperet, sed dimitteret,
φ parvus esset: at cùm
crevero & magnus, in-
quit, evasero, me ca-
pere poteris, quoniam
& majori tibi ero utilita-
ti. Tùm Piscator ait, Sed
ego demens fuerim,
si quod in manibus est
missio lucro, licet sit par-
vum, expectando etiam
magnum sperem.

Affabulatio.

Fabula significat, In-
consideratum esse, qui spe-
t s

majoris rei, quæ in manibus μείζονθ., τὰ ἐν χρήμα
sunt, amittat, φ parva sint. ἀφεῖς συμιράσσεται.

Equus et
Asinus. 125

In πόλει Ο-
ντοῦ.

Homo quidā habebat Equum & Asinum. Cùm aut iter facerent, in via ait Asin⁹ Equo: Tolle à me oneris partem, si vis me esse saluum. Illo non

Aνθρωπός τις ἔχει ἵππον καὶ ὄνον. ο- δούλων δὲ, ἐν τῇ οἰκῳ ἔπειρ ὁ ὄντος τῷ ἵππῳ αἴρουσκος τῷ ἴμῳ βαρύς, εἰς θέλες τίγας με σῶμα. ο- ἦ

Σκέπτεται γάρ ο Ἰησοῦς τε-
σσαράς εἰς τὸ κόπος ἐτελεῖ-
ται σένεν. τῷ δὲ αὐτῷ πότε
πάντα ἔπειτα γένεται αὐτῷ,
ηγένετο αὐτῶν τόπος ὁντο-
γεννήτων, θρησκευόμενος
ἐβόα, οἱ μοι τῷ πανταχού
ταλαιπώρῳ! μή τε λίγος
γένεται βαρύτατος, οὐδὲ
τὸ δέρμα.

Επιμένον.

Οὐδὲν γάρ αὐλοῖ, οὐτε
τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι
συγκοινωνοῦτον, ἀμφό-
τεροι σωθῆσοντο οὐδέποτε.

Ανθρωπὸς ηγένετο Σά-
τυρος.

ΑΝθρωπός τις πρὸς σά-
τυρον φιλίαν ποιε-
τάμενος, συνεδίων λί-
κον αὐτῷ.

non persuaso, Asinus
cecidit, atque è labore
mortuus est. Ab hero
autem omnibus impo-
sitis ei, & ipsâ Asini pel-
le, conquerens Equus
clamabat, Hei mihi ini-
serrimo, quid mihi ob-
tigit afflito! quia enim
parum oneris nolui ac-
cipere, ecce omnia ge-
sto, & pelle.

Affabulatio.

*Fabula significat, Si
magni cum parvis jun-
gantur, uirosque servari
in vita.*

Homo et Sa-
tyrus. 126

*Homo quidam cum
Satyro initâ socie-
tate, unâ cum eo come-
debat.*

debat. Hyems verò & frigus quum accessis-
set, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem Sa-
tyro, Quam ob cau-
sam hoc faceret, ait:
Manus meas calefacio
propter frigus. Sed
paulò pòst edulio ca-
lido allato, homo
ad-

αὐτῷ. Χειμῶν δὲ ἦ
ψύχος γενομένος, οὐδὲ
θρωπός τὰς χεῖρας αὔτῷ
προσφέρων τῷ σόμῳ ἀ-
πέπνει. Τὸν δὲ σαλύρα περι-
τίσαντο, οἱ λίνοι τις αὐ-
τῷ τῷ πάτητο, ἵψεν τὰς
χεῖρας μεθίμασιν ἐκ τῆς
κρύστας. μετὰ μικρὸν δὲ ἴδε-
σμαῖος θρυμβός προσενεγ-
θεύτω, οὐδὲν θρωπός

προσφέρων τῷ σώματι
ἔφυσε αὐτό. πωδανο-
μένος Ἰωάννην δι' οὗ αξ-
ιασ τῷ τρέπο πράττει, ἐφη-
τὸ δέσμια παταψύχω.
πτολαβὼν Ἰωάννην πάτερθ,
ἀλλ' ἐγωγε, ἐφη, ἀπὸ τῆς
τῶν ἀπολογουμένων φί-
λιας, ὅτι ἐκ τοῦ αὐτοῦ σό-
ματος τὸ θρύμὸν ηγεῖ τὸ
ψυχρὸν βάγεις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος μηλοῖ, ὅτι
διὰ φούγαν ήμας τὰς φι-
λίας, ἢν αὐτοὺς δέπη
ἡ μιάδεσις.

ΑΛΩΠΗΞ ΗΓΕΙ ΔΡΥΟ-
ΤΟΜΟΣ.

Α λώπηξ καινοὺς φού-
γας, ηγεῖ ἐν δρυ-
μίᾳ τοιαύτην οὐρανήν
στα, ἣν δρός δρυσούμον σύ-
ρισκει

admotum ori insuf-
flabat ipsum. Consu-
lente rursus, Quarè id
faceret, ait: Ferculum
frigefacio. Suscepto
sermone, Satyrus, sed
ego, ait, ex-nunc re-
nūcio tuam amicitiam:
quia ex eodem ore &
calidum emittis, & fri-
gidum.

Affabulatio.

Fabula significat, Fu-
gere nos amicitias opor-
tere, quarum anceps est
affectio.

V U L P E S E T L I-
gnator. 127

Vulpes Venatores fu-
giens, & in deser-
to multâ decursâ viâ,
virum Lignatorem in

eo invenit, cui suppli-
cabat, ut se absconderet.
A quo ei ostensio suo
tugurio, ingressa deli-
tuit in angulis. At Ve-
natoribus profectis, &
virū rogantibus, hic vo-
ce quidem negabat scire
quicquam, sed manu-
locum ejus demonstra-
bat. Hī verò quum non

ad-

ρίσκῳ ἐν ταύτῃ, δὲν καθε-
κέτουε τὸν αρύψαν αὐτῶν.
Τὸν δὲ πόδες εἶχεν οὐτοῦ
τλιούσαντα καλύβων, οὐσ-
ελθόσα ἐκρύπτειον τὰς
γυνίας. Τὸν δὲ κακηγετῶν
ἐλθόντων ηγεὶ δρωτῶντων
τὸν αὐτόν, διτρούσαν
φωνῇ ὑρυτότο μηδὲν εἰ-
δέναι, τὴν δὲ χειρὶ αὐτῷ τὸ
τάπερ γένεσίν τοι. οἱ δὲ μή
προ-

προχέντες, ἀπῆλθορ πα-
ραχθεῖσα. οὐτοὶ μὲν αὐτοὶ τοις
μηδὲλώπηξ παρελθόν-
ταις, διῆλθεν δὲ προσφω-
νθσα. μεμφομένοις δὲ αὐ-
τῶν ἐκείνοις, οὐ σωθεῖσαν
μήδητοις, κάθεταις δὲ αὐ-
τῷ δὲ όμοιογνώσαν, οὐδὲ
λώπηξ τοποθετηθεῖσα, εἴ φη-
σθε τοῦτο, οὐδὲ τούτης οὐδὲ
αὖσαι χάρεταις, εἰ τοῖς λό-
γοις οὐμοια καὶ τὰ ἵργα δὲ
χειρὸς, καὶ τοὺς πόπος ἔχεις.

Ἐπιμελίσθιον.

Ο μῦθος πρὸς τοὺς
χρηστὰ μήδηπαγγελούμε-
νοις τοῖς λόγοις, ἐναυτία δὲ
ποιουμέναις τοῖς ἵργοις.

Ανθρωποὶ καταθραύ-
σας ἄγαλμα.

Ανθρωπός τις ξύλινος
εἶχεν θεόν, καθικέ-
τος

advertisserent, confessim
abiēre. Ut igitur vidit
eos Vulpes præteriisse,
exivit nihil alloquuta.
Illo autem ipsam accusa-
tante, quod servata à se
gratias sibi non ageret,
Vulpes conversa, in-
quit: Heus tu, ego verò
egissem tibi gratias, si
verbis similes & ma-
nuum gestus, & mores
habuisses.

Affabulatio.

*Fabula in eos, qui
verbis quidem utilia pro-
mittunt, sed contrà rebus
faciunt.*

HOMO PERFRA-
ETOR STATUÆ. 128

Homo quidā ligneū
habens deū, suppli-
cabat

cabat ut sibi benefacere. Cùm igitur hæc faceret, & nihilominus in paupertate degeret, ingratus elevatum ipsum cruribus projecit in pavimentum. Illiso igitur capite, ac statim diffracto, auri quam plurimum effluxit. quod ille jam cùm colligeret, exclamat, Perversus es, ut puto, & ingratus: Colenti enim mihi nequaquam profuisti, verberanti autem te multa donasti bona.

Affabulatio.

Fabula significat, Non profuturum te tibi, honoroando pravum hominem, sed verberando ipsum profuturum.

Ho-

τονε τὸ ἀγαθοποιῆσαν αὐτόν. ὃς δὴ τοῦτα ἐπράττει, οὐδὲν δολένητον ένι πενίᾳ μιῆγε, Θυμωθεῖς, αἵρετος αὐτὸν τὸ σκελῶν, ἐρρίψεις εἰς τὸ ἑδαφόν. προσκρύπσασις οὖν τὸ κεφαλῆν, οὐδὲν αὐτίκα ηλαθείσης, χρυσὸς ἐρρένουειν ὅτι πλάστη. ὅνπερ δὴ σωμάγων ὁ ἄνθρωπός εἰσι. τρεβλὸς ψκάφχεις, ὃς γε οἴκας, καὶ ἀγνώμενος τιμῶντας σε γένεται σαμαρέας, τυπέσαντας δὲ σε πολλοῖς κακοῖς ἀμείβει.

Επιμέλιον.

Ο μῆδος μελοῖ, ὅτι τὴν ὀφελήση τιμᾶν πονητὸν ἄνθρωπον, τυπίων δὲ αὐτὸν μᾶλλον ὀφελήσῃ.

Ay-

ΑνθρωπΘ ησεῖ
Κύων.

Ἄνθρωπός τις οὐτοίκος
ζεῖ δαπνον, κατάσωμ
τινὰ τῶν φιλων αὐτῷ καὶ
οἰκεῖων. ὁ δὲ οὐρανὸν αὐτῷ
ἀλλοι οὐώναι ἐναλό, λί-
γων, ὡς φίλος, διῆρε σω-
δείπνησόν μοι. ὁ δὲ προσ-
ελθὼν, χαίρων ἵστητο, βλέ-
πων τὸν μέγαν δαπνον,
βοῶν ἐν τῇ παρδίᾳ· βα-
βαὶ, πόση μοι χαρὰ αἴρτι
διαπινάκις ἐφαίνει! Πα-
φύσομαι τε γέ, καὶ εἰς οὐ-
ρον δαπνήσω, πότε με αὐ-
τον μηδαμῆ γε πενα-
σαι. ταῦτα οὐδὲν οὐτὸν
λέγοντο τὸν παντόν, ησεὶ ἀ-
μα σείοντο τὴν πέριον,
ὡς δὴ εἰς τὸν φίλον δαρ-
ρωντο, ὁ μάγειρος οὐς

HOMO ET
Canis. 129

Homo quidā parabat
cœnam, accepturus
amicū quendā suum &
familiarem. Canis item
ipsius alium invitās Ca-
nem, dicebat: O amice
veni, cœna unā mecum.
Is cùm accessisset, lætus
astabat, magnam spe-
ctans cœnam, secum lo-
quēs: Pape, quanta mihi
lætitia nupèr derepentē
oblata est! nam & nu-
triar, & ad satietatem
cœnabo, ita ut nullo
modo cras esuriam. Hęc
secum dūm diceret Ca-
nis, simulque moveret
caudam, ut qui jam a-
mico fideret, coquus ut

vidit ipsum huc & illuc caudam circumagentem, arreptis ipsius cruribus, ejecit statim de fenestris. At is cum decidisset, ibat vehementer exclamando. Sed Canum quidam cum illi in via occurrisset, percontabatur, ut belle coenatus es amice? Qui respondens ei dixit: Multo potu inebriatus supra satietatem, ne ipsam quidem viam quam egressus sum, novi.

Affabulatio.

Fabula significat, Non oportere confidere iis, qui ex alienis benefacere possentur.

Ἔδε τοτε οὐδὲ κάκασε τὸν πέριον πριστίφοντα, παταχών τὰ σκίλη αὐτῆς, ἐρρίψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων. οὗτος μεγάλως κράζων. τῷν τις οὗτοιν, ταῦθ' οὐδὲν αὐτῷ σωστήν των, ἐπηρώτα, τῶς οὐδέπινος φίλοι; οὗτος αὐτὸν ψηλαβὼν, ἐφη· εἰ τοις πόνοις πέσεις μεθυσάτες υπέροχον, οὐδὲ τὸν οὐδὲν αὐτὸν δέει οὕτως.

Ἐπιμύθιον.

Οὐδὲν τοι διλοῖ, οὐτε δέ τις πάρει τοῖς οὗτοῖς αλλοφίων σύναισθεν ἐπαγγελλομένοις.

AΛΙΟΥΣ.

Aλιούς ἀλιστικύς ἄ-
πειρῷ, λαβὼν αὐλὸς
ηχὶ δίνεια, παρεγένετο
εἰς τὴν θάλασσαν, ηχὲ
τὰς ἵπι τινὶ τινὶ παστὸ-
ῖ πρῶτου γέλασ, νομίζων
πρὸς τὴν ἕδυ φωνίαν τὰς
ἰχθύας ἐπάλλελαι. ὡς δὲ
ἔπει πελών διατενόμενῳ
λίνεν τὸ δέλιν, ἀποθέμενῳ
τὰς αὐλὸς, σινελαμβάνει
τὸ ἀυφίβληστρον, ηχὶ βα-
λὼν οὐτὰ τὸ οὔτιν,
πολὺς ιχθύος ἔγγονος.
Ἐκβαλὼν δὲ αὐτὸς ἀπὸ τῆς
δικτύου, ὡς εἴδε τηδῶν
ταῖς, ἐφη πῶνάπιτα σῦνα,
ὅτε γέλοιων, τοιούτων
ὅτε δὲ πειναμένων, τοτε
πολλὰς.

P I S C A T O R. 130

Piscator piscandi ru-
dis, acceptis tibiis ac
retibus, perrexit ad ma-
re, & stans super petrâ
quâdam primùm qui-
dem sonabat tibiis, exi-
stiens ad vocis sua-
vitatem pisces allicere.
Ult verò multūm con-
tendens nihil profice-
ret, depositis tibiis,
assumit rete, ac jaecto
in aquam, multum pi-
scium cepit. Quibus e-
vacuato reti, ut sal-
lientes vidit, ait: ô pessi-
mæ animantes, quum
sonabam tibia, non sal-
tabatis: quum verò ces-
favi, id agitis.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui præter rationem, & inopportunitate aliquid agunt.

BUBULCUS. 131

Bulbulcus armentum caudorum pascens, amisit vitulū, lustrandoq; omnē solitudinē, indagando morā traxit. ubi autē invenire nihil potuit, precatus est Iovē, si furem qui vitulum cepit ostenderit, hœdū in sacrificium oblaturū. Cæterū proficiscens in quercetum quoddā, inventit à Leone devorari vitulū. Trepidus igitur, & perterritus, elevatis manibus suis in cœlum, ait: O domine

Iu-

Ἐπιμένθον.

Ο μῦθος ἡρὸς τὸς παρὰ λόγου, καὶ παρὰ ηγεγόντι ἡράστοντας.

Βυκόλος.

Bουκόλος ἀγέλης λαύρων βόσιων, ἀπώλεσε μόχον, περιελθὼν ἐπᾶσαι τὴν ἵρυμον, δίεριβεν ἐγρυπνῶν. ὃς ἐδίεν σύρεν ἥδυσις, οὐκέτο τῷ διὶ, ἀλλ τὸν λαβόντα μόχον κλέπτεις υποδεῖξη, ἔρεφον εἰς θυσίαν προσάξειν. ηγεὶ δὲ ὅρχομην οὐκέτι τινα μερυμνα, σύρισκε πένσητο μόχον. ἔμφοβος ἐν γενόμενος, καὶ μέγας δελιάσσεις, ἐπαράς τὰς χεῖρας αὐτῇ εἰς τὸν ἀρχνόμ, ἐπειρώντας ποταμοῖς,

ζοῦ, ἐπιγγειλάμενος σοι
χειρόν θώσειν, ἐαν τὸν
κλέπτην σύρων νῦν ταῦ-
ρον σοι θύσειν πάχνε-
μαι, ἐαν τέτο τὰς χεῖρας
ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῆθις πρὸς αὐ-
τοὺς δυσυχεῖς, οἵ τινες
ἀποφοιῶντος μή, σύχοντες
σύρειν, σύροντες δὲ, γῆται
ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Kόραξ νοσῶν, ἐφη τῇ
μητρὶ, μητρὸς σύχοτῷ
θεῖ, καὶ μὴ θρίψῃς. οὐδὲ
πολαβῆσαι, ἐφη τίς σε, ὃ
τέκνον, τῷ θεῷ μὴ λεύσῃ;
τίνος γε ἡρέας πάσσος γε
ἢ καὶ λάπη;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῆθις δικλαῖ, οἴτιοι

Iupiter, promiseram tibi
hœdum me daturum es-
se, si furem invenirem;
nūc taurum tibi recipio
sacrificatum, si hujus
manus effugero.

Affabulatio.

*Fabula in homines in-
fertunatos, qui, dum ca-
rent, ut inveniant, pre-
cantur: quum invenient,
querunt effugere.*

Corvus. 132

Corvus ægrotans, ait
matri, Mater precare
Deum, nec lamentare.
Ea verò respondens ait:
Quis Deus, ô fili, misere-
rebitur tui? cuius enim tu
carnes non es furatus?

Affabulatio.

Fabula significat, Qui

in vita multos inimicos habent, eos amicum in necessitate inventuros neminem.

AQUILA. 133

Super petram Aquila sedebat, Leporem captura: Hanc autem quidam percussit sagittâ, quæ intra ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam cum vidisset, Et hæc, inquit, mihi altera inœstitia, quæ propriis pennis inteream.

Affabulatio.

Fabula significat, Durum esse, quum quis à suis periculum patitur.

πολλοὶ ἔχθρος ἐπ βίῳ εἰχούσις σὸνενα φίλοι
ἐμ αὐάγησι σύρησιμ.

AETOS.

Υπέβανθεν πέρας αἰτός ἐκαθίζετο, λαγωὸν θηρευται γιντῶν. τάτον δὲ τις ἴβαλε τοξεύσας, καὶ τὸ μῆν βέλος ἵντος αὐτῷ εἰσῆλθεν. οὐ γλυφὴ σὺν τοῖς περιόδοις πρὸ τῶν ὄφεων μῶν εἰσήκει· οὐδὲ τοῦτο μοι ἐτέρα λύπη, τὸ τοῖς ιδίοις περιόδοις ἐναποθύσκειν.

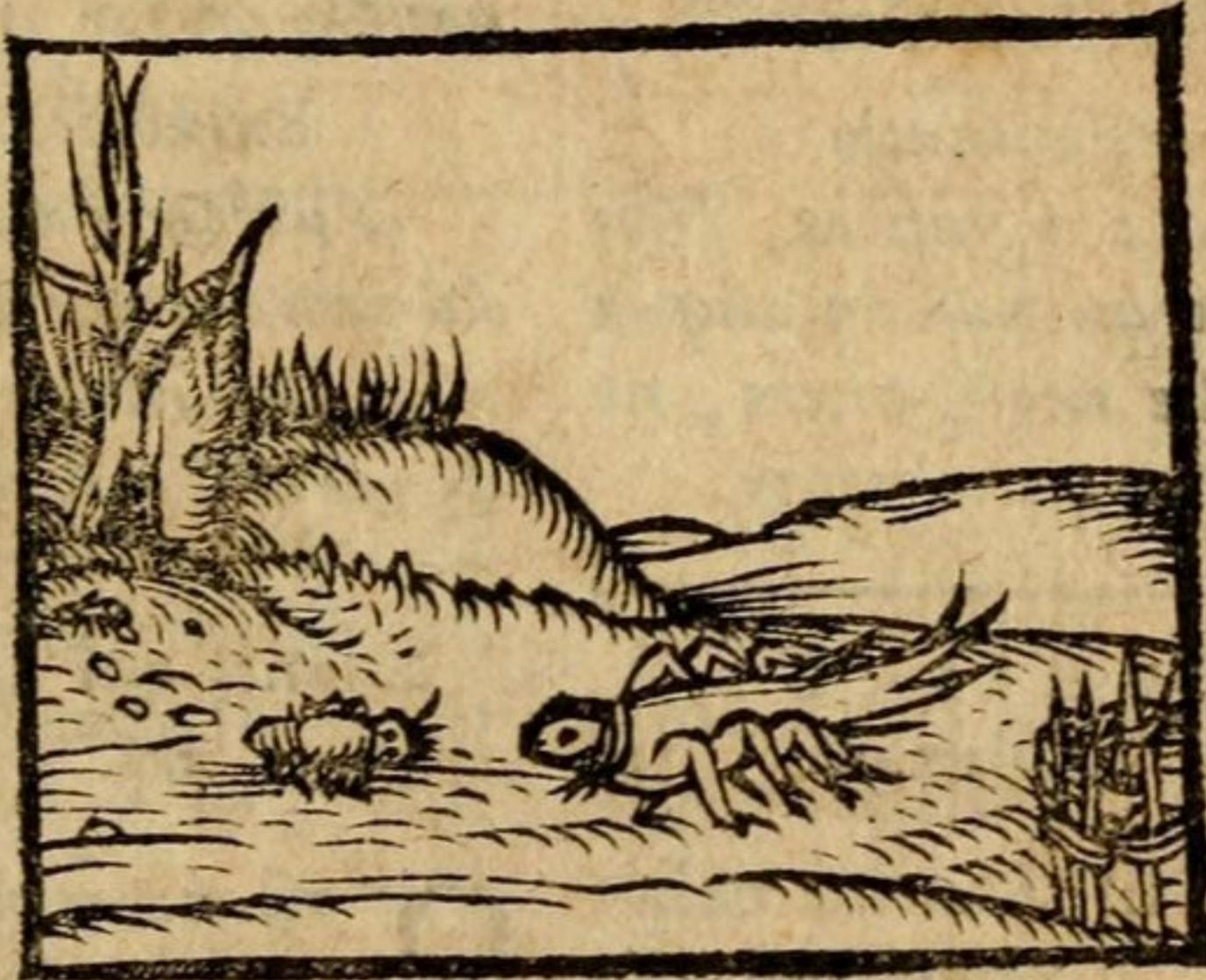
Επιμύθιον.

Ο μῆδος Διηλοῖ, οτι δεινὸν θέτιν, οταν τις ἐν τῷ μιθίων πινδαυσόσῃ.

Τέττιξ ηχεὶ Μύρ-
μυνος.

CICADA ET
Formicæ.

134

XΕΙΜÃΝ② ὥρα τῶν
σίτων βραχέντων, οἱ
μύρμηνες ἔψυχον. τέττιξ
δὲ λιμώττων ἔτιδες αὐτὸς
φοβίν. οἱ δὲ μύρμηνος
ἄποροι αὐτῷ· διὰ τί τὸ θέ-
ρ② δὲ σωῆγος φοβίν;
οἱ δὲ άπειροι οὐκ ἔχονταίνον;

HYemis tēpore quum
triticū maderet, for-
micæ ventilabāt. Cicada
autē esuriens petebat ab
eis cibū. Formicæ v. di-
xerūte ei: Cur æstate non
colligebas alimentum? hæc ait: Non erā ociosa,

sed canebam musicè:
tum hæ ridentes dixe-
runt: Si æstate modula-
baris, hyeme salta.

Affabulatio.

*Fabula significat, Non
oportere quenquam aliqua
in re esse negligentem, ne
mæreat, ac periclitetur.*

VERMIS ET
Vulpes.

135

Qui sub cœno cela-
batur vermis, super
terram egressus dicebat
omnib. animalibus: Me-
dicus sum medicaminū
doctus, qualis est Pæon
deorum medicus. Et
quomodo, ait Vulpes,
alios curans, te ipsum
claudum non curas?

Af-

ἄλλ' ἦδον μετακῶς. οἱ δὲ
γελάσαντος ἐπον. ἀλλ' ἐ^τ
θέρας πέρας ἤντεις, κε-
μᾶνΘ ὁρχῆ.

Επιμέντον.

Ο μῦθος διηλοῖ, οὐτι δ
λατινα ἀμελέμενων παιζού^ν
πρόγυμνατι, οὐτε μή λυπη-
θῆ ηγεί κινδυνεύσῃ.

Σκάληξ ηγεί Αλώ-
πηξ.

Ο τῷ πηλῷ ορυπή-
μνος σκάληξ, εἰς
γλῶς βέλτιον, ἔλεγε πάσι
τοῖς γώνισ. ιαρός τοι
φαρμάκων θετύμων,
οῖος δέ τοι τὸ θεῖον ιαρός
πάσιν. ηγεί πᾶς, ἐπει^ν
ἀλώπηξ, ἄλλος ιώμηνΘ,
σαύτον χωλὸν οὔτα τὸ
ιάσω;

Επι-

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Δικλοῖ, ὅτι
ἴστιν μὴ πρόχειρος οὐ πᾶ-
γα, πᾶς λόγος αργός
τὸν αρχές.

Ορνις χρυσοτό-
κος.

Ο πρινδά τις ἄχεν ὡς
χρυσὸν τίκτουσαν,
ηγένετο πείσας εὑστον αὔτης
ὄντος χρυσίς εἶναι, ηγέ-
νετο σύγχυτον δύοισι τῷ
λοιπῷ οὐρνίθων. οἱ δὲ
ἀδρόοι πλάστοι ἐλπίσασ-
σύρισαν, ηγένετο μηδε-
ὶ τίρυτο οὐκέντι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος Δικλοῖ, ὅτι
δῆτα τοῖς παρθεσιμοῖς αρ-
κεῖσθαι, καὶ τίνις ἀπληγίας
φούγειν.

Affabulatio.

Fabula significat, Nisi
præstò experientia fuerit,
omne verbum inane
esse.

GALLINA AURI-
pera. 136

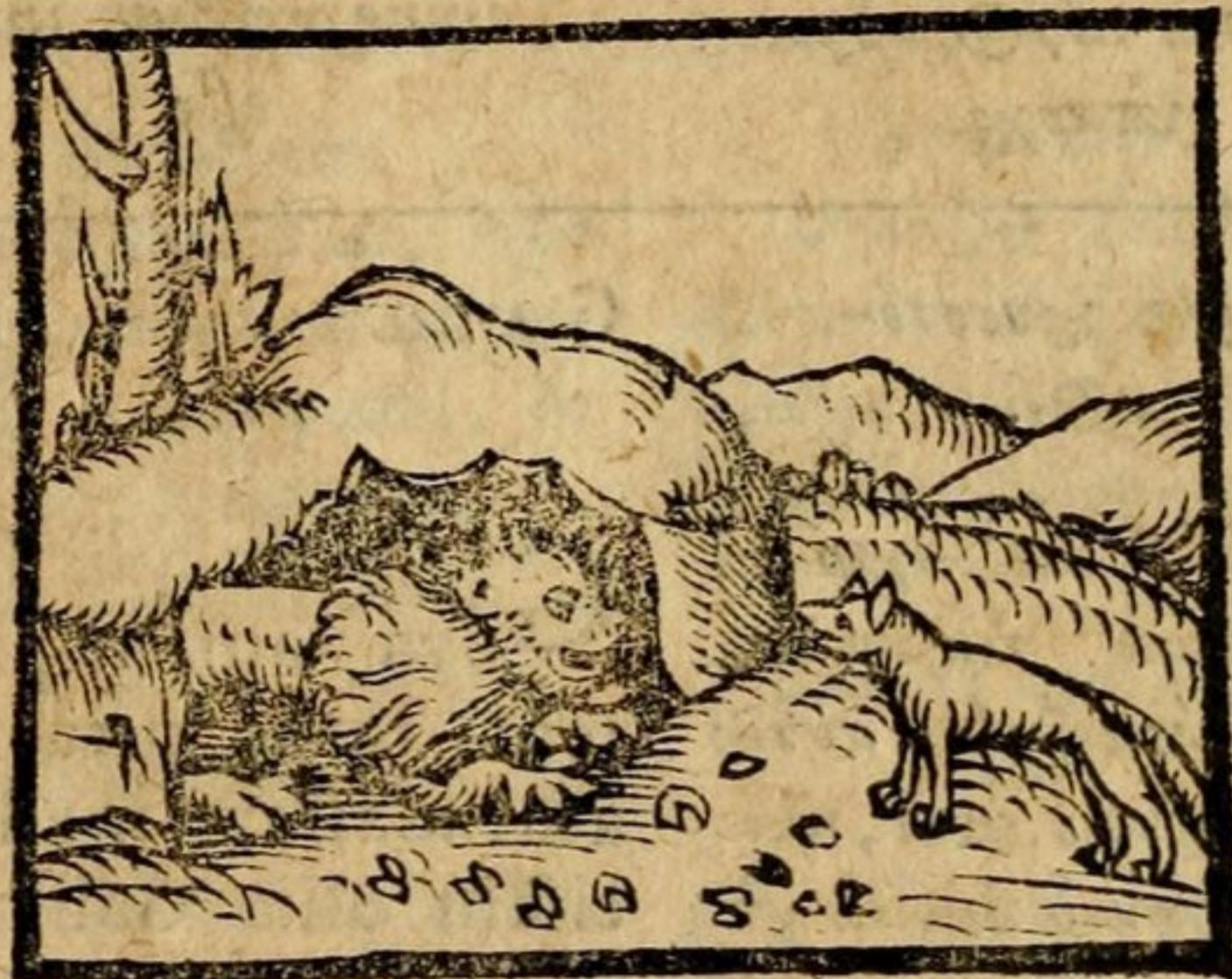
Allinam quis habēs,
Gova aurea parien-
tem, ratus intra ipsam
auri massam inesse, oc-
cīsam aliis Gallinis si-
milem reperit. Hic
multum sperans inve-
nire divitiarum, & exi-
guis illis privatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, Opor-
tere contentum esse præ-
sentibus, & fugere insatia-
bilitatem.

LEO ET VUL-
pes. 137

Λέων καὶ οὐ-
ράξ.

LEO senio confectus,
quum suppeditare
sibi cibum non posset,
decrevit astu id fa-
cere. Itaque profectus
in antrum quoddam,
& devolutus simula-
bat ægrotum. Adve-
ni-

Λέων γυράσας, καὶ μή
λινάμηνθεν διαφ-
έροντι αὐτῷ εἰς φροφίν,
ἴγνωδι ἐπινοίας τὶ πρᾶ-
ξαι. οὐχὶ διὸ παραγενό-
μηνθεντιν σπιλαῖν τινί,
καὶ κατακλειαθεὶς, προσ-
ποιεῖτο νοσεῖν. παραγε-
νό-

νόμηνα οὐ τὰ σάρκα ἔπι-
στέψεις χάσειν, συλλαμ-
βάνων πατήθαιεν αὐτά.
πολλῶν δὲ γάρ τοι πάντα
θεντων, ἀλώπηξ τὸ τέχ-
νασμα τῆτο γνῶσαι, πε-
ρεγένετο πρὸς αὐτὸν, οὐδὲ
τὰσσα ἐξωθεὶς τὸ σπηλαῖον
ἐπικυρίαν τῶν ἔχει. τῷ
δὲ εἰπόντι, κακῶς, οὐδὲ
τὴν αἰτίαν παυθενούσ-
σα, δι' λίγον δὲ εἰσέρχεται,
ἡ ἀλώπηξ ἐφη, ὅτι ὁρῶ
ἴχνη πολλῶν εἰσιόντων,
οὐδίγαρον δὲ βίον-
των.

Επιμύθιον.

Οἱ μῆθος θηλοῖ, ὅτι οἱ
φρίσιμοι τὰ αὐθρώπων δὲ
τεκμηρίων προορώμενοι
τὸς κινδύνος ἐνθύ-
γοσιν.

ΑΘ.

nientes igitur animates
visitationis gratia, com-
prehensas devorabat.
Multis igitur absumptis
animantibus, Vulpes eā
arte cognitā, accessit ad
ipsū, & stans extra spe-
luncam rogabat, quō se
haberet. Cūm autem is
dixisset, malè, causamq;
rogaret, Quamobrē non
ingrederetur, Vulpes ait,
Quia me vestigia terrēt,
omnia introrsum spe-
ctantia, nulla re-
trorsum.

Affabulatio.

*Fabula significat, Quod
prudentes homines con-
jecturis prævisa pe-
ricula evi-
tent.*

Lu-

Lupus Et
Vetula.

138

Λύκος ηγεί
Γραῦς.

Lupus esuriens cir-
cuibat quærens ci-
bum. Profectus autē ad
locum quendā, audivit
lugentem puerulum,
eique dicentem anum,
Desine plorare, si n mi-
nūs, hâc horâ tradam te

Lu-

Λύκος λιμώτισμα
ερήσει γιντῶν φροφλίω.
γενόμενος Ἰη οπά τινα
τόπον, οἵης τωδίσ
κλαίουσθαι, ηγεί γραῦς
λεγόσυς αὐτῷ, παῦσαι
τὸ κλαίειν· εἰ δὲ μή, τῷ
ἄρρενε ταχύτης παρέσσω σε

τῷ

τῷ λύκῳ. οἱρεψην Θεὸν δὲ ὁ λύκος, ὅτι ἀλιθός γε γραῦς, ἵστατο ποντίῳ εἰδεχόμενος ἄργεν. ὡς δέ ἐσπερα κατέλαβεν, ἀκόρωπον τὸν λύκον οὐ γράπεις κολα. κολυσσος τὸ παιδίον, ηγετεγός συναντήσας ἔλαφον, φωνοσύσσεψην, ὃ τέκνον αὐτῷ. ταῦτα ἀκόσας ὁ λύκος, ἐπορεύεται λέγων· ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλῃ ἀρά μήτηρ γεγονέναι, ἀλλα τὸ πράττεσθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ομῆθος πρὸς αὐθρόπους,
οἵ τινος τὰ ἔργα τοῖς λόγοις ὅτι ἔχεσιν ὅμοια.

Εριφῷ ηγετε
λύκος.

Εριφῷ ἐπὶ τινὶ πάτερ
διώματῷ ἐσὼς,

Lupo. Ratus igitur Lupus, seriò loqui animalam, expectabat ad multam horam. Sed quum advenisset vespera, audit rursus annum blandientem puerulo, ac dicentem: Si venerit Lupus huc, interficiens eum, Fili. His auditis, Lupus abiens dicebat: In hoc tuguriō aliud dicunt, aliud faciunt.

Affabulatio.

*Fabula in homines,
quorum facta verbis non
respondent.*

Hædus et

Lupus. 139

Hædus super domo
quadam cùm staret,
viso

viso Lupo prætereunte,
conviciabatur & mor-
debat ipsum. sed Lu-
pus ait: Heus tu , non
tu mihi, sed locus con-
viciatur.

Affabulatio.

Fabula significat , Ple-
runq; & locum & tempus
præbere audaciā adversūs
præstantiores.

Mu-

πειδὴ λύκου παρέσυται
εἶδεν, ἐλοιδόρρης οὐδὲ τὸ-
σκωπῆν αὐτὸν. οὐ δὲ
λύκος ἔφη· ὃς γάρ τοι, οὐ
σὺ με λοιδορεῖς, οὐδὲ τὸ
τόπον.

Επιμύθιον.

Οὐ μῦθος οὐδεῖ, οὐτε
πελλάκις καὶ οὐ τόπος καὶ οὐ
ηγειρός οἰδωσι τὸ θράσος
ματὰ τὴν μεινόντων.

Ημέ-

Huius.

HMIOS οὐκ εἰδῆς παχιωθεῖσ, αὐτούρτησε βοῶν καὶ λέγων· πατέρ με σέτι μίππον· ὁ παχυδρόμος, πάχυς αὐτῷ οὐλος ἀφωμοιώθησ. πάτεραι τὸν πάγκος εἶπε λαζάρος οὐρίχειν, εἶπε δὲ τὸ δρόμον εἰπαύσατο, τὸ παρόπος οὐδὲ σὺνθετοῦ πέμψατο.

Epimündon.

Ο μῆνος Δηλοῖ, οτι πάχυς ὁ χρόνος εἰς δόξαν φύρητιν, τὸν εαυτῷ γε πλιντύχης μὴ σπιλαεντανεθε· ἀβέβαιος γάρ σέτι μίβιος ζεῖτο.

Opis ηγεῖ Γεωργός.

Opis εἴν γεωργὸς προδύροις φωλούνων, αὐτῇ-

Mulus. 140

Mulus hordeo pinguefactus, lasciviebat clamans ac dicens: Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis. Atq; aliquando quādū necesse foret ei currere, ut à cursu cef- savit, patris Asini flatim recordatus est.

Affabulatio.

Fabula significat, Et se tempus ad gloriam promoveat aliquem, non suetamen ipsius fortunae obliviscatur: instabilis enim est vita hæc.

SERPENS ET

Agricola. 141

Serpens in Agricolæ ve- stibulis delitescens, sus-

sustulit ejus infantem puerulū. Luctus aut̄ parentibus fuit magnus. at Pater pr̄mōrōre acceptā securi, egressum Serpentē occisurus erat. Ut v. prospexit parumper, festinans Agricola ut ipsū percuteret, erravit, tantū pcusso foraminis orificio. Digresso autem

Ser-

ανέλην αὐτῷ τὸ νύπιον παιδίον. ὠνθρῷ ἢ τοῖς γονσῦτιν ἐγένετο μήγα. ὁ ἢ παῖς ψῆφο τὸ λύπιον πέλεκων λεβῶν, ἔμελεν τὸ ὄφιν θελθόντα φονσύσαν. ὡς ἢ ἐκυψὲ μηρὸν, σπουσας ὁ γεωργὸς τῷ παῖδει αὐτῷ, ὥστοχησε, μόνον κράσας τὴν δὲ βώγλης ἵπλιν. ἀπειλθόντῳ δὲ τῷ

τὸς ὄφεως, ὁ γεωργὸς νο-
μίσας τὸν ὄφιν μετέτε-
μησικακέν, λαβὼν αἴρ-
τον ηγεὶ ἀλας, ἔδυκεν ἐν
τῇ σρώγλῃ. ὁ δὲ ὄφις λε-
πτὸν συρίξας, ἀπευθύνεται
ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτι πίστις
ὑφιλία, ἐως ἂν ἴγια τὸν
πέτραν ὅρῶ, σὺ δὲ τὸν
τύμβον τὸ τέκνον.

Επιμέλεια.

Ο μῆνθος Διηλοῖ, ὅτι
οὐδὲν μίσσει ἢ ἀμιάνθες
ἐπιλανθάνεται, ἐφ' ὅσου
βλέπει μυρμόσιων, οἱ δὲ
ἐλυπήθη.

Σαλπιγκῆς.

Σαλπιγκῆς σρατὸς
πιστεύων, καὶ κρα-
τηθέεις ψῆφοῦ τὸ πολεμών,
ἐβόα· μὴ κτείνετε με, ὃ
ἄνθρωπος, εἰκῇ ηγεὶ μάτη.

Serpente, Agricola ra-
tus Serpentē nō amplius
injuriæ meminisse, ac-
cepit panē & salem, ap-
posuitque in foramine.
Sed Serpens tenui sibilo-
ait: Non erit nobis post-
hac fides amicitiāve,
quamdiū ego lapidem
video, tu filii tumulum.

Affabulatio.

Fabula significat, Nul-
lum odii aut vindictæ
oblivisci, quamdiū vi-
det monumentum, quo tri-
status est.

Tubicen exercitum
congregans, ac su-
peratus ab hostibus, cla-
mabat, Nè me temerè
& frustrà, viri, occidite.

Nō enim vestrūm quenquam occidi: nam præter æs hoc possideo aliud nihil. & hi ad ipsum dixere, Ob id magis morieris, qui quum nequeas ipse pugnare, omnes ad pugnam excites.

Affabulatio.

Fabula significat, Plures peccare, qui malos ac graves Principes conciliant ad male agendum.

ARUNDO ET Oliva. 143

DE tolerantia & virib⁹ & quiete, Arundo & Oliva contendebant. Cūm autem Arundini Oliva convitiū faceret,

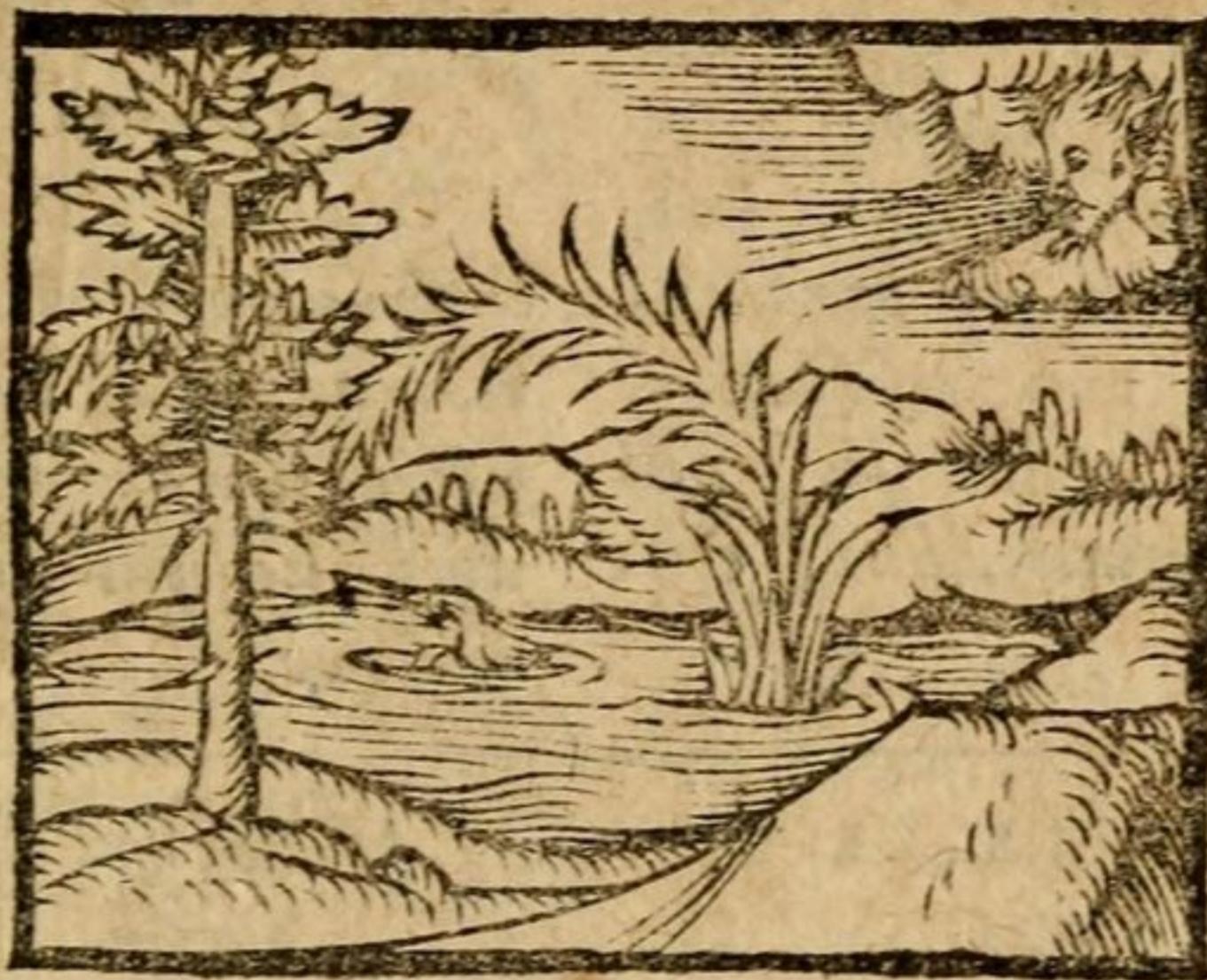
οὐδένα γάρ ὑμῶν ἀπείλεινα πόλιν γάρ τὸ χωλεῖτός δὲ σὸν οὐδένα. οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐφασαν, διὰ τοῦτο γάρ μάλιστα διδύξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμην πολεμᾶν, τὰς παῖτας πρὸς μάχην ἐγέρεις.

Επικύρων.

Οὐδέποτε δικλοῖ, ἔτε πλέον πλαίσιον, εἰ τὰς κανὸς καὶ βαρῆς διωάστας ἐπεγείρουσε εἰς τὸ μακροίεν.

Κάλαμος ηγεῖ Ελαία.

Διὰ παρορθίαν ηγεῖ ιχνὸν ηγεῖ πόνησιαν, πάλαις ηγεῖ ελαίαν οἴεσθαι. τὸ δὲ πάλαις οὐερθίσμενόν τοιεὶς τὴν ελαίαν,

καὶ ἀδιωτίς οὐεὶ πρόδιως
πόνηται μελύσ τὰς τοῖς
ἀνέμοις, ὃ κάλαμος σιω-
πῶν οὐκ ἔφεγξατο. οὐεὶ¹
μηδὲν πόνείνασ, ἐπειδὴ
ἄνεμος ἐπιστέρηται χυρὸς,
οὐ μὴ καλαμὸς πόνει-
ται καὶ πόνηται τοῖς
ἀνέμοις, πρόδιως διεσώθη.
ἡ δὲ λαίcope ἐπειδὴ αὐ-
τίσσην τοῖς ἀνέμοις, κα-

ut potè imbecillæ, ac
facilè cedenti ventis o-
mnibus, Arundo ta-
cendo nihil loquuta
est. Ac parumpèr præ-
stolata, ubi acer af-
flavit ventus, Arundo
succussa, & declinata
ventis, facile evasit:
Oliva autem quam
ventis restitisset, καὶ

diffracta est.

Affabulatio.

Fabula significat, Eos, qui tempori ac præstanzioribus non resistunt, meliores esse iis qui cum posterioribus contendunt.

τεκνάδη τῇ βίᾳ.

Epiméthion.

Ο μῦθος διλοῖ, ὅτι οἱ τῶν ηγειρῶν καὶ τοῖς ιρέτοσιν αὐτῶν μή αὐδισάμενοι, ιρείτες εἰσὶ τῶν πρὸς μείζους φιλονεπουύτων.

LUPUS ET

Grus.

144

Λύκος τρεῖς Γέ-

ρανθ.

LΥΚΟΣ λαμπῶ ὁ σέοντες πεπύγει. ὅτι γράπεινα μαθὲν παρέξειν εἶπεν· εἰ τέλονε φαλκὺν αὐτῆς ἐπιβαλλόσαι, τὸ ὁσιοῦ ἐκ τῷ λαχεῖτος αὐτῷ ἐκβάλλοι. οὐτὶ τῇτο ἐκβαλλόσαι, πολιχόδειρος δέσποινα, τὸν μιαθὸν ἐπεζήτησε. ὃς τοις γελάσας, ηγεὶ τὸν ὁδούντας θύγεις, αἱρεῖσαι σοι μαθὼς, ἐφη· τῷτο οὐδὲ μόνον, οὐτὶ ἐκ λύκου σόματόν ηγεὶ ὁδούντων βίβρος πάραν τώσαν μηδὲν παρέσσειν.

Επιμύθιον.

Ο μῆντος πρὸς ἀνδρας
οἵτινες ἀπὸ νινθῶν δια-
σωθεῖντο, τοῖς συσπρύ-
τας τοιαύτας ἀπονέμοστε
χαρέιτας.

Lupus gutturi osse infixo, mercedem Grui se præbiturū dixit, si, capite injecto, os ex gutture sibi extraxerit. Hæc autem eo extracto, quippe q̄ procero esset collo, mercedem efflagitabat. Qui subridendo, dentesq; exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore Lupi & dentibus salvum caput & illæsus exemeris.

Affabulatio.

*Fabula in viros,
qui à periculo ser-
vati, benè de se me-
ritis eam gratiam re-
ferunt.*

GALLI. 145

Duobus Gallis pugnantibus de Gallinis fœminis, alter alterum in fugam vertit, ac vixius in locum obscurum profectus delituit. Sed q̄ vicit, in altum elevatus, stansq; super alto pariete magnâ voce clamavit: & statim advolans aquila, eum rapuit. At q̄ in tenebris delitescebat, ex illo intrepidè Gallinas concendit.

Affabulatio.

Fabula significat, Dominum superbis resistere, dare autem humilibus gratiam.

SE-

Αλέκητορος.

Aλεκήτορων δύο μαχομενών πρίνηλαινον ορυῖσθων, οἱ οἵ τὸν ἐπέργασον πατέρας. Ήγένετο δὲ τῇ ηδεῖς, εἰς τόπον πατέρου απιώπην ἐνθρύβη. οἱ δὲ νικήσας, εἰς τὸν αὐτόν οὐδέποτε, καὶ φέρειν τοιχὸς σὰς, μεγαλοφόνως ἐβόησε. Ήγένετο δὲ τὸν αὐτόν οὐδέποτε, οὐδέποτε αὐτόν. οἱ δὲ ἐν σκέτῳ πειρυταὶ μελέται, ἀδεῶς ἐνῆρε τὰς θηλέας ἐπέβανε.

Epiμέθιον.

Οὐδὲν θέτοι, οὐτε πέρι φανόις αὐτιστάσιται, ταπεινοῖς δὲ οὐδεσὶ καρέμενοι.

Γε-

Γέων καὶ Θά-
νατοῦ.

ΓΕρινώστε ξύλα μό-
ψαι, καὶ ταῦτα φέ-
γων, τοιχίνια οἰδην ἐβά-
διζε. γεὶ διὰ τὸν ωκεῖον
κόποι αποδέμηνθεν ἐμ-
πότι τινὶ τὸν φόρτον, τὸν
Δαίνειον ἐπεκαλέστο. τὸν
Δαίνειαν παχιόνθεν, καὶ
πυντανομένα τὴν αἰτίαν
δι' ἣν αὐτὸν ἐκάλει, θε-
λάσσας ὁ γέρων, ἐφη-
ῆνε μη τὸν φόρτον
αἴρειν.

Ἴπιμύδιον.

Ομήδον δικοῖ, ὅτι
πᾶς ἀνθρώπος φιλό-
γεων, ἀναγένετον, καὶ
πτῶχός ἦν.

SENEX ET
Mors. 146

SEnex olim incisa à se
ligna quūm ferret,
multam ivit viam : ac
ob multum laborem
deposito in loco quo-
dam onere , mortem
invocabat. Sed mors
quūm adesset , cauf-
samque peteret , pro-
pter quam se vocaret,
perterrefactus Senex,
ait: Ut meum onus at-
tollas.

Affabulatio.

Fabula significat , O-
mnem hominem esse vitæ
studiosum, licet infortuna-
ius sit, et mendicus.

RANAE.

147

Dulæ Ranæ siccata
palude ubi habita-
bant, circumibant, quæ-
rendo ubi manerent.
ac profectæ in profun-
dum puteum, & accli-
natæ deorsū, visâ aquâ,
altera cōsulebat, ut sal-
tarent cōtinuo deorsū:
altera verò ait: Si & hic
aruerit, quomodò po-
terimus ascendere?

Affabulatio.

Fabula significat, Nè
quid in consilio fiat.

AGNUS ET

LUPUS. 148

Agnus in alto quùm
staret loco, Lupum
inferiùs prætereuntem
viam

Bátrachoi.

Batrachoi dívος ξηρασ-
θείσης φλίγων ἐν ἡ-
μέτων, ποδιάσαι γη-
τουντες πᾶς μέταμμαν. καὶ
ἐλθόντος εἰς φύραρβαδὺ,
ηγείηνύψαντος κάτα, ηγεί-
ιδόντος τὸ θύλωρ, οὐδὲ εἴς
σωματόλογον, ἵνα ταπεί-
σωσι παραστάτης κοτο. οὐ
διέτειρθε πέμψει ηγεί-
το ξηρασθῆν, πῶς θυμ-
τόμεδα ἀναβλῆναι;

Epimeúthion

Ομῆθος διηλοῖ, οὐδὲ αὐστη
συμβολῆς μὴ τείχη τι.

Apros ηγεί τύ-
πο.

Αρνὸς ηγεί τύ-
πο, ισάμηνος, λύκον
κάτωθεν παριώτα τίν
οδίον

έδομ ἔσκωπής , ηγεὶ θη-
ρίου καπὸν ἀπειπάλει ηγεὶ^τ
ώμεθόδον . οἱ δὲ λύκοι
τραφῆς , ἵπεις πρὸς αὐ-
τὸν· οὐ σύ με λειδορέεις,
ἀλλ’ οἱ πύργοι ἣν πῦ τι-
τασαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς τὰς ψυ-
κλέοντας ὕβριν ἀπὸ αὐτα-
ξίων αὐτορέπων , διὰ φό-
ρου ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ ηγεὶ^τ
λέων.

ΚΩΝΩΨ πρὸς Λέοντα
ἐλθὼν εἶπε· οἱ δὲ φο-
βομαίσεις , οἱ δὲ σιωπήσε-
ίσος με εἰς εἰς δὲ μή , τί σοι
τερηνή σιωπήσις ; οὐτι γένεις
τοῖς θυνταῖς , καὶ σλάκνας τοῖς
οὐδοῖς ; τοτε ηγεὶ γυνὴ τῷ
εὐδργὶ μαχομένη ποιεῖ·

viam maledictis inse-
stabatur , & feram ma-
lam & crudivoram ap-
pellabat . Sed lupus con-
versus , ait ad ipsū : Non
tu contumeliaris mihi ,
sed ubi stas , turris.

Affabulatio.

Fabula ad eos , qui
ferunt injurias ab in-
dignis hominibus , metu
sublimiorum.

CULEX ET
Leo. 149

Culex ad Leonem ac-
cedens , ait : Neq; ti-
meo te , neq; fortior me
es ; Sin minus , quod tibi
est robur ? quod laceras
unguib. & mordes den-
tibus ? Hoc & fœmina
cum viro pugnans facit :

Ego verò longè sum te fortior : Si verò vis, veniamus ad pugnam. Et cùm tubâ cecinisset culex , inhæsit mordens circa nares ipsius levias genas : Leo autē ppteris unguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem victo Leone quùm sonuisset tubâ, & epinicium cecinisset, avolavit. Araneæ verò vinculo implicit⁹, quùm devoraretur, lamentabatur, quòd cum maximis pugnans, à vili animali, araneâ, occideretur.

Affabulatio.

Fabula in eos, qui proferunt magnos, & à parvis proferuntur.

FA-

ἴγώ δὲ θίαν υπάρχω δε
ἰχυρότερός εί δέ Σέλειος,
ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον.
καὶ σαλπίσας ὁ νάνωψ,
ενεπύγετο δάνυων τὸ περί-
τὰς πίνας αὐτῷ ἀτερχε
πρόσωπον. ὁ δέ λέωφ
τοῖς ιδίοις ὄνυξι ματέ-
λυεν ἐκυρών, ἔως οὗ
ηγανάκτησεν. ὁ νάνωψ
δὲ νικήσας τὸν λέοντα,
καὶ σαλπίσας, καὶ το-
νικόν ἀστας, ἐπῆλατο. ἀ-
πάγκυντο δὲ δεσμῶν ἐμ-
πλακεῖς, ἵσθιόμενος ἀ-
ποδιύρετο, ὅτι μεγίστοις
πολεμῶν, υπὸ σύτελος
ζώς τῆς αράχνης ἀπώ-
λετο.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος τρόπος τὸς κα-
ταβάντοις μύγα, καὶ υπὸ^{το}
μηρῶν ματαβαίνομενος.

MY-

ΜΥΘΟΣ, ΟΤΩΝ
Μυριώνων καὶ τεττήγων
προφέπων τὸς νέος
εἰς πόνους.

ΜΕρόσις λίγη ἀκμὴ, νεαὶ
οἱ μὲν τεττήγοι με-
τικήν αὐτούς οὐδὲ συν-
τουσι· τοῖς μύρμηξι δὲ πο-
νεῖν επίτηδε, νεαὶ συνέγενη
παρπάσι, διὰ τὴν ἔμετον τὸ
χειμῶνθεν πραφύσεσθαι.
χειμῶνθεν δὲ ἐπιγεγο-
νότοι, μύρμηνοι μὲν
οἱς ἐπόνους ἐρέφουσο-
τοῖς δὲ οὐ τοῦψις ἐ-
τελεύτη πρὸς ἐνδείκων.
οὐτῷ νεότης πονᾶν οὐκ
ἐθέλεσσα, παρὰ τὸ γῆρας
μηκοπραγμένη.

FABVLA, QVÆ
Formicarum & Cicadarum
exemplo juvenes hortatur
ad laborem.

CICADÆ olim æstate
affiduis cantibus in-
dulgebant: Formicæ ve-
rò hyemis memores, la-
boribus, fructibusque
colligendis operam da-
bāt. Verùm cùm hyems
advenisset, Formicæ iis
quæ collegerant, pasce-
bantur: Cicadas autē de-
lectatio ad extremam p-
duxit indigentiam. Sic
juventus labore fugi-
tans malè habet in sene-
ctute.

Huc usq; de Fabulis Aesopi; sequitur nunc paucis,
undē, quæ, quales sint Fabulae, & ad
quid condūcant.

ΕΧ ΑΡΗΤΗ ΝΙΙ ΕΚ ΤΩΝ ΑΦΘΟ-
νίχ σοφιστῶν προγυμνα-
σμάτων.

Sophistæ exercita-
mentis.

Fabula profecta quidem
est à Poëtis, sed &
Rhetoribus cōmuniſ fa-
cta est admonen di gra-
tiā. Est aut fabula, sermo
fictus, imagine quādam
repräsentans veritatem.
atq; alia Sybaritica, alia
Cilix, alia Cypria dicitur.
accepto ab inventoribus
nomine. Verūm quia
Æſop⁹ egregiè p̄ter cæ-
teros cōſcripsit fabulas,
evicit, ut potius Æſopia
diceret. ea v. est triplex:
Rationalis, Moralis, &
Mista. Rationalis, in qua
aliquid ab homine geri
cōſingitur. Moralis, quæ
co-

Ο μῦθος ποιητῶν
μὴν προηλθε, γε-
γένηται δὲ ηγεῖ ῥητόρων
κοινὸς ἐν παρανέσεως.
ἴτι δὲ μῦθος λόγου
ψυσθῆς, εἰπούμενον ἀλή-
θεαν. καλέται δὲ συ-
βαριτικὸς, ηγεῖ πίλης, ηγεῖ
κύπειρος, πρὸς τὰς σύ-
γονῆς μεταδεῖς τὰ διό-
μετα. νινᾶ ἢ μᾶλλον αἱ-
σώπιος λέγειται, τῷ τοῦ
ἀισωποῦ αἵρετα πάντων
συγγράψαι τὰς μύθους. τοῦ
δὲ μύθου τὸ μεντοῖ λο-
γικὸν, τὸ δὲ ηθικὸν, τὸ δὲ
μικτόν. ηγεῖ λογικὸν μὴν,
ἐμῷ τι ποιῶν πάντρωπος
πάπλασται. ηθικὸν δὲ, τὸ
τῷ

τῶν ἀλόγων οὐδέποτε ἀπομίμησον. μικρὸν δὲ,
τὸ δὲ ἀμφοτέρων, ἀλόγος ηγέτης λογινῆ. τίνι
δὲ παραίνεσιν, δι' οὗ
οἱ μῦθοι τέτακται, προ-
τάτιον μὴν ὀνομάσεις
προμύθιον, ἐπιμύθιον τὸ
τελευτῶν ἐπενίγ-
κάν.

ΕΡΤΩΝ ΦΙ-
ΛΟΣΦΑΓΙΣ ΕΝΚΟΝΩΝ
ΜΥΘΟΙ.

ΦΟΙΔῖσιν οἱ μῦθοι πα-
ρὰ τὸν αἰσωπὸν, ἀ-
γαπῶσθε αὐτὸν, οὐτὶ αὐ-
τῶν ἐπιμελέτῃ. ἐμέλισε
μὴν γαρ ηγέτης ὄμηρος μῦθος
ηγέτης ιστόδω, οὐτὶ δὲ ηγέτης
αρχιλόχῳ πρὸς λυκάμ-
βιν. ἀλλ' εἰςώπῳ πρὸς λαχύτας
τῷ τῷ μηδέποτε μημε-

eorum imitatur mores, q̄
sunt rationis expertia.
Mista v. q̄ rationale, irra-
tionaleq; complectitur.
Eam autē admonitionē,
cujus causā fabulā con-
stitueris, si præponas,
Antefabulationē; si verò
postponas, Affabula-
tionem dices.

ΕΧ ΡΗΙΛΟ-
ΙΑΤΙ ΙΜΑΓΙΝΙΒΟΣ
Fabule.

FAbulæ se ad Æsopū,
suâ in eum benevo-
lentiâ conferunt, quod
satagat sui: Fabula qui p-
pè & Homero, & He-
siodo, nec non & Ar-
chilochο in Lycamben
curæ fuit. sed ab Æsopo
humana omnia ad fa-
bellas

bellas redacta sunt, ser-
 mone brutis nō temerè
 impertito. nam & cupi-
 ditatem tollit, & libi-
 dinem infestatur, &
 fraudem. Atque hæc ei
 Leo quispiam ait, &
 Vulpes, & per Iovem
 Equus, nec Testudo
 muta: ex quibus pueri
 discunt quæ in vita ge-
 rantur. Habentur igitur
 in precio fabulæ, pro-
 pter Æsopum, acce-
 dunt ad januam docti
 hujus, vitiis eum de-
 vincturæ, coronâque
 oleaginâ coronaturæ.
 hic, ut puto, fabulam
 aliquam texit. risus e-
 nim faciei, & oculi in
 terram defixi, id præ-
 se ferunt, pictorem, fa-
 bu-

μύθωται, ηγεὶ λόγου τοῖς
 θηρίοις μεταθέσων, λό-
 γος ἐνεκά. πλεονεξίαν τε
 γαφὲς πικάπτει. ηγεὶ σβέρη
 ἐπαύνῃ, ηγεὶ ἀπάγει. ηγεὶ
 ταῦτα λέων τίς αὐτῷ ὑ-
 ποπρίνεται, καὶ ἀλώπυξ, ηγεὶ
 ἵππος νηὶ δία, καὶ σδεὺς
 χελώνης αἴφων. ὑφὲς ὥμη-
 ται παιδία μαθηταὶ γί-
 νονται τὸ τὸ βίσ πραγμά-
 των. σύδοιμοι τοῖς οἷς
 εἰ μῦθοι διὰ τὸ δίσωπον,
 φοίτωσιν τὰς θύρας τὸ
 σεφᾶς, ταυτίας αὐτὸν ἀ-
 ναδίγοντος καὶ σεφανώ-
 σούσθε αὐτὸν θαλλὸς τε-
 φαίω. οἱ δὲ οἵματί, τινα ὑ-
 φαίνει μῦθον. τὸ γέ με-
 diαμα τὸ προσώπο, καὶ οἱ
 ἀφθαλμοί, κατὰ τῆς γῆς,
 ἐσῶτος τῆτο δηλόσιν.
 οἱ δὲ μόριων γράφοι, οἱ τι αξ-

τε μέθων φροντίδος, ανέμην τε ψυχῆς δίκουται.
φιλοσοφεῖ δὲ οὐ γραφὴ
περὶ τὰ μάθημα σώματα,
θερία συμβάλλοντα
ανθρώποις, περιήγησι
χορὸν τῷ αἰσώπῳ, ἀπὸ
τῆς ἐκάντης σκηνῆς συμ-
πλάσασι. περιτάξας δὲ
χορὸν ἡ ἀλώπηκος γράπτῃ.
χρῆται γαρ τὸν οὐρανὸν ἢ
την πόλιν Διακόνῳ τῷ πλεί-
στῳ προσδέσιων, ὃ σπέρ-
ι καμψόδιος τῷ
Δαίῳ.

bularum curas remis-
siore animo indigere,
non latuit. Philoso-
phatut autem pictura
& fabularum corpora.
Bruta enim cum ho-
minibus conferens, cœ-
tum circa Æsopum sta-
tuit, ex illius scena con-
fictum. Chori dux
Vulpes depicta est. u-
titur enim eā Æsopus
ministrâ argumētorum
plurium, ceū Davo
Comœdia.

Tῷ τοῦ αἰσώπου μύθῳ
τέλος.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ
τετράστιχα.

Περὶ αὐθρώπου καὶ λέοντος.

Aνδρὸς τοσὶν παῖσι τοι πέτενται λέοντες.
Καί τις λέοντί φυσι, τὸν ἵχων βλέπεις;
Ἄλλ' εἰ λέοντος, ἀπειπεῖς, ἡ δικαιοσύνη γλύφει,
ποκάκος ἄλλος εἶδος ὅντας αὐθρώπους λίθος.

Επιμύθιον, οὗτοι ἐπ' αὐτοῖς τὰ δεῖ σεμνύνεται.

Πρῶτοι λέοντες ποιμανεῖσαν
Μνόσ.

Λέοντος πάντων τῶν πάντων, αὐτοῖς μέσον
Διέδραμψεν μῆτες, οἵ τοι αὐτοῖς συγέρων.
Γελᾷς δὲ ἀλώπηκες, καὶ λέων ἀπειρίθη.
Οὐ πᾶς πάντας μάκαρ. τὸν δὲ διὸν δὲ αὐτοῖς πάντα.

Επιμύθιον, οὗτοι τὰ δεῖ ηγεί μηδεποτέ φρόνησιν
ἀποστρέφεται.

ΓΑΒΡΙΑΕ ΓΡΑΕCI
Tetraasticha.

G A B R I Æ   G R A E C I

Tetraasticha.

De Homine & Leone
lapideo.

VIRI pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quidam Leoni, Robur, inqt, intueris?
At si Leones, ait ille, scivissent scalpere,
Multos vidisses esse homines lapides.

A F F A B U L A T I O , *Quòd non oporteat inflari virtute.*

De Leone dormiente &
Mure.

Leone dormiente, per medium cervicem
Percurrit Mus. Is autem surrexit ilicò.
Ridet Vulpes, ac Leo respondit:
Non timeo, sed interrumpo iter.

A F F A B . *Quòd non oporteat nè parvum quidem contemptum negligere.*

Πρὶ λέσυτῷ, οὐκέτι Κάπρος, οὐκέτι
Γυμνός.

Αἴων μετέκλιψε διπλούς πρὸς ποτὲ καπρώ,
Γύπαρος δὲ ἀνωθεν ἐσιόπεσον τὴν ἔρημον,
Βραχίονα τὸν ἡγήινον ποιήσαντα χαρά.
Φιλέας δὲ ὁρῶντος ὑπόσχοντας τὸν πιστόν.

Ἐπιμύθιον, οὗτος δὲ αὐτοῖς φίοις κακοῖς ἐπιχαίρειν.

Πρὶ Δορκάδῳ πρὶ λέσυτῷ θυμωθέντῳ.

Αἴωντας οἰρατὰς ἵδη μεμεμνότας,
Ω μοῖρας θηρῶν, ἄπειρος, αὐτοιωτάτη.

Εἰ σωφρονῶν γε, θυμωθέντῳ, εἰ λέσυτον,
Πῶς τοῦ μεανθέας τὸν ταῦτα δικρύων μεράσας;

Ἐπιμύθιον, οὗτος δημοσίευτος ἔχοντας, δὲ αὖτε θυμωθέας.

Πρὶ λέσυτῷ, οὐτοί, οὐδὲ Αλώπεκῷ

Αἴων, οὐδὲ, μερισθώ τε, πρὸς θύραν ίον.

Οὐτοῦ τούτους εἰς βίταν μεθασμένα,
Αἴων μετεσπάραξε. Πρὶ λέσυτῷ ποτὲ πλέον.

Ἐπιμύθιον αὐτῷ, σωφρονισθεῖστος δῆθυτος.

Ἐπιμύθιον, οὗτος δημοσίευτος παραχθείσας, παραδούσας.

De Leone, & Apro, &
Vulturibus.

3

Leo pugnam aliquā paravit adversū Aprum,
 Vultures verò semper speculabantur litem,
 Ut devorarent statim, qui vinceretur.
 Sed amicis iisdem visis, frustrati sunt spe.

A F F A B U L A T I O, Quòd non oporteat alie-
 nis malis lætari.

De Caprea & Leone furente.

4

Leonem Caprea ut vidit furentem,
 O fatum ferarum, ait, miserrimum,
 Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
 Quòd nunc furens nō plena facies lacrymarum?

A F F A B. Quòd non oporteat eum, qui potesta-
 tem habet, excandescere.

De Leone, Asino, & Vulpe.

5

Leo, Asinus, Vulpesque, ad prædam iere.
 In tres partes eam quum Asinus divisisset,
 A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
 Ei tribuit, edocta ab Asino.

A F F A B. Quòd ex iis, quæ alii patiuntur, de-
 ceri oporteat.

ΠΟΡΙ Οντεβατάριον Τελίδωλον.

Ωμοις δὲ τῷ παρηγέμενῷ γυναικῶν βρέτας,
Οπόρι σωσαντὸν τῶν τις αὐτὸν προσκιάσῃ.
Τύφων δὲ παρθένος, μή δέλων μελέτην δέντο.
Ηκάσεν, δὲ θεὸς σὺ, τὸ δέλην δὲ ἄγεις.

Επιμύθιον, ὅτι τὸς εἰναῖς αἴξιώματος τιμωμένος δεῖ γι-
νώσκειν, ὅτι ἀνθρωποί εἰσιν.

ΠΟΡΙ Παναθηναϊον Τελίδωλον
σπλάγχνα.

Βοὸς φαγὼν τῶν εἰς ἕορτὸν ἔγκαττα,
Οἱμοι πέντεν γένος σπλάγχνα, μῆτρες, ἐκχέω.
Η δὲ καὶ γελῶσαι, μή φθεῖ τέκνον, ἔφη,
Τῷν σῶν γὰρ δέξαι, αὖτε ἔμετε αὐτὸν σῆριν.

Επιμύθιον, ὅτι δεῖ τὰ πότερα αὐτιστρέφειν, ηγεῖ μή
γοργύζειν.

ΠΟΡΙ Αλώπεκον Τελίδωλον καὶ Βάτου.

Φραγμὶς ἀλώπηξ ψῆριδανειρά θέλει,
Ολισθαντὸς, οὐχὶ βάτος θειόραγμαν.
Εξετο πέλμα, λοιδορεῖ τὸν βάτον.
Μεμφροσειαν τέλον, μή μέ περ, ητον Τελίδωλον φάτι.

Επιμύθιον, πρὸς τὸν τὰς ἔκατον πακτὸν σιωπῆντας,
τὰς τὴν τέρατρον κατηγορεῖντας.

De Asino gestante simulacruim. 6

Humeris' Asinus gestabat simulacrū argēteū,
 Quod unusquisq; occurrens adorabat.
 Superbiā verò elatus, nolens manere Asinus,
 Audivit, Non es tu Deus, sed fers Deum.

A F F A B. *Quòd oporteat eos, qui in dignitatibus
 constituti sunt, cognoscere, se esse homines.*

De Puer coinedente
intestina. 7

Bovis puer festo die cùm comedisset viscera,
 Heì mihi clamabat, q̄ intestina effundo mater.
 Hæc ridendo ait, Ne timeas fili:
 Non n. ex tuis quicquam, sed vomis ex alienis.

A F F A B. *Quòd oporteat aliena restituere, &
 non murmurare.*

De Vulpes, & Rubo. 8

Sepem Vulpes transilire voluit,
 Lapsa, ac Rubo innixa,
 Percussa planta, convitia dicebat Rubo.
 Increpa te ipsam, non me, ille ait.

A F F A B. *Adversus eos, qui sua facent vitia,
 & aliena reprehendunt.*

ΠΡΙ Κώνωποι καὶ Ταύρος.

Κώνωψ μαδηθότος πρὸς οὐρανούς ταύρος πάλαισ.

Ουπέρ κέλευσεν, εἰπέρ εἰπῆκαν θέλει.

Ηκάσσει, ὡσπέρ δικένυντο παθημένον,

Οὕτω δὲ μὴ πήγασον τῷ αἰαθυσίν λαβεῖ.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς λογιζομένας ἵαυτὰς εἶναι
σοφὸς, οὐ διωτέος, οὐ φρονίεος, μὴ δύτας δέ.

ΠΡΙ Ελαφροὶ καὶ Αιεπέλα.

Ελαφοὶ διζύλασσων οἱ πιστιγέται.

Η τις διασέασις ἀμπέλοις ἀπειρύθη,

Τὰ φύκα βιβρώσισται διὰ τὸ ἀμπέλων,

Κινκύεσται διεκπειδεῖν.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς κακοποιουμένας τὰς αὗτας σύρ-
γετας.

ΠΡΙ Οφεως καὶ Γεωρ-
γοῦ.

Οφειλετοι τις αὗτ' ὀλέθρος πανδίσ

πλάγιαν, περὶ ωτε χίατε, καὶ φιλέμη θέλει.

Οφειλετοι πῶς γένοιτο συμβάσεις,

Ἐως σὺ τύμβον τόν θεόν, ἐγὼ περὶ ωτε βλέπω;

Επιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀδιάβλαπτοι
εἰσιν.

De Culice & Tauro. 9

Culex olim in cornu Tauri sedebat,
Quem dicere jussit, an se volare velit.

Avidivit v., quemadmodū nō noverat sedentē,
Ita que neque evolantem sentiret.

A F F A B. *Adversus eos, qui volunt esse sapientes, potentesve, aut prudentes, nec sunt.*

De Cerva & Vite. 10

Cervam persequebantur Venatores,
Qua densis in yitibus delituit.
Sed iolia vitium cūm comederet,
Venatoribus jure præda fuit.

A F F A B. *Adversus eos, qui male-faciunt benefactoribus suis.*

De Serpente & Agricola. 11

Serpentem quis pro filii interitu
Percussarū, petramq; scidit, & amare volebat,
Sed ait Serpens, quomodo fient conventiones,
Quādiū tu turbam hanc, ego lapidem video.

A F F A B. *Magnas inimiciias esse irreconciliables.*

ΠΡΙ Παυλὸς ἡγεῖ Σκορπίον.

Ως ἀκρίδας θύρους πάσι τις, σκορπίον
Πρότεινε χειρας. οὐ δέ, μὴ φαύσης, ἐφη·
Ως εἴγε τε φαύσεις ἐκ πόλπημ σένωμ,
Καὶ τὰς ἀλιθέias ἐπιευώσεις ἀκρίδας.

Επιμύθιον, οὐτι μὲν κακοῖς αὐτῷ ποιεῖ μὴ συμένω-
σθαι.

ΠΡΙ Συὸς ἡγεῖ Μυὸς.

Σὺς ἔλκε τις μαῦρογον δύτ' ἀσιτίας.
Οὐς χαλινέσβε βλέποντες, ἐτυσαν γέλωμ.
Ο μῆτρας δέ τι γῶμ, ἐπειδεῖς οἰκοδούωμ,
Ως δὲ τινῶν διάναστε καὶ τοῦ βίφερνένα;

Επιμύθιον, πρὸς τὰς τὰς ἁυτῶν παραπλήκτας πα-
ραβλέποντας, τὰς δέ τις ἐτέρωμ γελῶντας.

ΠΡΙ Οὐς ἡγεῖ Δεοντῆς.

Φέρωρ λέθητοι δέρματοις δύνθ,
Ηὔχει λέων εἴναι τις, αὐτόλευτος βλέπωμ.
Ἐπεὶ δέ γε μεσός φέλεοντες σύρεθε,
Τέτομεν λύλωμ ἔργηνος τὸ ἀταξίας.

Επιμύθιον. Ο μῆτρας μηλοῖ, οὐτι μὲν παρ' ἀξίαι
τιμαὶ τάχισα λύοντες.

De Puer & Scorpio.

12

Cùm Locustas cepisset Puer qdā: Scorpioni
 Porrigebat manus. is autem, nè attigeris, ait:
 Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
 Veras quoq; Locustas abjicies.

A F F A B. *Cum malis hominibus conversari non
 oportere.*

De Sue & Mure.

13

Sus qdā Murē trahebat ad sedandā esuriem,
 Quos videntes fabri ferrarii riserunt.
 Mus verò adhuc vivens ait lacrymarum plenus,
 Nè unum quidem potestis pascere Suem?

A F F A B. *Adversus eos, qui suos casus negli-
 gunt, alienos verò derident.*

De Asino & pelle Leonis.

14

Leonis pellem humeris ferens Asinus,
 Iactabat se esse Leonē quēpiā, vidēs caprarios.
 Sed ubi sine Leonis inventus est pelle,
 Pistrinum eum memorem turbationis reddidit.

A F F A B. *Fabula significat, Immeritos honores
 quam-primum solvi.*

ΠΡΙ Τράγος ηδεί Απέλλα.

Τράγῳ προστέπειν ἀμπελῷ, βλάπτεις σύ με
Κάρων τὰ φύλα. εἰ γέ τοι δέ τι χλόιη;
Οσον γέ ἀμβλάψεις, σύρυσω τάχα
Πρὸς Θεούς σὲν εἰς θεὸς οἶνον βλύσαι.

Επιμύθιον, ὅτι πολάκις θέλων τὶς ἀδικήν τινα,
ἀφελεῖ αὐτόν.

ΠΡΙ Ανδρὸς ηδεί Γαλῆς γωνικός.

Ανὴρ γαλῆν γωνικα πρὸς μέρμερος ἄγε,
Παρκίν ἵ πύρεις εἰς ἱορτῶν τὸ γάμον.
Νύμφη ἵ μαῶ βλέψεις, σωτόνῳ τάχα
Δίωνε τῶν, μὲν ἡραπλεσσα τοῦ φύσιρ.

Επιμύθιον, ὅτι τὸ ἐν φύσεως οὖν, τὸ μεταρί-
πτον.

ΠΡΙ Δοριάδῷ τὸν τὸν ποδῶν λεπτότητας
μεταφορεύεις.

Πηγᾶς ὁρῶσαι δοριάς αὐτὸς τοι Θέαν,
Λεπτὸς πόδας πωλεῖτο. χαῖρε δέ εἰς πέρα.
Αἴων οὐτοί πελαθε, τάπτες ίγε πα,
Κεραναρευθρίζεσσα, Θύρας ὡς ποιείει.

Επιμύθιον, ὅτι πολάκις τὶς ἀφελεῖται, δῆ τὸν λοκεῖ
βλάπτεισαι.

De Hirco & Vite.

15

Hircum vitis allocuta est, offendis tu me
 Tondens folia. numnam non est herba?
 Quamvis etiam nocueris, inveniam statim
 Ad mactationē tui erga Deos, vinū ut scaturiat.

A F F A B. *Quod plerung; volens quis aliquem
 injuriā afficere, juvet eum.*

De Viro & Fele uxore.

16

Vir Felem uxorem in domum duxit,
 Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
 Sponsa verò viso Mure, contenta celeritate
 Eum persecuta est, non mutatā naturā.

A F F A B. *Quod id quod à natura est , non
 transmutetur.*

De Caprea reprehendente pedum
 tenuitatem.

17

In fontibus suam imaginem videns Caprea,
 Tenuas carpebat pedes, sed gaudebat cornib;.
 Cùm v. Leo persecutus est ipsam, eos amabat,
 Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.

A F F A B. *Quod plerung; quis iuvatur ex qui-
 bus videtur lredi.*

De

ΠΡΙ ΑΛΩΠΕΝΘ ηδὲ Σταφυλῆς.

Κρδὸν βόρων βλέπεσσα μανιρᾶς ἀμπέλος,
Πρὸς ὑψὸν ἥρτο, ηδὲ κακεῖσσα πολλάκις
Ελένη ἀπεπεν. πρὸς δὲ ἵαυτίν ταῦτ' ἐφη,
Μή πάμνε, ράχυσσε ὅμφακίζσιν μάλα.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς πειονῆτας τὸν αὐτόγενον
Φιλοτιμίαν.

ΠΡΙ Κόρακον ηδὲ Αλώπενθ.

Τυρὸν πόραξ ἔδακνε, κρδὸν δὲ ἡπάτα,
Εἰ γλῶσσαν εἶχεν, γίνεται ἦς ὄρνις μέγας.
Εὔθὺς δὲ ὁ τῆτον ρίψει, οὐδὲ αὐτὸν φάγει,
Ἐχεις πόραξ ἀπαντά, νουῦν ιτῦσαι μόνον.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς ἄλλας πολλακίας χαίρουσσας.

ΠΡΙ Βαράχων ηδὲ Ηλία.

Γάμοις ἔχαιρον βαράχοι τὸν ήλιον,
Καί τις πρὸς αὐτὸς ἀπειπεῖς μετόν γένεθλον.
Εἰ μὲν μόνας βρέμοι μην αὐγὰς ήλιον,
Τίς, εἴ γε τεκνώσει, τῆτον βασάσει;

Επιμύθιον, πρὸς τὰς ἄλλιας βλάβης ἀγνωσίας χαίρουσσας.

De Vulpe & Vva.

18

Vulpes racemum proceræ videns vitis,
 In altū elevabatur: cùmq; sæpè laborâset
 Ut caperet, defatigata est: sed secū hæc locuta:
 Nè labora, acini uvæ exacerbat admodum.

A F F A B. *In eos, qui de necessitate voluntatem faciunt.*

De Corvo & Vulpe.

19

Cafeū corvus mordebat, sed Vulpes decipie-
 Si lingua haberes, essem magna Iovis avis. (bat,
 Continuò v. is eum abjecit, ea ipsum comedit,
 Habes Corve omnia, mentem solam compara.

A F F A B. *Adversus eos, qui adulacionibus delectantur.*

De Ranis & Sole.

20

Ob nuptias Solis lætabantur Ranæ.
 Quædamq; ad eas ait, Omiserum genus,
 Nam si solos radios Solis timemus,
 Si genuerit filios, quis eum feret?

A F F A B. *Adversus eos, qui suo damno præ ignorantia gaudent.*

De

πρὶ Ορνιθῷ ὧδη χρυσοῦ τιμῆσις, καὶ
Φιλαργύρα.

Ἐτιμῆ χρυσοῦ ὧδη ὄρνις εἰσάπαξ.
Καὶ τις πλανητεῖς χουστραῖς τὸν φρένα,
Εὐτενε ταύτην, χρυσὸν ὃς λαβεῖν θέλων.
Ἐπειδὴ μὲν σῶμαν ὡλένης τύχει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς ἐλπίδας κέρδες εἰς γηράσκειν
μηροψυχίας ἐμπίποντας.

Πρὶ Αἴροσιόπα καὶ Οδοιπόρα.

Αἴροις περιπόνηταις αἴροσιόπῳ,
Πίπτει λελιθώς πρὸς φρέαφ. τυχὴν δέ τις
Οδοιπόρῳ, σένοντι ταῦτ' ἔφη, λέγων
Νοῦν θέτεις ἀνω, βέλτιστη, τὸν γλῦν ψεύπεις;
Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰς ἐνεστῶτα καὶ γινώσκειτε,
τὰς μέντοντα καυχῶντα γινώσκετε.

Πρὶ Ιππα καὶ Κάπρα.

Ηερζενίππῳ ἀγελοῖστῳ κάπρῳ,
Ορμήν ἤ Θηρὸς ἵππῳ ἢ στένων θλεων,
Ἐκυτῷ εὐδέδυκεν, σύρων σύμμεταχον
Εὔπειρον ἀνδρα πρὸς σφρυγίῃς θερίδα.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δι' ἔχθρων τινὲς καὶ εἰς πλεῖστον ἀν-
τὸς ἀνθεύεσθαι.

Πρὶ

De Gallina, aureum ovum pariente,
 & Avaro.

21

Ovum aureum Gallina semel peperit,
 Quidamque Avarus, deceptus animo,
 Eam occidit, aurum accepturus.
 Sed spes perdidit majus fortunæ donum.

A F F A B. *In eos, qui spelucrī in damnum ex pusillanimitate incidunt.*

De Stellarum Speculatore, &
 Viatore.

22

Stellis intentus quidam stellarū speculator,
 Cadit imprudēs in puteū: sed qdā superveniens
 Viator suspiranti hæc inquit, dicens : (vides?
 Animū q applicuisti sursū, ô optime, terrā non

A F F A B. *Quòd plerique, cùm præsentia ne-
 sciant, futura cognoscere gloriensur.*

De Equo & Apro.

23

Pugnabat Equus cum ferocissimo Apro.
 Impetū v. ferę Equ' cùm penitus nō sustineret,
 Sese dedidit, invento socio,
 Viro jugulandæ feræ perito.

A F F A B. *Quòd nonnulli ob inimicitiæ in ser-
 vitudinem secedant.*

De

Πορὶ Ανδρὸς μιξότειχος, καὶ θυσίη
ἐπάρσεν.

Ἐρωμένας δέ τοι ἔχει αὐτὸς βασικότερος,
Χρόνῳ δὲ ἐν λινοχύαι ταῖς τοῖς ηγετήσι τρόπῳ,
Ηττῆ μελαίνας, οὐ δέ τοι πάθει φρόνη,
Εξ ὧν ψιλωθεῖς, πάσιν ἀράθη γέλως.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς εἰς δύο ἐναυτίας πρόγυμνα
ἐαυτὰς ἐμβάλλουσας.

Πορὶ Αἴγῃς τε καὶ Κολοιδί.

Αρνὸν καταπέλας ἀείτος οὐδεπάσσας,
Ιδιῶν πολοιός, εἰν περιῷ πράττει τάσσει.
Οὐ δέλε ποιεῖν πάντας δὲ ἐφώνη τῇ τότε.
Εμοὶ πολοιός, ἀείτος δὲ αὐτῷ πάλι.

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ μιμεῖσθαι τὰς πρέστατον.

Πορὶ Κολοιδί τε καὶ ἄλλων Ορέων.

Αλλοῖοις περιστημένοις θυμόντοις,
Ηὔχει πολοιός ορέων πέριφρεν.
Πρῶτον δέ περιθομένη τοῦ πάντα,
Μετ' ἐμοῦ ἀπαντούσης, εἰπεὶ γυμνὸς σύρεθη.

Ἐπιμύθιον, ὅτι τὸ δέρματος κάλλος παντελός.

De Viro misticapillo & duabus
Amicis.

24

Amicas duas habebat vir misticapillus,
Ætate autem & moribus omnino dissimiles.
Altera nigros capillos, albos altera, evellebant.
Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

AFFAB. *Adversus eos, qui in duas res contrarias se se injiciunt.*

De Aquila & Cornicula.

25

Agnum devolans Aquila quum rapuisset,
Idq; vidisset Monedula, in Ariete facit eadem:
Quā pastor cepit. puer aut clamabat tale quid,
Mihi Monedula, Aquila autem sibi est.

AFFABULATIO, *Quod non oporteat imitari
præstantiores.*

De Cornicula & cæteris Avib.

26

Alienis pennis induta
Gloriabatur Cornicula præstare Avibus.
Primum donum Hirundo rapuit,
Post eam omnes, hinc nuda inventa est.

AFFABUL. *Quod ex collatione pulchritudo
dissolvatur.*

Πρὸι Αετῷ τε ηγένετο Οἰστός.

Βέλη τὸ σῆμα ἀετὸς τρώγει τάλας.

Αλυῶν ἥλιοπόμησο τοκάδε μακρύων.

Βλέπων δὲ οἰστόντα πέπλον βρωμένον.

Θαῦμα, πήροντες τὸ πήρωντα οὐλόν.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς ἐκ τῶν ιδίων κακῶν πάχοντας.

Πρὸι Θυρῶν καὶ Κρήτων μάχης, καὶ
Στρατός.

Μᾶσι πεφύνει Θηροῖς, ηγένετο πήλιωσις μάχη,
Μηλωπίνους τραχεῖδος, τὰς δὲ ἐπλαίνα.

Εἶναι μὲν οἱρετοί, ἐκ μέρος ἥλιον,
Πτήσιοις παράνεκτοις μετενήσατο, τοῖς Θηροῖς πόδες.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς μητέρας πελασίντας, ηγένετο πλακωνῆτας αἱμοτέρος.

Πρὸι Χελιδόνων καὶ Κειτυρίδας.

Μῆτρες χελιδών νυοασίαις ηρεμήσατο

Υπερθέμη, οἵσπερ τὴν γονιὰν βλάπτεις μεράπιων.

Η δὲ αὖτε ἐφιστεί, ὡς πολυτόντος τύχης

Οπόγαλον οὐδείς οὐσίας, εἴβλαβεν μόνη.

Επιμύθιον, πρὸς τὰς παθόντας κακὰς ἀπέκαλεν
Αἰγαίον πέπλον.

De Aquila & Sagitta.

27

Sagittâ pectus Aquila vulnerata est olim.
 Dolens autem postea sedebat admodum plorans.
 Videns autem sagittam pennatam, ait:
 Papæ, penna me pennatam occidit.

AFFABULATIO, *In eos qui à suis mala patiuntur.*

De pugna Ferarum ac Volucrum,
& Struthione.

28

Omnis inter se fere & volucres concertabat,
 Capta est Struthio Lybica, q̄ hasce decipiebat,
 Esse quidem avis, ex parte verò fera,
 Volucribus caput, feris pedes ostendens.

AFFAB. *Adversus eos, qui duobus serviendo dominis utrosq; decipiunt.*

De Hirundine & Prætorio.

29

Hirundo fixit nidulum super Prætorio,
 Cujus prolem lædit Serpens.
 Hæc autem dixit, ô ingemiscendam fortunam:
 Ubi enim ultio est, sola offensa sum.

AFFABULATIO, *In eos, qui malum à bonis patiuntur.*

Πορί τειῶν Βοῶν ὁμοφώνων, εἴτα ἀσυμ-
φώνων, καὶ Λέοντος.

Ομόφρενος νέμουσος τραγὸς ὁμόβούσος,
Οὓς δέδε θύρας ἔβλαπτε πολλάκις λέων.
Εχθρας ἥ μίσει, καὶ μάχης μιαχίσας.
Ειασον ἐκβέβρωνε γυμνὸν ὃς ἔνα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς χιζομελύσιν τιδίων, καὶ διὰ
τῆτο κακῶς πάχοντας.

Πορί Γεωργῆς καὶ Γρεάνης.

Εθνῷ γεράκινων πῆγε τις σπορεὺς πάγιω.
Μεθ' αὐτοῦ πελαργὸν ἤλει, οὗς Θρήνος μέγα.
Εφιδὲ αρστρόντος, ὃς φίλος μῆτρας σύμποι.
Αλλ' οὐ πάγιη λαβόσα, συώνακοῖς ἔχει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς Φίλον τινὸς, ἐπάμβλον τοῖς ἔχθροις
τὸ φίλον αὐτῷ.

Πορί Κωνσταντίνου Εἰδώλου αὐτῷ ἐμ
τῷ υἱῷ αἷτι.

Φέρων ποτίαμτὸς πλανσίον ιύσιν ιρέας,
Κύψας ἐκυπόν, ἀλλοι εἰς υἱωρ βλέπει.
Χαεώντος τὸν πάτερνον λαβεῖν ιρέας,
Απειπετο καὶ τὸ περί ἐπράτει.

Ἐπιμύθιον, οὗτοι οἱ πλεονεκτῆροι μάντειοι γηπαιτοί.

De tribus Bobus concordibus, inde
discordibus, & Leone. 30

Concordes paseebantur tres simul Boves.
Quos nè ferus quidem lædebat Leo.

Cùm v.inimicitarū odio & pugnā dissēssent,
Singulos devoravit nudos ut unum.

AFFAB. *Adversūs eos, qui à suis dissident, &
proptereà mala patiuntur.*

De Agricola & Ciconia. 31

Gruibus tetēdit Agricola quidam laqueum,
Cū quib.Ciconiā cepit, q̄ vehementer lugebat.
Dixit aut̄ Agricola , Ut amica quidē tu mihi es:
Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

AFFABUL. *In amicum cuiusdam conjunctum
cum inimicis amici ipsius.*

De Cane & Imagine ipsius in
aqua. 32

Canis propter flumen carnem ferens,
Quùm se acclinâisset, aliam in aqua videt:
Hiscens aut̄ ut inferiorē aliam carnem caperet,
Privatus & eā est, cuius compos erat.

AFF. *Quòd cupidus magis damno afficitur.*

Πρὸι οὐς ηγέλαλός, ηγέλ
Σπόγγων.

Πρῶτον ποίαμόν, φόρτου ἵγ' ἀλεῖσθαι,
Ἐν τῷ τε ηγέλαπτωνειφιθέτοις βάρεσ.

Σπόγγων δὲ πετήτη πλῆθος στωσώς φέρει,
Πεσὼν οὐκούτι, μυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Επιμύθιον, οὗτοι πολάκις προσδοκία πέρδος, εἰς γυ-
μίαν παταγῆται.

Πρὸι Καμίλος καὶ Διός.

Κυρῆνος θεὸν ηάμηλος θύστει πέρα,
Ην θερευτήθισε τὸ ἀβδολίας.

Ζημοῖ γε αὐτίω λοιπὸν ὥτα ηγέλαρων,
Ως ἀλλαγειπασιν αἰχίση πάλη.

Επιμύθιον, οὗτοι μὲν παρὰ τὸ Θεῖον αὐτῶν τὰ προσή-
ποντα.

Πρὸι Λύκη ηγέλ Αρνός.

Αύτος πρὸς αἴρνα φισίν· δὲ πρόσθεν σύ μοι
Υδωρ ταρατῆτε; αἴρτι γατρὸς θύει φισ,
Καὶ πῶς υδωρ ταρατῆτον ἀγνοῶ ποτε.

Θείης γένη μοι, καὶ μὲν Θέμις, καὶ μὲν Θέμις.

Επιμύθιον, πρὸς τὸν αἵδεῖν φαντρῆς ἀδικοῦ-
ται.

De Afino & Sale, &
Spongiis.

Transiens fluvium, onus salis portabat Afin',
In quo etiam cecidit levatus onere.
Dehinc cum itidem multum spongiarum ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

AFFAB. *Quod pterunque exspectatio lucris
damnum incurrit.*

De Camelio & Iove.

34

Curva Camelus a Deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.
Minuit enim ei de cætero aures & caput,
Ut ab omni parte foret turpissima.

AFFAB. *Quod oporteat a Deo convenientia
petere.*

De Lupo & Agno.

35

Lupus Agno inquit, Nonne dudum tu mihi
Aqua perturbasti? nuper ex ventre natus sum,
Et quomodo aqua turbaram, nescio quando,
Cœna fies mihi, sive jure, sive injuria.

AFFAB. *Adversus eos, qui intrepidè palam
injurii sunt.*

Πορί οικαλῆς Καινυῖς καὶ Ποι-
μεῖς.

Δειλὸς οἰωνὺς πρὸς τινὲς ἐπές ποικεῖται,
Εἰπε λέσου Θεοῖς ιχνηῖσθαι, μοί φράσον.
Σοὶ τότον, ἐπέμ, θέλεις, δέξω, πέλας
Ιχνῷ. οἰωνὺς ἐπέμ, δὲ γιντῶ πλέον.

Ἐπιμύθιον, πρὸς αὐθόποις θρασεῖς πρὸς λόγους,
καὶ πρὸς ἔργα οικαλάς.

Πορί Ιππότας καὶ Αγροίνα.

Ητελαβέν αὐγροῖς ουρλαγών ιππότης,
Αεβὼν ἃ χρήσι τότον, ὕρωτα, πόσα;
Καὶ πῶλον θύμλαυνεν. αὐγροῖς Θεοῖς δὲ οὐ φη-
Μὴ σπουδέ, σοι δέριμα τότε προσφέρω.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς δέ αὐάγκης παραιγμένες
τὰς ίδιας.

Πορί λύνα καὶ Οντα.

Οδῦσιν οὐλον ἔπειν δέ τοι λύνα.
Αἴτων ἃ μισθὸν, πλότης τοι λάξ τὸν γένεια.
Λύνα Θεοῖς φησι, πῶς μάγειρος δέρη πάλαι
Ιατρεῖς μετῆλθοις ἔργον αὐδεξίως;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς τὰς ίδιας τέχνας παταλι-
πανούσιας, καὶ ετέρας μετριχομενές τούτος βλάβη.

De Venatore timido, &
Pastore.

36

Timidus Venator Pastori cuidam ait,
 Sicubi Leonis vestigia nōsti, dic mihi.
 Tibi ipsum, ait, vis ostendam propè
 Vestigium. Venator ait, Non quæro amplius.

AFFAB. *Adversus homines audaces verbis, &*
factis timidos.

De Equite & Agricola.

37

Petebat Leporem ab Agricola ut acciperet
 Accepto eo manibus, rogabat, Quanti? (Miles,
 Et Equum admisit. Agricola autem ait,
 Ne festina, tibi donum hoc offero.

AFF. *Adversos eos, qui necessariò recusant res*
sueas.

De Lupo & Asino.

38

Ex Asino clavum dentibus extraxit Lupus,
 Poscens v. mercedem, percutitur calcib⁹ gena.
 Lupus a. inqt, Quomodò cocus cùm essē olim,
 Medicinæ opera indignè exercui?

AFFABUL. *In eos qui propriam artem derelin-*
quunt, & aliam aggrediuntur incommodè.

Πόρι Λύκα ηγεί Γράφεν.

Εἰς λαμπὸν ὅσους ἐρεπεπύγη τὸ λύκον,
Μιθῷ δὲ ἐλῶν γέρανον ἡτοὶ τὸν χάρεν.
Ζεῦσον τράχηλον ἐν λύκον λαμπεῖ φέρεν,
Μηδί τὸ πέπλον μιθῷ, οὐ τοῦ σκόπον.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς Ἐπινίδων πρᾶξιν ἐγ-
κειρύσαντας, ηγεί μετὰ τὸ σώματα βιβεῖσας
μιθόν.

Πόρι Ταύρου καὶ Τράγου.

Ηλαυνε ταῦρον δὲ οὗς κοίτης τράγονον,
Οὐ θύρλέων σίωνεν. ἐπεὶ δὲ σένωμ·
Εἰπή με μὴ λέοντον ἐπῆρε φόβον,
Ἐγνως ἔσον ταύρον τε ηγεί τράγος αἴνον.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς ιατρές χομετες ύβριζονται ωρό-
μηρῶν, οἷα φόβον ἐτέρων μετέρον.

Πόρι Μύρμην καὶ Τεττιγόνον.

Ητοι τροφίων μύρμηνα τέττιγεν ορύσ.
Μύρμηξ δὲ φησε· τί θέρες δυτὶ ἐδρας;
Ως δὲ θέρες, εὔρυνεν, καὶ δοκον ὁξεως.

Χειμῶνον θρησκῆ, φησί, καὶ τροφῆς θρα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς μὲν θέρους τας ἐν οὐρανῷ ποπιάς,
καὶ οἷα τοῦτο ἐν τῷ γύρῳ πλινθουμένας.

De Lupo & Grue.

39

In Lupi gutture os infixum erat, (pretium.
Mercede autem cùm extraxisset Grus, petebat
Salvum collum ex Lupi gutture ferens,
Nullam aliam mercedem, quām hoc cōsidera.

A F F A B. *In eos, qui periculoso negotium ag-
grediuntur, & post conventionem querunt
mercedem.*

De Tauro & Hirco.

40

Expellebat Taurum ex suo cubili Hircus.
Quem ferus Leo insectabatur: ait aūt suspirās,
Nisi me Leonis timor perterreret,
Scires quanta & Tauri & Hirci vis sit.

A F F. *In eos, qui affici injuria ferunt à parvis,
metu aliorum majorum.*

De Formica & Cicada.

41

Petebat à Formica Cicada cibum, hyeme:
Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
Quòd æstate acutè caneret, dixit.
Hyeme salta, inquit, nè ama cibum.

A F F A B U L. *Adversus eos, qui in juventute
nolunt laborare, & propterea in senectute
mendiçant.*

De

Πρὸι οφεως καὶ Γεωργός.

Εὐαλπέτη γεωργὸς ἐν κόλποις ὁ φίη
Ωραὶ ιρύσεις, ἐπεὶ τὸ θερμός ἔσθιο.

Επληξεῖ τὸ θεάλψαντα, κακῶσινε τάχθο.

Επιμύθιον, ὅτιον κακοὶ ποιεσι τὰς σύργετας.

Πρὸι χελιδόνθο καὶ Αιδόνθο.

Αγρῷ χελιδών μακραῖν ἐξεπολύθη,
Εὗρε δὲ τὸ βρύμεοις ἐγκαθιμένην ὄλμειαν
Αιδόν' ὁξύφωνον. οὐδὲ ἀπεθρέψας
Τὴν ίταν ἀναρρευτικήν τοι τοιοῦτο.
Χ' οὐδὲ τῇ χελιδών φοστίων φιλάτει,
Πρῶτην βλέπω τοι, σύμβον μέτα θράκην.
Αλλ' ἐλθὼν ἀγρόν, καὶ πρὸς οἶνον αὐθρώπων.
Ζύσκω θούμην, καὶ φίλην κατοικήσεις,

Οπός γεωργοῖς, καὶ χί θυρίοις ἀσείσι.

Τὸν δὲ αὐτὸν αὐθῶν ὁξύφωνθον οὐκέφη,
Εαμεν πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις.

Οἶκος δέ μοι πᾶς, οὐτε μίξις αὐθρώπων,
Μνύμειν παλαιῶν συμφορῶν αὐταφλέξει.

Επιμύθιον. Ο μῆνθος δηλοῖ, ὅτι ιρεῖτον ἐν δρόμοις
μοις γλὺν ἀπύπως, οὐσιωνικῆν πόλεσι τοῖς
κακοῖς.

Τῶν τοι Γαβρίων μένθων τέλος.

De Serpente & Agricola.

42

Agricola quidam in sinu fovit Serpentem
 Frigoribus: ubi autem calorem sensit,
 Percussit eum qui fovit, atq; occidit statim.

AFFAB. *Sic mali tractant bene-factores.*

De Hirundine & Luscinia.

43

Procul ab agro Hirundo volavit.
 Reperit autem in desertis sedentem sylvis
 Acutè canentem Lusciniam: ea verò lugebat
 Itym immaturum excessisse è vita.
 Et Hirundo inquit, Charissima, salva sis,
 Primùm hodiè te post Thraciam video.
 Sed veni rus & in domum hominum,
 Contubernialis nobis, & chara habitabis.
 Ubi agricolis, & non feris cantabis.
 Cui Luscinia canora respondit,
 Sine me in petris manere desertis:
 Nam domus omnis & consuetudo hominum
 Memoriā antiquarū calamitatū reaccendet.

AFFAB. *Fabula significat, Præstare sine dolore
 vivere in desertis, quam cum malis habitare
 in civitatibus.*

Fabularum Gabriæ FINIS.

μιομαχία.

Aρχόμεν^Θ πρῶτον μεσῶν χορὸν δῆλαικῶν^Θ,
Ελθὲν τὸν ἔμενον ὑπέρ εἰπεύχομαι, ἐνεκ' ἀστάτης,
Ημένον δὲ μέλησιν ἐμοῖς τοὺς γένασι θῆνα,
Δῆμην ἀπεροσίκου τολεμόπλουνον ἕργον αἴρη^Θ,
Εὐχόμεν^Θ μερόπειαν δὲ στάται τὰς βαλέας,
Πῶς μάστιχον βατράχοισιν αἴρεις σύστατος ἐβισσων,
Γιγενέων αὐδρῶν ειπάρηνοι ἔργα γιγαντῶν.
Ως λόγ^Θ ἐν θυτοῖσιν ἐλα, τοίκου δὲ ἔχει αρχήν.

Μῦς τοῖς διηψαλέν^Θ γαλένης οὐδενὸν ἀλύξεις,
Πλησίον δὲ λίμνη ἀπαλέν προσέθηκε γένειον,
Υδαῖς τῷρπόμεν^Θ μελινδεῖ. τόν δὲ κατέθε
Λιμνόχαεις τολύφημ^Θ, εἰπ^Θ τ' ἐφθέγξαίστοιο.
Ξῆνε, τίς ἂν; πόθεν ὥλθες ἐπ' οὔνα; τίς δέ σ' ὁ φύσας;
Παίται δὲ ἀλύδοσον, μὴ φειδόμενόν σε νοίσω.
Εἰ γάρ σε γνοίλω φίλον ἀξειον, δέ τοι μόνον ἀξω,
Δῶρα δέ τοι διώσω ξενήια τοπάκηντλα.
Εἰρὶ δὲ γάρ βασιλαῖς φυσίγναθ^Θ, δέ τοι τὰ λίμνων
Τιμῶναι, βατράχων ἡγέρμην^Θ ἕματα ταύται.
Καί με πατήρ πηλός τοῖς τοῖς γείνατο ὑδρομεδάση
Μιχθέταις ἐμῷ φυλάστητο παρ' ὅχθας ἡερδανοῖο.

ΛΑΖΑΡΗ ΛΑΖΑΡΗ ΛΑΖΑΡΗ ΛΑΖΑΡΗ ΛΑΖΑΡΗ ΛΑΖΑΡΗ ΛΑΖΑΡΗ

HOMERI RANARVM

& Murium pugna.

INcipiens primum Musarum cæcum ex Helicone,
Venire in meum cor supplico, gratiâ cantus,
Quem nuper in libellis meis super genua posui,
Litem immensam, tumultuosum opus Martis,
Supplicans hominibus in aures omnibus mittere,
Quomodo Mures in Ranas principantes iverunt,
Terrigenum virorum imitati opera gigantum.

Sic sermo inter mortales erat: tale a. habuit principiū:

Mus aliquādō sitibundus Felis periculum evitans,
Propinquum in lacum teneram adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci: hunc autem vidit
Limnocharis obstrepera, verbū autem locuta est tale:

ō hospes, quis es? undē venisti ad littus? quis a. te pro-
Omnia a. verè dic, nè mendacem te intellexero. (duxiss
Si enim te noverim amicum dignum, addomum ducā,
Dona autem tibi dabo hospitalitiam multa & bona.
Sum autem ego Rex Physignathus, qui per lacum
Color, Ranarum dux dies omnes.

Et me pater Peleus olim genitus, Hydromedusæ
Mixtus in amore apud ripas Eridani,

Καί σε ὁρῶ καλόν τε καὶ ἀληφον, ἔξοχον ἀνδρινόν
Σηκῆπτρον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχητὸν
Εμμένας. ἀλλ' ἄγε Θάσον τὸν γενεῖν ἀγόρους.

Τόν δὲ αὖ ψιχάρπαξ ὑμετέρῳ, φώνησέν τε.
Τίποις γένενθε τὸν ξηλῆας φίλε σιγῆλον ἀπασιν
Αὐθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ὀρανίοις πετλωδῖς,
Ψιχάρπαξ μήδε γὰρ οἰκλύσιον μαι, εἴμι δέ τοι
Τρωξάρταο παῖδες μεγαλύτορε. οὐδέ νυ μήτηρ
Λειχομύλη θηγάτηρ πετρώνητος βασιλῆα.
Γείνατο δέ εν παλύβῃ με, καὶ θέτρεψατο βρωτοῖς,
Σύκοις, καὶ κρύοις, καὶ ἐθεσμασι παῖδεσθαποῖσι.
Πῶς δέ τοι φίλον παιδί με, τὸν εἰς φύσιν ὅδεν ὄμοιον;
Σοὶ μήδε βίθροντεν ὕδασιν. αὐταρές μοι γέ
Οαα παρέ αὐθρώποις πρώγεντα τοῦτο, ὅδε με λύθη
Αρτού τερποπάνισθε. ἀπ' σύκοντα πανέοισο,
Οὐδέ πλακῆς πανύπλοτος ἔχων πολλὸν σισαμῖδα,
Οὐ τόμοτρον πετρώντας, δέχαται λαυροχίτωνα,
Οὐδέ πυρὸς νεόπυκτον ἀπότολυνθροῖς γάλακτον.
Οὐ χρητὸν μελίτωνα, τὸν καὶ μάκαρον ποθέασιν,
Οὐδὲ θόσα πρὸς θοῖντα μορόπων πετύχασι μάγειροι,
Κοσμοῦσθε χύτρας αἵτομασι παῖδεσθαποῖσι.
Οὐδὲ ποτέ ἐπιπολέμοιο πακέντας ἀπέφυγον αὐτὸν,
Αλλ' οὐδὴς μετὰ μῆλον ἴψη, προμάχοισιν ἐμίχθησε,

Et te quidē video pulchrumq; & fortē egregiū aliorū
Sceptriferum Regem, & in bellis pugnacem
Esse, sed age ciius tuam generationem concionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit, dixitque,
Quidnā gen⁹ meū perquisiris, o amice, manifestū omni-
Hominibusq; diisq; & cœlestibus volatilibus: (bus
Psicharpax quidem ego vocor, sum autem filius
Troxariæ pairis magnanimi: at mater
Lichomyle filia Pternotroctæ Regis.

Genuit autem in lignario me & enutritit cibariis,
Ficubus & nucibus, & eduliis omnigenis.

Quomodo aut̄ amicū facies me in naturā nihil simile?
Tibi quidem enim vita est in aquis, sed mihi certe
Quæcunq; apud homines comedere consuetudo, neq; me
Panister pistus à benerotunda cista, (latet:

Neque placenta extensa habens multam sisamida,
Non sectio ex perna, non jecora albam vestē habentia,
Neque caseus nuper pressus à suavi lacte.

Non bonum dulciarium, quod & divi desiderant.

Neque quæcumque ad convivia hominum faciunt coci,
Ornantes ollas condimenti variis.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem,

Sed fatus ad pugnā iens pro pugnātibus mixtus sum,

Οὐ μέδι ἀνθρώποι, καίπερ μέγα σῶμα φοροῦται.
 Αλλ' ὡδὶ λεκτρον ἴών, ἀπόσην δάκτυλου καταδάκνω,
 Καὶ τετέρυντος λαβόμειν, ηγέτης τὸν ἕπεται πάντα.
 Νήδυρε τὸν ἀπέραντον πόνον, δάκνοντι τὸν μεῖον,
 Αλλὰ δύω μάλα ταίτατα δέδια ταῦσαν ἐπ' αἷς,
 Κίρκον ηγέτη γαλέων, οἵ μοι μέγα τέντονται ἄγοσι.
 Καὶ ταγιδας τονέασαν, ὅπερ εἰσοδεις τάλες τότην.
 Πλάσθεν δὴ γαλέων τερεμέναια, οὐ τις αὔριση,
 Η ηγέτη τρωγλοδιάσαντα κατὰ τρώγλας βρέειν.
 Οὐ τρώγω ράφανας, ἢ πράμιβας, ἢ κολοκύτας,
 Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, δοθὲ σελίνοις.
 Ταῦτα γένουσαν ἔδεσμαῖσι τὴν πατὰ λίμνην.
 Πρὸς τὰς δέ μειδύσας φυσίγνατον αὐτίον γένδα.

Ξάνθε, λίαν αὐχένος ὡδὶ γατέρι· τοῖς ηγέτη οὕτη
 πολλὰ μάλιστα λίμνη, ηγέτη ὡδὶ χθονὶ θαύματα ἰδεῖσθαι.
 Αμφίβιον γένεσιν νορείν βατράχοισι προνίων,
 Συμβίσας πατὰ γλῖν, ηγέτης φέρει σῶμα καλύψαι.
 Εἰ δέ οὐδέποτε ηγέτη ταῦτα δαύμηναι, σύχερος δέπιν.
 Αἴρω σ' ἐμυθώτουσι, κράτερος μέμποτ' ὄλιπαι,
 Οππως γινόσων τὸν δόρυον εἰσαφίνηαι.

Ως οὖτος, ἔφη, ηγέτης οὐτος τὸν οἰδία. οὐδὲ οὐδενε τάχιστα
 Χεῖρος ἔχων ἀπαλοῖο πατέσιν τὸν οὐχέντον, ἀλλαχῇ οὐδέφω.
 Καὶ πρῶτον μέχαρεν, οὗτος τὸν γέντονας θρύλος,

Nō timui hominē, & quamvis magnū corpus ferentē:
 Sed ad lectum iens, summum digitum mordeo,
 Et à pede accepi, & non labor occupavit virum,
 Suavis non aufugit somnus mordente me.

Sed duo valdē omnia timeo omnem per terram,
 Accipitrē & Felem, qui mihi magnū luctū adferunt,
 Et Decipulam gemituosa, ubi dolosum existit fatum.
 Plurimū jam Felem supertimeo, qui optimus,
 Qui & foramen ingredientem per foramen perquirit.
 Non comedo raphanos, non caules, non cucurbitas,
 Non porris viridibus pascor, neque apiis:
 Hæc enim vestra sunt edulia perlacum.

Ad hæc a. subridens Physignaihus cōrā loquutus est:
 ô hospes, valdē gloriaris ob ventrē, adsunt & nobis
 Multa valdē in lacu, & in terra mirabilia visu.
 Viramvis enim dedit pascuam Ranis Saturnius,
 Exultare per terram, & in aquis corpus cooperire.
 Si autem vis & hæc scire, facile est.

Portem te in humeris: tene a. me, nè aliquando pereas,
 Sic garisus in meam domum venias. (locutus,

Sic certè, inquit, & terga dabat. ille autē ascendit ve-
 Manus habens tenerū per collū, salu facili. (portus,
 Et in primis qdēm gaudebat, quādo intuebatur vicinos

Νέξι τρόπομδν Θ φυσιγνάθι. ἀλλ' οὐδὲ δύρα
κύμασι πορφυρέοις ἐπειπλύτο, πολλὰ μακρύων,
Αχρυσον μεταένοιαν ἐμέμφετο. τίλιε Ἰ χαίτας,
Καὶ πέδαις ἐσφιγγεν πατὰ γαστρόθου. ἐν Ἰ οἱ οὔτωρ
Πάντετ' ἀνθείη, ηχεῖσπε χθόνα βόλετ' ιδεαθαν.

Δρυὰς δὲ ἐπιστονάχιζε, φόβον προσένετ Θ αὐάγκη.
Οὐρλίν μὲν πρῶτον ἐπλαστὸν ἐφ' ὑδασιν, οὔτε κώπιον
Σύρων, σὺχόμδνός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν οἰκεῖαν,
Υδασι πορφυρέοισιν ἐπλύτο. πολλὰ δὲ ἐβόα,
Καὶ τοῖον φατο μῆθον, ἀπὸ σόματ Θ δὲ ἀγόρσυμ.

Οὐχ δέ τω νάτοισιν ἐβάστασε φόρτον ἐρωτόθου
Ταῦροθ, ὅτι σύρωπλιν διὰ οὐκαλ Θ οὐδὲ ἐπὶ πρήτην,
Ως ἐμὲ ἐπεπλώσας ἐπινάτιον οὐγενός οἶνον
Βαΐραχ Θ, οὐψώσας ωχρὸν δέμας ὑδατι λοκη.
Υδρόθο δὲ δέκαπίντα καὶ φαίνετο, διφνέν οὐρανοε
Ακροτέροις, οὐρθὸν δὲ πέντερο οὐδατ Θ εἶχε τράχηλον.
Τότον ιδὼν πατέμεν φυσιγναθ Θ, δέ τι νούσας
Οἶον ἐτάρομέμελεν ἀπολύμδναι πατὰ λίσσην.
Δῆτε δὲ Βάθοθο λίμενας, ηχεῖσπε πάτον οὐρα μέλαιναν.
Καὶ οὐδὲ δὲ ὡς ἀφέθη, πέσεν οὐπή Θ σύθης οὐδὲ οὐδωρ.
Χάρας δὲ ἐσφιγγεν, ηχεῖσπε πολύμδν Θ πατέτεριζε.
Πολλάκι μὲν πατέδιμεν ἐφ' οὐδατι, πολλάκι δὲ αὐτε
Δεκτίζων αὐτέδικε, μέρομ δὲ δικαῖον πέταλύξει.

Natatione gaudēs Physignathi, sed quando jam utiq;
 Vndis purpureis submergebatur, multū lachrymans
 Inutilem pænitentiam accusabat: vellebat autē comas,
 Et pedes stringebat per ventrem. in illo autem cor
 Concutiebatur insolentiā, & in terram volebat videre.
 Vehementer a. ingemiscebatur timoris frigidī necessitate.
 Caudā quidē in primis extēdit in aquis tanquam remū
 Trahens, supplicansque deis in terram venire.
 Aquis purpureis submergebatur: multū a. clamabat:
 Et talem dixit sermonem, ab ore autem concionabatur:

Non sic humeris portavit onus amoris
 Taurus, quandō Europam per undam duxit in Cretā,
 Ut me navigans super humeralem duxit ad domum
 Rana, elevans pallidum corpus aquā albā.
 Hydrus a. ex improviso apparebat, horrēdū spectaculū
 Virisque, ac erectum super aquam habebat collum.
 Hūc vidēs ingressus est Physignathus, nō qcquā intelli-
 Qualem socium futurus erat perdere per lacum. (gēs
 Ingress⁹ est a. profūditatē lac⁹, & evitavit parcā nigrā.
 Ille autē ut relictus est, cecidit supinus statim in aquā:
 Manus autem stringebat, & moriens stridebat.
 Sæpè quidē ingrediebatur in aquam, sæpè aut rursus
 Calcitrās egrediebatur: mortem aut non erat evitare.

Δούσμηναι ἵ τρίχος αλεῖτον βαρέου ἄλκου ἐπ' αὐτῷ.
Τδασι δὲ ὀκλύμην Θ., τοῖς ἐφθέγξατο μύθοις.

Οὐ πύσεις γε θεὸς, φυσίγναθε, ταῦτα ποιήσας,
Ναυηγὸν ρέψας ἀπὸ σώματος ὡς ἀπὸ πέτρης.
Οὐκ ἀντέκει πάτερ γαῖαν ἀμείνων ἔως πάντας,
Παγυρατίῳ τε, πόλῃ τε οὐρανού· ἀλλὰ πλανήσας
Ἐις ὕδωρ μὲν ἐρρέψας. ἐχεὶς Θεὸς ἐνδίκον θύμα.
Βοινλίν σὺ τίσαις μυῶν τραπεῖ, καὶ τὸν πάτερνος.

Ταῦτα ἐπών, ἀπέκνυσυεν ὑδασι. τόντος κατέσθε
Λειχοπίναξ, ὃ γέθησεν ἐφεβόμην Θ. μαλακῆσι.
Δεινὸν δὲ ὅβολόν τοι, δραμῶν δὲ ἕγγειλε πύροις.
Ως δὲ ἐμανθόν τὸν μοῖραν, ἐδυ χόν Θ. αἰνὸς ἀπανῆσας.
Καὶ τότε οὐρύκεσθαι ἵστος ἐπένθεσαν τὸν ὄρθρον
Κυρύστεν ἀγορίνιν δὲ οἰώματα τρωξάρτασ
Παῖρος δυτίνις φιχάρπαγ Θ., ὃ πάτερ λίρευτο
Υπῆρχε διάπλωτο, νεκρὸν θέματα, καὶ διε τοφέος
Ημέδη τλύμων, μέσατο δὲ ἵπανχος πόντῳ.
Ως δὲ ἤλθον σπουδοῖσι ἀμένοι, πρῶτον ἀνέστη
Τρωξάρτης ἀδεί παιδὶ χολόμην Θ., εἶπε τε μῆδον.
Ω φίλοι, εἰ καὶ μουᾶ Θ. ἐγὼ πάκα ποδὰ τέποντα
Εκ βαζράχων, οὐ μοῖρα πάκη πάντεσι τέτυνται.
Εἰμι δὲ ἐγὼ Λύστια Θ., ἐπεὶ τρεῖς παιδεῖς ὄπεσα.
Καὶ τὴν πρῶτον βράχην πάτερνην αἴρειν πάρεξα

Mædentes autem pili plurimi pondus trahebant in ipso.
Aquis autem periens, tales loquutus est sermones:

Non latebis utique deos, Physignathe, hæc faciens,
Naufragium jaciens à corpore ut à petra.
Non certè me per terram melior eras, ô pessime,
Pancratioque, luctaque, & ad cursum: sed decipiens
In aquam me projecisti: habet D E V S justū oculum.
Pœnam tu solus Murium exercitui, neque evitabis.

Hæc loquutus, expiravit in aquis. huc autem videt
Lichopinax, ripis insidens mollibus.
Vehementer a. ululavit: currēs a. annūciavit Muribus.
Ut aut̄ didicerunt mortem, subit ira gravis universos.
Et tunc præconibus suis iusserunt sub diluculum
Proclamare ad concionem in domos Troxartæ
Patris infelis Psicharpagis, qui per lacum
Supinus natabat, mortuum corpus, neque juxta ripas
Erat jam miser, medio autem innatabat ponto.
Ut aut̄ venerunt festinantes cū aurora, primū surrexit
Troxartes ob filium iratus, dixitque sermonem:

ô amici, tametsi solus ego mala multa passus sum
Ex Ranis, sors mala omnibus facia est.
Sum autem ego infelix, postquam tres filios perdidī.
Et quidem primum utique occidit rapiens

Εχθιση γαλέη, τρώγλης ἐκβολήν εἰλῆσα.

Τὸν δὲ ἄπλου τάπλιν ἀνδρός ἀπειωξες δύν μόρον ὑξενε,

Κενοτέραις τέχναις ξύλινου δέλον δέσμοντος.

Ημι ωαγιδαναλέστι, μυῶν δλέτρφαν ἐθσαν.

Ο τρίτον ἀγαπητὸς ἐμοὶ ηχεὶ μητέρει κεδνη,

Τὴτον ἀπέπνιξεν φυσίγναθον δύν βυθὸν ἀξεῖς.

Αλλ' ἀγεθός ὁ πλισόμενος, ηχεὶ δέλθωμην ἐπ' αὐτὸς,

Σώματα ποσμέσαντος ἐμένεστι μανδαλέσιστι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπειρεν οὐδοπλίζεσθαι ἀπαντάς.

Καὶ τὸς μῆρος ἐκόρυατεν αἴρης τοκέρεοι μεμηλώς.

Κυναῖδας μῆρος πρῶτα περὶ ινάμησιν ἔθυκαν,

Ρήξαντος ινάμενος χλωρός, σὺντ' ἀσιέσαντος,

Οὓς αὐτοὶ οἰαὶ νυκτὸς ἐπτακύτος οὐτέτρωξαν.

Θώρυκας δὲ ἐχοντακαμοσεφέων ἀπὸ βυρσῶν.

Οὓς γαλέην δείραντος ἐπτακείνως ἐποίησαν.

Ασπὶς δὲ τῷ λύχνῳ τὸ μεσόμεφαλον. οὐδὲ νυλόγχη,

Εὔμενος βελόναι, ωαγκάληεος ἕργον αἴρη.

Η ἡ μόρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ προσέφοιτι οὐφύ.

Οὕτω μῆρος ισαμένοπλοι. ὡς δὲ ἐνόησαν

Βάτραχοι, δέσμενοι σαν ἀφ' ὑδατοῦ. εἰς δὲ ἐνα χῆρον

Ελθόντος. Βαλλὼν ξιώαγον τολέμειον οακοῖο.

Σεπτοιμείνων δὲ αὐτῶν, πόθεν οὐτάσις, οὐ τίς ὁ θρύλος,

Κύρυξ ἐγγύθεν οὐλθε, φέρων σκηπτρον μετὰ χροῖ,

Inimicissimus felis, foramen extrà capiens.

Alium aut̄ rursus viri crudeles ad mortem duxerunt,
Vanioribus artibus ligneum dolum invenientes,
Quam decipulā vocāt, murium perditricē existentem,
Qui tertius erat dilectus mihi & matri inclytæ,
Hunc suffocavit Physignathus in profundum ducens.
Sed agendum armemur, & exeamus in ipsas,
Corpora ornantes in armis variis.

Hæc locutus, persuasit armari universos.

Hos quidem utiq; armavit Mars belli curam habens,
Tibiaria arma quidem primum circa tibias posuerunt,
Frangentes fabas virides, beneque aptantes,
Quas ipsi per noctem stantes corroserunt.
Thoraces aut̄ habebant calamis circumdati à coriis.
Quos felem excoriantes scitè fecerunt. (cea,
Clypeus a. erat lucernæ medius umbilicus: at verò lā-
Longæ acus, omnino æreum opus Martis.

At cassis testa in temporibus nucis.

Sic quidē mures erant armati. ut autem intellexerunt
Ranæ, egressæ sunt ab aqua: in unumque locum
Venientes consilium congregaverunt bellimali.
Cōsiderātib. aut̄ ipsis, undē seditio, vel quis tumultus,
Præco propè venit, ferens sceptrum in manibus,

Τυρογλύφος μεγαλύτορ^Θ ἐμβασίκυρ^Θ,
Αγγέλων πολέμου οικλίν φάτιν, ἀπέ τε μῆδον.

Ω βάτραχοι, πύστε υμειν ἀπελήσαντος ἐπειρψαν
Εἰπεν, ὁπλίζεσθαι ἐπὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
Εἴδον γέναδ^Θ ὑδωρ φίλαρά παγα, ὃν κατέπιεφνεν
Χρύστρ^Θ βασιλοῦς φυσίγναθ^Θ, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Οἵ τινος ἐν βαῖροαχοισιν αριστῆς γεγάλατε.

Ως εἰπὼν ἀπέφηνε. λόγ^Θ δὲ εἰς δάκτα μυῶν
Εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρένας βαῖροαχων ἀγρώκων.
Μεμφοιελύων δὲ αὐτῶν, φυσίγναθ^Θ εἶπεν αὐταῖς.

Ω φίλοι, δημήτενον ἐγώ μιν, δηλε κατέδον
Ολύμπιον. παύτως ἐπινίγη, παίζων παρὰ λίμνην,
Νύξεις τὰς βαῖροαχων μεμόριην^Θ. οἱ δὲ πάντοι
Νῦν ἐμὲ μέμφονται τὸν αὐτίτιον. ἀλλ' ἄγε βαλίν
Ζητήσωμεν, ὅπως δοκίς μύας θύσολέσωμεν.

Τοὶ γένεγών δρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι αριστα.
Σώματα ποσιμέσαντος, ἐνοπλοι σῶμαν ἀπαντοῦντο,
Αἱροις παρ' χείλεαν, ὅπερ κατόπιν οὐδέποτε οὐχ^Θ.
Ηνίκα δὲ ὁρμιθέντος ἐφ' ἡμέας δέρεται,

Δραξέμενοι πορύθων, ὅτις χειλέν αὐτίον ἔλθοι.
Ἐς λίμνην αὐτὸς ταῦτα στεντεσιν σὺν βάλωμεν.

Οὔτω γένεσιν οὐδέποτε ἐμβασι τὰς ἀπολύμβος,
Στήσομεν σύνδυμων τὸ μυοπένθος ἔδει τρόπαιον.

Tyroglyphi filius magnanimi Embasichytros,
 Nuntiant bellum nuntium, dixitq; sermonem:
 ô Ranæ, Mures vobis mimitantes miserunt
 Dicere, armari ad bellumque pugnamque.
 Viderunt enim per aquam Psicharpaga, quem occidit
 Vester rex Phygnathus, sed pugnate
 Quæcunque inter Ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus dissipavit. sermo autē in aures Murium
 Ingrediens, conturbavit mentes Ranarum superbarū.
 Accusantibus autem ipsis, Phygnathus dixit surgēs:
 ô amici, non occidi ego Murem, neque vidi
 Pereuntē. omnino suffocatus est, ludens juxta lacum,
 Natus Ranarum imitatus. at pessimi
 Nunc me accusant inculpabilem: sed age consilium
 Inquiramus, ut dolosos Mures deperdamus.
 Eienim ego dico, ut mihi apparent esse optima.
 Corpora ornantes, armati sumus universi
 Summas juxtaripas, ubi præceps locus.
 Quando autem impetum facientes in nos venerint,
 Arripientes galeas, quisquis propè obvius venerit,
 In lacum ipsos cum armis statim dejiciamus.
 Sic enim suffocantes in aquis expertas natandi,
 Constituemus statim Murium occisorū hic trophæum.

Sic

Ως αὖ α φωνήσας, οὐπλοις ἐνέδυσεν ἀπαντάς,
 Φύλοις μὲν μαλαχῶν ηνίμας ἐὰς ἀμφεκάλυψαν.
 Θώρυηας δὲ ἄχον χλεβῆσην πλατέων ἀπὸ τοῦτον
 Φύλακ Ἰητηραμβῶν εἰς ἀσπίδας σὺν ὑστησαν.
 Εγχθρῷ δὲ ὁξύχοιν οὐκέτιστρι μανῆς αὔρην,
 Καὶ κόρυθος ποχλιῶν λεπτῶν οράστη ἀμφεκάλυπτον.
 Φραξάμηνοι δὲ ἐτησαν ἐπ' ὁχθαῖς ὑψηλῆσι,
 Σείουντος λόγχας· Θυμός δὲ ἐπληῆστησε.
 Ζσὺς Ἰητηραμβῶν εἰς δρακονὸν ἀστρόνυμον,
 Καὶ πολέμος πλιθιών οἰξεις, ορατός τε μαχῆτας
 Πολέτος ηδεὶς εὐγάλος, οὐδὲ ἔγκεκ μακρὰ φέρουσας,
 Οἵ οὐκενταύρων σφατὸς ἔρχεται, οὐδὲ γιγαντῶν,
 Ηδὴ γελῶν θρέψυε, τίνος βατράχοισιν αἴρωγοι,
 Ή μυσὶν, ἀθανάτων; ηδεὶς ἀθηναῖς προσέπεμπεν.

Ω θύγατρε, μυσὶν οὐρῷ ἐπαλεξύσασα πορσύσῃ;
 Καὶ μὴ σῆς πατάνησην ἀπὸ σηιρτῶσιν ἀπαντοῦ,
 Κνιακὴ τριπόμηνοι, ηδεὶς ἐδίσμασιν ἐν θυσιάων.

Ως αὖτοις ἐρηνεύεται· τὸ δὲ προσέπεμπεν ἀθηναῖς
 Ω πάτρε, δημητρίῳ πότερον ἔγω μυσὶ τειρομείοισιν,
 Ελειώμενοις παρωγός, ἐπεὶ πακᾶ πολλὰ μὲν ἔργαν,
 Στέμματα βλάπτουσι, ηδεὶς λύχνος ἐνεκτὸν ἐλαῖσσον
 Τέτο μέ με λίλως ἔσταιε φρένας, οἷον ἔρεξαν,
 Πάπλον με πατέρων ξενάρη, οὐδὲν φηνακαμῆσαν

Sic certè loquutus, armis induit universos.
 Foliis quidèm malvarū tibias suas circū cooperuerunt.
 Thoraces autem habuerunt viridibus latis à coriis.
 Folia autem caulinum in clypeos bene aptaverunt.
 Lancea aut̄ acutus juncus unicisiq; lōgus aptatus erat,
 Et galeæ cochleis subtilibus capita circū cooperiebant.
 Circundantes autem steterunt in ripis altis
 Eōquassantes lāceas: animo a. plenus erat unusquisq;..
 Iupiter autem Deos vocans in cælum astriferum,
 Et belli multitudinē ostendens, potentesq; pugnatores:
 Multos & magnos, & lanceas longas ferentes,
 Qualis centaurorum exercitus procedit & gigantum,
 Suaviter ridens interrogabat: Qui ranis auxiliatores
 Vel muribus, immortaliū? & Palladē alloquutus est:
 O filia, muribus nunquid auxiliatura ibis?
 Etenim tuum per templum semper exultant universi,
 Odore delectati & cibariis ex sacrificiis.

Sic certè dixit Saturnius, hūc a. allocuta est Pallas:
 O pater, non certè unquam ego muribus consumptis
 Venirē auxiliatrix, quoniam mala multa mihi fecerūt,
 Coronas destruentes, & lucernas causā olei.
 Hoc aut̄ meas valdē momordit mentes quale fecerunt:
 Peplum meum corroserunt, quod texui laborans

Ἐν ρόδανης λεπτῆς, καὶ σύμονα λεπτὸν ἔνησα,
Τρώγλας τ' ἐμποίησαν, οἱ δὲ ἡπιτύς μετεπέστη,
Καὶ πράσις με τόνος· τάτα χάριν ὑπέργυισμα.

Χριστανέλην γὰρ φηνά, καὶ διπλάκω αὐτοποιοῦσα.
Αλλ' ἂδει ὡς βαζεράχοισιν αἴρουγέμην δικιδελήσω.

Εἰσὶ γὰρ ἂδει αὐτοὶ φρένας ἐμπεδοί, ἀλλά με πρῶτον
Ἐν πολέμῳ ἀνιδσαν, ἐπεὶ πίλη ἐκοπώθησε,

Υπνὸς δονομελέλης διπλάκων θορυβουντός,

Οὐδὲ ὀλίγον κατέκαμοῦσα. οὐ γωδὲ ἀύπνῳ κατέκαμεν
Τὴν πεφαλήν ἀλγῆσα, ἐως ἐβόκουσεν ἀλέκτωρ.

Αλλ' ἄγε παυσώμεντα θεοὶ τάτοισιν αἴρουγειν,

Μηκέτις νῦμεν τρωθῆ βέλῃς ὀξυόεντος;

Εἰσὶ γὰρ ἀγκέμενοι, καὶ εἰ θεὸς αὐτὶς θεός.

Παύτος δὲ δρανόθεν τριπάνεδα μῆρην ὀρῶντος.

Ως δέρρεις φη, τῇ δὲ αὔτε πεντέθοντῷ θεοὶ ἀλλοι.

Παύτος ὅμως δὲ ἀστλέες ἤλυθον εἰς ἐναντίον χερού.

Κάδδεις δὲ λαθον κέρυκε τέρας πολέμου φέρουσα.

Καὶ τότε ηώνωπός με γάλας σάλπιγγας ἐχεντος,

Δεινὸν ἐσάλπιγον πολέμῳ ἦλυπον. δρανόθεν δέ
Ζεὺς προνίδης βρόντησε, τέρας πολέμου κακοῖς.

Πρῶτῳ δὲ ὑψιβόας λειχίνορα δέτεσε Δερί,

Ἐσαότερον δὲ προμάχοις, καὶ τὰ γατέρας εἰς μέσον ἥπατον.

Κάδδεις δὲ πεσεμένης πρίνας, ἀπαλλάξεις δὲ ἵκονιασεν διείρετος.

Extra mā subtili, & stamen subtile nevi,
 Foraminaque fecerunt: at suorum mihi institit,
 Et exigit à me usuras: huius gratiā iratus sum.
 Misera mā enim texui, nec possum restituere.
 Sed neque sic Ranis auxiliari velim:
 Sunt enim neque ipsa mentibus firmæ, sed me recens
 Ex bello redeuntem, postquam valdè defatigata fui,
 Somno indigentem non permiserunt tumultuantes,
 Neq; parūm oculos connivere: ego a. insomnis jacebam
 Caput dolens, donec clamavit gallus gallinaceus.
 Sed age cœffemus, Dei, iis auxiliari,
 Ne uniusquis vestrūm vulneretur telo acuto:
 Sunt n. cominus pugnantes, etiā si deus contraveniret.
 Omnes autem de cœlo delectemur litem vendentes.
 Ut certè dixit, huic autem post paruerunt dei alii.
 Omnes simùl autem collecti venerunt in unum locum.
 At venerunt Præcones duo, signum belli ferentes.
 Et nunc culices magnas tubas habentes,
 Vehementē tubā clangebat belli strepitū. cœlitūs autē
 Iupiter Saturnius intonuit, signum bellū mali.

Primus a. Hypsiboeas Lichenorum vulneravit läceā,
 Stantē inter propugnatores, per vētrē in mediū hepar.
 Concidit autē pronus, ac pulvere imbuīt teneras comas.

Tro-

Τρωγλοδύτης Ἰ μετ' αὐτὸν ἀπόντισε πηλέιων,
Πῦξεν δὲ ἐν τέρνῳ τιβαρφὸν δόρυ. Τὸν δὲ πεσόντα
Εἶλε μέλας Θάνατόν, ψυχὴν δὲ ἐκ σώματόν ἔπειται.
Σεστλαῖον δὲ αὖτε ἐπεφνε βαλὼν οὐδὲ μιβασίχυτρον.
Αρτοφάγον δὲ πολύφωνον κατὰ γατέρα τύψει.
Ηειπεν δὲ πρῶτος, ψυχὴν δὲ μελέων δέξεπει.
Διμνόχαρις δὲ ὡς εἰδένει ἀποικύμενον πολύφωνον,
Τρωγλοδύτην πάτρῳ μελοψόλει τρῶσεν ἐπιφθάσις,
Αὐχένα παρ' μέτασον. Τὸν δὲ σκότον δέσμονα ἐκάλυψε.
Λεχίνωρος δὲ αὐτοῖς τιτύσκετο δίδρι φαένω,
Καὶ βάλεν δὲ αὐτὸν ἀφάμαρτε, πατέρα δὲ πάρ. ὡς δὲ ἐνόησε
Κραυβοφάγον, οὐχθασι βαθείας ἐμπεσε φούγων.
Αλλ' οὐδὲ ὡς ἀπέληγεν ἐν ὕδασιν, ὑλασε δὲ αὐτὸν,
Κάμπεσε δὲ, διηνένεσεν, ἐβάπτιετο δὲ αἴματι λίμνη
Πορφυρίω. αὐτὸς δὲ παρ' οἴοντας τοιούτου,
Χερδῆσι λεπαρησι τὸν πορνύμην τοιούτου λαγόνεσιν.
Διμνύσιον δὲ οὐχθασι τυρόγυλυφον δέξεπάριξε.
Πτερνογλύφον δὲ ιδῶνη παλαμίνθιον, εἰς φοβον ὑλείη.
Ηλατο δὲ δύσλιμενην φούγων, τλίω ἀσπίδα ρίψας.
Υδρόχαρις δέ τε πάτρῳ παρθενοφάγον βασιλῆα,
Χερικαδίων πλήξας πατὰ βρέγυειτο. ἐγκέφαλον δὲ
Ειρήνην ἐστερεῖ, παλάσετο δὲ αἴματι γᾶσα.
Διγοπίναξ δὲ ἐπίδυεν αἷμάμανα βορβοροποίησιν,

Troglodytes autem post ipsum jaculatus est Peliona.
Infixit a. in pectore solidā lanceam. hunc autem cadentem
Cepit nigra mors, anima autem ex corpore evolavit.
Seutlaus autem utiq; occidit percutiēs cor Embasichyrrū.
Artophagus autem Polyphonū per ventrem percussit.
Cecidit autem supinus, anima autē membris evolavit.
Lymnocharis autem ut videt pereuntem Polyphonum,
Troglodyten petrā molari vulneravit anticipans
Collum juxta mediū, huic autem caligo oculos cooperuit..
Lichenor autem ipsius concutiebatur lanceā lucida,
Et percussit, neq; aberravit, per hepar: ut autem intellectus.
Crambophagus, ripis profundis incidit fugiens.
Sed neq; sic cessavit in aquis, impulsit autem ipsum.
Cōcidit autem, nō respiravit, tingeatur autem sanguine lac⁹.
Purpureo. ipse autem juxta littus extensus est,
Venis, pinguibusq; incitatus intestinis.
Lymnesius autem in ripis Tyroglyphum spoliavit.
Pternoglyphū a. videns Calaminthius, in timore venit.
Saltavit autem in lacum fugiens, clypeum jaciens.
Hydrocharis autem occidit Pternophagum Regem,
Saxo percutiens per guttū: cerebrum autem
Ex naribus stillabat, polluebatur autem sanguine terra.
Lichopinax autem occidit irreprehensibile Borborocæten,

Εγχιέπαιξες, τὸν δὲ σκότον Θεού οὐκάλυψε.

Προσανθοφαγός δὲ εἰσιδῶν ποδὸς ἀλιστε κνιασθεὶώντων,

Ἐν λίμνῃ ἀπέπνιξε πραγήσας χειρὶ τέκουτα.

Ψιχάρπαξ δὲ ὑμεών, ἐτάρωρ περιτεθνεώτων,

Καὶ βάλε πηλόστιον πατὰ νησίου Θεού εἰς μέσον ἦπαρ.

Πίπτε τὸν δὲ σῖ πρόσωπον, φύγει δὲ αἴδες δὲ βεβίηδ.

Πηλοβάτης δὲ εἰσιδῶν, πηλός δέράκηα ρίψει πέπτει αὐτὸν,

Καὶ τὸ μέτωπον ἔχεισε, ηγέτη διεπέφλας παρὰ μηρόν.

Θυμόδην δὲ αἴρα νεῖν Θεός, ἐλάπη δὲ γε χειρὶ παχεῖα

Κέμηνον ἐμ πεδίῳ πάθον ἔβερεν ἄχθος αἴρόμεν,

Τῷ βάλε πηλοβάτην υπὸ γόνοῦ. πᾶσα δὲ εἰλασθή

Κυρίην στεξότηδει. πέσει δὲ σῆπτος Θεού εἰς ισινίστε.

Κραυγασίδης δὲ ὑμεών, ηγέτη καὶ θεού παχείαν πέπτει αὐτὸν.

Τύψε μέσοκεν δὲ αὐτὸν πατὰ γαστέρα. πᾶς τὸν εἶσεν

Οξύχον Θεού διεῖ. χαρεῖ δὲ ἐν κατεύθυντι πανταχού

Εγκατ', ἐφελικεύειν υπὸ σίδρατι χειρὶ παχεῖα,

Σιγφάγη Θεός ἀσθεύει πέπτος θηρού πολαμοῖο

Σπάζων εἰς πολέμονας αὐτούς, τείρετο δὲ αἰνῶς.

Ηλαῖος δὲ τάφρον, οπως φύγει αἰπειώνετο θρόνον.

Τρωξάρτης δὲ ἐβαλεν φυσίγνωστον εἰς πόστα ἐπρόν.

Ωκατε τειρόμην Θεού εἰς λίμνην ἡλαῖο φύγων.

Τρωξάρτης δὲ ἀσθεύει πέπτοντο προπεσόντα,

Καὶ σὺν πέραρμην αὐθίς, ἀποιτάρμηνται μηνέαίνων.

Lanceā impetu faciēs, obscuritas autē oculos cooperuit.
Prassiphagus autem videns, pede traxit Cnissiodiocten,
In lacu autem suffocavit teniens manu nervum.
Psicharpax autem ulcus est, sociis mortuis,
Et percussit Pelusium per ventrem in medium epar:
Cecidit autē illi antē, anima autem ad infernum ivie.
Pelobates autem videns, lumi manipulū jecit in ipsum,
Et frontem inunxit, & excæcabatur propemodū.
Iratus est autem certè ille, capiens utiq; manu forii
Iacentem in campo lapidem, pñderosum pondus terre,
Hoc percussit Pelobaten sub genua: tota autē fracta est
Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulveribus.
Craugastides autē ultus est, iterūq; adoriebatur ipsum,
Percussit mediū a. ipsum per venire, totus autē ei in irō
Acut⁹ iūcū ingrediebatur: humi a. effundebātur uni-
Intestina, extracta à lancea manu gravi. (versa
Sitophagus autem, ut vidit in ripis fluminis,
Claudicās ex bello recedebat, cōjumebatur autē valde,
Saltavit autē in fossam, ut auſfugeret diram perniciem.
Troxartes a. percussit Physignathū in pedis summitatē.
Celeriter autē consumptus in lacum saltavit fugiens.
Troxartes a. ut vidit adhuc semivivū qui antē cecide-
Et illi incurrit rursus, occidere desiderans. (rat,

Πρασινῆς διώσεις εἰς τὸν ὑπέπνοιαν προπεσόντα
Ηλίῳ οὐδὲ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὁ ξεῖνος χοίνῳ.

Οὐδὲ ἐρρηγέσαντο· χρέος δὲ αὐτῷ οὐδέποτε ἀπωνύ.

Ηνὴ τὸς ἐν μύσαις τοῖς πάτερεσσοῖς ἀπλῶν.

Αγχέμικχον φίλον, γός ἀμύμοντον αὔτε πεντάλιθον.

Ορχαμοντοντὸν αἴρει φαίνων προτίθεται πάξιν.

Οσμόντοντὸν εὐέστατον αἴρει σύστημα μάχεσθαι.

Στῆντος τοντὸν λίμνην γαχούρηντον οἶνον αἴπερ ἀπλῶν,

Σταῦροντος τοντὸν βατράχων γένοντον αἰχμητάν.

Καὶ νύκταν θύετελεσθεν, ἐπεὶ μέγας οἱ θέτεντον τοῖς,

Εἰ μὴ αἴρει οὖν νόητε ταῖς προσθήσεσθαι τε θεῖμα τοις,

Καὶ τότε ἀποιλαυρίδες βατράχους ὄντας προσονίων.

Κλυνόσας τὸν παῖδα, τοῖς τοντοῖς ἐφθέγγεται φωνήν.

Ως πόποι, οὐ μέγας τρεμοντος εἰς οὐφεθαλμοῖσιν ὄρημα.

Οὐ μικρὸν μὲν ἐπληγέμενον αἴρει παῖδα λίμνην

Ευναέρειν βατράχους βλεμεαίνων. ἀλλὰ τάχιστα

παλαίσθατε πάντα μέν παλεμόντοντον, οὐδὲ ηγείται αἴρειν,

οὐ μητέ ποχήσοσι μάχης προτερόμην πρέσβυτα.

Ως αἴρει φημινίδης. αἴρεις δὲ ἀποκείθετο μέθη.

Οὐτε αἴρει αἴθιωαίης, προαιδῆς, οθίνοντος, τότε αἴρει το

Ιχύσας βατράχοισιν αἴρηγέμενον αἰπεῖν ὄλεθρον.

Αλλ' αἴγε παῖτες ἰωμένης αἴρηγόντες, οὐ τὸ σὸν ὄπλον,

κινεῖσθαι μέγας τιτανοκόνος οὐδεμοργὺς.

Prasseus a. ut vidit adhuc semivirū qui antè ceciderat
 Venit per propugnatores, & jaculatus est acuto jūco,
 Neq; fregit scutum: hærebat autē ipsius lanceæ acies.
 Erat a. qdā inter mures juvenis fili⁹ egregi⁹ inter alios
 Comin⁹ pugnās, char⁹ fili⁹ irreprehēsibilis Artepibuli,
 Princeps ipsum Martē ostendēs, robust⁹ Meridarpax,
 Qui solus inter mures dominabatur pugnando,
 Stetit autem juxta lacum elatus solus ab aliis.

Iactabat a. depopulatū ire ranarū genus jaculatricū.
 Et certè perfecisset, quoniām magnum ipsi robur erat,
 Nisi statim intellexisset pater hominumq; deūmque,
 Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuisset Saturnius
 Movens autem caput, talem loquutus est vocem:

O Diū, certè magnum opus in oculis video.

Non parūm me stupefecit Meridarpax ad lacum
 Trucidare Ranas desiderans, sed celerrimè
 Palladem mittamus tumultuosam, etiam & Martem,
 Qui ipsū arcebūt à pugna, robustū quamvis existentē.

Sic certè locut⁹ Iupiter: Mars a. respondebat sermone:
 Neque ceriè Palladis, ô Iupiter, potentia, neq; Martis
 Poterit Rānis auxiliari diram perniciem.

Sed agè omnes eamus auxiliatores. rel tuum jaculum
 Moveatur magnum, quod Tisanas sustulit, potēs opus,

Ω τιτάνας πέφνεται πέρισσας ξένοχα παίτων,

Εγκέλαδόν τε καὶ εδύσας, οὐδὲν ἀγειρα φῦλα γιγαντῶν.

Ως αὖτε οὐ φησιν οὐδὲν οὐδὲν βαλεψίσθαι κεραυνὸν,

Πρῶτα μὲν δέρονται στήνεις. μέγαν δὲ τοιούτους οὐλυμπον.

Αὐταρτες οὐ πετάξειραυνὸν δειμαλέον διεσθίπλον

Μηδέποτε οὐδεῖσαν. οὐδὲν δέ τε οὐ πετάζει χειρὸς αὔναται.

Πάντας μὲν δέρονται βαλών Βαῆραχος τε μύας τε.

Αλλ' οὐδὲν οὐδεπληγει μυῶν σφότοι, οὐδὲν δέ τι ματλάνον

Ιετο περιθύει βαῆραχων γένος αὐχμιτάνων,

Εἰ μὲν από τούτων βαῆραχος οὐδένος οὐδενίων.

Οι ράτατές τε βαῆραχειτινοι αὐτογόνοι σύνθετοι οὐδέμιντε.

Ηλιδεινοι δέ τοιούτοις νωτίαιμοντες, άγνην λοχῆλαι,

Λοξοβάται, σφετοι, φαλιπέστομοι, θεραπόδερκοι,

Ωτοφυῖται, πλατύωτοι, αποστέλβοντες δέντροις,

Βλαστοί, χειροτένοντες, άπο τούτων πάντων δέσμοις,

Οιτάποδες, Διμάρκαιοι, άχαρέες. οι δέ παλαιώτεροι

Καρκίνοι, οἵ τε μυῶν δράται σομάτειαι μέκοπτον,

Ηδὲ πόδες ηγετούχειρες. αὐτογνάμπτοντο δέ λόγχαι,

Οὖς ηγετούχειρες οὐδεὶς μέλοι μέντος, οὐδὲν δέ τι μετειναν.

Εστι δέ φυγίων οὐτράποντα. οὐδέποτε δέ οὐδείς οὐδείς,

Καὶ πολέμεις τελεῖται μοιαίμερος οὐδὲ λέλαθη.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΗΡΟΥ

Βαῆραχομυομαχίας.

Quo Titanas occidisti egregios ultra omnes,
Enceladumq; illigasti, & agrestia genera gigantum.

Sic certè dixit: Saturni a. jaculat⁹ est ardēs fulmen.
Primūm quidēm intonuit, magnū a. cōmorit cælum.
Sed postea fulmen terribile, loris telum,
Misit involvens, illud a. certè evolavit à manu Regis.
Omnes quidēniq; terruit jaculat⁹, Ranasq; Muresq;.
Sed neq; sic cessavit Muriū exercit⁹, sed adhuc ampli⁹
Cupiebat populatū ire Ranarū genus jaculatorium,
Nisi ab olympo Ranas miseratus fuisset Saturnius,
Qui utiq; tūc Ranis auxiliatores ilicò misit. (curvati,
Venerūt a. exim priso habētes incudes intergo, ungulis
Obliqua ingredientes, tortuosi, habentes cortices, in o-
re ofripelles,

Oste in auro, lati humeros, rutilantes in humeris,
Blæssi, nervosis manib., à pectoribus intuentes, (cantur
Octopedes, bicipites, manibus incapabiles: illi autem vo-
Cancri, qui utiq; Murium caudas oribus incidebant,
Etiam pedes & manus flectebantur autem lanceæ,
Quos & timuerunt miseri Mures, neq; sustinuerunt.
In fugam autē vertebantur. occidebat autem Sol jam,
Et belli finis unius diei perfectus est.

F I N I S H O M E R I B A-
trachomyomachiæ.

Ἐπιτάφιοι ἐς Οὐμηροῦ, Αὐτί-
πάτρος Σιλωνίου.

TΑΝ μήρόκων παφεώ, τὸ μέγα σόμα, ταῖσα μέσας
 φεγγές μείαν οὐ φαλαῖν, ὡξεῖνε, μαυρίδεω,
Aδὲ ἔλαχον ναστίτις ἵσπιλάς. καὶ γένεντα
 Ιδρὸν, ἀλλ' ἐμέναι πνεῦμα θαυμάντελεπεν.
SΩνεῦμα προνίσθαο τὸ παγυκράτες, ὡς ηφένθλυμπα.
 Καὶ ταῖσανταί Θ ναύμαχον εἶπε βίσεν.
 Καὶ τὰχιπέσοις φαρσαλίσιν ἱπόρα πώλοις
 οσέα διαρδανιπέσθιστρόκιδνον πεδίῳ.
Eἰ δὲ ὀλίγα πρύπτω τὰ ταλαιπορ, ιδέστι οὐδέποτε
 Καὶ δέτιδει οὐ γαμέταν ἀ βραχύβωλοις οἴκοις.

Eis τὸ αὐτόν.

Ἐνθάδε τίνις οἵσεν οὐ φαλίσιον κατὰ γαῖαν οὐλύπτει,
 Ανδρῶν οὐρών ποσμήτορα θεῖον οὐμηρον.

ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥ.

NΗὸς ἐλών αὐτὸν σητὸν, ἀγίνεον τῆχι Θυκλᾶς,
 Κυπρογενεῖ, σισύδοντος ἐπέσιον. αὐταρὸν τὸ δέον,
 οὐλῷ ἔρως βάσταξ. Αἰοιστοῦσαι τὸ μεμιλῶς,
 Οὗτα δενδιπλεῖσι. πινρὸν δὲ τὸ θεωρεῖσθαι.
 Μητρὸς ἐπ' αρύτερον ἐπισπόρχων δὲ τὴν πελάθη,
 Ηπατὶ λειτέανδροιο νόρης φρένα αὖψα περίσσας.
 Αἱφότεροι τὸ ψόδον, αὐτῷ πεφορημένοι οἵτρω,
 Αλέγλων ἀπόναντο γάμον τὸ σωτήρα λύχνου
 Λαζαριδίων θύηναντο. σιδηρειον τὸ λελογχώς
 Αἴμα, πολυπλάγιος πρόσθιος ποθεωτας ἄελλας,
 Καίσφε φέντος μὲν ἀμβροσεν, ἀμβροσε τὸ ηχεὶ φιλότητην.

Τὰ αὐτὰ εἰς Μυσαῖον.

Kαὶ φρένας ἀδρύτεας θεῶν τὸν, οὐ γένοισθαις,
 Στοῦτο λαχανοφέντος, μῆνῳ ἀποινα πόνων.
 Τὸ τοκλύων νερέσιν. ὅτε τὸν πενίων θεούς
 Αχλὺς ἀσθέων. αὔσυς τὸν χάδεν ὑβρινέρως.
 Μυσαῖα δὲ τὸν πέτελεν, οὐ δὲ τὸν ιτύιον ποθεωταν
 οἵτρον, ἀποδρέψας παρθενίης καλύκας.
 Αἰνείαθω τὸ μηρόσιν ἐπατίξας σελίδεαν,
 Οαρτὸν ολίγας παίζων χρονίην τέρως.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΛΕΞΙΔΑ ΛΕΞΙΔΑ ΛΕΞΙΔΑ ΛΕΞΙΔΑ ΛΕΞΙΔΑ ΛΕΞΙΔΑ

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΤ' ΗΡΩ

- ήρεὶ λέανδρον.

Eπὶ δὲ προφίλην ἐπιμάρτυρα λύχνους δράτων,

Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπόρων μύλναίν,

Καὶ γάμον ἀγλυσόντα, τὸ δὲ μέμνηστι τοῦ μόνον.

Καὶ σητὸν ήρεὶ ἀβύδον, ὅπη γάμον τούτους μόνον,

Νηχόμενόν τε λέανδρον ὄμοιον, ήρεὶ λύχνους ἀκόσῳ,

Λύχνους ἀπαγγέλλοντα σιακήσορίων ἀφροσθίτης,

Ηρᾶς υπερίγκαιοιο γαμοσόλον ἀγγελιώτης,

Λύχνους ἔρωτον ἀγαλμα, τὸ ἀφελεψ αἰδερεῖτο τούτον,

Ευνύχιον μετ' ἀεθλούν ἀγρυπνοῦ φόρον γυναικευτορίων ἀτρων,

Καί μην ἐπικλητας υμφοστόλον ἀτρων δράτων.

Οὐτοὶ πάλειρ σωτερεῖτο δρωμακέων οἰκιαίων.

Αγγελίων δὲ ἐφύλαξεν ἀκομήτων μύλναίν.

Πρὸς χαλεπὸν πνοιαῖσιν ἀνύμηναι ἔχθρον αἴγατην.

Αλλ' ἀγε εποιεῖται ποντί φειδεν ξινάειδε τελούτην

Λύχνης σβέννυμενοιο ήρεὶ διλυμενοιο λεανδρος.

Σητὸς ἐλιν ήρεὶ ἀβύδοντος εἰναυτίου, ἐγγύθι πόντος,

Γείτονίς εἰσι πόληστε. ἔρωτος δὲ αὐτὰ τόξα τιταίνων.

Αμφοτέρης πτολεμίατον ἐν κέντημεν οἴστον,

Ηίδεον φλεγας ηρεὶ παρθένον. δύνομα δὲ αὔτων

Ιεράδηλος τὸ λέανδρον τὸν ήρεὶ παρθένον ηρεὶ,

M V S Æ I D E E R O
& LEANDRO.

DIc Dea occultorum iestem lucernam amorum,
Et nocturna nataciorē p̄ mare transeūtiū nuptiarū,
Et coitum tenebrosum, quēnō vidit incorruptibilis au-
E: Sestū & Abydū, ubi nuptiæ nocturnæ Erus, (rora.
Nalantemque Leandrum simūl lucernam audio,
Lucernam annunciantem nuncium Veneris.

Erus nocte nubemis nuptias ornantem nuncium,
Lucernā amoris simulacrū, quā debuit æthereo Jupiter
Nocturnā post officium ducere ad consorium astrorū,
Ac ipsam appellasse sponsam ornātem, stellam amorū.
Quoniam fuit ministra amatoriarum curarum.

Nunciumq; servavit in somnium nuptiarum,
Antequām molestum flatibus flaret inimicus ventus.
Sed eja mihi canenii urum concine finem.

Lucernæ extinctæ, & pereuntis Leandri.

Sestus erat & Abydus è regicne, prope mare,
Vicinæ sunt urbes. Cupido autem arcum tendens
Ambabus urbibus unam commisit sagittam.
Invenem urens & virginem. nomen verò eorum
Suavisq; Leander erat, & virgo Ero.

Hac

Η μῆσις ὅμην τὸν αὐτόν, οὗτος πολιέργειαν ἀβύδει,
Αἱρεφότερων πολιέων τοῖς μεταλλίες ἀστέρες ἔμφω.
Ιπελοις ἀπλάγοισι. σὺ δὲ εἰπότε οὐδὲ τῷρες,
Διέρθε μοι τινὰ πύργον, ὅπου ποτὲ συστάσῃς ἡρώ
Ισταῖο λύχνον ἔχοσα, καὶ οὐ γε μόνον τελεάνθρω.
Διέρθε δὲ αρχαῖς ἀλιηχέα πορθμὸν ἀβύδει,
Εἰσέτι πανταχόντα μόρον, καὶ ἔρωτα λεανθρώπου.
Αλλὰ πόθεν λέιανθρώπον ἀβύδοις θάματα τελέων,
Ηρᾶς δὲ πόθον ἔλατε, πόθῳ δὲ ἐνέθησε καὶ αὐτήν;

Ηρώ μὲν χαρίεσσα πιστρεψάς αἷμα λαχθεῖ
Κύπερον δὲ λίνον ἵερεια, γαμῶν δὲ ἀδίστακτον ἔσσα,
Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γέντονι νᾶς θαλάσση,
Αληικύπερις ἀνακατά, σαοφρεσιών τοιούτην
Οὐδέποτε ἀγρομελίησιν ἐνωμίλησε γωνιέσιν,
Οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετύληθεν ἔλικτον δέδησ
Μῶμον ἀλσυσμένην πλέμονα θηλυτράων.
Καὶ γέ τοπός ἀγλαίη γυλίμενος εἰσὶ γωνιέσι.
Αλλ' αἰστὴν θέρεταιν ἴλασιομελίη ἀφροδίτης,
Πολλάκις ηφεῖ τὸν ἔρωτα παρηγορέεσσιν θυηλάσι,
Μητρὶ σιωπὴν φλογερίων τρομέσσα φαρέτρω.
Αλλ' οὐδὲν αἴτην τηρειπνέοντας οἴστες.
Διὸ γέ κυπερδίη πανδύμει θηληθεύορτη,
Τέλος αὐτὸς συστάσης ἀστέριστος καὶ οὐθερίη.

Hac quidē Sestum habitabat, ille verò oppidū Abydi,
 Ambarum urbium per pulchræ stellæ ambo,
 Smiles inter se. tu verò si quando illāc transibis,
 Quære mihi quandā turrim, ubi quondam Sesiias Ero.
 Stabat lucernam habens, & duxerat Leandro,
 Quære & antiquæ marisonum fretum Abydi,
 Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
 Verūm undē Leander in Abydo domos habitans
 Erūs ad amorem venit, amore verò devinxit & ipsam.

Ero elegans generosum sanguinem fortita,
 Veneris erat sacerdos: nupiarū verò imperita cū esset,
 Turrim à Parentibus apud vicinum habitabat mare
 Altera Venus regina: castitate verò & pudore
 Nunquam collectarum commercio usā est mulierum,
 Neq; trepidum elegans adivit juvenilis ætatis,
 Livorem evitans invidum mulierum:
 Nam ob pulchritudinem invidæ sunt fæmine:
 Sed semper Cytheræam placans Venerem,
 Sapè & Cupidinem conciliabat libamentis:
 Matre cum cœlesti flammeam tremens pharetram,
 Sed neque sic evitavii ignitas sagittas.
 Iamq; Venereum populare venit festum,
 Quod Sesti celebrant Agonidi & Veneri.

Πασυδίη δὲ σπουδὴν δέ τις ἔμετον οὐ μάρτυρις οὐδέν,

Οὐδεὶς ναυτέλαιος ἀλιστρεφέων σφυρὸν οὔτις κακόν,

Οἱ δὲ ἄφ' αἴρουσις, οἱ δὲ εἰναλίης ἀπὸ κύπρου.

Οὐδὲ γανή τις ἐμμετεῖνεν ἐνὶ πλοιάς αὐτοῦ θύρων.

Οὐ λιβύης θυσέντος ἐνὶ πλευράς αὐτοῦ χορούσιν,

Οὐ φρυγίου ναέτης, τὸ γένος τούτος ἀβύδης,

Οὐδὲ τις οὐδεών φιλεπαρθενός. οὐδὲν ἐπάνοια

Αἴτιος οὐδαφῆσαντος, ὅπη φάτις δέποιτο οὐρῆς,

Οὐ τόσον ἀποσάτων ἀγέρμην σπουδάσι τυκλὰς.

Θασοῦ ἀγαροκλέων σιάκετοντα φρενικάς.

Αἵ τε δεῖς αὐτὸν οὐδὲν ἐπάρχετο παρθενόντος,

Μαρμαρυγίου χαριτασαν ἀπαστράπτοντα προσάπα,

Οἴα τε λαβηοπαρθενός ἐπαντέλλοντα σελιά.

Ακροὺς τοὺς χιενέων φοινίας τοῦ οὐκλαπαρεῖν,

Ως ρόδοντος ἐν καλύκην σιδυμόχροον, οὐ τάχα φαίνεται

Ηρᾶς ἐμμελέεσι ρόδῳ λεπτῶντα φανίναι.

Χροιτοὺς γαλερέων βρυθροχίτο. νιαυσοι μέντος τούς

Καὶ ρόδα λασηοχίτων θυτοσφυρὸν λάμπετο κάρυτο.

Πολλαὶ δὲ ἐν μελέων χαρίτοντες ρέθην. οἱ τούς παλασοὶ

Τρεῖς χαρίτας φέντεσαντος περιφυκέναι. εἴς δέ τις οὐρᾶς

Οφθαλμὸς γελάωντας τούς χαρίτεσι τεθύλη.

Ατρεπέως ἕρετον ἐπάξιον τοῦρετο κύπειος.

Ως οὐ μηδὲ περὶ παλαιῷ αἵτις σύνεσται γανακῆμ,

Catervatumq; festinabat ad sacrum diem ire, (larum,
 Quotquot habitabat mari circudata rū extrema insu-
 Aliqui quidē ab Hæmōta, aliqui v. maritima à Cypro.
 Neq; mulier nulla remansit in oppidis Cytherorum.

Non Libani odoriferi in summitatibus saltans,
 Non Phrygiæ incola, non vicinæ civis Abydi.

Neq; ullus juvenis amator virginum, certè enim illi
 Sempèr secuti, ubi fama est festi,

Non tantum immortalium afferre festinant sacrificia,
 Quantum aggregatarum ob pulchritudinem virginis.

Verum Deæ per æadem incessit virgo Ero,
 Splendorem gratiam emittens facie,

Qualis alba genus oriens Luna.

Summi verò nivearum rubabant circuli genarum,

Virosa ex thecis bicolor, certè diceres,

Erus in membris rosarum præcum apparere.

Colore enim membrorum rubebat: eunis verò Erus

Etiam rosæ candidam induit tunicam sub tali splen-
 debant puellæ,

Multæ verò ex membris gratiæ fluebant. sed antiqui

Tres Gratias mentiti sunt esse, alteruter verò Erus

Oculus ridens centum Gratiis pullulabat.

Profectò sacerdotem dignam nocta est Venus.

Sic ea quidem plurimum antecekkens fœminas,

κύπερος Θ αριστερανέη μιεφαίνετο κύπερος.

Δύσατο δ' οὐδέων ἀπαλάς φρένας, τὸ δὲ τὶς αὐδῆρος·
Ηεν, ὃς δὲ μηδέπειρος οὐχὶ δροσίρευσιν θρῶν·

Ηδὲ αἴρα πεπλιθέμενος ὅπις κατὰ νηὸν ἀλάτο,
Εσπόμηνον νόον εἶχε, καὶ θύματα καὶ φρένας αὐδηρῶν.
Κατιστένει οὐδέποτε πάραστε, καὶ φάτο μῆδον·

Καὶ σπαρτιτος ἐπέβησε, λακεδαιμονος Θ ἔθρακον ἄγει.

Ηχι μόδοις καὶ ἀεθλον ἀπόμενον ἀγλαῖαν.

Τοῖον δὲ σπώδηπωπανέλινον θεμνών θ ἀπαντίν τε.

Καὶ ταχανύπερος ἵκει χαρίτων μίαν ὅπλοτεράων·

Παπλαίνων ἐμέγυπτε, ιέρον δὲ σὺν σύρεν ὅπωπήν.

Αὐτίκα τεθναίνει λεχίων ἐπείμαδνος Θ θρῆς,

Οὐκ ἀντίγωνος τεπόντος οὐ φιεσίρω θεὸς εἶνας.

Ημετέρης παράποτην ἵκων εἰνί μάρκοιν θρῶν·

Εἰσὶ δέ τοι διπέποικτα τελίν οὐρανον ἀφάσιαν,

Σοίου μοι κυθέρειανέλιν παράποτημ ὅπάσας.

Τοῖα μὲν οὐδέων τὶς ἐφάνειν, αἴσιοδεινον ἄλλο.

Ελι Θ υποκλίπτων ἐπειμήνατο ιόλλει κέρης·

Αἰνοπαθέτεισανδρε, σὺ δὲ ὡς ἴδεις σύντλεπειόρεω.

Οὐκ ἐθελεις οὐφίσισι κατατρύχειν φρένας οὐντροις,

Αἴλα πυρεπτοισι σιλαμέταις ἀδόνησον δισοῖς,

Οὐκ ἐθελεις γώλην περιπάλε άμορ Θ θρῆς,

Ξανθεφαρών δὲ θάκτησιν ἀξέτοι πυρσοῖς δράτων.

Veneris sacerdos nova apparebat Venus.

Subiit autem juvenum teneras mentes, neq; ullus vir
Erat, qui non affectaret habere conjugem Ero.

Illa autē benefundatā quacunq; per ædem vagabatur,
Sequētē mentē habebat, & oculos & præcordia virorū.

Atq; aliq; inter juvenes admiratus est, & dixit verbū,

Et Spartem peragravi, Lacedæmonis vidi urbem,
Vbi laborem & certamen audimus pulchritudinum.

Talem aut̄ non vidi puellam, prudentemq; teneramq;.

Et fortè Venus habet Gratiarum unam juvenum:

Intuens defessus sum, satietatē aut̄ nō inveni aspectus.

Statim moriar, cubilia ubi concenderim Eris.

Non ego in cælo cuperem Deus esse,

Nostram uxorem habens domi Ero.

Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,

Talem mihi Cytherea puellam uxorem præbeas.

Talia juvenum quisque locutus est undique alius,

Vulnus celans insanivit pulchritudine puellæ.

Gravia passo Leander, tu aut̄, ut vidisti inclitā puellā,

Nolebas occultis consumere mentem stimulis,

Sed ardentibus domicis inopinatò sagittis,

Nolebas vivere per pulchræ expers Eris,

Simul in oculorum radiis crescebat fax amorum,

Καὶ πρεδίνωφλαξέν ἀνικάτος πυρὸς ὄρμη·

Κάλαργος ποτίπνυστον ἀρεωμάτοιο γκυανός

Οξύτριον κερόπιαι πέλε φθόνητρος οἴστη.

Οφθαλμὸς δὲ ὁδός στύπην, ἀπ' ὁφθαλμοῖς βολάνην

Ελικός ὀλιαθαίνει, ηγεῖ τὴν φρένας αὐτρὸς ὁδόνει.

Εἴδε μὲν τότε Θάμβος, αὐταδέαν, τρέμος, αἰδώς·

Ἐπρεπει τελὴν πρεδίνη, αἰδώς δέ μιν ἔχειν ἀλῶναι.

Θάμβες δὲ ἐδόθε αἴριστον, ἔρως δὲ ἀπευθόσφιστην αἰδώ-

Θαρσαλίως δὲ υπὸ ἔρωτος αὐταδέειν ἀγαπήσων,

Ηρέμει ποστίν ἔβανε, ηγεῖ αὐτίον ισατονόρης.

Λοξὰ δὲ ὀπιπτήσυσιν δελφῖς ἵλεινειν ὀπιωπᾶς,

Νοῦμασιν ἀφθόγγοισι παραπλάζων φρένανόρης.

Αὐτὴν δὲ ὡς ξωμάτινε πόθον διολόεντα λεανδρός,

Χαῖρε ἐπ' ἀγλαῖνοι, ἐμοὶ οὔσυχον ἐγένετο αὐτὴ

Πολάκης ιμβρέασιν ἐλὺν ἀπένηρον φέντο παπλίν,

Νούμασι λαθερδίσισιν υπαγγελέσσα λεανδρῷ,

Καὶ πάλιν αὐτέπλινεν. οἱ δὲ ἐνδοθεὶς θυρὸν ἰσένθη,

Οτι πόθον ξωμάτινε, ηγεῖ δὲ ἀπεσείατο νόρη.

Θφραυψὶ οὐδὲ λείανδρος ἐσθίετο λάθερον πόρην,

Φίγγος ἀυχτέλαχσα πατήρειν δέ μόσιμον οὐτος,

Ἐκ πράτης δὲ ἀνέφανε βαθύσκοις ἐσπέρος ἀπῆρος,

Αὐταφὲς οὐ θαρσαλίως μετεπίαθεν ἐγγόνη νόρης,

Ως ἴδε μναχόπεπλομέπερρώσπασαν δημίχλην.

πρέπει

Et sorfervebat invicti ignis impetu.
 Pulchritudo enim celebris immaculatæ famine
 Acutior hominibus est veloce sagittæ.
 Oculus verò via est, ab oculi ictibus
 Vulnus velabitur, & in præcordia viri viat,
 Cepit autem ipsū iunc stupor, impudentia, tremor, pudor.
 Tremuit quidem corde, pudor non ipsū tenebat captiū.
 Obstupuit formā optimam: amor verò dempsit pudore.
 Audacter autem ob amorem impudentiam affectans,
 Tacitè pedibus incedebat, & contra stetit puellam.
 Obliquè verò innuens dolosos torquebat oculos,
 Nutibus mutis devians mentem puellæ.

Ipsa verò ut sensit amorem dolosum Leandri,
 Gavisa est ob gratias suas, tacitè verò & ipsa
 Sæpè gratam suam dejecit faciem,
 Nutibus occultis innuens Leandro,
 Et rursus extulit: ille verò intus animo gaudebat,
 Quod amorem sensit, & non renuit puella.
 Dùm igitur Leander querebat occultam horam,
 Lucem contrahens descendit ad occasum aurora.
 E regione autem apparuit umbrosa vesperæ stella,
 Sed ipse audacter adibat prope puellam.
 Vt vidit astras insurgere tenebras,

Ηρέμεια μή θλίβων ροδόφθεια στάκησι λακούρης
Βυασόθεν ἐτονάχιζεν ἀθέσφατον. οὐ δὲ σιωπῆ
Οἴα τε χωριλένη ροδέλων δύσππαστε χῆρα.

Ως δὲ δρατῆς ἐνόπει χαλίφρουν καύματα ιὔρησον
Θαρσαλίων πατέρων πολυδάσταλον ἔλικε χιτῶνα,
Εχατα τιμήντων οὐτοῖς αἶγων ἐπὶ κατύθεαντο.

Οιναλέων δὲ πόδες αἰνιψί φίσπεζο παρθενός οὐρώ,
Οἴα πρὸ τοῦ ἐθέλοσα, τοῖς δὲ αὐτείναιτο φωνίσι
Θηλυτέροις ἐπέεισιν ἀπειλάστα λεανδρῷ.

Ξανε, τί μαργαρίνεις; τί με μίσησορε παρθενόν ἐλπεις;
Αἰλιν δὲ σῆρο κέποσθον, εἰπὼν δὲ ἀπόλειπε χιτῶνα,
Παλινὶ μὲν ἀπόσπει πολυτελεῖσιν γενετήρων.
Κύπερος δὲ σοι τοιαύτης θεᾶς οὐρεαν ἀφάγειν.
Παρθενικῆς ἐπὶ λέιτρον ἀμύχανόν δέητο μέλαν.
Τοῖα μή ὑπείπησεν ἐοικέτα παρθενικῆς.

Θηλέας δὲ πέιανδρός τοι ἐπέι λύειν οἵσρον ἀπειλῆς,
Εγνω πειθομέλοντα σημάτια παρθενικάν.
Καὶ γὰρ οὐτοῖς οὐθεοισιν ἀπειλάσται γυναικεῖς,
Κυπερδίων ὄρέων αὐτάγγελοί εἰσιν ἀπειλαῖ,
Παρθενικῆς δὲ σύσθμον ἐύχροον αὐχένα μύσας,
Τοῖον μῆθον ἔπει πόθε βεβηλιμένος οἵσρω.

Κύπερος φίλη μετὰ κύπερον, ἀθλωτίη μετ' ἀθλίων,
Οὐ γὰρ ἐπιχθονίησιν οἰστον καλέω σὲ γυναιξίν,

Tacitè quidem stringens roseos digitos puellæ,
 Ex imo suspirabat vehementer: illa verò silentio
 Tanquam iracens roseam traxit manum.
 Vi verò amatæ sensit instabiles nutus puellæ,
 Andactè manu variam traxis vestem,
 Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
 Pigrè autem pedibus sequebatur virgo Ero,
 Tanquam nolens, talemque emisit vocem,
 Fæmineis verbis minans Leandro:

Hospes, quid insanis? quid me infelix virginē trahis?
 Aliā ito viā, meamque dimitte vestem,
 Iram meorum evita locupletum Parentum.
 Veneris non te decet Deæ sacerdotem solicitare.
 Virginis ad lectum difficile est ire.
 Talia minata est convenientia virginibus.

Fæminearū aut Leander ubi audivit furorē minarū,
 Senfit persuasorum signa virginum:
 Etenim cùm juvenibus minantur fæmine,
 Venerearum consuetudinum per se nuncia sunt minæ.
 Virginis autem benè olens boni coloris collū oscularus
 Tale verbum locutus est, amoris ictus stimulo:

Venus chara post Venerē, Minerva post Minervam.
 Non enim terrestribus æqualem voco temulieribus.

Αλλά σε θυγατέρες τις ίδιος ηρουνών Θεοίσιω.
 Ολβί Θεοίσι όσσι εφύτευσε, ηφέτη ολβίνη ή τέκε μήτηρ.
 Γεστήρ ή σ' ἐλόχισε μακαρτάτη, ἀλλὰ πιτάσιρ
 Ημετέρων ἐπάντε, πόθε δ' οίντειρον ἀνάγυιν,
 Κύπειδ Θεοίσι εἰρράμετροχεσι κύπειδ Θεοίργα,
 Παρθένοις ἀνεπέοικει υποδρήσαις ἀφροδίτη.
 Παρθενικῆς δικύπεισι αίνεται. λίν δ' εἰθελήσης
 Θεομάτις θεῖς θρόνυστα ηδεὶ ὄργια πιστὸν θαλῶν,
 Εσι γάμοι Θεοίσι ηδεὶ λέπτρα, σὺ δὲ εἰ φιλέσι ιυθέρραν,
 Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα σεσμὸν δρώτων,
 Σὸν δὲ ικέτην μενόμιζε, ηδεὶ λίν εἰθελήσ παρακοίτην
 Τέν σοι ἔρως ἔγραψεν σειράσι βελέεσι ιχνῆσας.
 Ως Θρασιὰ οὔρακηλῆς θεὸς χρυσόρραπις ἔρμης
 Θητούρη ικόμιζεν ιαρδανίην ποτὶ νύμφην.
 Σοὶ δέ με κύπεισι πειπε, ηδεὶ τὸ σοφὸς ιύγειγες ἔρμης.
 Παρθένοις δέ σε λέπυθεν ἀπ' αριαδίης ἀταλαύτη.
 Η ποτε μηλανίων Θρασαμένη φύγει σὺν λίν,
 Παρθενίης ἀλέγυσσα. χολωσαμένης δὲ ἀφροδίτης
 Τὴν παρθένον διεπόθησεν, ἵνι ηραδίη θέτο πάση.
 Πάθεο ηδεὶ σὺ φίλη, μὴ κύπειδι μελῶι μεγίρης.
 Ως εἰπὼν παρέπειρεν ἀναινοράλην φρένα ηρής,
 Θυμὸν δρωτετόκοισι παραπλάγξας ἵνι μεύθοις.
 Παρθενίης δὲ ἀφθογγες ἐπίχθονα πῆγε μέπωπέντος,

Sed te filiabus Iovis Saturnii assimilo,
 Beatus qui te plantavit, & beata quæ peperit mater,
 Venter qui te portavit felicissimus. sed preces
 Nostras exaudi, amorisque miserere necessitatis.
 Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera.
 Virginem non decet administrare Veneri.
 Virginibus Venus non gaudet, si verò volueris
 Instituta Deæ desiderāda, & ceremonias fidias discere,
 Sunt nuptiæ & lecti. tu autem si amas Venerem,
 Mulcentium mentem ama, suavem legem amorum,
 Tuumq; supplicem me accipe: &, si volueris, conjugē,
 Quem tibi Cupido venatus est, suis sagittis affecutus:
 Sic iudacem Herculem velox aurivirga Mercurius,
 Servicium duxit Iardaniam ad puellam. (rius.
 Tibi verò me Venus misit, & nō sapiēs attulit Mercurius.

Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta,
 Quæ olim Melanionis amantis fugit lectum,
 Virginitatem curans: iratā autem Venere,
 Quem priùs non amavit, in corde posuit toto.
 Persuadere & tu chara, nè Veneri iram excites.
 Sic fatuus persuasit recusantis mentem puellæ.
 Animum amoriperis errare faciens verbis.
 Virgo autem muta in terram fixit aspectum,

Λίδει ὅρυθιόσαν ψόκλέπτεια παφεῖν.
 Καὶ χθονὸς ἔξειρ ἄκρου ἐπ' ἴχνεσιν. αἰδομένην ἃ
 πολάκης ἀκροφ' ὕψεσιν ἐπὶ ξινάργες κιτῶνα,
 Πειθὸς γὰρ τάδε ταῦτα προσίγγελα. παφθινῆς ἃ
 πειθομένης ποτὶ λίντρον, πρόχεσις στῆσι σιωπή.
 Ήδη οὐδὲ γλυκύπινον ἐδίξατο οἴντρον βράτιν.
 Θέρευτο ἃ οραδίλιον γλυκιρῷ πυρὶ παρθενῷ θρῷ,
 Κατὰ δὲ οὐρανού τῷ αὐτοπτοῖτο λειτέρῳ.

Οφραὶ μὲν εὖ ποτὶ γαῖαν ἔχειν υπέσσαν διμίχλαι,
 Τόφρα ἃ οὐδὲ λείανδρῷ δρωμαγέει προσώπει,
 Οὐ κάμην εἰσερέων ἀπαλόχροον αὐχένα κόρης.
 Οὐδὲ ἃ λειχύδρῳ γλυκιερίνι αὔνενείκατο φωνήν,
 Αἰδῆς υγρὸν ἔρσυτῷ ἀποσάρξα πρεσώπῳ.

Ξεῖνι τεσσις ἐπίειται τάχ' αὐτοὺς ποτέ πρόσωπα,
 Τίς σε πολυπλοκεῖνον ἐπίων ἐδίσταξε ηλισθεῖς;
 Οἱ μοι, τίς σ' ἐπόμειον ἐμέων δὲ πατρίδα γαῖαν;
 Ταῦτα ἃ ταῦτα μάτιον ἐφθέγξατο. πῶς γὰρ ἀλύτη;
 Ξεῖν τὸν οὐδὲ ἀπιστῷ, ἐμῷ φιλότητι μιγέντις;
 Αμφαδὸν τὸ Διαάμεστον γάμοις ὁσίοισι πελάσαν.
 Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέειται ἐπεινάδειν. Λίνη δὲ ἐθελήσκει
 Νεῖται πολύφοιτῷ ἐμέων δὲ πατρίδα μίμυση,
 Οὐ διάσασι σποτότουσαν ψόκλέπτειν ἀφρεσίτιον.
 Γλῶσσα γὰρ αὐθρώπων φιλοκέρτομέν τοις ἃ σιωπῇ

Pudore rubefactam abscondens genam.
 Et terræ rasit summitatē in vestigiis: cùm puderet aut̄,
 Sæpè circa humeros suam contraxit vestem.
 Persuasionis enim hæc omnia prænūcia. virginis autē
 Persuasæ ad lectum promissio est silentium.
 Iam suavamarum suscepit stimulum amorum,
 Vrebatur autem cor dulci igne virgo Ero,
 Pulchritudineque suavis stupescerat Leandri.

Dùm igitur ad terram habebat inclinatā caliginē,
 Tunc & Leander amore furente vultu
 Non laborabat videns tenerum collum virginis.
 Serò verò Leandro suavem emisit vocem,
 Vercundiæ madidum ruborem stillans facie:

Hospes, tuis verbis forsan & petram moveres,
 Quis te variorum verborum docuit vias?
 Hei mihi, quis te duxit meam ad patriam terram?
 Hæc aut̄ omnia frustra locutus es. quomodo .n. vagus
 Hospes cùm sis, & infidus, meo amorim iscearis?
 Manifestè non possumus nuptiis legitimis conjungi:
 Non enim meis Parentibus placet. si autem voles
 Ut hospes profugus mea in patria manere,
 Non potes tenebrosam abscondere Venerem:
 Lingua enim hominū amica convitii; in silentio autem

Εργον οπή τελέστις, ἐνὶ τερόδοισιν ἀκάρη.

Εἰπὲ δέ, μὴ πρύψῃς τεὸν δύναμα, ηγεί σέο πάτρεω.

Οὐ γὰρ ἐπόμενον σε λέπειθεν, εἴποι δέ θνομαχού λυτόν οὐρῶν,
πύργον δέ αὐφεβόντος δόμου δρακονοεῖναις,

Ως εἰνὶ ναιεῖτάσσασιν αὐφεπόλω τινὶ μοιών,

Σητιάδοντος πόλην τὸν βαθυκύρεοντας οὐχθάς
Γείτονας πόντον ἔχω συγβράτοις βαλλούσι τοιάντα.

Οὐδέ μοι ἴγγυς ἔξσιν σύμμαχος, δέδε χορεῖαι

κιθαρων παρέασιν. ἀλλ' οὐδὲ νύντα ηγεί οὐτόν

Εξ ἀλλούς οὐνεμόντος τοιούτου δάστην οὐχί.

Ως φαμένη ροδίειν τὸν φαρέτην πρύτανον παρειών

Εμπαλιν αἰδομένην, σφετέροις δέ τοιούτοις μέθοις.

Λείανδρον δέ τοιούτῳ βεβολημένον οὐξεῖ πέντερῳ,

Φράξετο πῶς οὐρέρωτοντος αἰθλούσαρην αὐγῶνα.

Αὐδρά γὰρ αἰσολόμητις ἔρωτες βελλεστι θάμνοι,

Καὶ πάλιν αὐτῷ τοῦτον τοιούτοντος. οἵσι δέ αὐτούς

Αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ βαλκφόρον τοῦτον βροτοῖται,

Αὐτὸς ηγεί πονέοντι τότε χοαίσμησε λειάνδρῳ.

Οψὲ δέ αὐλασίσας πολυμήχανον οὐνεπε μῆθον.

Παρθένε σὸν δίπλιον ἔρωτα, ηγεί αὔγειον οἶδμα παρέσιο,

Εἰ πορί παφλόριτο, ηγεί αἴπλοον ἔσετος οὐδείρο.

Οὐ τρομέω βαρὺ χεῦμα τείνει μετανούμενον τούτον,

Οὐ βρόμειον οὐχίοντα βαρυδάποιο θαλάσσην.

Opus quod perficit aliquis, in trivis audit.

Dic verò, nè celes tuum nomen & tuam patriam,
 Non enim meum te lateat, mihi nomen inclytum Era,
 Turris autem circumsona, mea domus altissima,
 Quā inhabitans cum ancilla quadam sola,
 Sestensem ante urbem supra profundas undas,
 Vicinum mare habeo, invisis consiliis Parentum:
 Neque me prope sunt coætaneæ, neque choreæ
 Invenimus adiungunt: sempèr autem nocte & die
 Ex mari ventoso insonat auribus sonitus.

Sic fata, roseam sub veste celabat genam,
 Rursus pudore affecta, suis autem accusabat verbis.

Leander autem amoris percussus acuto stimulo,
 Cogitabat quomodo amoris exercebat certamen.
 Virum enim varius consiliis amor sagittis domat,
 Et rursus viri vulnus medicatur. qbus aut dominatur
 Ipse omnidoritor, consilior est mortalibus,
 Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.

Tandem autem ingemens, percallidum dixit verbum:

Virgo tuū propter amore & asperā undā transibo,
 Si igni ferre ar, & innavigabilis erit aqua,
 Non timeo gravem undam, tuum adiens cubile,
 Non fremitum resonantem gravis murmuraniis maris.

Sed

Αλλ' ἀεὶ κατὰ σύντα φορτύμην οὐ γρός ἀπότην
Νίξομαι ἐλέγοντον ἀγάρρον. τὸ χεῖναθεν γέ
Αντία σῶιο πόλη οὐ έχω πολίευρον ἀβύδυ.

Μουῆνον οὐκοὶ ένα λύχνον ἀπ' ἡλιβάτη σέο πύργο
Ει περάτης αὐτόφανε κατὰ κυέφας, οὐ φρα νούσας
Εαυμαι ὄληκτος οὐρώτη, έχων σέθεν ἀσέρα λύχνον,
Καί μην ὀπιπήσυων δὲν οὐφονει διάτη βοώτην,
Οὐ θρασιὰ ὠρίωνα, ηδὲ ἀβροχον ὄλην ἀμάξης,
Πατρίδη οὐτιπόροιο ποτὶ γλυκιὰ ὅρμον ικοίμαι.
Αλλὰ φίλη πεφύλαξο βαρυπνέοντας ἀντας,
Μή μην ἀποσβέσωσι. αὐτίκα θυμὸν ὀλέσω
Λύχνον οὐεῖ βιότοιο φαεσφόρον οὐγεμονῆ.

Εἰ οὐτεδὴν ἵζε πέλεις οὐμὸν ζυομα ηδὲ σὺ οἰκεῖα,
Οὔνομά μοι λείωσθρού σύστιφάντος πρᾶς.

Ως οἱ μῆνει φίοισι γάμοις συμέθεντο μιγλῶα,
Καὶ νυχίου φιλότητα, ηδὲ αὐγελίων οὐμηνάιων,
Λύχνος μαρτυρίησιν έπειτώσαντο φυλάσσαι,
Η μῆν φει πετανύειν, οὐ οὐκατα μηνρά περῆσαι.
Παννυχίδας δὲ αὐτόσαντος ἀκοιμήτων οὐμηνάιων,
Αλλύλων αἴνουστος οὐοσφίαδυσαν αὐάγκη,
Η μῆνον ποτὶ πύργον, οὐ δὲ οὐρφναίω αὐτὰ σύντα
Μή τι παρεπλέζοιτο βαπτὼν συμνία πύργο
Πλῶε βαθυκάπριδη οὐ πέρισσα μέμρον ἀβύδη,

Sed semper per noctem portatus madidus maritus
 Navigando Hellespontū valde fluentē. non longè enim
 Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
 Tantū mihi unam lucernam ab excelsa tua turri
 E regione ostende in tenebris, ut intuens
 Sim navis amoris, habens tuum stellam lychnum,
 Atq; ipsum adspiciensve videam occidentem Bootem,
 Nec asperum Orionē, ac immadidā tractationē currus,
 Patriæ obviæ ad dulcem portum venirem,
 Sed chara cave gravièr flantes ventos,
 Nè ipsum extinguant, & statim animam perdam,
 Lychnum meæ vita luciferum ducem.
 Si verè autem vis meum nomen & tu scire,
 Nomen mihi Leander, benè compitæ conjux Erus.

Sic ii quidē clandestinis nuptiis cōponebāt misceri,
 Et nocturnam amicitiam & nuncium nuptiarum
 Lucernæ testimonii pacti sunt servare:
 Illa quidē lucē extendere, hic autē undas lōgas transire.
 Pernoctationes autem experti vigilum nuptiarum
 A se inviti separati sunt necessitate:
 Hæc quidē suam ad turrim, hic autē obscurā per noctē
 Nè quid erraret jaciens signa turris,
 Navigabat profūdi fundamēti ad latū populū Abydi,

Πανυπάκιλος. δέ ὁ αὐτὸς οὐρανοφύγος ποθεούστος ἀέθλος,

Πολλόνις ἡρόσαντο μολέην θαλαμηπόλιν ὅρφυλον;

Ηδη κακούπεπλῷ ἀνέδραμε νυκτὸς ὄμιχλη,

Ανδράσιμον ὑπνον ἀγαθον, οὐδὲ δὲ ποθεοῦστι λεπένδρῳ.

Ἄλλα πολυφλοίσβοιο ταφ' ἡγίσνεστι θαλάσσης

Αγγελίλω ἀνέμιμνε φανομελύων ἡμέναίων,

Μαρτυρίλω λύχνοιο πολυκλάντοιο δοκούων,

Εὐνῆς τε οὐρφίης τυλεσκόπον ἀγγελιώτην.

Ως δέ οἱ ίδε κακήντι λεποφεγγέα νυκτὸς ὄμιχλην,

Ηρωλύχνον ἐφανεύει. ἀναπτήμελόιο ἐξ λύχνου

Θυμὸν ἔρως ἐφλεξεν ἐπιγομελόιο λεπένδρῳ.

Λύχνῳ ηγειομελύῳ σωματάτῳ. ταφ' ἐξ θαλάσσης

Μαυομελύων ρόθιων πολυηχέα βόκυρον ἀπάντων,

Επρεμεὶς δὲ τὸ πρῶτον, ἐπειδὴ τὸ θάρσῳ ἀείρας

Τείσιτι προσέλεγε ταφηγορέων φρένα μύθοις.

Δεινὸς ἔρως, οὐδὲ πόντῳ ἀμείλιχθος, ἀλλὰ θαλάσσης

Ἐσιν ὑδωρ. τὸ δέ ἔρωτός τοι εἰς φλέγεις ἐν πλόμυχον πῦρ.

Λαζεῖο πῦρ ορασθεῖν, μή δεῖθοδον νίχυτον ὑδῶρ,

Διῆρος μοι εἰς φιλότητα τί διὸ ρόθιων ἀλεγίσεις;

Αγνώστες ὅτι πύπεις ἀπόσπορθος ἐστι θαλάσσης,

Καὶ ορατές πόντοιο οὐδὲ οὐκέτερων ὀστιωταίων;

Ως εἰπὼν, μετέωρος δρατῶν ἀπεδύσατο πάπλον

Αμφοτέρων θαλάσσησιν. ἐπόμενον δέ τοι σφιγγεῖ παρέκυῳ.

Totāq; noctē cōjugū clādestina desiderātes certamina.
Sæpè optārunt venire cubiculum ornantem noctem.
Iam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris somnum afferens, & non amanti Leandro:
Sed multifremi apud littoram aris
Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
Testimonium lucernæ lugubris expectans,
Lectiisque clandestini procūl speculantem nuncium:
Ut verò vidit nigræ obscurum noctis caliginem,
Ero lucernam ostendit. accensā verò lucernā
Animum Cupido exusſit festinantis Leandri,
Lucernā ardente coardebat: apud verò mare
Insanarum undarum multisonum fremitum audiens,
Fremebat quidem primum, postea a. audaciā excitās
Talibus alloquebatur, consolans mentem, verbis:

Gravis amor, & mare implacabile, sed maris
Est aqua, verū amoris me urit intestinus ignis:
Assume ignem cor: nè time effusam aquam,
Ad es mihi in amorem, cur fluctus curas?
Ignoras quòd a Venus nata est è mari,
Et dominatur ponto, & nostris doloribus?

Sic fatus, membra amabilia exuit vestem
Ambabus manibus, suoq; aſtrinxit capiti,

Ηιόνθο δὲ οὐρανος, μέμας δὲ ἐρρίψεις θαλάσση,
 λαμπορεύς δὲ ἐσποστήν αὖτε ναυτία λύχνος
 Αὐτὸς ἐν τῷ βρέτητο, αὐτός σλογος, αὐτόματος νηῦς.
 Ήρώδης δὲ πλιβάτοιο φαεσφόρος ψύχος πύργος
 λιγαλίης αὔρασιν ὅθεν πνεύσειν ἀντας
 Φαέτη πολλάκι λύχνον ἐπέσπειν, εἰσόκετυτζός
 πολλὰ ναυάριαν δρόμον ἔβη ποτίν αὐλοχον ἀντίω,
 καί μηδὲν ποτὶ πύργον ανύγαχεν, ἐκ τοῦ θυράων
 Νυμφίον ἀσθυαίνοντα περιπλύξασα σιωπή,
 Αφροδιός ραδάμιγγας ἐτι τάξιντα θαλάσσης
 Ηγαγεις νυμφούριοι μυχός ἢδι παρθενιῶνθος,
 καὶ χρέα πάντα κάθηρε, μέμας δὲ ἐχειεν ἐλαίω
 Εὐόδμωρος δέ, ηγετὴ λίπνον ἐσβεσεν ὀσμήν.

Εἰσέτι δὲ ἀσθυαίνοντα βαθυτράτοις ἐνὶ λέιτροις
 Νυμφίοις ἀμφιχυθῆσα φιλίνορας ἐννεπε μύθος.

Νύμφαι πολλὰ μογύσας. ὅτε μὲν πάθε νυμφίος ἀλλο.

Νύμφαι πολλὰ μογύσας, ἀλιτυύται ἀλιτυρέην ὕδωρ.

Οδμή τ' ἵχθυός αναβαρυγόποιο θαλάσσης,

Δεῦρο τεὸς ἴδρωτας ἐμοῖς ἐνὶ πάτεροις.

Ως δὲ ταῦτα ἐπει, οὐδὲ δὲ αὐτίκη λύσατο μίτρας,
 καὶ μεσμῶν ἐπέβησαν αριστοίς κυθερέης.

Ηλιαχτός, ἀλλ' ἀχόρσητος· ἐλε λέχος, ἀλλ' ἀτρί ψυμνων,
 Οὐ γάρικας ἱερέων τις ἐπενθύμησεν ἀσιδός,

Litteroq; exiluit, corpusq; dejecit in mare,
 Splendentemq; festinabat semper adversus lucernam,
 Ipse remex, ipse classis, ipse sibi navis.
 Ero autem alia lucifera super turri,
 Perniciosis auris undecunq; spiraret ventus
 Veste saepè lucernam tegebat, donec Sestii
 Multum fatigatus Leander ivit ad portuosum littus,
 Et ipsum suam ad turrim adduxit: ex januis vero
 Sponsum anhelantem complexa silentio,
 Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris
 Duxit spōsam ornatis ad penetralia virginalis cubiculi
 Et cutem totam abstersit, corpusq; unxit oleo
 Benevolenti roseo, & mareolentem extinxit odorem.

Adhuc autem anhelantem allestratis in lectis
 Sponsum circumfusa blanda emisit verba: (lius,
 Sponse multum laborasti, quæ nō passus est sponsus a-
 Sponse multum laborasti, satis tibi est salsa aqua,
 Factorq; piscosus frementis maris,
 Huc tuos sudores in meos pone sinus.
 Sic illa hæc locuta est: ille vero statim solvit zonam,
 Et leges inierunt benevolæ Veneris. (mnis,
 Erant nuptiæ, sed sine choreis: erat lectus, sed sine hy-
 Non coniugium sacrum quisquam laudavit Poëta,

Οὐδὲ οὐδὲ μῆτρα πῆλες σέλας θαλαμηπόλον σύντιε,
 Οὐδὲ πελυσιακόν τε τις ἐπεσκίρησε χορείη,
 Οὐχ' ὑμείν αἱρεῖται πάτηρ, οὐδὲ πάτηται μήτηρ,
 Άλλὰ λέχθω τορέσσασα τελιασιγάμοισι μὲν ὕραις
 Σιγὴ πατὸν ἐπικέξει, οὐ υφοκόμενε δὲ ὄμιχλη.
 Καὶ γέμει τὸν ἀπαύσιθεν ἀειθαλίων ὑμέναιων.
 Νῦν μὲν οὖτις νείνοισι γαμοσόλι, δεδίποτ' οὐδὲς
 Ήμεροισιν οὐδὲ λέανδρον αἴρει γυνώτοις ἐνὶ πάντροις.
 Νύχειο δὲ αὐτιπόρειο πάλιν ποτὶ μῆμεν ἀβύδει,
 Εννυχίων ἀνόρητος εἰτι πεντέμενον ὑμέναιων.
 Ήρώδης δὲ τοιαύτη πλούτος λόγος αὐτοῖς
 Παρθένος θύματίην, νυχίην γυνέαν αἱμότεροι ἔχοντες
 Ποιλάνις ιὔρησαντο πατέλειαν δέ μύσιν ηώ.

Ως οἱ μὲν φιλότητοι τοιαύτησις αὐτάγκειοι,
 Κρύπτασιν τέρπεντο μετ' αὐτούλων κυνθρείη.
 Άλλος δὲ λίγον βάνεσιν ὑδὲ χρόνον, δέσποτε τι μηρόν
 Αὐτούλων απόναυτο πολυπλάγκτων ὑμέναιων,
 Άλλος δὲ ταχυέντοις πύλυν θειέματος τῷρη,
 Φειναλίας πλουτεσσα πολυτροφάλυγγας αἴτιας
 Ενέδια δὲ αἴσιοις πλακές καὶ ὑγραὶ θειεσσα παλάσιας
 Χειμέροις πνεύοντος ἐπεσυφέπιζον αἴται,
 Λαέλαπτιμαστιρύσιος ὅπλων αἴλατον πλομενίης
 Ηδηνούσια μέλανης απέκλαστοι χιλιθάδειοι ρούσοι.

Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
 Neq; per agili quisquam insiluit choreā,
 Non hymenæum cantavit pater, & veneranda mater,
 Sed lectum sternens perficiens nuptias in horis
 Silentium thalamū fixit, sponsam vero ornavit caligo.
 Et nuptiæ erant longè à canendis hymenæis, (rona
 Nox quidē erat illis nuptiarū ornatrix, nunquam au-
 Sponsum vidit Leandrum manifestis in lectis.
 Navigabat a. è regione positi rursus ad populū Abydi,
 Nocturnos infatiabilis adhuc spirans hymenæos.
 Ast Ero longā induta ueste suos latens parentes
 Virgo diurna, nocturna mulier: uirq; autem
 Sapè op: arunt descendere ad occasum auroram.

Sic ii quidem, amoris abscondentes vim,
 Occulta delectabantur inter se Venere.
 Sed parvum vixerunt in tempus, neq; diu
 Invicem potiti sunt mulieragis nupii.
 Sed quando pruinosæ venit hyemis hora,
 Horrendas commovens multarum voriginū procellas,
 Profunditatesq; infimas, & madida fundamenta ma-
 Hyemalas spirantes verberabant venti, (ris:
 Nimbō percipientes totum mare: verberato autem
 Iam mare nigrum fregit bipartita tera,

Χειμερίων ηδὲ ἀπιστον ἀλυσιάζων ἀλα υαύτης.
 Αλλ' ὁ χειμερίνος σε φόβος ο κατέρυκε θαλάσση,
 Καρῆβρόντινελέανδρε. διακήροβίου δέ σε πύργος,
 Η θάδα σημαίνεσσα φαεσφορίων υμήναίων,
 Μαινομένης σ' ὄτρωεν ἀφειδίσσαντα θαλάσσης,
 Νηλεὺς ηδὲ ἀπιστός· οφελεῖ τὸ μέσορθον,
 Χείμενος ισαμένοιο μερόειν ἀπαντυτικάνδρος,
 Μηνέτ' αὐταπλομένη μεμνώειον ἀτέρα λέκτρων,
 Αλλὰ πόδον ηδὲ μοῖρα βιβίσσατο· θελγομένη
 Μοιράων ανέφανε, ηδὲ διέτι μαλὸν δρώτιν.

Νῦν δέ, τοι τε μάλιστα βαρυπνέαςιν ἀγάπαις
 Χειμερίης πνοῆςιν ἀνοτίζοντος ἀγάπαι,
 Αἴροντες πεπίλασιν ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης.
 Διὸ τότε λείανδρός περὶ ἐπίμονον οὐλαπεδί νύμφης
 Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων υμήναίων,
 Ηθη κύματι κύματα κυπίσθετο, σωνθετούσθωρ,
 Αἰδερι μίσγετο πόντον, αἵμεγρετο παύτοθεν οὐ γῆ
 Μαινομένων ανέμων· γε φύρω σὲ ανέπνεεν σύρος,
 Καὶ νότος βρέπειν μεγάλας ἐφίηνεν ἀπειλάς.
 Καὶ ιτύπος λίνατος οὐδρεσμαράδοιο θαλάσσης.
 Αἰσσοπαθής τοις λέανδρος ἀκηλύτοις ἐνὶ σίναις
 Πολλάκι τῷ λῆσσόν σε θαλασσίων ἀφροδίτης,
 Πολλάκι δὲ αὐτῷ τὴν ακήλα ποσειδάνην θαλάσσης;

Hyemate & infidum effugiens mare nauta
 Sed non hyemalis te timor coercedat maris,
 Fortanime Leander, nuncius sed te turris
 Consuetam signifit ans lucem nuptiarum,
 Furentis te impulit securum maris,
 Crudelis & perfidus: debebat autem infelix Ero
 Hyeme instance manere sine Leandro,
 Non amplius accedens indicem stellam lectorum,
 Sed amor & fatum cogebat. gestiens autem
 Parcarum ostendebat non amplius stipitem amorum.

Nox erat, quum maxime spirantes ventos
 Hyemalibus flatibus jaculantes venti
 Collectim irruunt in littus maris.
 Tunc Leander consuet& spe sponsae
 Personantum ferebatur marinum nuptiarum,
 Iam ab unda volvebatur: accumulabatur vero aqua,
 Aetherimiscebatur mare, concitata est undiq; terra
 Pugnantiibus vatis: Zephyro a. contraspirabat Eurus,
 Et Notus in Bream magnas immisit minas,
 Et fragor fuit invitabilis valdefremi maris.
 Gravia a. passus Leander implacabilis in litoribus
 Sæpè quidem precabatur æquoram Venarem,
 Sæpè autem & ipsum Regem Nепusnum maris,

Λεγίσθητος δέ βορέως ἀπανύμουνα κάλιπτε νύμφαις
 Ακαὶ οἱ στις αἴρηνται, ἐρωτήσθη τοιούτην εὐτυχίαν,
 Πάντοδι δέ ἀγρομελέοιο πεισταντέοι κύκλοι τῷ ὄρμῳ
 Θρυπλόμελην τῷ πεπόνητο· ποσθῆτος δὲ ἀνλαστενὸρμή,
 Καὶ οὖν τῷ λόγῳ ἀδόνητον ἀνοιμήτων παλαιεύσαν,
 Πολὺ δέ αὐτόματῇ τῷ χύσις ὑδατῇ τῷ ἐρρέει λαμπῶ,
 Καὶ ποτὸν ἀχρύσιον ἀμειμανέτο πίειν ἀλιγη,
 Καὶ δὴ λύχνον ἀπίστον ἀπίσθεσε πικρὸς ἀντη,
 Καὶ φυχήν ηγεί ἐρωτᾷ πολυκλεύτοιο λεανδρώ.

Εἰσέτι δέ ιδεώντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὅπωπαῖς
 Ισάγονται καίνοσα πολυκλεύτοσι μερίσαντας,
 Ηλυθε δέ θεραγίνεται, ηγεί τοιούτην οὐρφίαν ηρέ.
 Πάντοδι δέ ὄμητα τίτανευτὸν πίπτειν τῶν θαλάσσας,
 Εἰ πάντας αὐτούς τοιούτους δὲ πορχυοίτω.
 Λύχνος σεβεννυμένοιο, παρὰ κρηπῆθα τῷ πόργῳ
 Θρυπλόμελην σπιλάθειν οὐτ' ἐδραπενειρόν ἀνοίτω
 Δαιδαλεον ρύξασα πορτίσηται χεῖσα,
 Ροιγμὸν πρεπάρησα τῷ πέλειότα πέσε πόργῳ,
 Κάθισται δέ τοιούτην πολυμελέω παραποίη,
 Αλλά πλευρὴν ἀπόναυτο, ηγεί τοιούτην πολέμρῳ.

Ariæ non Boream immemorem reliquit puellæ:
 Sed ei nullus auxiliatus est, amora non coercuit fata,
 Undiq; autem accumulati male obvio fluctus impetus
 Contritus ferebatur: pedum autem ejus defecit vigor,
 Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.

Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
 Et potum inutilem indomabilis potavit maris,
 Eiam lucernam infidam exinxit amarus ventus,
 Et animam & amore deflendi Leandri.

Quum adhuc autem dirigeret iter, vigilibus oculis
 Stabat fluctuans miseris curis.

Venit autem aurora, & non vidit sponsum Ero.

Circunquaq; aut oculū dirigebat in lata dorsa maris,
 Sicuti videret errantem marium.

Lucerna extincta, apud fundamentum turris
 Obtinum procellis quum vidisset mortuum maritum,
 Varum populata circa pectus vestem
 In fluctus præceps ab excelsa cecidit turre.

Ero: commortua ab eum qui perierat conjugem.

Se invicem autem fructi sunt etiam in suprema morte.

M U S Æ I F I N I S.

EXPOSITIO CA-
pitum ad nonitoriorū,
edita ex tempore ab Aga-
peto Diacono sanctis-
issimæ Dei magnæ Ec-
clesiæ. Quorum apex
literarius siccōpote
habet:

Divo & pientissimo Impe-
ratori nostro Iustiniano,
Agapetus minimus
Diaconus.

HONORE quolibet
sublimiorem cùm
habeas dignitatē,
ô Imperator, honoras
supra omnes qui hoc
te dignatus est, Deum:
quoniām juxta simili-
tudinem cœlestis regni
tradidit tibi sceptrum
terrenæ potestatis, ut
homines edoceres justi-

EKTHESIΣ KEPΑ-
λαιων ταρσινέμιων, χε-
διαθέσα ταρὸς Αγα-
πητοῦ Δικαιού όλην
τάχις τῷ Θεῷ μεγάλη
έκκλησίας. ὃν μὴ ἀνρέ-
πτεις ὡδὲ πως
ἔχει.

Tῷ Δεοτάτῳ καὶ συνεβί-
τατῷ βασιλέᾳ μὲν Ιαγ-
νουῷ, Αγαπητὸς ιερά-
κιστῷ διάκονῳ.

Tιμῆς ἀπάσιν πάρ-
τορον ἔχων ἀδειώ-
μα, βατιλον, τι-
μᾶς πάρτορον ἀπαντας τὸν
τάχις σε αξιώσαντα Θεόν.
Οὐαὶ οὐαὶ οὐαὶ
τῆς ἐπιφανίας βασιλείας,
ἔδωκε σοι τὸ συντέρον
τῆς ἀδιγέσις δικαιοσύνας,
ἴνα τὰς αὐθεόπικας δι-
άχεις τοῖς τῷ Δικαιο-

φυλακήν, ηγετῶνται τοις
αὐτῷ λυσάντων ἐκδιώξεις
πληρακήν, πότε τοις αὐτῷ
βασιλούμενοι νόμων,
ηγετῶνται σε βασιλεύωνται νόμοις.

Ως καθερνίτης ἀγρυ-
πνῆ διὰ παντὸς ὅτε βασι-
λέως πολυάριμος οὐδεὶς,
δικαιατέχων ἀσφαλῶς τὴν
σύνομίας τὸς οἰωνᾶς, ηγετῶν
ἀπωδόμενοι χρυσῶς τοὺς
αὐτομίας τὸς ρύανας, πάντα
τὸ σκάφοι τὸ παγυνοσμίδι
πολιτείας μὲν πορτιπίτην
κύψασθαι ἀδινας.

Θεῖον μάθημα ηγετῶν
πρῶτον, οἱ ἄνθρωποι, τὸ
γνῶναι τινα ἐκυρὸν δι-
δασιόμενοι. ὃ γένεται τὸν
γνὸν, γνώσεται Θεόν. Θεὸν
διτὸν γνὸν, διεσιωδύσεται
Θεῷ ὁμοιωθύσεται δι-

custodiam, & eorum qui
adversus ipsum rabiunt
insectaveris latratū, tum
ipsius obtēperando le-
gibus, tum subditos tibi
regendo pro jure.

2. Ceu gubernator vi-
gilat perpetuò Impera-
toris oculatissimus in-
tellektus, continens tutὸ
æquitatis clavos, & ex-
pellens fortiter impe-
tuosos iniquitatis flu-
ctus, ut ne cymba mun-
danæ reip. illidatur flu-
ctibus iniquitatis.

3. Divinū documētū &
potissimum, nos hoīes, ut
cognoscat se q̄sq; doce-
mur. q̄ n. seipsū cogno-
vit, cognoscet Deū: Deū
v. q̄ cognovit, assimila-
bitur Deo: assimilabit̄ a.

Deo, q̄ dign⁹ fact⁹ Deo
est: dign⁹ deniq; fit Deo
qui nihil indignum pa-
trat Deo: sed q̄ ut cogi-
tat q̄ ipsius sunt, ita tām
loquitur quæ cogitat, q̄
facit quæ loquitur.

4. Majorum nobilitate
ne quis delicietur. Li-
mum enim habent o-
mnes generis autore, &
qui purpurā byssouq; tur-
gent, & qui paupertate
& adversâ valetudine af-
fliguntur, tām qui dia-
demate redimiti sunt,
quām qui per cubicula
excubant. Ne igitur lu-
tulentum jaetemus ge-
nus, sed morum integri-
tate gloriemur.

5. Scito, ô pietatis divi-
nit⁹ fabricatū specimen:
quia

Θεῶ, ὁ ἀξιόμεγος
Θεῖ, ἀξιότελος
Θεῖ, οὐκέπει ανοίξιον
πρωτήων Θεῖ, ἀλλὰ φρο-
νῶν μηδὲ τὰ αὐτᾶ, λαλῶν
οὐκ ἀφρουσά, ποιῶν οὐκ ἀ-
λαλά.

Ἐπὶ προγόνων σύγε-
νεία μινθεῖν αβρωμέσθω.
παλὸν γένχσι παντού
τὸ γέννα προπάτορα, οὐδὲ
οἱ ἐμπορῷ βύσιοι
καυχώμενοι, οὐδὲ οἱ ἐρ-
ωτικοί, οὐδὲ νόσω τρυχώ-
μενοι, οὐδὲ οἱ διαδίμαται
προπείμενοι, οὐδὲ οἱ διὰ
λόγια προπείμενοι.
μή τοίνυν εἰς πόλιον γίγ-
ναυχώμενα γένεται, ἀλλ'
Ἐπὶ χριστῷ σεμνω-
μενοι πρόπων.

Iατί, ὡ σύστείας
Θεότοπον ἀγαλμα,
ὅτι

ὅτι ὁ σῶς μεγάλων ἡξιώθης
παρὰ Θεῖς Διωρεῶν, το-
ύτῳ μείζον Θεὸς αὐτοῖς ὀ-
φελέσθης υπάρχεις αὐτῷ.
οὐκοῦ ἀπόδοτος τῷ συρ-
γέτῃ τὸ χρέος τῆς σύχε-
εισίας, τῷ λαμβανόντι
τὸ χρέος οὐτούτῳ χάριν αὐτι-
σμού. αὐτὸς γάρ ἀπέντε
χαρίτων αἴρει, οὐτούτῳ
χρέος τὰς χαρίτας ἀπο-
δίδωσιν. σύχεισίαν δὲ
τῆς παραγόμενης, οὐ τὸν
οὐκ εἰμάτων ἀγαθῶν
προσφοραί, ἀλλὰ τὸν
διὰ πραγμάτων σύστη-
μαν προσφοραίν.

Οὐδέπου οὐτως σύστη-
μαν δραγάζεται ἀνθρώ-
ποι, οὐδὲ θεάθεται μηδὲ
αἰβλεται πρότερον, ἀλλὰ
διεφεύγει. Τρωπαὶ ηγείβα-
λεθαι

quia quanto majoribus
dignus habitus es tri-
buente Deo muneribus,
tanto majus ipsi nomen
es. Ergo redde benefa-
ctori debitum gratitudi-
nis, acceptanti debitum
ut meritum, & beneficio
beneficium rependi: ipse
n. semper & bene-
ficiis prior promeretur,
& ut debitum beneficia
repensat. Gratitudinem
autem exigit à nobis,
non quæ verborū blan-
dotrum prolatione, sed
quæ rerum piarum ob-
latione peragitur.

6. Nulla res adeò com-
mendabilem reddit ho-
minem, ut posse quidem
que velit efficere: semper
autem humana & vel-
le

le & agere. Quoniām i-
gitūr à Deo tibi donata
est facultas , quā indi-
gebat propter nos bo-
na tua voluntas, omnia
& velis & agas , prout
ei placet , qui eam tibi
dedit.

7. Terrenarum opum
instabiles divitiæ fluvia-
tilium undarum imitan-
tur cursum. Modicum
enim affluunt his qui
habere se eas arbitran-
tur, mox verò refluens
tes ad alios accedunt.
Solus autem beneficen-
tiæ thesaurus stabilis
est possidentibus eum:
bonarum enim actio-
num meritum ad au-
tores retorque-
tur.

λεσθαὶ καὶ πρόστελν. ἑ-
πειδὴ τοιων ἐκ Θεῶν σοι
μεχαρίσαι διάναμις, ἡς
ἰδεῖτο δὲ ἡμᾶς ἢ ἀγοράν
τοι βόλησις, πάντα καὶ
βύλα καὶ πράτῃ , ὡς
ἀρέσκει τῷ ταύτῳ σοι
διεδωκότι.

Τῶν ἐπιγείων χρυμά-
των ὁ ἄστατος πλάτη,
τὸ πετακίων ρόσμάτων
μιμεῖται τὸ δρόμον. πρὸς
διλίγου μὴν ἐπρέρχων τοῖς
ἔχειν νομίζει· μετ' ἐπί-
γεν δὲ παραρρέων, εἰς
ἄκαστος ἀπέρχεται. μόνον
τὸ τῆς σύποιΐας ὁ θησαυ-
ρὸς μόνυμός ἔστι τοῖς κε-
κηκελύοις αὐτοῖς. τῶν γε
ἀγαθῶν ἔργων αἱ χά-
ρισταὶ τὰς ποιουμ-
τις ἐπαναστρέ-
ψασιν.

Απρόσιτον μήδε πάρα-
χεις αὐτούς ποιοι, διὰ τὸ
ὑψός τῆς φύσεως βασι-
λεῖας. Σύπρόσιτον δὲ
γίνεται τοῖς θεομηνίοις, διὰ
τὸν γάτον τῆς ἀνθρώπ-
σιας. Υγεὶς αὐτοί γένεται πάτε-
τοῖς πάντας πενίας πολιορ-
κημένοις, ἵνα σύρηται
τῇ Θεῷ ἀνοίκια αὐτογε-
μένου. Οἱ οἱ γὰρ ἀνταντοῖς
ηὔπειτεροις γεννώμενοι συ-
δάλοις, τοιστού τρόπῳ η-
μᾶς σύρησσομεν τὸν θε-
σπότιον.

Τὴν πολυμέρειαν τῆς
βασιλείας ψυχὴν κατέ-
πλέγει δίκιος ἀποστολ-
ικοῦ Χριστοῦ, ἵνα τοῖς
διάνοιας αὐτοῖς ἀπεναντι-
σθετικοῖσι, καὶ τῶν πραγ-
μάτων τὰς ιρίσεις ἐνε-
δεξεις θεάσηται. οὐδὲν γά-
τερ

8. Inaccessus nimis
existis hominibus pro-
pter celsitudinem hujus
quod hic deorsum est
imperii. Facilis idem au-
ditus es indigentibus, ob-
vim supernæ illius pote-
statis, atque aperiis au-
tros his qui à paupertate
obsidentur, ut invenias
Dei auditū adapertum.
Quales enim erga no-
stros fuerimus conser-
vos, talem circa nos re-
periemus dominum.

9. Solicitam Impe-
ratoris animam spe-
culi in modum ab-
stergi oportet, ut divi-
nis splendoribus sem-
per coruscet, rerumque
distincta judicia indē
condiscat : nihil enim
ad-

ad eò facit q̄ peragenda sunt consp̄icere, atq; custodire eam perpetuò sinceram.

10. Sicuti fit apud n̄igantes, cùm nauta errat, modicum affert n̄igātibus nocumētum: cùm verò ipse gubernator, totius efficit navigii perniciē: sic & in civitatibus, si quis ex subditis peccet, nō tam rem publicam, q̄ seipsum lædit: si n verò ipse Princeps, universæ infert Reipub. detrimentū. Is igitur ut nō exigua m̄ redditurus rationem, si quid neglexerit eorum quæ facto opus sunt, cùm exquisita diligentia & dictit et cuncta & faciat.

ὕτω ποιεῖ τὰ δίκαια κακοφάγου, ὡς τὸ φυγέας αὐτὸν ἐπείνων διὰ παντὸς παθαρᾶν.

Ωσπέρ οὐτὸν τὸ πλεόντων, σταύρῳ μέχρι οὐαύτης σφαλῆ, μηδεμὲν φέρει τοῖς συμπλέγσοι βλαβήν. σταύρῳ δὲ αὐτὸς οὐ πειθεῖται, παντὸς δρυόβιται τὸ πλοίον ἀπώλεσαι. ήτοι ηγεῖται ταῖς πολεσίν, ἀμφιλέντης τοῖς τῶν αρχομένων ἀμαρτή, ἢ τὸ ποινὸν τοστὸν, οὐσενέαυτὸν ἀδικῆ, ἀντὶ αὐτὸς οὐ αἴχων, πάσης δρυόβιται τοὺς πολιτείας τὴν βλαβήν. ὡς δρυεγάλας οὐ φέξειν σύνθετας, εἴ τι παρίσοι τὸ θεόντων, μετὰ πολλῆς ἀπεβίας καὶ λεγέτω παίτα, καὶ προτίτεω.

Εύκλ^Θητις τ^η αὐθεω-
πίνων περιστρέψει προχυ-
μάτων, ἀλλότε ἄλλως
φέρων αὐτὰ, καὶ πε-
ριφέρων, ηγείτάτοις αὐτών
τοῖς οὖταις, τὸ μηδὲν τῶν
προσέντων ὃν ταχιτότητι
μείνειν. Δεῖσις σε, πρά-
τις ε βασιλέων, ἐν τῇ
πούτων ἀγχιστρόφῳ με-
ταβολῇ, ἀμετάβλητον
ἴχειν τὸν σύστημα λο-
γισμόν.

Αποστρίφεται πολάκιων
τὸς ἀπατηλὸς λόγου, πόσ-
πρι τῷ ποράκιων τὸς αρ-
πακῆτος τρόπου. οἱ μὲν
γάρ τὸς τοῦ σώματ^Θ ἔξο-
ρύτζονται ἐφθαλμοῖς, οἱ δὲ
τὸς τοῦ ψυχῆς ἔβαμβλο-
γοσι λογισμοῖς, καὶ συγχω-
ρῆταις ὄρᾶν τὸν τοῦ προγ-
μάτων ἀπίθεαν. οὐ γάρ
ἴπατ-

II. Circulus quidam
humanarum revolvitur
rerū, qui modò sic, mo-
dò aliter agitat ipsas &
circumfert, atq; his inæ-
qualitas est, eō qd nihil
ex præsentib⁹ in eodem
statu maneat. Oportet
igitur te, potentissime
Imperator, in hac rerum
versatili mutatione, im-
mutabilem habere pie-
tatis cognitionem.

12. Adversare adulato-
rum pellaces sermones,
ut corvorum ra-
pacies mores. Illi nam-
que corporis effodiunt
oculos, isti autem ani-
mæ hebetant cogita-
tus, quūm non permit-
tant perspicere rerum
veritatem; vel enim
com-

cōmēdāt nōnūquā quæ
reprehēsione digna sūt
vel rephendūt plerunq;
q̄ oī laude sunt majora,
ut de duob. alterū ab i-
psis cōmittatur, vel pra-
vorū laus, vel cōtumelio
sus bonorū contempt⁹.

13. Æqualem oportet
semp̄ esse Imperatoris
animum: mutari enim
pro rerum varietatibus
mentis instabilis argu-
mētū efficitur. Firmiter
autem bonis inhærere,
quâ firmitate pium ve-
strum corroboratum &
fixum est imperium, &
neq; usq; ad insolētiā
extolli, neq; usq; ad ani-
mi cōsternationē dejici
in tuta velutī basi stabi-
litorum est hominū in-
con-

ἐπαινεῦσιν ἔσθ' οὐτε τὰ
ψόγος ἀξία, οὐ ψέγοσι πολ-
λάκις τὰ ἐπαίνωμα πρέπ-
τον, οὐδὲ δινοῖν. Θάτοροι
αὐτοῖς ἀμαρτάνυται, οὐ τὸ
πακόνι ἐπαινέμενον, οὐ
τὸ καλὸν ὑβερβό-
μενον.

Ισορ ἄναι χρὴ ταχύ-
τος τῷ βασιλέως τὸ φρό-
νημα· τὸ γένεσιμοῦ βαλ-
λεῖσθαι τὰς τῶν πραγ-
μάτων μεταβολᾶς, δια-
νοιας ἀβεβαίς τεμαχ-
ειον γίνεται. τὸ δὲ τα-
χίως ἐν τοῖς καλοῖς ὅρη-
πενθαῖσθαι, οὐ τὸ σύστημα
μῶν ἐτήρειται πράττει,
ηδὲ μήτε πρὸς ἀλεξα-
νέαν προσδιέρθεισθαι,
μήτε πρὸς ἀθηναϊκήν πα-
ταφέρεισθαι, βεβηκότων
δέιπρος ἀσφαλῆς, ηδὲ ἀ-
πρά-

πράξεων ἐχόντων τῶν
ψυχῶν.

Εἰ τις κεναθεοῖσμέ-
νον ἔχει τὸν λογισμὸν ἐκ
ῷ εὐθρωπίνης ἀπάτης,
ηγεὶ βλέπε τὸ οὐτιδα-
νὸν ϕεὶ ἐκυτοῦ φύσεως,
τότε βραχὺ ηγεὶ ἀκύ-
μοιρον ϕεὶ ἐνταῦθα γεῶς,
ηγεὶ τὸν σωματικὸν γεών
τὴν σαφῆνα ρίπον, εἰς τὸν
ῷ ψήφισμαν δὲν ἐμ-
πεσάται κρημνὸν, οὐδὲν
ἐμ ἀξιώματε ψήφην ὑ-
ψηλῶ.

Υπὲρ πεῖτα ϕεὶ βε-
σιλεῖας τὰ ἐνδοξα, ϕεὶ^Θ
σὺσιβεῖας τὸ σύμμα τὸν
βασιλεῖα ποσμόν. οὐ γάρ
πλεῖτο ἀπέρχεται, ηγεὶ^Θ
ηδόξα μετέρχεται. τὸ
ῷ οὐδὲ^Θ ϕεὶ ἐνδές πο-
λυθεῖας ἀβανάτου αἰνε-

concuſſamque haben-
tium animam.

14. Si quis purum ha-
bet cogitatum humanæ
deceptionis, perspicitq;
suæ naturæ utilitatem,
brevitatemque veloci
fato obnoxiae præsentis
vitæ, tūm carni con-
junctas insitasque for-
des, ad superbiæ nun-
quām illabetur præci-
pitum, quamvis in ex-
celso dignitatis fastigio
consistat.

15. Super omnia p̄clarā
quæ regnū habet, pieta-
tis cultusq; divini coro-
na regē exornat. Divitiæ
namq; evanescunt, vulgi
favor & aura trāsit. Sola
vitæ Deo placentis glo-
ria immortalib^z seculis

coëxpendit, & trans
oblivionis tenebras col-
locat possidentes.

16. Vehementer mihi
videtur absurdissimum
esse, quod divites & pau-
peres homines ex dissili-
milib. rebus detrimentū
simile patiuntur. Illi nā-
que à copia rerum per-
rumpuntur, hi verò fame
pereunt. Item, illi oc-
cupant ultimos mundi
terminos, hi non habent
ubi callosa pedum ve-
stigia sificant. Ut igitur
utraq; pars sanitatis siāt
compoetes, auferēdo &
diminuēdo istos regere
oportet, atq; ad æquali-
tatem inæqualitas trans-
ferenda est.

17. Nostris temporibus

συμπαρεκτάνεται, καὶ λύ-
θις ἐπεκενα τὸς ἔχοντας
ἴσησι.

Σφόδρα μοι δοκεῖ
ἀποπώτατον εἶναι, ὅτι
πλόσιαι οὐχὶ πάντας
ἄνθρωποι, ἀλλὰ κύριοι
πραγμάτων βλάβει
πάχτσιν ὁμοίαν. οἱ μὲν
γάρ τὸ τῆς πόρου σιαρ-
ρύγυναται· οἱ δὲ τὸ τῆς
λιμῆς σιαφθέρουνται. οὐχὶ
οἱ μὲν κατέχοι τὸ κό-
σμον τὰ πέρατα, οἱ δὲ
οὐκ ἔχοι πᾶς σῆμα τὰ
πέλματα. Πάντα τοίνυν
ἄνθρωποι γένεας τύχωσιν,
ἀφαιρέσσι οὐχὶ προσδέσσι
τάτος θραπούτιον, οὐχὶ
πρὸς ισότητα τὸν αν-
σότητα πετεύε-
ιτέον.

Ἐφ' οἷς μὲν αὐτοῖς οὐ

Ως σύγωνος οἱ κρόνοι, οὐ
προσῆπε τις τῶν πα-
λαιῶν ἐσελθει, εἴταν οἱ
φιλόσοφοι βασιλέων σωσιν,
ἢ βασιλῆς φιλόσοφόν σωσι.
Εἰδὲ γάρ φιλόσοφοι τόν
ἔξιώντες οἱ βασιλεῖας,
ηγένετο βασιλεύσαντος οὐκ
ἀπέσυτε φιλόσοφίας. Εἰ
γάρ τὸ φιλέαν σοφίαν,
ποιεῖ φιλόσοφίαν· αἴρετο
δὲ σοφίας, οἱ τῷ Θεῷ φό-
βοι, οὐκέτι τοῖς σέργοντος
μάρτυρις διαπαντός ἔχετε.
Οὐδὲν οὐκέτι λαλεῖτε
πάρετες λέγο-
μενον.

Βασιλέα πατέτετε
σοφίαν σέργοντες, οὐκέτι
βασιλεύσαντες ηγένετο πρατεῖν τῶν
ἴδεοντων Διονάριον. ηγένετο
τὸν τίφανον οἱ σωφρο-
σύνης αὐτούσιοι πάρεγνοι,

οὐτεσῦ εῖται προσπεραντιτε
τέρπους, qđ prædixit qui-
dā ex veteribus futurū,
cùm vel Philosophi re-
gnabūt, vel Reges philo-
sophabuntur. nam tūm
philosophhādo digni ha-
biti regno estis, tūm ve-
rō regnando à Philosophia
nō descivistis. Si n.
amare sapientiam, efficit
Philosophiā: principiū
autē sapientiæ Dei est
timor, quē in pectoribus
vestris jugiter habetis:
clarum quām verum sit
quod à me dicitur.

18. Te reverā Impera-
torem asserimus, qui ip-
pè qui & imperare
ac dominari voluptati-
bus vales, & tūm coro-
nā castitatis revinctus,

tum purpuram justitiae
indutus incedis. Aliis
namq; potestatib. mors
ipsa succedit hujusce-
modi vero regnum im-
mortalem servat perpe-
tuitatem. Item aliæ hoc
in seculo solvuntur, hæc
autem à perpetuo sup-
plicio liberatur.

19. Si honoré qui ab o-
mnibus p̄fici scit, per-
frui vis, præsta te cōmu-
nē omniū benefactorē.
nihil enim adeò attrahit
ad benevolētiā ut be-
neficii gratia, quæ datur
indigētibus. quod n. ob-
metum præstatut⁹ obse-
quiū, fucata figurataque
est adulatio, fīlii hono-
ris título fallens eos qui
āp̄ si animū adverturnt.

20. Ve-

ηδεὶ τὸν πορφύραν τὸν
ικεισιόντα ἀμφιασάμε-
νον. οὐ μὴ γαρ ἀλλα ἔβ-
σία, τὸν θάνατον ἔχει
διαδοχήν οὐ δὲ τοιαῦτη
βασιλεία, τὸν θάνατον
σύζει διάρεοντες. ηδεὶ οὐ μή
ἐν τῷ αἰώνι τέττα λύεται,
οὐ δέ φασι αἰώνιος κολάσεως
ρύεται.

Εἰ τὸν ἐκ πατέρων
βόλον παρεῖσθαται τιμήν,
γίνεται τοῖς ἀπασιν σύνδρ-
γεταις νοινός. δοκεῖ γαρ
ὅτῳ πρὸς σύνοιαν ἐφέλ-
κεται ὡς σύνοιας χάρις
διδομένη τοῖς χρύσοις.
οὐδὲ διὰ φέβον γινομένη
θρησκεία, οὐδὲ χριστια-
νική δογῆ θρησκεία, ω-
πλασματική τιμῆς συνέμετε
φινανιζονται τοὺς αὐτοὺς
προσανίχονται.

Στι-

. Σεπτήν δικαιώντος τούτου
ἀνθρώπων βασιλεάς, ὅτι τοῖς
πολεμίοις μὴδὲ δεινόντος
τῶν θρησίων, τοῖς υπη-
νόοις ἃ νέρει φιλανθρω-
πίαν. οὐχὶ νικῶσα ἐκείνος
τῇ δικαιῷ τῷν ἵππων,
τῇ ἀσπλῷ ἀγάπῃ τῷν οἰ-
νείων ἡττᾶται. οὕτοι γαρ
δηρίς οὐχὶ προβάτος τὸ
μέσον, τοσοῦτον ἀμ-
φοτέρων ἡγεῖται τὸ διά-
φορον.

Τῇ μὴδὲ δοσίᾳ τῆς σώ-
ματος, ἵστοι παντὶ αὐ-
θρώπῳ ὁ βασιλεὺς, τῇ
θρησὶ ἃ τῆς ἀξιώματος
οὐκοντος τούτῳ τῷν παύ-
των θεῶν δὴ εἴχει γαρ τούτοις
τὸν αὐτὸν ὑψηλότε-
ρον. χρὴ τοίνυν αὐτὸν καὶ
αὐτὸν μὲν ὄργιστας,
οὐχὶ αὐτὸν μὴ ἐπαγ-

20. Venerandum jure
est vestrum imperium,
quia hostibus quidē suæ
demonstrat potestatis
aculeos, subditis verò
exhibet humanitatem.
Et quūm illos vincat a-
morum vi, inermi cha-
ritate vincitur à suis.
Quantum enim feræ &
ovis interstitiū est, tan-
tum esse inter eos dis-
crimen arbitratur.

21. Essentiā corporis
æqualis est cuilibet ho-
mini Imperator, pote-
state autē dignitatiscun-
ctorum Præsidi Deo.
Non enim habet in ter-
ris se quenquam altio-
rem. Oportet igitur i-
psum, ut Deū, nō irasci,
ut mortalem, non ef-

ferri. Nam et si effigie divinâ honoratus est, at pulvete tamen terreno connexus est: quo edocetur, ut erga omnes servet æqualitatem.

22. Accepta eos qui bonorum te consiliorū ad in omnium volunt, non eos qui adulari se penumbrō student. Illi enim quod reverā expedit, perspiciunt: Hi verò ad ea quæ placent potentibus, respiciunt, corporumque umbras imitantēs, singulis eorū dictis applaudunt.

23. Talē te præsta tuos erga famulos, qualem optas erga te Dominum esse. Prout enim audiūmus, audiemur: & ut

producas. οὐ γαρ τοῦτο εἰπόντες θεῖον τιτίμεντο, ἀλλὰ τοῦτο εἰπόντες χριστὸν συμπέπλευσαν, διὸ οὗ ἡδιδάσκωσα πλήν πρὸς πάντας ἴστησα.

Αποδίχθαστὸς τὸ χριστὸν βαλεύσαν θεῖοντας, ἀλλὰ μὴ τὸς πολακτούσαν ικανότερον προσέδοσας. οἱ μὲν γαρ τὸ συμφέρον σωματῶν ἐν ἀληθείᾳ οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκιμῶτα τῶν ιρατῶν αἴφεροι, οὐδὲ τὸ σωμάτων τὰς σημὰς μιμέμενοι, τοῖς πρὸς αὐτῶν λεγομένοις σωμάτοσι.

Τοιᾶς γένος πρὸς τὰς σὰς οἰνέτας, οἵου σύκησον τὴν θεοπότιων γενέσθας. οὐ γαρ ἀνέσυν, ἀνεῳγόσθεντα· τοῖς οὖσ-

δρῶμην, ὁραθυσόμεθα ί-
πότε τὸ θέατρον καὶ παντοφόρο
βλίψιμον. προσένεγ-
κκομένην οὐών τῷ ἐλέγοντι τὸν
ἔλεον, ἵνα τῷ ὄμοιῷ τὸ θέ-
μοιον αὐτιλάβωμεν.

Ωσπέρ τὰς ἀνθεβού τῶν
πατόπιρων τοιαύτας δέσι-
κυνοσι τὰς τῶν προσώπων
ἐμφάσεις, οἵτινες πρὸ στοὺς τὰς
πρωτότυπα, φαιδρὰ μὲν τῷ
Φαιδρωμένων, σκυθρω-
πὰς ἃ τὸ σκυθρωπαζόντων.
ὅτων ηγέτης οὐδικαία τὸ Θεῖο
κρίσις τὰς τῆς εἰρηνῆς πρά-
ξεσιν οὔσαις ιστήσας πρά-
γα συνέντε, τοιαύτας ήμεν
ἐκ τοῦ ὄμοιον πράξεως.

Βαλτύς μέντος τὰ πρε-
στία βραδεῖως, ἐκτίλη-
δι τὰ κερδέντα σπά-
δαίμεν. οὐτὸς λίαν στοχό-

respicimus, respiciemur
ἀπὸ δινού κυνηγαύε οβ-
τυντε ασπεκτο. Πριορες
igitur nos misericordiæ
misericordiā cōferam⁹,
ut pari pari recipiamus.

24. Sicut exquisita spe-
cula tales mōstrant vul-
tuum apparentias, qua-
lia ipsa sunt archetypa,
nitidas videlicet niten-
tium, tristes aut̄ tristan-
tium. Eodem pacto ju-
stum Dei judicium no-
stris actionibus assimila-
tur. Qualia n. sunt quæ
a nobis præstantur, talia
ipse nobis pari pari refe-
rens exhibet.

25. Consulta q̄ agenda
sunt cūctāter: exequere
aut̄ quæ decreveris ma-
ture. Quoniā pericolo-

sum est admodum inconsiderata in rebus temeritas. Si quis n. que ex inconsulta mente proveniunt mala, concepit animo, facile comperit boni cōsilii cōmoda, ut qui sanitatis dotem post ægrotatiōis experimētū p̄fentiscūt. Debes igitur cordatissime rex, tū cōfilio prudētiore, tū precib. ad Deū impēsiorib. exquirere diligēter, quæ mūdo sunt expeditura.

26. Optimè reges egregium tuū imperiū, si omnia des operā perspicere, nec negligere patiare quicquā. neq; n. parvū est in te quod parvū esse apparer comparatione tuorū: quoniā vel exile

σφαλβὸν τὸ ἐν τῷ
πράγμασιν ἀπίστη-
πλον. εἰ γαρ τὰ δὲ ἀ-
βουλίας τὶς ἐννοῦσα κα-
κὰ, τότε γνῶσε τὸ κα-
λῶς οἱ σύβουλίας τὰ
χρήσιμα, ὡς ηὐεὶ οἱ ὑ-
γείας τὰς χαρᾶς, μετὰ
τὰς πεῖραν οἱ νόσοι. δέ
τοίνυν, σὺ φρουρεῖται βα-
σιλῆς, ηὐεὶ βουλῆς σωτη-
ρωτῆρας, ηὐεὶ σὺχῆς σωτη-
ρωτῆρας, βρέσυνάντις ἀ-
κειβῶς τὰ σωσισαῖτα τῷ
κόσμῳ.

Αριστα διοικήσεις τὰς
ἀγαθὰς σου βασιλείαν,
εἰ πάντα σπαθάρια ἐ-
φορᾷς, ηὐεὶ μηδὲν ἀνέχῃ
παρεργάν. οὐ γαρ μηρὸν
ἔπι τοι, ὅπερ μηρὸν
ἔναι σλοκεῖ ἐν συγκρισ-
τῇ σῶμα. ἐπειδὴ ηὐκόρυφα
βα-

βασιλέως ψιλὸν μεγάλων ἔχει παρὰ πᾶσιν ἔχων.

Σαυτῷ τὴν τῆς φυλάκιον τὸν νόμον ἐπιδειναύγυπτον, ὃς μήτερ τὸν γῆς τὸν θεάμυθον ἀναγνάζειν. οὐτων γάρ καὶ τῶν νόμων ἐπιδείξεις τὸ εἰδας, αὐτὸς πρὸ τῶν ἀλλων τότος αἰδημήν Θ. Καὶ τοῖς υπηκόοις φανύσται τὸ παρανομαῖν οὐκ ἀκίνδυνον.

Ιστορία τὸ πλημμελῆ τὸ μὴ κωλύειν τὸν πλημμελεοῦτας λογίζει. καὶ γάρ τις πολιτεύεται μὴ ἐνθεσμως, αὐτεχντῇ ἢ τῶν βιουότων ἀθεσμως, σωργὸς τῶν κακῶν παρὰ Θεῷ πρίνεται. εἰ ἢ βέλη διτῆς σύστημα, καὶ

Imperatoris verbum & minimū ingētem obtinet apud omnes vim.

27. Tibi ipsi custodendi leges imponere necessitatem, cum non habeas in terris qui te possit cogere. Sic enim tūm legū præte feres cultum ipse, ante alios eas reverendo: tūm subditis constabit, legum prævaricationem periculi non esse immunem.

28. Peccare, & non prohibere peccantes, juxta æstima. Si quis n. in civitate vitā quidē ipse traducat æquè, toleret autē viventas iniquè, socius malorum apud Deum judicatur. Quod si velis bifariam approbari, ut

pulcherrima quaq; ge-
rentas honora, & teter-
rima parrantibus suc-
cense.

29. Expedire admo-
dum arbitror, effugere
pravorum contubernia.
Qui n. cū hominib⁹ im-
probis semper versatur,
eum vel pati, vel discere
malum aliquid necesse
est: Qui v. unā cum bo-
nis degit, vel imitationē
honestorum edocetur,
vel diminutionem vi-
tiorum condiscit.

30. Terrarum orbis à
Deo cùm cōcreditū tibi
sit regnū, cave ne aliquo
utaris ex pravis ad rerū
administrationes. Quae
enī illi perpetā fecerint,
eorum rationem recader-

Deo,

τὸς τὰ οὐρανά ποιεῖ-
τας ἀροτίμος, καὶ τοῖς
τὰ χείρα δηρῶσιν ἐ-
πιτίμα.

Λίαν συμφέρειν πό-
λαιβαίνω, τὸ φεύγε-
τὰς τῶν κακῶν συστή-
τύσεις. τὴν γαρ σωστα
πάντοτε αὐθρώποις πο-
νηροῖς, ὃν παθεῖν ἐ μα-
θῆν αὐτάγαν τι πονηρόν.
οἶος τοῖς ἀγαθοῖς συστή-
γων, ὃν μίμησον τῶν κα-
λῶν ἐκδιδόσκεται, ὃν
μείωσιν τῶν κακῶν ἐκ-
παυσάντες.

Εγκόπειον πό Θεῖ
πιστοῦθες βροτίσαι,
μηδενὶ κρῶ τῶν πονηρῶν
τερός τὰς ἢ προτυπάτων
διοικεῖς ὡς γαρ ἀπ
ιπάντοι κακῶς διαπρέ-
πεται, λόγον ὑψίζει
Θεῖ,

Θεῷ, ὁ τῶν ἴχθυῶν αὐτοῖς
διδωκός. μετὰ τῶν ὑπο-
οῦ Ἰητάσεως αἱ τῶν
ἀρχόντων προβολαὶ γι-
νεσθωσαν.

Ισούν νομίζω οὐκοῦν, καὶ
τῶν ἵχθυῶν Θυμοῦθα
ταῖς κακοφύγίαις, οὐχὶ τῶν
πιλῶν Θελγεωθα ταῖς
κολακείαις. δῆς γαρ πρὸς
πατέρος γενναῖος αὐτί-
σαθας, καὶ τὸ πρέποντό
καθαρῶς ἀφίσαθας,
μήτε τίνις ἀλογίσοντες
τείνων δινομένεσσεν ἀμυ-
νόμενον, μήτε τίνις ἐπί-
τιλασσον τέτων σύμενον
ἰμεβόρεμνον.

Ὕστούτους εἶναι φί-
λος ἀληθεστάτος, μήτε τοὺς
παντούτους ἀπαυτα τὰ
παρὰ σὸν λεγόμενα, ἀλ-
λὰ τοὺς κοίτει διηγει-
ώσα-

Deo, q̄ peccādi faculta-
tem ip̄is indulserit. Ma-
gnâ igit̄ & diligēti cū p-
scrutatione Magistratuū
p̄motiōes fīt oportet.

31. Aequale reor esse
malum, & inimicorum
excandescere flagitiis,
& amicorum permul-
ceri blanditiis. Opor-
tet enim utrisq; fortiter
resistere, nec usquam à
decoro discedere, neq;
irrationabilem eorum
malevolētiam ulciscen-
do, neque fictitiam ho-
rum benevolentiam re-
munerando.

32. Existima verissi-
mos amicos, non qui
laudent omnia quæ di-
cantur abs te, sed qui
nihil non integro ju-
dici-

dicio facere cōtendunt. Sic ut gratulentur tibi, si benē; tristentur cōtrā, si perperām dixeris fece-
rīsve. Hi enim reverā ab omni fraude abhorrētis amicitiæ præ se ferunt insignia.

33. Ne mutet tibi magnam mentem terrenæ hujus potestatis moles: sed ut fragilem fatoq; obnoxium regens principatum, immutabilem habeto intellectū in rebus mutabilibus, nimiā neq; lætitia sublimem te extollēs, neque mœstitiā vilescens.

34. Sicuti aurū quāvis modò sic, modò aliter ab arte trāsfiguret, atq; ad varias ornamētorum spe-

ταύτα πράττειν σπουδάζοντας. ηδὲ σωμόμενος μὴν ἡδὶ τοῖς χριστέροις, ζπισυγνάζοντας ἢ ἡδὶ τοῖς ἐναυτοῖς. οὗτοι γαρ δύτως ἀψύδεστας φιλίας οἰκνύσσοι τεκμύετον.

Μὴ μεταβαλέτω σοὶ τὸν μεγαλόφρονα γνώμην δὲ ἡδιγεῖς ταύτης θωμαστέας, οὐδὲ γνῶντες ἀλλὰ ὡς ἐπίμηρον δίεπων αρχήν, ἀρέποντες τὸν νοῦν ἐν πράγμασι τρεπόντοις, μήτε ἐν ταῖς σύθυτοῖς θευφάραντες, μήτε ἐν ταῖς ἀθυμίαις ταπεύραντες.

Ωσπέρ χρυσὸς ἄλλοις ἄλλοις πάπιος δὲ τέχνης μετατυπούμενος, ηδὲ πρὸς διάφορα κοσμίην

αδη μεταποιήσυθε, ἵ-
περ τούτης διαμενός, ηγέ-
τροπλίν δὲ υπομενός. οὐ-
τῷ καὶ αὐτὸς σύνηγεται
βασιλοῦ, ἀλλων δὲ ἀλλού
ἀμείβων αρχίν, φθά-
σας ἐξ ηγετού αὐτού τούτου
κατάτω τιμέν, οὐ αὐτὸς
διαμενεῖς ἀλλὰ πάντοις αὐ-
τοῖς πράγμασιν, αὐτο-
κοίωτον ἔχων ἐμ τῷ παλαιῷ
τῷ φρόνημα.

Νόμιζε τότε βασι-
λούειν ἀσφαλῶς, ὅταν ε-
κόντων αὐτοῖς τῷ αὐ-
θρώπῳ. τὸ γαρ ἀκασίως
πότεται τόμην, τακτά-
τη ηγεροῦ λαβόντεν. τὸ
δὲ τοῖς θεσμοῖς τὸ σύνοικο-
πρατόμην, βεβαιαῖς ἔχει
πρὸς τὸ ιρατοῦ τούτου σύ-
νείθειν.

Ιωατὸς ηγέτης τῷ βα-

species transformetur,
permanet tamē id quod est,
nec mutationē patitur:
Sic ipse quoque, incly-
tissime Imperator, licet
aliud ex alio per gradus
obtinueris regimen, per-
venerisq; ad ipsū supre-
mū honorē, idem tamē
permanes nō in eisdem
rebus, inalterabilē con-
tinens in officio animū.

35. Existima tūc demū
te tutò regnare, cùm vo-
lentibus imperas homi-
nibus. Quod n. invito a-
nimō subjicitur, seditio-
nibus fluctuat captā oc-
casione: quod v. vincu-
lis benevolentię regitur,
stabilem servat erga re-
storem obedientiam.

36. Ut dominium im-
pe-

perii tui facias decantabile, quantam habes adversus subditos peccantes iram, tantam habendam esse tibi adversus te ipsum peccantem censes. Nemo enim valet tantâ pollentem potestate corrigeret, nisi ratio propria, quæ ex ipso peccante moveatur.

37. Magnam qui potestatem adeptus est, largitorem potestatis imitetur pro viribus. Si enim imaginem gestat rerum praesidis Dei, atq; per ipsum continet rerum principatum, in eo maximè imitabitur Deum, ut non existimet quicquam misericordiâ preciosius.

σιλεῖας ποιήσοντος ἀνίδημον, οὐσίων ἔχεις πατὰ τῷρ
πτυκόντων ἀκαρτανόντων
ἀρχήν, τοσαύτων ἔχεις
πρεσβύτερον πατὰ σαυτὸν πλημ-
μελόντος αξέσ. ἀδεῖς γε
ἰχθύς τὸν ἐν ὅροσίᾳ τη-
λικάντη παιδεσθεῖν, εἰ μὴ
λεγισμὸς οἰκάντος. ὅτι αὐτὸς
ἔτε πλημμελοῦτος κι-
νύμην.

Ο μεγάλος ὁ βουσίας
Ἐπικαβόμην, τὸν δο-
τῆρα τὸν ὁροσίας μητέραν
πατὰ Διούλην εἰ γάρ
πως τὸν εἰκόνα φέρει τὸ
τοῦ πατέρων Θεῖ, πρεσβύτερον
αὐτοῦ κατέχει τὸν ὑπὸ^{τη}
πατέρων αρχήν, ἐν τότε
δὲ μελισσατὸν Θεὸν μη-
μύσεται, εἰ μηδὲν ί-
γναθαι τὸν ἐπεῖν προστι-
μότισθον.

Ἐπίρ χρυσίον οὐχὶ λί-
θον τίμιον ἢ σύποιας
τὸν πλοῦτον ἐκατόντας θη-
σαρίσωμεν. τὸν οὐχὶ ὃ
δικαῖον φρεάνοντα τὴν ἐλ-
πίδας ἢ πλάσμας ἀπο-
λαύσεως, κακέν παταγλυ-
καίνοντα τὴν πεῖραν ἢ πλά-
πιδίσμας πακαριότητος.
τὰ δὲ νῦν πρὸς ἡμᾶς, ὡς
ἰδεὺ πρὸς ἡμᾶς, μὴ τερ-
πέτω ἡμᾶς.

Σπάσαις λαμπροτέ-
γαυς ἀμείβεσθαι διωρεάτις
τὸς μετ' σύνοιας ποιουμ-
τας τὰ παρὰ σῆς προσαγ-
τόμηνα. τότε γὰρ τῷ τρό-
πῳ, οὐχὶ τῷ ἀγαθῶν ἐπαν.
ἔισας τὸν προθυμίαν, καὶ
τὸν πονηρὸν διδάξεις
μεταμεθᾶν τὸν κακίων.
τὸ γαρ τὸν αὐτὸν ἀξιό-
ψιαν τὸν μὴ τὰ αὐτὰ

39. Sup aurū & lapidē
pretiosū beneficētię di-
vitias nobis ut thesaurū
recōdamus. Illæ nāq; tū
in præsentī vita oblectat
spe futuræ fruitionis, tū
in futura dulcedinē af-
ferūt. expimēto gustuq;
speratæ beatitudinis: q
v. nūc circa nos apparēt
tāq; nil ad nos p̄tinētia,
ne nos nimiū allectent.

39. Da operam ut eos
splendidioribus deme-
rearis remunerationib⁹,
qui cū benevolentia ca-
pessunt quæ mandātur
ab te. Hoc enim pacto
& honorū augebis ala-
critatē, & malos doce-
bis, ut dediscant mali-
tiam. Eisdem em censi
dignos, qui non eadem
fa-

faciunt, nimis nefarium est.

40. Preciosissimum omnium est Imperium. Tunc vero vel maximè hujuscemodi est, cùm hâc qui circudatus est potestate, non ad pertinacē & temerariā sævitiā p̄pensus sit, sed ad æquitatem respiciat, inclemenciam ut ferinam aversando, humanitatem ut Deo similem præ se ferendo.

41. Äquâ lâce tam ad amicos q̄ inimicos verges judicâdi mun' obito, neq; benefentiëtib. de te gratificâs ob benevolentia, neq; malevolis resistes propter inimicitias: qm̄ ejusdē est absurditas, & secundū iniq̄ petetē

da-

ποιῶντας, ἀγανθύνου ἀ-
θέμιτον.

Τιμώτατον πάντων
στίγμη βασιλεία. τότε δὲ
μάλιστα τοις τοῦ στίγμα,
ὅταν ὁ τοῦτο πρεμέ-
μψε τὸ ιράτον, μὴ
πρὸς αὐθάδειον ρέπε,
ἀλλὰ πρὸς ἐπισίνειαν
βλέπε, τὸ μὴν ἀπαύθρω-
πον, ὡς θυρεῶδος, ἀπο-
στρεφόμενος, τὸ δὲ φιλαύ-
θρωπον, ὡς θεοῖς πελον, οὐ-
δαινύμενον.

Iows πρὸς τε φίλος καὶ
ἐχθρὸς ποιῶ τὰς ιρίτες,
μήτε τοῖς σύνοδοι χρε-
ζόμενον διὰ τὸν σύ-
νοδον, μήτε τοῖς θυρε-
άσιν αὐθισάμενον δι'
ἀπέχθεαν. ἐπειδὴ τὸν
τύς στίγμη ἀτοπίας, ηγε-
λιγειον τὸν ἀδικον, εἰ-

καὶ

ηγεὶ φίλῳ πάρχει, ηγεὶ ἀδικητὸν τὸ δίκαιον, εἰ ηγεὶ ἔχθρος τυγχανόντος. τὸ γὰρ κακόν ἐμ αἱμοτέροις ὄμοιον, καὶ μὲν ἐν ταῖς ἐναντίοις σύρισκυτος.

Νουνεχῶς ἀνροᾶθαντῆς τῶν τῶν προγνώστων μριτάς. Δινοῦρατῷ γάρ τοι τοῦ δικαίου σύρπεσις, προδίως ἐκφεύγοσσα τὰς μὴ λιαν προσέχοντας. ἀπὸ δὲ ηγεὶ τοι τῶν λεγόντων ἀφεντός δευτήρα, ηγεὶ τοι τὸ λεγομένων παρέντος πιθανότητα. εἰς τὸ βάθος τῶν νοητῶν ἐκυρτὸς ἐμβάλλωσιν, οὐτως αὐτῶν γνωται τὸ παρ' αὐτῶν γνωμόνον, καὶ διπλῶν ἀμφοτίαν ἐκφεύξοντας, μήτε εὖτοι τὸ κακὸν περιθλ-

dare λιτῆ, εἰσὶ sit amicus; & injuriam justo inferre, εἰσὶ sit inimicus. malum enim utrobique simile est, tametsi in contrariis inveniatur.

42. Intentâ mente auscultare debent rerum judices. Difficilis namq; captu est justi inventio, facileque effugere solet non admodū attendentias. quod si prætermissâ dicentium eloquentiâ, dictorumque neglectâ verisimilitudine ad penitissimam intentionum profunditatem penetrauerint, sic deimùm haurient quod ab ipsis que ritur, geminiisque insontes erunt delicti, neque ipsi honestum proden-

do, neq; aliis id ut committant concedendo.

43. Äequalia numero sideribus etsi edideris bona opera, non tamen ob id superabis Dei bonitatē. Quæcunq; enim quispiam obtulerit Deo sua, ipsi offeret ex suis. Et sicuti trāsilire vel anteire nulli datur suam in Sole umbrā prævenientem semper, vel nimis properantē: ita insuperabilem Dei bonitatem nulli bonis operib⁹ homines excedent.

44. Inexhaustæ sunt beneficentiæ opes. Nam largiendo acquiruntur, & dissipando colliguntur. Has tuo insitas animo habens, munificenter.

δόνησε, μήτε ἀλοις τέτο δρᾶν συγχωρῆσε.

Iσάρεθμα τοῖς ἀστροῖς ἀπ οὐκέτη τὰ κατορθώματα, ἀδεποῖς νικήσεις τῶν δὲ Θεῶν ἀγαθίτητα. Οσα γαρ ἂν τις προσεύκει Θεῷ ἐκ τῶν αὐτῶν, τὰ αὐτῶν προσφέρει αὐτῶν. οὐχὶ ὡς οὐκ ἔτιμον προβλέψει τῶν ιδίων ἐν τῷ ἥλιῳ σπιάν, προλαμβάνοσαν ἀεὶ οὐδὲ τὸ λίαν ἐπειγόμενον· οὐτως οὐδὲ τῶν ἀνυπέρβλητων δὲ Θεῶν χριστῆτης ταῦς σύπολιτος προβείσονται ἀνθρώποι.

Ἄδαπτον γάρ τοι εἶ σύπολιτος ὁ πλεῖστος. οὐ τῷ διδόναι γαρ λαμβάνεται, οὐχὶ ἐμ τῷ συνορπίζειν συνάγεται. τούτου δὲ χωρὶς τῇ ψυχῇ σα, πλεστό-

δωρε βασιλοῦ, διδός πᾶσιν
οἱ δαψιλῶς τοῖς αἰτοῦσι
παρὰ σὲ. ἀπειροπλα-
σίας γάρ ἔξεις υπέρ τη-
τον ἀμοιβᾶς, ἵταν ἐλθή-
ση ηγειρὸς τῇ τέρρᾳ γωνίαν
διόσεως.

Νέματοι Θεῶν τῶν βα-
σιλείων λαβὼν, μήματα
αὐτὸν δι' ἕργων ἀγα-
θῶν. οὗτοι τῷν σύνοικοιν
διωκετῶν ἔγενον, ἀλλ'
οὐ τῷν σὺν πατέρευν διε-
μενών. τὸ γένος ἐποιμον τῷ
τε χρημάτων δαψιλείας
ἀνεμπόδιστον ὅπει πρὸς
τὰς τῷν πενήνταν σύ-
νοικίας.

Ωσπέρ δοφθαλμὸς ἐμ-
πιφυκε σώματι, ὅτῳ βα-
σιλοῦς τῷ κόσμῳ ἐνύρμο-
νται, υπὲρ τῷ Θεῷ διδό-
μενός εἰς σωργίαν τῷν

τίssime Imperator, largi-
re omnibus affatim pe-
tentibus abs te. Infiniti
culpas enim pro suis ha-
bebis remunerations,
cùm tempus reddendi
vicem venerit.

45. Nutu Dei regnum
adeptus, imitare eū bo-
nis operibus. quia inter
eorum numerū natus es,
beneficio q[uod] afficerē pos-
sunt, non qui affici po-
stulāt. paratæ em̄ rerum
copiæ nullum impedī-
mētum esse potest, quò
minūs conferantur in
pauperes beneficia.

46. Sicut oculus in na-
tus est corpori, ita Impe-
rator mundo adaptatus
est, à Deo datus pro
administratione eorum

quæ usui sunt. Oportet igitur eū omnib⁹ hominib⁹ quasi p̄priis mēbris p̄spicere, ut pficiant in bonis, ne malorum offendaculo illidantur.

47. Tutissimā arbitrare salutis tuę custodiā, nul- lā quenq̄ ex subditis afficere injuriā: q̄ n. offen- dit neminē, suspiciō i ha- bet neminem: q̄ si nullā quēq̄ afficere injuriā tu- telā cōciliat, lōgē bñfici- īs collatis magis id p̄sta- bit. nā ut tutelā exhibet, ita charitatē non prodit.

48. Esto subditis, pien- tissime Imperator, & for- midabilis, ob excellen- tiā potestatis; & ama- bilis, ob largitionem be- neficentiæ. Neq; formi- di-

συμφέροντων. χρὴ οὐδὲ αὐτὸν, ὃς οἰκείων μελῶν οὗτω παύτων αὐθρώπων προνοεῖν, ἵνα προπήπο- τιμὴν καὶ λόγον, καὶ μὴ προσ- κόπωσιν ἐμηνότες.

Ασφαλεῖσά τινες ἡγε- σωτηρίας εὐ φυλακήν, τὸ μηδὲ ποτὲ τινα τὸ υπνόων ἀδικεῖν ὁ γάρ τινα μὴ ἀδικῶν, δὲ υφορᾶται τινά· εἰ δὲ τὸ μὴ ἀδικεῖν ἀσφάλειαν προξενᾶ, τὸ σὺν βρυγέται πολλῷ πλέον. τὸ ἀσφαλὲς γὰρ οἰδωσι, ηγεῖ τὸ προσφιλὲς δὲ προ- δίδωσι.

Γίνε τοῖς ψήμιόσι, σὺνσεβίσατε βασιλοῦ, ηγεῖ φοβήσος, διὰ τῶν ψῆφο- χλίων δὲ θρυσίας· ηγεῖ πο- θενὸς, διὰ τῶν παροχλίων τὸ σύνοιας. μήτε τὸ φό- βε

βρού καταφρονῶμ, διὰ τὸν πόδον· μήτε τοῦ πόδου παραμελῶμ, διὰ τὸν φόβον. ἀλλὰ τὸ μεῖζον ἔχων ἀπαταφρόντομ, οὐχὶ τὸ συκαταφρόντομ ἔχων ἀνύμερον.

A τοῖς ψηφίσοις νομοθετῆσαι διὰ τῶν λόγων, ταῦτα προλαβὼν ψήσειξας διὰ τῶν ἔργων, οὐα τοῖς λόγοις, οἷς πειθασ, οὐχὶ χριστὸς σωαγωνιζούσιται βιΘ. οὕτω γε σύδονιμον ἀποφανῆ στὸ πράτθ, οὐχὶ λέγων προκτίκως, οὐχὶ πράτθων λογικῶς.

Πλέον ἀγάπα, βασιλοῦ γαλιώτατε, τοὺς λαμβάνειν παρὰ σὲ χάρετας

dinē cōtemnēs, propter amorē: nec item amorē negligēs, ob formidinē. Sed tam māsuetudinem præ te ferēs haud aspernabilem, quām nimiam & aspernabilem familiaritatem immitti severitate castigans.

49. Quę subditis verbo, quasi lege, præscribis, hęc tu p̄eueniēs re ipsā p̄stitisti, ut verbis, quibꝫ p̄suades, integra quoq; vita adstipuletur. Sic n. commēdabile tuum asseverabis imperium, si & ratiocineris non sine opere, & opereris non sine ratione.

50. Eos plūs ama, serenissime Imperator, accipere abs te beneficia q

supplicant, q̄ tibi qui cōtendūt offerre munera. His em̄ debitor referēdi gratiā efficieris; illi verò Deum dant tibi vadem, vendicantem sibi pertinereq; ad se putantem, quæcūq; erga supplices contuleris, & remunerantem bonis retributiōnibus tuam tam piam quam perhumanam intentionem.

51. Solis profecto partes sunt, illustrare radiis orbem: Principis verò virtus est, egenorum misereri. Porrò iis clarior est Imperator, qui pius est. Ille namq; cedit succedenti nocti, hic autem rapacitati pravorū non cōcedit indulgētve quic-

κινέτουσις, ἡπερ τὸς σπεδάζουσις διωράσ σοι προσφέρειμ. τοῖς μὴν ωφελέσκις ἀμοιβῆς καθίστασαι οἱ δὲ σοι τὸ Θεὸν ωφελέσκω ποιήσοι τὸ οἰκείόμηνον, τὰ εἰς αὐτὸς γινόμενα, καὶ ἀμεβόμηνον ἀγαθῶς αὐτούσισι τὸ φιλόθεον, καὶ φιλανθρωπίαν συνπόν.

Ηλίς μὴν ἔργον δέξτη τὸ παταλέμπει ταῖς ἀκτῖσι τῶν ηλίσιμ. ἀνακτῷ δὲ αφεῖται, τὸ ἐλεῖται τοῖς θεομένοις. οὐκέντα δὲ φανώτρῳ οὐ σὺνσβῆται βασιλεύς. οὐ μὴν γαρ οὐσικῷ τῇ διαδοχῇ τὸν κῆρον οὐδὲ διαφανεῖ τῇ συναρπαγῇ τῷ μα-

κανᾶν, ἀλλὰ τῷ φῶτὶ δὲ
ἀληθείας θέλεγχος τὰ
πρυπτὰν δὲ ἀδικίας.

Tὸς μὲν τῷ πρὸ σῆς βα-
σιλεῖς οὐ αρχὴν κατεκό-
σμενε, σὺ δὲ ταύτην
κράτιστος, Φανδροτέρων ἐ-
ποίησας οὐκερότητῇ κιρ-
νῶν. δὲ θεοῖς τὸν ὄγ-
νον, οἷς χριστότητῇ νι-
κῶν τῷ προστιόντῳ σοὶ
τὸν φόβον. οὐδὲ τῷ λι-
μενὶ δὲ σῆς γαλιωό-
τοι παύτος προ-
σορμῶσιν οἱ ἐλέος θεό-
μην, οἷς τῷ πανταχού
δὲ πενίας ἀπαλ-
λαγήμενοι, σὺ χαρισμά-
τος ὑμνος σοι αὐτοπέμ-
ποσιν.

Οσου τῇ διναστείᾳ παύ-
των ψήφωνέχεις, τοσοῦτον
οἷς τοῖς ἔργοις ψή-

quicquam, sed lumine
veritatis iniquitatis oc-
ulta coarguit.

52. Priores quidem te
Imperatores principat⁹
adornavit, tu vero eum
prestantissime, illustrio-
rem reddidisti, mansue-
tudine temperans di-
luensq; austoram pote-
statis molem, bonitateq;
vincens adeuntium te
formidinem. Quapro-
pter tuæ serenitatis por-
tum subeunt omnes qui
misericordiâ indigent
fluctibusq; pauper-
tatis liberati gratiarum
actores hymnos ad te
missitant.

53. Quātum potestate
cæteris antecellis, tantū
factis etiā emicare ante

alios enitere. Persuasiſſimū enim habe, eam
abs te postulari honeſtorum operationē, quæ
magnitudini viriū pro-
portionē respōdeat. Ut
igitur à D E O quaſi per
præconem victor de-
clareris, coronā invicti
imperii tuo capiti im-
positā, coronam etiam
ex promerēdis pauperi-
bus acquirito.

54. Contemplator be-
nè, priusquam mandes
quę fieri velis. Sic fiet, ut
semper prudēter jubeas
quæ fas est. Lubricū em
est instrumentū linguæ:
maximumque affert ne-
gligentibus periculum:
quod si pium intellectū
veluti musicum illi præ-
fe-

λάμπειν ἀγωνίſſ. αὐτο-
λογοῦσαν γαρ τῷ με-
γέθῳ δὲ μαύριος τὸν
ὄργασίαν τῷ παλαιῷ
ἀπαιτεῖσθαι προσδό-
κησον. οὐαὶ τοῖνυν πα-
ρὰ Θεῖς αὐτοὺς χρῆς,
μετὰ τοῦ σφαίρου δὲ
ἀντίτυτο βασιλεάς, ηγή-
σαι καὶ τὸ σέμια
δὲ τῷ πανύ-
τῳ σύποι.

as.

Σκέπτε πρὶν ἐπι-
τάττειν ἀ τέλειος, οὐαὶ
προσάττης σύφρο-
νως ἀ τίμιος. σύνοιδον
γαρ τὸ δὲ γλώττης
ὄργανον, καὶ μέγιστον
παρέχει τοῖς ἀμε-
λοῦσι κίνδυνον. εἰ
δὲ τὸν σύστημα λογισμὸν
ῶς μενσικὸν ἐπισήσει
αὐ-

αὐτῷ, τὸ παναρμόνιον
δὲ αὔτης αναράσται
μέλος.

Οξὺ μήνι ἐναεὶ χρὴ
πορί πανταχοὶ ἀνακηταί,
καὶ μάλιστα πορὶ τὰς
κρίσεις τῶν διυχθῶν
πραγμάτων, βραδὺν δὲ
λιαν εἰς ὄργην ἐπιδέσκου-
θαι. ἐπειδὴ γὰρ τὸ παν-
τη ἀόργητον σύκαταφρό-
νητον, καὶ θυμόθων με-
ρίως, καὶ μὴ θυμόθων τὸ
μήν, ἵνα τὸ φαύλων τὰς
έρμας ἀναστέψῃ τὸ δέ, ἵνα
τὰς ἀφορμὰς τῶν χριστῶν
ανίχνουσκε.

Ἐμ τῷ ἀνειβῇ τὸ παρ-
δίας σοβαλούτηρι, ἐπ-
μελῶς κατανόει τὸ σωσόν-
των σοὶ τὰς ἁρόντας, ἵνα
γινάσκῃς ἀνειβῶς καὶ τὰς
ἐμ ἀγαπᾶς θραπεύοντας,

feceris, omnibꝫ harmo-
niæ numeris cōcinnatū
modulabitur melos.

55. Acutū quidē esse o-
portet Principē, cùm in
aliis, tūm vel maximè in
afferēdo de rebus diffi-
cillimis judicio; lentum
autē ad irascendum. Et
quoniā omnimoda iræ
absētia aspernabilis est,
& irascatur mediocriter,
& non irascatur, oportet:
Illud, ut pravorū im-
petum comprimat; hoc
ut propēsiones bonorū
pervestitget.

56. In exquisita tui cor-
dis curia diligenter per-
spicito cōversantiū tecū
mores, ut pernoscas ex-
amissim, & quos chari-
tas te colere compellit,

& qui tibi per fraudem adulantur: pleriq; enim benevolentia simulantes, magno credentibus detimento sunt.

57. Sermonem quum audis juvare valentem, ne aurib⁹ modò, verùm opere etiā excipito. Sic enim Imperatoris exornatur decoraturque dominum, quum vel ex se considerat, quorū indiget usus, vel ab alio reperta non despicit, sed tūm discit sine verecundia, cùm exequitur sine cunctatione.

58. Arx quidem indepopulabilib. muris munita cōtemnit obsidentes se hostes. Pium autem vestrum imperium cùm

ηγίτος ἐν ἀπάρτῃ κολλισσούσιας· πολοὶ γαρ συνοῦσ πόνεινόμενοι, μεγάλα τοις πισσούσιας παταβλάπτοσι.

Λόγοι αὐτοῖς ὡφελῆσαι διωάκινοι, μή μόνον ἀκοῇ τῶν, ἀλλὰ ηγετράξεις διαδέχεται. οὕτω γαρ τὸ τῆς βασιλέως ἀγλαΐζεται κράτ^Θ, θεαντὶς τῷ ταῖς τὰ δέοντα σιωρᾶ, τῷ τῷ τῷ ἀλλας σύρεθεντικαὶ μιδαμῶς παρορᾶ, ἀλλὰ μενταίνεις αὐτοῖς αὐτοπαιχνύτως, ἀδιτελεῖς ἢ αὐτοπορθέτως.

Αιρόπολις μὴν ἀπορθήτοις τείχεσιν ἵσφαλισμένη καταφρουτὴ πολιορκούσιν αὐτὴν πολεμίων. τὸ σύστεμας ἢ βασιλέας

λεῖται ὑμῶν ἐλευθεροσύναις
τελεχισμένην, καὶ προσσε-
χαῖς περιπυργυμένην, ἀ-
ἵτινην γίνεται τοῖς τῷ μ
ἐχθρῷ βέλεσιν, ἀσίδια
κατ' αὐτῷ ἐγέρσα πό-
πουα.

Χρῆστος διεόντως τῷ
κάτῳ βασιλείᾳ, οὐαὶ κλί-
μαξ σοὶ γέννηται ὃ λέγω
εὐδοξίας. οἱ γὰρ ταύτης
καλῶς διοικήσας, μετὰ
τάχις κακάνυς ἀξιοῦ-
ται ταύτης οὐ διοικεῖ
καλῶς, οἱ περιφρίκοι τοῖς
ἀρχομένοις ἀδιδεκνύον-
τες πόδον, ηγεῖς ἀρχικὸν
παρ' αὐτῷ αὐτῷ πα-
ρακόντες φόβον. ἀπε-
λαῖς μὴν τὰ πλαίσια
προσωπαγέλαστοις, τιμω-
ρίας δὲ πειραῖς αὐτοῖς οὐ
προσάγοντες.

cùm & liberalitate erga
miseros veluti muro ci-
stū, & precū turrib. cor-
roboratū sit, invictū nul-
lisq; hostiū telis perygium
fit, p̄clarā & celebria cō-
tra eos erigens trophæa.

59. Uttere, ut oportet,
regno hoc inferiore, ut
scala tibi fiat superioris
claritatis. Qui enim hāc
recte gubernat, illā quo-
que postmodūm digni-
censentur: hanc autem
recte gubernant, qui pa-
ternam subditis ostend-
dunt charitatē, & Prin-
cipi debitum ab ipsis re-
cipiunt timorem. Itaque
minis quidem vitia com-
pescunt, supplicii autem
sensum ipsis neutiquam
infligent.

60. Vestimentum invetustabile est beneficentiae amictus, & incorrupta stola est charitas erga pauperes. Eum igitur oportet, q̄ piē regnare vult, talium indumentorum pulchritudine animam exornare. Amoris enim in egenos qui indutus est purpuram, cœlestis quoq; regni compos efficitur.

61. Sceptrū impii cūm à Deo suscep̄eris, cogitato quibūsnam modis placebis, q̄ id tibi dedit: omnib. quoq; hominib. ab eo sis p̄elatus, magis omnibus eum honestate festina. Porrò id ipse honestamentum arbitratur maximū, si quasi ipsum,

Iuātioν ἀπαλαιάτōρ
το τὸ δὲ σύποιῆς πε-
ιβόλαιον, ηγ̄ει ἀδιά-
φθορον τολη, ὃ πρὸς τὸ
πένητας τοργύ. Λᾶ οὐ
τὸν βουλόμενον σύσ-
βως βασιλέαν, τοιά-
τοις ἐνδύμασι τὰ ψυ-
χλὶ παλωπίσαι. φιλο-
πτωχίας γαρ ἵμεφιερέ-
ντος πορφύραν, ηγ̄ει οὐ-
ρανίς βασιλέας κατα-
ξιᾶται.

Σιηπτρον βασιλέας
παρὰ Θεῖς Διξάλην, οπέπτε πῶς αρέσει τῷ
ταύτῳ σει μεδωκότι,
ηγ̄ει ὡς παντων αὐθρώ-
πων τὸν αὐτὸν προτιμή-
σας, πλέον παντων
ἐπέγγονας παταγραίρειν
αὐτόν. τοῦτο δὲ γέρας
ηγάται μέγιστον, ἀν ὡς
αὐ-

αὐτῷ τὸς υπὲρ αὐτὸς δια-
πλασθεντὰς ὄφας, καὶ ὡς
χριῶμ καταβολὴν τὰς σύ-
ποιάς πληροῖς.

Τέρχεται μήδη εἰς τὸν
ἄνευ βούλειαν πᾶς ἀν-
θρώπος ὁ φείλε, ὁ σωτῆ-
ριας γλυκόμηντος ὁ βασι-
λεὺς δὲ πρὸ πάντων, ὃς
μητρικῶν υπὲρ πάντων.
Υπὲρ τὸν Θεόν γαρ τοῦ φυλατ-
τόμηντος, καὶ τὰς πο-
λευκίους παταγωνίζεται
γενναίως, καὶ τοὺς οἰ-
κείους πατασφαλίζεται
σπαστάίως.

Οὐ μήδη Θεὸς οὐδὲ-
νὸς δεῖται, ὁ βασιλεὺς
δὲ μόνος Θεός. μεμῆ τοί-
νυν τὸν οὐδὲνὸς δεό-
μηντον, καὶ δακτυλούς
τοῖς αὐτοῦσι τὸν ἔγκον,
καὶ ἀπεβολεγομένοντος

ipsum, factos à se tuea-
ris: atque ut debiti exo-
lutionem, benefaciendi
munus adimpleas.

62. Recurrere ad su-
pernum auxilium cùm
homo quis debet, sa-
lutem qui expetat: tūm
ante omnes Imperator,
utpotè qui pro omni-
bus sollicitus est. Quum
enim à Deo custo-
diatur, tām hostes ge-
nerosā manu debellat,
quām suos sedulò com-
munit.

63. Deus nullā re eget,
Imperator solo Deo. Imi-
tare igitur nulli⁹ indigū,
petētib⁹ q̄; fac uberē mi-
sericordię copiā, nō ex-
acta & ad vivū refecāte
ratione impēsarū tuum

erga famulatū utēs, sed
omniū de sustinēda vita
petitionib⁹ satisfaciens.
Lōgē n. sati⁹ est, merito
dignorum etiā indignis
misereri, q̄ indignorum
vitio dignos iis defrau-
dare quæ merentur.

64. Veniam cùm deli-
ctorum tuorum petas,
ipse quoque offenden-
tibus ignosce, quoniam
remissioni retribuitur
remissio, nostreque cum
conservis nostris recon-
ciliationi, DE I amicitia
& familiaritas.

65. Qui inculpabiliter
Principem agere studet,
cùm notas cavere debet
q̄ forinsecūs inuruntur,
tùm seipsum ante alios
verecūdari, ut & aperte
de-

πορὶ τὸς σὸς οἰκέτας, ἀ-
λλὰ πᾶσι παρέχων τὰς
πρὸς τὸ γένος αὐτός. πο-
λὺ μὲν πρεστῖον σῆμα διὰ
τὰς ἀξίας ἐλεῖμνη καὶ
τὰς ἀναξίας, ὡς τὰς ἀ-
ξίας ἀποσθέαν διὰ τὰς
ἀναξίας.

Συγγνώμην αἰτήμε-
νος ἀμαρτῆμά των, συγ-
γίνωσκε ηγεῖ αὐτὸς τοῖς
εἰς σὲ πλημμελῆσιν, ὅτι
ἀφέσῃ αὐτιδίδοται ἀ-
φεσις, ηγεῖ τῇ πρὸς τὰς
έμοδόλας ὑμῶν καταλ-
λαγῆ, ὡς πρὸς Θεὸν φιλία
ηγεῖ οἰκείωσις.

Δεῖ τὸν ἀμέμπτως ἀ-
νάστατον εσπελακότα, ηγεῖ
τὰς τῶν ἔξωθεν ἀδοξίας
φυλάττεσθαι, ηγεῖ ἐπε-
τὸν πρὸς τούς αὐχών-
θαι, ἵνα ηγεῖ τῷ φανόρῳ

ἀμαρταίνειν δι' ἐκείνος
ἀπέχηται, οὐδὲ τόπος οὐδείς
τοιων πλημμελῆς υφ' ἐ-
αυτοῖς πωλούνται. εἰ γάρ οἱ
πάντεις αὐτὸς ἀξιος φαί-
νεται, πολλῷ πλέον ὁ
βασιλοῦς ἀξιός ταύτης
γίνεται.

Ιδιώτες μὴν εἶναι κα-
κίουν φύει, τὸ πρότερον
φαῦλα οὐδὲ πολάστερος ἄ-
ξιος. αὕτου Θεοὶ τὸν πονη-
ρίον, τὸ μὲν πειθαρίον τὰ
κακά, οὐδὲ σωτηρίας πρό-
ξενα. οὐ γάρ οὐ τῶν κα-
κῶν ἀποχὴ μηδεὶς τὸν
πρατοῦντα, ἀλλ' οὐ τῶν
κακῶν παροχὴ τεφανοῖ
τὸν ποιήσαν. μὲν μόνον
τοῖνυν πονηρίας ἀπέχε-
σθαι λογίζεται, ἀλλὰ οὐτε
σινεισισθεῖς αὐτέχεσθαι
σπουδάζεται.

ΑΞΙΩ-

delinquere abstineat, p-
pter alios, & à seipso co-
hibeat quod min⁹ priva-
ta seorsū flagitia cōmit-
tat. Si n. ex subditis sūt,
q̄ reverētiā digni habēt,
multò magis eā dignus
Imperator efficitur.

66. Privati vitium es-
se assero, patrare pra-
va, supplicioque digna:
Principis verò culpam,
non facere quae hone-
sta sunt, salutemque pa-
riunt. Neque enim ma-
lorum abstinentia justi-
ficat potentem, sed bo-
norum editio coronat
eundem. Ne igitur ma-
litiā duntaxat abstinere
cogitet, sed justitiam e-
tiam capessere conten-
dat.

67. Di-

67. Dignitatum splendores mors haud reformidat ; omnibus enim voraces suos dentes infligit. Ergo ante illius ineluctabilem adventum , opum copiam transportemus in cœlum. Nemo enim quæ colligit in mundo , illuc profectus abducit , sed omnibus in terra derelictis , nudus de vita sua reddit rationem.

68. Imperator ut est omnium dominus , ita cum oībus Dei servus existit. Tum igitur demū vocabitur dominus , cùm ipse sibi dominari , nec illicitis voluptatib⁹ famulari patietur , tum adjutricē piam rationē assumens , in-

Αξιωμάτων λαμπρότητας & μυστητής δάναος . καὶ ταύτων γε ἐπιβάλλει τὰς παντάγες αὐτὸν διδόντας . ὅκου πρὸ τῆς οἵτινος ἀπαραιτήτω παρασίας , μεταθῶμεν εἰς ἡρακλεῖον τὴν τῶν χρημάτων περιεστίαν . σδέας γε ἀνέστησιν σιωάγρη , ἐκεῖσε ἀποδημήσας ἀπόγεια , ἀλλὰ ταύτα παταλίποντι ὑπέγειος , γυμνὸς πογότεθάται τὸ βίον αὐτῷ .

Κύριος μὲν ταύτων στύχος ὁ βασιλεὺς , οὐδὲν δὲ μετὰ ταύτων πράγμα Θεῖον . τότε δὲ μάλιστα κληδύσεται κύριος , ὅταν αὐτὸς ἔχειται μεσπόρη , καὶ ταῦτα ἀπόποις ἡδονῶν μηδελασθήσεται , ἀλλὰ σύμμεταχον τοῦ Χριστοῦ τὸν συστεβῆ λογισμὸν , τὸν

τὸν ἀντηποντὸν αὐτονόμο-
τορα τῶν ἀλογῶν πα-
θῶν, τοὺς πανδαμά-
τορας ἐφεῆς τῇ πανο-
πλίᾳ δὲ σωφροσύνῃ κα-
ταγωνίζεται.

Οὐ φόπον αἱ σκιᾶ
τοῖς σώμασιν ἐπονήσε-
οῦτως αἱ ἀμαρτίαι τοῖς
ψυχαῖς ἀπολαθέσται,
ἀμφοτέραις τὰς πράξεις ἔξε-
πονίζοσσαι. οὐτὸν τοῦτο
οὐκ ἔτι μὲν τῇ πρίσῃ
ἀρνήσασθαι. αὐτὰ γαρ
ἐκάστου παταμαρτυρύ-
ται τὰς πράγματα, οὐ
φωνῇ ἀφίενται, οἵα
παρ' ἡμῶν ἐπράχ-
θησαν.

Νηὸς ποντορόστοις μα-
κάται διάβασιν ἢ βρα-
χυτελὺς τῷ παρόντο-
ρις πατάσσεις, ὑμᾶς

invictam scilicet impe-
ratricem animi pertur-
bationem rationis ex-
pertium, indomitas cu-
piditates armaturā ca-
stimoniae debellabit.

69. Quemadmodum
umbrae corpora sectan-
tur; sic animas flagitia
comitantur, evidentē
effingit actiones expri-
mentia: ideo non datur
in judicio negare. Ipsa
enim uniuscujusq; ope-
ra obtestabuntur haud
sanè vocē emittēdo, sed
talia prorsus sese repræ-
sentando, qualia jam à
nobis parata sint.

70. Navis per mare cō-
meantis imitatur trāsitū
compendiosa præsentis
vitæ conditio, quâ sanè

nos nautas fallens suos,
 & pedetentim cunctati
 raptans cursu, tandem
 ad suum cujusq; exitum
 perducit. Si igitur hæc
 ita se habent, præter-
 curramus præcurrentia
 mundi negotia, adcur-
 ramusque his quæ ad
 secula seculorum per-
 manent.

71. Fastuosus & super-
 cilios⁹ homo, ne ut tau-
 tus alticornis elevetur :
 sed animadvertis carnis
 subsistentiā, sedare de-
 bet cordis tumorē. nam
 et si fact⁹ est Princeps in
 terra, ne tñ ignoret sese
 ortum ex terra ; cùm ex
 pulvere ad solium con-
 scandere, atq; in pulverē
 tandem descēdere possit.

Stu-

τὸς αὐτὸς πλωτῆρας λαμ-
 θανόσα, ηγεὶ πατέρα μηρὸν
 παρεσύρσα δρόμον, ηγεὶ
 πρὸς ἴδιον ἐπάγε παρα-
 πέμπσα τὸν Θ. εἰ τοι-
 νυν ταῦτ' ὅτις ἔχει, πα-
 ραδίδει μήν τὰ παρα-
 πέχοντα τὸ πόσμον πράγ-
 ματα, καὶ προσθέμεν μήν
 τοῖς εἰς αἰώνας τὸ αἰώνιον
 μένοσιν.

Ο σοβαρὸς ηγεὶ ψή-
 ροφὸς ἀν. Θρωπός, μὴ τὸ
 πεῦρός τούτοις δρόπως ἐπα-
 γεῖτο, αὐτὸν ἐννοεῖτο τὴ
 σαρκὸς τῶν ψήσασιν,
 ηγεὶ παύειο τὴν παρθίας
 τῶν ἐπαρσιν. εἰ γέ τοι γέ-
 γονεὺς αρχῶν τοῦτο γῆς, μὴ
 ἐγνοεῖτω ψήσαρχων ἐκ τῆς
 γῆς ἀπὸ χρόνος ὕδη Θρόνον
 αὐτοῦ βαίνωμ, ηγεὶ εἰς αὐτὸν
 μετὰ χρόνον πατέσαινωμ.

Σπέ.

Σπόδαρε πιαπανῆσ
καὶ τὴν βασιλοῦ, οὐχὶ ὁ σ-
τὸς οἱ τὰς ηλίμανας ἀ-
ναβαίνειν αἰξάμενοι, οὐ
πρότερον ἵσαντο φέτη
τὰς ἄνω φορᾶς, τῷ μὲν ἀν
φέτη ἀνταστήσαντο βαθ-
μούσθι. οὔτω οὐχὶ αὐτὸς
ἴχε φέτη τὰς καλῶν αἰναβά-
σεις, οἵπως ἀν οὐχὶ τὰς ἄνω
βασιλείας ἀπολαύσεις.
Εὖ σοι παράγοι Χειρὸς
μετὰ φέτη ὁμοζύγος, οὐ βασι-
λοῦς τῶν βασιλευόντων,
οὐχὶ βασιλούμενών,
εἰς τὰς αἰώνας,
Αμήν.

72. Studeto semper in-
victissime Imp.; & sicuti
scalas qui scandunt, non
prius defistūt, aut ad su-
periora ferri desinunt, ἃ
ad supremū perveniant
gradum: ita tu quoque
jugiter honestorū ascē-
sum continuato. Sic fiet
ut cœlestis quoq; regni
fructum aliquando per-
cipias. Quod utinam &
tibi tribuat & conjugi
CHRISTUS rex omniū
& qui regnāt, & qui re-
gnantur in secula,

Amen.

— 10 —
— 11 —

HIPPOCRATIS

Iusjurandum.

T^Estor Apollinem Me-
dicum & Aesculapiū,
Hygiamq; & Panacæam
Aesculapii filios, & deos
ac deas omnes, me qm̄
in me erit, & quantū in-
geniū meū valebit, hæc
omnia observaturū, quæ
hoc jurejutando atq; iis
tabellis cōtinentur. Tri-
buturum me Preceptorī
meo à quo hāc artē edo-
ctus sum, nō min⁹ q̄ pa-
renti à quo sum genitus:
vitā cū eo cōmunicatu-
rum, res oēs quas illi ne-
cessarias esse intelligā p
virib. meis ministraturū:
progeniem ejus fratrū
loco habiturū, hanc ar-
tem siue mercede & si-

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

. ὅρκος.

Ομνυμει Απόλλωνα
ιαρὸν, καὶ Ασκλη-
πιὸν, καὶ Υγείων, καὶ Πα-
νάκτων, καὶ Θεὸς παύ-
τας τε καὶ πάσας ἴ-
σορας ποιόμην, ἐπ-
τελέστε ποιήσειν κατὰ δύ-
ναμιν καὶ κρίσιν ἡμῶν
ἔρημον τόνδε, καὶ ξυγ-
γραφὲ τόνδε. οὐ γά-
δει δὲ τὸν διδάξαντα
μὲ τὸν τέχνην ταύτην,
ἴσα καὶ γενέτησι ἐκοῖσι,
καὶ βίσιονώσασθαι, καὶ
χρεῖαν χρηζούσι μετάδο-
σιν ποιήσασθαι, καὶ γέ-
νος τὸ δῆμοντες ἀδελ-
φοῖς ίσον ἐπαγγελτεν ἄρ-
ρεσι, καὶ διδάξειν τὸν
τέχνην ταύτην, λὺ χρη-
ζούσι αὖσν μαθῆτας καὶ ξυγ-
γρα-

γραφῆς, παρχυγελίης τε,
καὶ ἀκρούσιθ, καὶ τὴν
λοιπῆς ἀπάσης μαθήσις
μετέχοσιν ποιήσασθαι οὐ-
σιστε ἐμοῖσι καὶ τὸν εἰ-
δάξαντό, καὶ μαθητῶν
συγγραμμάτων τὰ καὶ τὴν
ἀρκισμελίων νόμῳ ἡγε-
νῶ, ἔχω ἃ δενί μιατή-
μασί τε χρύσομας ἐφ' ἀ-
φελεῖη παρανόντων πατέ-
ταιώσιν καὶ προσινέουσιν.
Ἐπιδύληστοί δέ καὶ ἀδι-
κήτη ἐργάζειν οὐ μάστιθ δέ
δενί φάρμακον αἴτιος
Σανάσιμον, οὐδὲ ὑφιγή-
τομας συμβολίων τοιώδες
όμοιως δέ οὐδὲ γυναικί^{τη}
πεισθεῖν φέρειν μάστιθ
ἀγνῶς ἃ καὶ οσίως δια-
τηρούσω βίον τὸν εὖθεν, καὶ
τέχνην τὴν εὖθεν. ὅτε
μέντην ἃ οὐδὲ μηδὲ λαθεῖ-

ne pactionib' edocturū:
præcepta oīa liberè & fi-
deliter traditurū meis &
Præceptoris mei liberis,
ceterisq; discipulis qui se
legib' Medicinæ astrin-
xerint atq; jurati fuerint,
alii prætereà nemini. In
curā dis ægrotis p virib'
& p ingenio meo rebus
necessariis usurū: nemini
ægritudinē dilaturū:
nihil per injuriā facturū:
Rogatū lethale venenū
nemini daturum: neq; id
cuiquā cōsulturū: neque
mulieri prægnanti ad in-
terficiendū conceptum
fœtū pessū porrecturū:
vitam artemq; meā pu-
rā atq; integrā servatu-
rum. Laborātes lapillo
haudquaquam excisu-

rum, sed expertis hujus artis hoc negotiū pmis-
surū: quamcunq; domū
ingressus fuero, dūtaxat
liberādis ægrotis operā
daturū: omnē injuriam,
oēm corruptelā, omne
genus turpitudinis, res
etia Venereas spōte meā
evitaturum, sive mulie-
bria corpora curavero,
sive virilia, sive hominis
liberi, sive servi: q̄ inter
curandū vel videro, vel
audiero, vel etiam extra
curā in vita hominū co-
gnovero, q̄ reticēda esse
intelligā, nemini apturū
sed intemeratā tacitur-
nitatē servaturū. Præsēs
igitur jusjurādū integrē
atq; incorruptè servanti
mihi, omnia tā in vita, q̄ in

τας, ἐκχωρήσω ἢ δργά-
τησιν αὐδρόσι τρέξι. εἰς οἰνίας ἢ ὀκό-
σας ἀυ σιώ, ἐσελσύ-
σουμαι ἐπ' ἀφελέση καμ-
νόντων, ἐκτὸς ἐών πά-
σις ἀδικίας ἐκστίντης ηγε-
φθορίν, φετε ἀλλας,
ηγεί ἀφροδισίων ἔργων,
ἐπί τε γυναικείων σω-
μάτων ηγεί αὐδρέων ἐ-
λαυθρῶν τε ηγεί δέ-
λων. ἐν δὲ ἀψέντων θρα-
πέντη ἦτορ ἥττοντος, ἐ-
κτὸς θραπεύεις κα-
τὰ βίου αὐθρώπων, ἀκί-
χρῆ ποτε ἐκπαλέεσθαι ἐ-
ξω, σιγύσσομαι, ἀρρένων ἕ-
γοντεύοντος εἶναι τὰ τοι-
αῦτα. ὅρκον μὴν οὐδέποι
τόνδε τοτελέα ποιέοντι,
ηγεί μὲν εὐγχέοντο, εἴτε
πατέρα ποτε ηγεί βίον ηγε-
τίκα.

τέλος δοξασούειν τὸ πάρα
πάσιν αὐτῷ ποιεῖς τὸν
αἰώνα χρόνον· πάραβαίνοντι
δικαιίηπορκουῆτι
τὰυτικά τα-
τέλος.

Τ Ε Α Ο Τ.

in arte mea prospera felici-
tiaq; succedat, & gloria
in ēternū parata sit; trās-
gredienti verò atq; per-
juro cōtraria omnia
eveniant.

F I N I S.

Γαλεωμυμαχία.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟ-
ΛΙΘΙΘΙΟΝΤΟΥ ΤΟΙΣ ἐντοξευμένοις
χαίρειν.

ΟΜήρῳ μὴν ὁ τῶν ποιῶν γενιμάται, τὸ τέλος
παίδων ἐκπλῆτρων πάραβαθέντων παντεύθεν, βα-
θαχομυμαχίαν τε ηγείηποιχλίδας, καθάπερ δὲ ὑρόδοις
ἰσορεῖ, ηγείηλας δοσα παιγνίων ανάμεσα τοῖς τε παισὶν
ἐπείν, ηγείητοις ἀδιγιγνομένοις χαειρόμενοις, σωτί-
θετο· ἵνα τῶν παιδιμάτων αρχόμενοι, τότων ἡδίους ἀ-
κροῶνται, ηγείημι τῶν τὰ παίδων ὥτε διακναίειν φίλου-
των. τῶν μεταγενετέρων δὲ τοῖς τὸν ποιητὸν ἀπομι-
μενοθει βολόμενοι, πόλεμόν τινα γαλῆς πλαστάμενοι
ηγείημιν, εἰς πιομεδίας τάξιν παρίγαγε, μέτρῳ ιαμβέων
χρησάμενοι, τότε μὲν τοῖς χρυσὶν ἐπεσόντο.

ἔδρεν ἀμειβὴ τοῖς φιλομαθέσι τὸν εὐρύον ἀπέγάγε
θεον πατέρα θύμιον, εἰ τότον ὥσπερ τινα νέαν ἀστένειν τυπώ-
σαντος ἀποπέμψειν, ἀμαζῆς οὐδὲ οἴον τινα πάρευκα προκ-
πέμψαι τὸ μετ' ἐπολὺ τυπωθησομένης ιωνίας. ἐφ' ἣν
πολλὸν σπεύσκειν οἱ ἔμοις πατέρων κατεβάλλετο. τὰς γὰρ διατε-
βάσις ἐν ρώμῃ πάλαι ποιήσειν Θεον, γασπάρει τῷ αἰδισμω-
τάτῳ ἐπισκόπῳ τὸ οἶκον σιωπηγούντον παροιμιῶν σιωθεῖναι
πάντες. αὐτοῦ οὖν Θεον ἐπὶ τῷ παροιμιῶν, σιωπηγούντον οὐδὲ
γνώμων, ἀποφεγμάτων τε οὐδὲ προθηκόν αρχαιοτάτων
οὐδὲ σοφωτάτων αὐτῷ. ἀδελφὸς γὰρ ἀλλέλοις εἰσὶ παρο-
ιμίαι καὶ γνῶμαι, καὶ προθηκαί, καὶ ἀποφεγματα. νομίζω ἐπὶ τὸ
βιβλίον τοῖς φιλομαθέσι τῷν νέοιν, διτι πλείστῳ παρέξειν
ἢ τὸν ὠφέλειαν. ἀλλὰ πολλοῖς σπεύσκειν οὐδὲ ἀνα-
γνώσεως ἡρακλίσαντο, εἴγε τὸ βιβλίον ηὔπορησαν, ταῦτα γε
πάντας ἐκεῖσε σωκυμένα, κατέπιεν οὐ ιωνιᾷ ταῖς μελίσσαις
τὰς ἐνδιη, οὕτε τοῖς πάσιν ἀνισθρωτὶ ἀποδρέπειν. τίνι
μενὶ δὲ γαλεωμυομαχίαι, λίνοις σιωπεῖς, οἵτις ἀλλοί, παχλῶις
πάντα οὐδὲ ἀτείνως σιωπεῖτο, ταυταὶ τοῖς φιλομαθέσιν ἐκ-
πέμψειν. τὸ μετ' ἐπολὺν ἐπὶ τὸν ιωνιαν ἐκπάσομεν
αὐτοπόλεσ, παρ' οὗτοῦ τοῦ πατέρος σύφροσιν,
ἀλλὰ οὐδὲ μεγίστῳ ὠφέλειᾳ
οἱ σπεύσκαιοι παρπά-
σσατο.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ

Γαλεωμυσικής.

ΤΟῦ μυῶν κυρεῖσθαι τὸν ἐπῆ τινὶ γοφώδῃ, οὐδὲ πατεῖσησικούλειν προσκελέουται, οὐδὲ ἄλλα πατωνομασμένα, οὐδὲ τὸ γαλῆς τὸν κακάσε δρομαίως περιβλεπόσης, καὶ τὸν τῷδε συνέπειας δρόμον ἀνιχνουμένης, οὐ πρείλλεται μὴ φέρων ταχύτης τὸν δίκαιον περιπτυσσιν, τῷ τότε ὀμοίμονι προσελθὼν, ὃς τὸν τὸν πυροκλόπα ἀξίου αὐτῷ περιέφερε, καὶ τότε συμβόλῳ χρισάμενος, ὡς τινὶ δρόπῳ ταύτης παταροπώσεται, πόλεμον ἀσπονδον πατέσθητος δεδραπίναι μεμελετήκασι, οὐδὲ πλάστον μυῶν ἀδροιγμὸν συνθρεικότος ἀμφότεροι, οὐδὲ τότε νεναζετυκότος, οὐδὲ πάμεπλατα παροξύναστος, ἦβηδὲν παρασυνὴν πρὸς αὐτὸν αὐτεξέγεσαν, οὐδὲ διὰ προσηνεργκότος ἴνατεροι, τὸν πρείλλας πόλιν οὐ γαλῆς πρατίσασα, οὐδὲ τοῖς ὅνυξι ταύτης ἀγρίως σπαράξασα, παραντίκα τὸν νεανίαν εἰσβέβρωκε. ἀγγελῶντος τὸν μυῶν παθεωρακίων τὸ γινόμενον σύνθετον πρὸς τὸν δάμαρτα τὸν πρείλλας πέριστρεψε, μελαύσων αὐτῷ τὸν τόπον τὸν προσφιλεστάτην πατέσθητον θαύματον. τότε τοίνυν ἐπὶ τὸν πολὺ μαχομελέων ξύλον πατελθόμενον συσημμελόν οὖσα πρατητέγης, τὰς περατὰς τὸν γαλῆς πατέσθητασε, οὐδὲ νικηταὶ φέμενοι μῆστοι πράξησαν.

Ταῦτα δημάται πρόσωπα,

Κρείνα, Κύρυξ.

Τυροκλόπα, Ομονύμης Κρείνα,

Χορὸς Θραπονιδῶν. Αγγελός.

Προλογίζει δέ ο Κρείνα.

Τι τοσῦτον, αὐδεῖνται, χρόνοι
Μένουσες ἐσω τὸ πῶμ ἀνυψώσεις.

Δέμω συνέσμην, καὶ φρίκη, καὶ μελία,

Καὶ μυστισμὸς διέμην οἰκεῖον βίον,

Μηδὲ προπύργιαι τὸ πῆς θρηματίοι,

Αλλ' οἰκέταῖς καὶ φόβοι πλησιεύσεις

Βίον σπολευόν ἀθλίως μυωξίας

Ζῶμην, καθάπερ οἱ πεφυλακισμένοι,

Καὶ σύντα τὸ σύμπαντα τὸ χρένα δρόμον

Μακραῖν διεκμην καὶ σκιαῖν τὸ θανάτον,

Ως οἱ γοφώδεις κηρύχτοι τὸ λόγον,

Οἱ ποντικῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν,

Ζόφωσιν θράμβων ἐλκευ τὸ βίον;

πυρ. Καὶ μὲν θέλωμην, ἐσμηνὲν μυωξίας.

Εἰ γὰρ προελθεῖν, ὡς λέγεται, θαρσαλέως

Τολμήσομεν βαίνοντες ἀχέτῳ δρόμῳ.

Τάχις³ ἀν τοπέσαι μην αὐτεῖ κινδυνό,
Καὶ πρὸμμάτων ἴδοι μήν σικεῖον μόρον,
Καὶ τὸ σποῖενόν αἰδηνέως τόπον,
Λάβοι μην αὐτίπαινον ἀκρατοσύνης.

πρε. Πῶς γενῆ παρεμπέσω μήν, ὡς φύσις, κινδύνος,

Καὶ τὸ βίον βλέπει μην ἀπλίω μέρω;

πυρ. Ληφθέντος ἐσω τὸ φεικιωδῶν χειλέων,

Τοὺς αἴρπαγον κρίλλε δὲ μολοπλόκα.

πρε. Τίς στριψ αὕτη; μὴ φεονύσῃς τὸ λέγειν.

Οὐ γέ προχείρως τῷ σκοπῷ πειραστρέψω.

πυρ. Ημεῖς γαλίων ὄνοματαν αὐτοῦ πων γένονται.

Αὕτη γέ ἀπὸ χειρακμὸν πειραβλέπει,

Καὶ μῆτρας δέσυνται, ηγεῖ καθώσπερ οἱ οικίσται

Ιχυηλαθόσι τὰς λαζωὺς ποιήσωνται,

Τὸν αὐτὸν αὕτη σκανδαλοπλόκων βρόπορ

Ημᾶς διηχνεῖ λυγγικὸν βλέπεται τι.

πρε. Οἶδεν λέπραν τοῦ μηνὸς αὐτοῦ τοις.

Καὶ γέ πρὸ ηγερῶ τὰς ἔμεινες θυγατέρας,

Δυχνογλύφους ἢ Φημί τὰς πειρατές

Οἰνοῦς κατειμάντας, φεῦ μοι πρὸμμάτων.

πυρ. Καὶ μῆτρας τὸ τέκνον τὰς φίλων χορδοκόπου.

Καὶ τὸ ποτεῖον σῆθε μάρπιλος ηγεῖ φίλον.

Εἰς ἐκδίκησιν δὲ αἴστη φῆς ἐλαθόντα.

κρε. Τί γουῶν πατωνύσαμεν ὡς θηλυδρία;

Καὶ παρέδομεν τὸ φόνον φιλτάτων;

τυρ. Καὶ τί προσῆκον δργάσασθαι τυγχανόν;

κρε. Εἰς αὐτάκιαν ἀπισθῆναι παρεφάγε,

Καὶ τὴν θενόντων ἐπικῆσαι τὸ μόρον.

τυρ. Ποίων δρόπῳ πάτερε σὺ σαφλώσῃς.

κρε. Μόθον πρὸς αὐτὸν ἀδρόμως τετσυχότεσσι.

τυρ. Δέδοικα ηδὲ πέφεινα μὴ ἐσφαγιτμένοις

Χ' ἡμέτερον φανῶμεν, ηδὲ παταβεβωμένοις,

Καὶ κῦρια γυαλῆς φεῦ γενάμενα ξένου.

κρε. Καὶ τὸτο μέσχ' ἔκειται τὸ τεθύνοτων.

Καὶ γε γινώσκεις τὸς γραφῆς αὐνομένος,

Τῶν συγγενῶν ἔκειται ηδὲ τὸ γυνωρίμων,

Ραΐδων, ἀδελφῶν, γυνωρίμων, φυλοσπόρων

Θενόντων ἀπλύρωτον ἔλιοντας κλέψ.

τυρ. Ισημείτω πάντως, ἀλλὰ μετὸν τυγχανόν

Λιπτῖν τὸ λαμπρὸν σάδιον ηδὲ ἡμέρας,

Καὶ τῷ σκοτεινῷ συγκαλυφθέντῳ τάφῳ.

κρε. Οὐκοἶδες λίνούς γειτονούς αἴρωμεν πράττον,

Καὶ πιροτάτω τίνω οἱ μέντομέντος μόρων.

τυρ. Οτιδὲ δρόπῳ σιάκιμε; σαφλίνης μοι.

κρε. Αὐτῇ μαχησμὸν συτάξας μεθράκετος.

τυρ. Κρατήσει μοί Λοκᾶ συμβαλλεῖν λαζαρίτιον.

κρε. Ποῖα δὲ ὄντος λάθρα τὸν προσιέναι;

τυρ. Εἰ γὰρ τρογνώσῃ τῷ μόλοις προσανέχειν,

Ως εἰς μαχησμὸν αἱρετὸν σωτεῖαναι,

Καὶ συμμάχων ὅμιλον εἰς αὐτὸν λάβει,

Καὶ συμβαλλοτα, τῶικαῦτα τὸ σῖφο

Αρεταπαύσασα τὴν ἡμᾶν ἔπλω.

κρε. Χ' ἡμεῖς κατ' ἵσον συμμάχων ὄμηγύρεις,

Λόβωμεν εἰς αἵρειμ ὃς εἰδισμένος.

τυρ. Οὐκ εἶδα πῶς πρὶν σωισθῆσε τὸ μόδον

Πρὸς τὸ σρότουμα τῷ γαλῆνη ηγεῖ βαράχαιν,

Καὶ συμμάχων ἔχομεν πράτιτον σῖφο

κρε. Ισημερῖνος εἴδομεν μέρον,

Παῖδαν, ὄμαίμων, γυναρίμων, φυῖσπόρων,

Μιηρῷ δὲ ἀπολώλαμψην ἡμεῖς τῷ τότε.

τυρ. Δέδοικα ηγεῖ νῦν μὴ θαύμαζε τὸ βόδρον.

κρε. Οὐ τὴν πλήρωμα τὸ ἐνυπνίωμ

Αελπίς εἴμι, ηγεῖ γὰρ δὲ ὄνειράτων.

τυρ. Τί γοινὸν ὄνειρον ἐμφανεῖς ἐώρακας;

κρε. Οἱ δύο γὰρ ἀφθονοὶ κατ' ὄναρ πνώσαστί μοι,

Καὶ Θάρσος ἐντέλειε τῇ μὲν παρθίᾳ,

Καὶ χαῖρε, λέγει προσπεφώνηκε πράτο.

τυρ. Τίνι προσωμοίων ηγεῖ τὸ Φράσον,

κρε. Τῷ πυρελείχῳ, τῷ φρεσίμῳ προσβήτῳ.

τυρ. Πῶς δὲ ἐπ' αὐλοὺς ὥρά θησοεὶ τὸ χρόνον;
πρε. Εἰςαῦτοὺς ἀπειλάτες ὥρά θησοεὶ τὸν αἰώνα.

τυρ. Τί γουαὶ ἐπιπέληνας εὖτε τῷ πόλον

Οἰκουῶτι, καὶ λέγοντες τοῖς ἀδενάτοις,
Σεραὶ μεγίτων ὕδανάψαι τὸ πόλε, -
Καὶ πούτας ἔλεξαι χερὶ παναθενεσάτη;

πρε. Καὶ τοῦτος ἡ πείπυκα τάτῳ μυρία.

Καὶ γενναῖς αὐτὸν ἴστορῶν τὸ βίον,
Οπως μενών ἐσωθεν οἰκητῶν γεννίας,
Οπως σκοτεινός εἴμι, ηγεῖ δόφε γέμων,
Καὶ δεῖμα στενὸν δίεδειμαι, ναὶ ηγεῖ δέμα
Ζῶον πενιχρὸν ἐμπλεον ἀνθίας,

Ωροῖον, ἀλόγυθον, ὑπέμονων μέγας,

Εποπτον, ἐπιπάρατον οἰκείαν γένουν,

Καὶ τὸ Θεὸν ὑπαῖτον ὑβεργον μία.

Καὶ προσέθεικα τοῖς στεναγμοῖς σιωπὴν χόλῳ
Δεινὰς ἀπειλὰς πολεμῆλως στειμαλέας.

τυρ. Τί γουαὶ ἐπιπέληνας; ἐπειδεὶ τόδε.

πρε. Ως ἐπίρρος δέ θέσθε μετικυτίων μέγαν,

Καὶ ποικιλάτισον τὴν μάχην στεφανίτων;

Τάχα προσελθὼν τὸν τοκὸν τὸ θυμότων,

Απαντᾷ θύσω πρὸς φροφάντην ποιητας.

τυρ. Καὶ γὰρ σιωπὴν θησούντος ηγεῖ τίπνοις.

Αλλ' οὐδὲ τὸ μῆδον καθιστέεις.

πρε. Ναιὶ οἶτα πὴ σύμπαντας αρτίως μύας
Κεκλημέναις πρόσμετρον εἰς ἐκκλησίαν.

παρ. Οὐ τοῦ ἐπεὶ θεούσιοῦ τῷ φοῖβηιώ,

Απανταγένους τὸ σκοτοκρύπτης βίσ,

Ελστροφῶνται τε γαλῆν τὸ φόβος,

Τὸς μῆτρος ἀπανταγένους αρτίως συγκλιτέον,

Καὶ πρῶτον εἰς κάταρξιν ἵτεον λόγων

Επιβρεπόντων προσφέρειν σύντολμάν.

Η καὶ σραῖηγες σραῖηγεν εἰργαπότοις.

Καὶ ταξιαρχας καὶ λοχαγες, ὡς Θέμις,

Λογκηφόρος τε καὶ ιραζούσες ἐπλίγας,

Αντεξιωμένη εἰς μάδον τελεγμένης.

πρε. Καλῶς προσέφης, καὶ σοφῶς, καὶ νοσμίως,

Καὶ γε τὸ γῆρας παντεῖται, καὶ σωφρόνως.

Κύρυξ ἴτω ἦ καὶ παλαιτω τὰς μύας.

πάρ. Ιδὲ πρόστις πάνταρχοι συνηγμένοι,

Καὶ σὺ προτετάκος βαλστυρίῳ.

πρε. Εγὼ μέν, ὡς συνταγμα γενναίων φίλων,

Εὔκλιον, σύρμιλον ἐν πολλῷ χρόνῳ,

Πολλὲν πατέρων τὸ πάντα προφυιότων

Τέλος ἀδένειαν καὶ πατέρου θλείαν,

Αγροῦ πηγή πάσῃ φωλιᾷ μυχαλάτων

Μένοντες οὐκ ἀπολμον εἶχον παρδίαιν.

Αλλ' ὡς κλινήρεις, ηγεὶ μέλι παρειμένοις
Επῆκσαν ἐλθῆν εἰς μάχην ἐναντίων.

Ηδη τραγίσαντες ισορῶ θάρραπέως.

Οὐ γὰρ προσῆκον μας διεδοκῆσεν φίλοι
Σεθινῷ φέροντι, ηγεὶ πραῖτοις τι μυρίων
Πομπὰς τελεῖντι ηγεὶ πρότοις λίνημένω.

Τρέμαν προσελθεῖν δὲ οὐ μῆτε μυωξίας.

Υμεῖς δὲ ἐτοίμως τὸ λόγον διεδεχμένοι,
Ως σύγενῶν πέλοντες ἐκ φυῖοσπόρων,
Καὶ παναθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τὸ πόνον.

Μη υποχελεῖς γένησας πρὸς τὰ πρακτέα,
Μήδηδὲ οὐνάστητε μιδάμως ὃ γεννήσασθε.

Αλλ' οὓς τάχιαδ' ἀπαντεῖς ὃ θάτοι μῆδοι
Ιτε προθύμως εἰς νέαν τραῖηγίαν,
Ζῆλον λαβόντες τὸ οὐμῆτρον.

Εγὼ γέ τὴν ἄκανθησα πώποτε εἰς μόδον,

Αλλ' οὓς ἀληθῆς εἰς νέας ἥλικίας.

Ἐτὸ τὸ τραῖηγεν αὐδεικῶς ἐράπομεν.

Πάσας δὲ τὰντι προσβολαῖς ἐπειράτους.

Γένυς γέ φυεῖς σύγενος δῆδεσφύ,

Ως ίσε παύτοις τὰ πόλαις θρυλάδην,

Ἐπὶ θεωρέας ηγεὶ φρενῶν γέρασία,

Εμὸς γονᾶς ἐπικοῦτας ἀπλεῖον οὐλές Θ.,
 Τὸς γὰρ χαρτοστάτης ὡνομασμένος λέγεται.
 Οὐκ ἔδειλησα γῆν τὸ ἀπονομ βίον,
 Αλλ' αἱς μάθησιν τὴν σραζήν γιγαντότων,
 Απεῖδεν σύνθετον τὸν κεφαλήν τοι,
 Ήσηγανούτον καὶ σπάθην σωὸν ἀσπίδα,
 Βαίνειν ἐφ' ἵππον, καὶ σρέφεσθαι ποιήλων,
 Βάλλειν τὸν ἔχθρον σύστοχων καὶ ηγειρίων.
 Τένειν τὸ τόξον, καὶ τὸν ιόν ξενανει,
 Καὶ πᾶσαν ἀπλῶν τίνι σραζήν τέχνην
 Μετῆλθον ὃς ἀπαντήσει σραζηλάτη,
 Μέθων ἡ πολλῷ ἐγκρατεῖς μετειγυεί Θ.,
 Καὶ πλεῖστα μίσηα τὸν εὔποτον ἐμπειρίας
 Εθνη μετειχών, οὐληθον εἰς μυαρχίαν,
 Παύτων αἵρις Θ. καὶ μέγας κακοριμένος,
 Καὶ νυῦ ἡ παγκάπιτον ἐγνων τυγχανόμην
 Τὸν αὐδούματον τὸν μίσος καὶ τὸν ρέας,
 Ζῶον τρέμειν τὸν μικρὸν οὐδειωμένον.
 Τοίνυν κελσύω τὸς ἐμοὶ πεφιλμένος.
 Απαντᾶς εἰς σύνταξιν ἐλθάνοντες μάχης,
 Στρόφων, πραταῖς, σύνθετον, σύναρθσις.
 Σεφῶν, ἐναργῶν, σύφυῶν ὡπλισμένος,
 Ταῦνον ἡ λειπόμενος πρὸς τὰς οἰκίας.

Τὸν αὔριον δένωθεν ἡ σράγη πάτη,

Πάντα κινῆσαι βόλει μειώθεται.

Δοκεῖ γέ τω συμφέρειν πρὸς τὸ πέρας.

πυρ. Επάπειρος μήδη πάντες εἰς τὰς οἰνίας

Απῆλθον, προς τὴν κατσινδῆσαι ηλισθ.

Απειρινάγων πρὸς ηλισθαντίαν τὸν ιδίαν.

πυρ. Εἴρηκας ὁρθῶς, τοι γαρ οὐ πειρατέον.

πυρ. Ω πεῖον ἀλγεῖνον πρᾶτη μενή θλιβε.

Ω γένη τί τότε φέρει πρόστις ήμερας,

Δεινὸς λεγισμὸς ἔχει με τὸ μεσπέτινον,

Γαλῆ προσάψαι μῶλους καθειδίως.

Δοκεῖ γέ αὐτὸν σαν πάτη σράγηγίσει

Θαυμάν, λιπόντα τὸ φαεσφόρον λύχνον.

Αποθόν, ἀγνόμαντος, φεῦβε, λοξία.

Τί τότε τότε; φέντε παπαὶ, φέντε μεταλλι.

Ιατροῖσιν, ὃν πόνων μαλάμαν.

Αἱ, αἱ, οἱ, οἱ, ὃν παπᾶν πονημάτων.

πυρ. Ισως πρᾶτη τὸν μάχην πατειράτο.

Απιστὸς πίστα, ησεινὰ ησεινὰ μοὶ λέγεις.

Τὸ τὸ διος θέλημα νῦν υπαρξέστω.

πυρ. Ορῶς θέσταις ἀπὸ στάλων ήμέραν.

πυρ. Καὶ μὲν πάγων σιεσθορκε τὸν λαμπτοδόκον.

πυρ. Καὶ τοι γαρ οὐ λέποιμην υπαντει πάγινα.

Οἱς δὲ καὶ βόστοῖς θεοῖς τε θυμότοῖς,

Πρὸς τὸ μαχητικὸν σύνικαμδν ἀπρόμως.

Δέ γε πρὸ ταῦτων ἴπειον τὸς ἐργάτων.

Ἄρ. Ιδία θύσαις εἰκαλῆμδν τὸν δίκιον,

Καὶ τὴν ἀνθεκτήν, καὶ τὸν ἔργον, καὶ ταῦτα,

Καὶ τὸν ποσειδῶν, καὶ τὸν ἀγνὸν λοξίαν,

Ηραν σὺν αὐτοῖς, αρτεμίν τὸν ὄφειβάτιν,

Πλάτωνα, λητὸν, σὺν ἄδην προσεφώνουσιν,

Καὶ παῖτας ἄλλος, καὶ προδῆμδν τὸν πόδα.

Ἄρ. Ω παῖτες, σύμπαντες, οὐδεὶς μόνος,

Οσοι τὸν ἀνωδηψ καὶ πάτω πληρόχιαν

Εχοῦτε, ἵστε τὸν παλῷ χορηγεῖτε.

Πρόστητε ναὶ πρόστητε παρέβρωτάτως,

Τὰν δὲ σποτῶν μετὰ τὴν νέαν σραγίγιαν,

Καὶ τὸν τελειώτατον πρὸς τὸ παμφάγον γένετο.

Ἄρ. Ναῦς ἔσθε νικήσεισιν, ὃς δοῦ, τῷ μέσῳ

Εμοὶ σραγίγοι καὶ σαύσιν, καὶ τέκνον.

Ἄρ. Καλὸν τὸν νικᾶν, ἀλλὰ μετέρα μὲν ἔχει.

Ἄρ. Καὶ γὰρ σκέψοιται, εἰ τρέμει ποταμούρατο.

Ἄρ. Δεινὸν γαρ δέ τι μυστηδνῶν σύναυδρία.

Ἄρ. Ω δοῦ βασιλοῦ, χρητὸν ἔργασαι μέσθον.

Ἄρ. Αὐτὸν θένοι τὸν παλῷ πάπαν νέμει.

Ἄρ. Εἰ μὲν κρατύσῃ τὸ μυθόν αἱ πλανήσεις

Εξιχύσθσι φέναντις μεντόντις,

Εῦ αν τὸ ποιητὴν αὐτὸν μεντόντις,

Καὶ τὸ φόβον φέναντις μεντόντις.

χθ. Ναὶ διὺ γένοιτο τῆς συνθήσεως Θεῶν λέγω.

γυ. Εἰ δὲ οὐτονός γένοιτο τὸ εἰναντίον,

Καὶ πρὸς φυγὴν βλέψωσιν μεντόντις,

Απαντά φρεστὰ προσγενέσεις τάχα.

χθ. Ως εἴδε μή τοι, μήδε ξεσοετό μοι.

γυ. Καὶ πᾶς γένοιτο μέλλοντο αἰχμαλωσία.

χθ. Οὐκ, ἀλλὰ μετανοεῖτε βρῶμα τὸ εἰναντίον.

γυ. Καὶ γώς τὸ μέλλον πάσι συντοῖς φιλτάτοις,

Η πρὶν κυρία, προσφανέσθομεν τάχα.

χθ. Ήκινθα, μέλλοντο γενέσεις συντοῖς,

Αλλ' ὡς ἀληθῶς βρῶμα τὸ ἀδεσφάγος.

γυ. Τί γουα προλίπω τὸ γλυκύτατον φέντο,

Καὶ συγκαλυφθῶ τῇ πόνει ἐν τῷ τάφῳ;

χθ. Σίγα, σίγα μέσποινα, μεινόντι βλέπω,

Καὶ μὲν ὅρῶ θέοντας τίν' εἰσπασμένον,

Καὶ πυκνὸν ἀδυκαίνοντα, καὶ πεπληγμένον.

ἄγ. Κυρία, πῶ παρέστι, τις μηλωτάτω;

χθ. Εξιστίσοι θέλοντι ταύτην ἀσβλέπαιν.

ἄγ. Τάλαντα, παντάλανα, καὶ τερσαφλία,

Πέπλωσε πρωτεῖς οὐκαρπαξέμη μάχη.

γυ. Ω τὸ ποθενά καὶ πεφιλμένα τέκνα,

πέπλωμα μὲν τὸ γύρως βασιτηρία,

Ω τὸ πόνωμα, ὃ τὸ πόνωμα ἀλέμωμ.

Πᾶν, πᾶν, τὰ πάντα δεῖνα τὸ ἀγελμάτωμ.

Ιὸς θαυμαῖ, τίς γένωμαι πᾶς φύγω;

Πᾶ βῶ; παρεῖμαι τὸ μελῶν ἀρρώστιας.

Ω πᾶν παπᾶ, πᾶν φιλτάτη θεωρία.

χο. Τί τλαδί μοι, τί τλαδί, παῦσαι τὸ γέωμ.

γυ. Ω γῆν τανακὸν φρεστῆταν στόρεπομ.

χο. Αἴδη τάλαντα μῆτρὶ θελιμνίῳ,

Επίχθε αἵτι τὸς ἀπειρίτης γόγε.

γυ. Ω φιλτάτη πρόσοψίς, πᾶν μοι φίλε.

χο. Φέρεμ πρέπομ σοὶ τὴν ἀπειρον αὐτίαν,

Μαθῆτη λοιπὸν τὰ πίλαιπα τὸ μόνιμ.

γυ. Αὐτὸς δέ μὲν χαῖτη τὸ πόνη πινδίαν.

χο. Τίς νῦν ὄνυσιε τὸ γέωμ ἀμετρίας;

γυ. Αὐτὸν διαχρύσαιμι, οὐδὲ τάχει θαύμ.

χο. Μή σῆτα τότο μηδὲ συτρέψει μέλε.

γυ. Καὶ πῶς αἰετῷ μὲν πεφύρθαι καὶ σένεμ;

χο. Τί τὸ σένεμα τὸς λογισμὸς οὐ φίσει;

Οὐδεὶς θαυμόντας ἔβιγέρε τὸ τάφο.

γυ. Παυθεῖσα τί πρόξεναι τὸ σένεμα γράπτωμ;

χο. Μαθῆτη θέλεσθε τὰ πίλαιπα τὸ μόνιμ.

γν. Καὶ τὸς λαζέπης ταῦτα, περὶ σαφῶνίση;

χο. Οὐ ταφόντων ἀγελῷ ἀγελμάτων.

γν. Καὶ τὸς ταφέσιν; χο. Εἰσθρᾶν ἔξεστοι.

γν. Εν τῷ πάθει ὄλωλος καὶ σωτρίβλω,

Καὶ τὰς πόραις ἐμβλωματὰς τὸν μάτων.

χο. Απαντάγει σύνινησιν ἀγελμάτων,

Οπως μὲν δέ τι φέρει μάχης ἡ τραχύτης,

Καὶ τῶν ὁ πάντας τὸν πῆποντας, καὶ ταφέρρυν.

ἄγ. Εἴπων καθεξῆς, οὐ τέμενος τὰς ἐμφαίσεις;

χο. Εξης αἴπαντες συμβαλλεῖς μάχη,

Αὐτῆς ἀπ' αρχῆς τὸν λόγον διενύεπον.

ἄγ. Εἴπων τὰς ταῦτα, τοι γαροῦ ἀκοστέον.

Επειδὴ εἰς σύμμειξιν ἤλθον τὴν μάχην,

Πρῶτον μὲν ὁ πράτιστος ἐθνοσείρατης,

Ο ψιχολείχης συμβαλλὼν τῇ πάνταφαγῷ,

Ηττήσας, καὶ τὸν πῆποντα, σικῆρά τοις θέσι.

Καὶ πάσα τὸ τραχίαν διεφθάρη.

Επειτα πῆλθεν ἀλλῷ αρχιστράτης,

Οι πάντες ὠνόμαστο παλικοιλόποι.

Καὶ ταῦτὸν αὐτῷ πῆματα πέποντες ξένοι.

Οὐδὲ πτομένας προσβολίν τραχυτάτω.

Οι γουῆς ὥρα τὰς κρατήσας στράτους

Ηδὺ προσέντας ὁ ψιχαρπαξ, καὶ βάσιμον.

Οἰνῆραν φαύεντα σιώ τραῖνό την παρφάγω,
Οργῆς ἐπλήματο καὶ χόλος βαρυτάτος.

Θυμός γαλόστην στύπιν ἀλλο πινθία,
Εἰς τὴν γένεσιν τὸν αἴματον πρὸς παρθίαν.
Ααβῶν ἡ μονήν κόρσιν ἐτομωμένον,
Ἐπῆλθεν αὐτῷ τὸν θεραπευτήν τον.

Η δὲ εἰσιθέσα τὰτον ἡτοι μασμένον,
Ἐπὶ τὸν σιώγυρον πρὸς σφαγὴν ἐτυκόται,
Καὶ πούτῳ ἐκτείνονται παρτίωτάτω.

Ορμησεν αὐτὸν συλλαβέν παραυτία,
Καὶ σὴν κατέχε τοῖς ὄνυξιν ἀγρίως,
Καὶ σιώ τάχας βέβρωκε τὸν εανίαν.

Χορ. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ἔψη τὸν φίλον φυῆσπόρου;

Τυ. Τὸ μεῖζον αὐτὸν τυγχανόμοι τὸν πάθεα.

ἄγ. Εγὼ δὲ ἐπεὶ μέδομι τὸν πρᾶγμα,

Προσῆλθομ, τὸν πότνια, σοὶ πεφρακίνω.

Τυ. Ως τέλε μῆδε ἐπῆλθες ἀγριλιφόρε,

Μέγιστον λίνοι μοι μηδόλως προσίνω.

Οὖν ἀμαρτίας τῷ πάθεα σωεχέτων.

ἄγ. Εγὼ μὲν οὐδὲ ἀπέιμι τὸν διπλάσιον.

Τυ. Ελθοις παντανήκισα μίαντης πάλιμ.

Χο. Κακὸς κακῶς ὄλοιτο νιῶ ὁ πυρφόρος.

Τυ. Δίδοικε μήματα πυρφορίσας τῷ λόγῳ.

χο. Ω ποῖοι ἀνδρὶ τῷ μυῶν ἀπειρύθη.

Εμοὶ δοκεῖ οὐάλιστον εἶναι καὶ πρέπει

Σώματιν οὐ σαμαρεῖται τῇ πεπλωτῇ.

γυ. Καλῶς ἐφυγας, τοι γαρ οὗτος θρήσκευμα.

ἄγ. Πρώτιστα σὺ κρότισον αὐτοῦ τὸ πάθος.

γυ. Α ταπαιὶ ταπαιὶ, ταῖς ταῖς, ταπαιὶ τοιλάντις.

χο. Παῖς κρέιττε, ταῖς ταῖς, ταπαιὶ μέσποτα.

γυ. Α ἂ, τόθι ταῖς, τότε ποτὲ ἀπέβης τέκνουμ;

χο. Ποῖ ποῖ καλυφθέτες θρησκευτοῦς τὸ βίον.

γυ. Ω ω, πόθεν ποι τὸ πόνων ιαλέμων.

χο. Ιαλέμων, ως καὶ τάλαιμοι ιαλέμων.

γυ. Α ἀλέλοιπα τὸ λύχνον φεύγει μεράζει.

χο. Απαντὸς ἀπαντῆτε βίον, τέφρα, κόνις,

Απαξίαπαντα τὸ βίον σημὰ μόνον.

γυ. Οἵσι προϊλαθόν, ως ψιχαρπαξ, ως τέκνον.

χο. Αριεῖ, τολοιπόν βαῖνε μὲν πορευετέρω,

Ηδη βλέπω γε ἄγρειον ταχυδρόμον.

γυ. Δέδοικα μενόμενον τάλαιμοι ποι φρέσκη.

χο. Οὐκ ως σεβατή. γυ. τῶς γε οἴδας; χο. τῶς αὖται;

Φαεθρῷ προσώπῳ τὸ μερόμεον μιατρέχων.

γυ. Ως λέπει χρησόμενος ἄγρειον μεν πρόσβη.

ἄγ. Η μεσπότις πέφυκε τότε τίς εἰπάτω.

χο. Παρέβατο, οὐδὲ καὶ θέλεις σέπορε βλέπε.

ἄγ. Πάγ-

ἄγ. Πάγχρυσε, φαεδρὲ, μή τε δημιμένη γίνε,

Κάμει βράβους θιάρα τὸ ἀγελμάτων.

γυ. Εξεπει, μὴ χλούαρε ποιητονιμόνως.

ἄγ. Αρ μοι νεμῆς πρώτησα θιάρα τὸ λόγυ.

γυ. Εἰπόντι μάσω καὶ παφάχω συζήμεως.

ἄγ. Τέθυμην μή τάλαινα γαλῆ τῷ μέδῳ.

γυ. Αὐτὸς μροῖσω καὶ καρπόσομει πλέον.

ἄγ. Νικησάτω γε μή καρεὶ τὸν ανίστην.

γυ. Υφ' ὅδενης μέγιστον ὄρχημα πάντα.

χθ. Τὸ τὸ μέδῳ πρότροπον μάσωμέν φίλη,

Καὶ πῶς τέθυμε μυσμάνεις μή παμφάγει.

γυ. Εξεπάτω μὴ πᾶσαν ἀγεληφόρο

Τὴν συγκρότησιν δὲ μάχης, καὶ τὸ μῆλον

Τῆς ἀγελαπῆς καὶ πακῆς μυστήσουν.

χθ. Η μεσπότις λέλακε τὴν γλῶτταν μρότη.

ἄγ. Ιδὲ τὸ ξύμινο σύτρεπτό τὸ λόγυ.

Υμᾶς δὲ τοίμεως πέστη στίμηστοις,

Ενωτίσαθε τὸ ξύφορο μύνινο μάτων.

Ως γουῦ ὁ μενὸς σωματοφέρορο

Εχηκειν αρχήν προσβολῆς σύκοσμίας;

Καὶ πρῶτον μὴ πέπλωκε μένοσατράπης

Οψιχολεάχης, εἴδε ὁ καλυποκλέπτης,

Επειδὴ ὁ πᾶς τὸ παλέ πεσπότη,

Ηλυκοσεν οὐτός τῷ πάδι τὸν καρδίαν.

Ιδίων τὸν τὸ φίλον τεθνηκότα,

Καὶ τὸν τὸν αὐτὸν σρατικὸν παροῖραντας

Επῆλθεν ἀπέκοιτο τὴν φθόρων γένει παμφάγω,

Καὶ πρὸς ἄνθρακαν ἀτρόμων σωπλάνην.

Πλάτον Ἰησοφόν αὐτοπιγωνισμένων,

Καὶ μιδενὸς φεύγοντο, ἀλλ' ἐστηκότες,

Ξύλου κατεπέθοντες τὸ βρύτοντας τέγνης,

Ετεροπλακῶν καὶ χρόνῳ τεθραυκείον,

Επληξεν αὐτὸν ἐν μέσῳ μεταφρένων,

Καὶ νεῦρα συστεθλακεν αὐτῆς αὐτίκα,

Καὶ πρὸς βάθη πέπλωντεν αἰδωνέως.

Καὶ τὸν πρὸν ὑμῶν μνημόνην λειτανράτο,

Ασπουδον, ἀμέλιτον, ὑγειωμένων,

Εδειξεν ἀπνοιαν ἐπάδην ὑπλωμένων.

Ζώοις ἀλύπων, σύνθαλῶσ, σύνηαρσίων,

Ἐσλυκάβαντας μάπιν πεπληρωμένων.

Αντρῶν πρᾶτος ἔλθοντες ἀγελούτοις ποθεμένων,

Καὶ τὸ φόνον προσφέντας ὑμῖν τοι φθόρα.

Ηδη γε ἐδοὺς πάντα ποθεμένον τέλον,

Εἰληφὼς αἵτινας παλῶς λίνυσμένον.

ΤΕΛΟΣ.

ÆSO-

ÆSOPI FABVLÆ XLII.

*ab Avieno Elego Carmine con-
scriptæ.*

RUSTICA ET LUPVS.

Rustica deflenti puero juraverat olim,

Nî taceat, rabido quòd foret esca Lupo.

Credul⁹ hāc vocē Lupus audiit, & manet ipsas
Pervigilante fores, irrita vota gerens.

Nam laſſata puer nimiæ dat membra quieti,

Spem quoq; raptoris sustulit inde famis.

Hunc ubi sylvarum repetentem luſtra suarum
Iejunum conjunx sensit adesse Lupa:

Cur, inquit, nullam refers de more rapinam,

Languida consumptis sed trahis ora genis?

Nemireris, ait, deceptum fraude malignâ

Vix miserum vacuâ delituisse fugâ.

Nam, quæ præda, rogas, quæ spes contingere
posset,

Iurgia nutricis quùm mihi verba darent?

Hæc sibi dicta putet, seq; hac sciat arte notari,

Fœmineam quisquis credidit esse fidem.

2 AQVILA ET TESTVDO.

Pennatis avibus quondam Testudo locuta est,

Si quis eam volucrem constituisse humi,
Protinus è rubris conchas proferret arenis,

Quæs premium nitido cortice bacca daret.

Indignans sibimet tardo quod sedula gressu

Nil ageret toto perficeretq; die.

Ast ubi promissis Aquilam fallacibus implet,

Experta est similem perfida lingua fidem.

Et male mercatis dum quærerit sidera pennis,

Occidit infelix alitis ungue fero.

Tum quoque sublimis quum jam moreretur in
auras,

Ingemuit votis hæc licuisse suis.

Nam dedit exosæ posthæc documenta quietis

Non sine supremo magna labore peti.

Sic quicunque novâ sublatus laude tumescit,

Dat meritò pœnas dum meliora cupit.

3

C A N C R I.

Curva retrocedens cum fert vestigia Cancer,

Hispida saxosis terga relisita quis.

Hunc genitrix facili cupiens procedere gressu

Talibus alloquiis præmonuisse datur:

Ne

Ne tibi transverso placeant hæc devia nate,

Rursus in obliquos neu velis ire pedes.

Sed nisi contenta ferens vestigia recto

Innocuos proso tramite siste gradus.

Cui natus, faciam, si me præcesseris, inquit,

Rectaque monstrantem certior ipse sequar.

Nam stultū nimis est, cùm tu pravissima tentes,

Alterius censor ut vitiosa notes.

BOREAS ET SOL.

4

Immitis Boreas placidusq; ad sidera Phœbus

Iurgia cum magno conseruere Iove,

Quis prior incepit peragat, (mediumq; per
orbem

Carpebat solitum fortè viator iter:)

Convenit hanc potiùs liti præfigere causam,

Pallia nudato decutienda viro.

Protinus impulsus ventis circumtonat æther,

Et gelidus nimias depluit imber aquas.

Ille magis duplicem lateri circundat amictum,

Turbida summotos quò trahit aura sinus.

Sed tenues radios paulatim increscere Phœbus

Iusscerat, ut nimio surgeret igne jubat,

Do-

Donec laffa volēs requiescere membra Viator,
 Sepositā fessus veste sederet humi.
 Tunc victor docuit præsentia numina Titan,
 Nullum præmissis vincere posse minis.

5 RUSTICVS ET ASINVS.

Metiri se quemque dēcet, propriisq; juvari
 Laudibus, alterius nec bona ferre sibi.
 Ne detracta gravem faciant miracula risum,
 Cœperit in solis quūm remanere malis.
 Exuvias Asinus defuncti fortè Leonis
 Repperit, & spoliis induit ora novis.
 Aptavitq; suis incongrua tegmina membris,
 Et miserum tanto pressit honore caput.
 Ast ubi terribilis animo circumstetit horror,
 Pigraq; præsumptus venit in ossa vigor,
 Mitibus ille feris communia pabula calcans,
 Turbabat pavidas per sua rura Boves.
 Rusticus hunc magnā postquam deprendit ab
 aure,
 Correptum vinclis verberibusq; domat.
 Et simul abstracto denudans corpora tergo,
 Increpat his miserum vocibus ille pecus:

Forsitan ignotos mutato tegmine fallas,
At mihi qui quondam semper Asellus eris.

RANA ET VULPES.

6

Edita gurgitibus, olimq; immersa profundo,
Et luteis tantum semper amica vadis,
Ad superos colles herbofaq; prata recurrens,
Mulcebat miseras turgida Rana feras,
Callida quo posset gravib⁹ succurrere morbis,
Et vitam ingenio continuare suo.

Nec se Pæonia jactat cessisse magistro,
Quamvis perpetuos curet in orbe Deos.

Tunc Vulpes pecudum ridens astuta quietem,
Verborum vacuam prodidit esse fidem.

Hæc dabit ægrotis, inquit, medicamina mem-
bris,

Pallida cæruleus cui notat ora color.

Haud facile est pravis innatum mentibus, ut se
Muneribus dignas suppliciōve putent.

CANIS.

7

Fortè Canis quondā nullis latratibus horrens,
Nec patulis primū rictibus ora trahens,

Mol-

Mollia sed pavidae summittens verbera caudæ,
Concitus audaci vulnera dente dabat.
Hūc domin⁹, ne quem pbitas simulata lateret,
Iusserat in rabido gutturi ferre nolam.
Faucibus innexis crepitantia subligat æra,
Quæ facili motu signa cavenda darent.
Hæc tamen ille sibi credebat præmia ferri,
Et similem turbam despiciebat ovans.
Tunc insultantem senior de plebe superbum
Agreditur, tali singula voce monens:
Infelix quæ tanta rapit dementia sensum,
Munera pro meritis si cupis ista dari?
Non hoc virtutis decus ostentatur in ære,
Nequitiæ testem sed geris inde sonum.

8

C A M E L V S.

Contentum propriis sapientem vivere rebus
Nec cupere alterius nostra fabella monet:
Indignata cito ne stet fortuna recursu,
Atq; eadem minuat quâ dedit antè rota.
Corporis immensi fertur pecus īsse per auras,
Et magnum precibus sollicitâsse Iovem.
Turpe nimis cunctis irridendumque videri,
Insignes geminis cornibus ire boyes,

Et

Et solum nullâ munitum parte Camelum
 Objectum cunctis expositumque feris.
 Iuppiter adridens, postquam sperata negavit,
 Insuper & magnæ sustulit auris onus.
 Vive minor meritò cui sors non sufficit, inquit,
 Et tua perpetuam livide damna gemit.

V I A T O R E S.

9

Montibus ignotis curvisq; in vallibus arctum
 Cum socio quidam suscipiebat iter,
 Securus quodcunq; malum fortuna tulisset
 Robore conlato posset uterque pati.
 Dumq; per incepturn vario sermone feruntur,
 In medium præceps convenit Ursa viam.
 Horum alter facili comprehendens robora cursu,
 In viridi trepidum fronde pependit onus.
 Ille trahens nullo jacuit vestigia gressu,
 Exanimem fingens sponte relitus humi.
 Continuò prædam cupiens fera sæva cœurrit,
 Et miserum curvis unguibus antè levat.
 Verùm ubi cōcreto riguerunt membra timore,
 (Nam solitus mentis liquerat ossa calor)
 Tunc olidū credens, quamvis jejuna, cadaver,
 Deserit, & lustris conditur Ursa suis.

Sed quūm securi paulatim in verba redissent,
 Liberior justo qui fuit antē fugax:
Dic sodes quidnam trepidō tibi rettulit Ursā,
 Nam secreta diū multaq; verba dedit:
 Magna quidem monuit: tamen hæc quoq; ma-
 xime jussit,
E Quæ misero semper sunt facienda mihi.
 Nec facile alterius repetas confortia, dixit,
 Rursus ab insana ne capiare fera.

EQUES.

Calvus Eques capit is solitus religare capillos,
 Atq; alias nudo vertice ferre comas,
Ad campum nitidis venit conspectus in armis:
 Et facilem frænis flectere cœpit Equum.
Hujus ab adverso Boreæ spiramina præstant
 Ridiculum populo prospiciente caput:
 Nam mox dejecto nituit frons nuda galero,
 Discolor adpositâ quæ fuit antē comâ.
Ille sagax tantis quod risus millibus esset,
 Distulit ammotâ calliditate jocum:
Quid mirum referens positos fugisse capillos
 Quem prius æquæ deservere comæ?

O L L A E.

II

Eripiens geminas ripis credentibus Ollas,
 Insanis pariter flumen agebat aquis:
 Sed diversa duas Ars & Natura creavit,
 Ære prior fusa est, altera ficta luto.
 Dispar erat fragili & solido concordia motus,
 Incertumq; vagus amnis habebat iter.
 Netamen elisam confringeret ærea testam,
 Iurabat solitam longius ire viam.
 Illa timens ne quid levibus graviora nocerent,
 Et quia nulla brevi est quum meliore fides.
 Quamvis securam verbis me feceris, inquit,
 Non timor ex animo decutiendus erit:
 Nam me sive tibi, seu te mihi conferat unda,
 Semper ero ambobus subdita sola malis.

R U S T I C V S.

12

Rusticus impresso molitus vomere terram
 Thesaurum sulcis profiliisse videt.
 Mox indigna animo pperante reliquit aratra
 Semina compellens ad meliora boves.
 Continuò supplex telluris instruit aras
 Quæ sibi depositas sponte dedisset opes.

Hunc fortuna novis gaudētem provida rebus.

Admonet, indignam se quoq; thure dolens.
Nunc inventa meis non p̄dis munera templis,

Atq; alios mavis participare Deos:
Sed quūm subrepto fueris tristissimus auro,
Me primam lacrymis sollicitabis inops.

13 TAVRVS ET HIRCUS.

Immensus Taurus fugeret cūm fortè Leonē,

Tutaque desertis quæreret antra viis:
Speluncām reperit quam tūc hirsutus habebat
Ciniphii duxor qui gregis esse solet.
Post ubi summissā meditantem irrumpere
fronte

Obvius obliquo terruit ore Caper,
Tristis abit, longaq; fugax de valle loquutus,

Nam timor expulsum jurgia ferre vetat,
Non te demissis setosum putide barbis,

Illum qui superest consequiturq; tremo.
Nam si discedat, nosces stultissime, quantum
Discrepet à Tauri viribus Hircus olens.

14.

S I M I A.

Juppiter in toto quondam quæsiverat Orbe,
Munera natorum qui meliora daret:

Certatim ad regem currit genus omne ferarū,
 Per mixtumq; homini cogituri e pecus.
 Sed nec squamigeri defunt ad jurgia pisces,
 Vel quicquid volucrum purior aura vehit:
 Inter quos trepidæ ducebant pignora matres
 Iudicio tanti discutienda D E I.
 Tunc brevis informem traheret quùm Simia
 natum,
 Ipsum etiam in risum compulit ire Iovem.
 Hanc tamē ante alias rumpit turpissima vocē,
 Dum genitrix crimen sic abolere cupit,
 Iuppiter hoc norit, maneat victoria si quem,
 Iudicio superest omnibus iste meo.

GRVS ET PAVO.

15

Threicium volucrem fertur Iunonius ales
 Communi sociam continuâsse cibo.
 Namq; inter varias fuerat discordia formas,
 Magna q; de facili jurgia lite trahunt:
 Quòd sibi multimodo fulgerent membra de-
 core,
 Cæruleam facerent livida terga Gruem.
 Et simul erectæ circumdans tegmina caudæ
 Sparserat arcanum rursus in astra jubas.

Illa licet nullo pennarum certet honore,

His tamen insultans vocibus usq; datur:

Quamvis innumerus plumas variaverit ordo,

Mersus humi semper florida terga geris:

Ast ego deformis sublimis in aëra penna

Proxima sideribus numinibusq; feror.

Montibus è summis radicitùs eruta Quercus

Decidit insani turbine viæta noti:

Quam tumidis subter d'ecurrens alveus undis

Suscipit, & fluvio præcipitante rapit.

Verum ubi diversis impellitur ardua ripis,

In fragiles calamos grande resedit onus.

Tunc sic exiguo connectens cespite ramos,

Miratur liquidis quod stet Arundo vadis.

Se quoq; tam vasto necdum cōsistere truncō,

Ast illam tenui cortice ferre minas.

Stridula mox blādo respondens canna susurro,

Seque magis tutam debilitate docens:

Turabidos, inquit, ventos sœvasque procellas

Despicis, & totis viribus aëta ruis:

Ast ego surgentes paulatim demoror austros,

Et quamvis levibus proyida cedo notis.

In tua præruptus offendit robora nimbus,

Motibus aura meis ludificata perit.

Hæc nos dicta monēt, magnis obsistere frustrà,

Paulatimque truces exsuperare minas.

VENATOR ET TIGRIS.

17

Venator jaculis haud irrita vulnera torquens

Turbabat rapidas per sua lustra feras:

Tum pavidis audax cupiens succurrere Tigris,

Verbere conimotas jussit adesse minas.

Ille tamen solito contorquens tela lacerto,

Nunc tibi qualis eram nuncius iste refert.

Et simul emissum transegit vulnera ferrum,

Perstrinxitque citos hasta cruenta pedes.

Molliter adfixum traheret quum saucia telum,

A' trepida fertur Vulpe retenta diu.

Dum quis ille foret, qui talia vulnera ferret,

Aut ubinam jaculum delituisset agens.

Illa gemens, fractoq; loqui vix murmure cepit,

(Nam solitas voces ira dolorque rapit:)

Nulla quidem medio convenit in aggere forma,

Quæque oculis oblit non repetenda meis:

Sed crux & validis in nos directa lacertis

Ostendunt aliquem tela fuisse virum.

18 ARMENTA ET LEO.

Quatuor immensis quondā per prata juvencis

Fertur amicitiae tanta fuisse fides,

Ut simul emissos nullus divelleret error,

Rursus & è pastu turba rediret amans.

Hos quoq; conlatis inter se cornibus, ingens

Dicitur in sylvis pertimuisse Leo.

Dum metus oblatam prohibet temtare rapinam,

Et conjuratos horret adire boves.

Sed quamvis audax factisq; immanior esset,

Tantorum solus viribus impar erat.

Protinus adgreditur pravis insistere verbis

Conlisum cupiens dissociare pecus :

Et postquam dictis animos disjunxit acerbis,

Invasit miserum diripuitq; gregem :

Tum quidam ex illis, vitam servare quietam

Qui cupiet, nostrâ discere morte potest :

Neve citò admotas verbis fallacibus auras

Impleat, aut veterem deserat ante fidem.

19 DVMVS ET ABIES.

Horrentes Dumos Abies pulcerrima risit,

Quum facerent formæ jurgia magna suæ,

Indignum referens cunctis certamen haberi,
 Quod meritis nullus consociaret honor.
 Nam mihi deductum surgens in nubila corpus
 Verticis erectas tollit in astra comas.
 Puppibus & patulis media cum sede locantur,
 In me suspensos explicat aura sinus.
 Attibi deformem quod dant spineta figuram,
 Despectum cuncti præteriere viri.
 Ille refert, nunc læta quidem bona sola fateris,
 Et nostris frueris imperiosa malis.
 Sed cum pulcra minax succidet membra securis,
 Quam velles spinas tunc habuisse meas!

PISCATOR ET PISCIS.

20

Piscator solitus prædam suspendere seta
 Exigi piscis vile trahebat onus.
 Sed postquam superas captum perduxit ad
 auras,
 Atq; avido fixum vulnus ab ore tulit:
 Parce precor supplex lacrymis ita dixit obortis,
 Nam quata ex nostro corpore damna feres?
 Nunc me saxosis genitrix fœcunda sub antris
 Fudit, & in propriis ludere jussit aquis.
 Tolle minas, teneruq; tuis sine crescere mensis,

Hæc tibi me rursum littoris unda dabit:
 Protinus immensi depastus cærula ponti
     Pinguior ad calatum sponte recurro tnum.
 Ille nefas captum referens absolvere piscem,
     Difficiles queritur casibus esse vices:
 Nam miserum est, inquit, præsentem amittere
         prædam;
 Stultius & rursum vota futura sequi.

21 RVSTICVS ET AVIS.

Parvula progeniem terræ mandaveratales,
 Quâ stabat viridi cespite flava seges:
 Rusticus hāc fragili cupiens decerpere culmo,
     Vicinam supplex fortè petebat opem.
 Sed vox implumes turbavit credula nidos,
     Suaserat & laribus continuare fugam.
 Cautior hos remeans phibet discedere mater:
     Nam quid ab externis perficietur ait?
 Ille iterum charis operam mandavit amicis,
     At genitrix rursum tutior inde manet.
 Sed postq̄ curvas dominum cōprendere falces
     Frugibus & veram sensit adesse manum;
 Nunc, ait, ô miseri, dilecta relinquere rura,
     Quùm spem de propriis viribus ille petit.

INVIDVS ET CVPIDVS. 22

Iuppiter ambiguis hominū prædiscere mentes

Ad terraſ Phœbum misit ab arce poli:

Tunc duo diversis poscebant numina votis,

Namq; alter cupidus, invidus alter erat:

His sese medium Titan scrutatus utrumque

Obtulit, & precibus ut peteretur ait:

Præstandi facilis: nam quæ speraverit unus,

Protinus hæc alter congeminata feret.

Sed cui longa jecur nequeat satiare cupido,

Distulit admotas in nova damna preces.

Spem sibi confidens alieno crescere voto,

Seque ratus solum munera ferre duo.

Ille ubi captantem socium sua præmia vidit,

Supplicium proprii corporis optat, ovans:

Nam petit extinctus ut lumine degeret uno,

Alter ut hoc duplicans vivat utroq; carens.

Tunc sortem sapiens humanam risit Apollo,

Invidiæque malum rettulit ipse Iovi:

Quæ dum proventis aliorum gaudet iniquis,

Lætior infelix sic sua damna cupit.

STATVARIVS. 23

Vendor insignē referēs de marmore Bacchū

Ex-

Expositum precio fecerat esse D E V M.
 Nobilis hunc quidem funesta in sede sepulchri
 Mercari cupiens compositurus erat.
 Alter adoratis ut ferret numina templis,
 Redderet & sacro debita vota loco.
 Nunc ait ambiguum facies de mercibus omen,
 Quum spes in premium munera dispar agit.
 Et me defunctis seu malis tradere divis,
 Sive decus busti, seu velis esse Deum.
 Subdita namq; tibi est magni reverentia facti,
 Atq; eadem retines funera nostra manu.
 Cōvenit hoc illis quibus est permissa potestas,
 An præstare magis seu nocuisse velint.

Certamen longâ protractum lite gerebant
 Venator quondam, nobilis atq; Leo:
 Hi cùm perpetuum cuperent in jurgia finem,
 Edita continuò fortè sepulchra vident.
 Illic docta manus flectentem colla Leonem
 Fecerat in gremio procubuisse visi.
 Scilicet adfirmans picturâ teste superbum
 Se fieri: existimat nam docet esse feram.
 Ille graves oculos ad inania signa retorquens

Infremit, & rabido pectore verba dedit:

Irrita te generis subiit fiducia vestri,

Artificis testem si cupis esse manum.

Quòd si nostra novū caperet solertia sensum,

Scalperet ut docili pollice saxa Leo,

Tunc hominem aspiceres oppressum murmu-
ra magno,

Conderet ut ravidis ultima fata genis.

PVER ET FVR.

25

Flens puer extremā putei consedit ad undam,

Vana supervacuis rictibus ora trahens:

Callidus hunc lacrymis postq; fur vidit obortis,

Quænam tristitiæ sit modò causa rogat:

Ille sibi abrupti fingens discrimina funis,

Atq; auti queritur desiluisse cadum.

Nec mora, sollicitā traxit man⁹ improba veste,

Exutus putei protinus ima petit.

Parvulus exiguo circumdans pallia collo

Sentibus immersus delitusse datur.

Sed post fallaci suscepta pericula voto

Tristior amissā veste refedit humi.

Dicitur his solers vocem rupisse querelis,

Et gemitu summos sollicitasse deos.

Perdita quisq; erit posthac benè pallia credat,
Qui putat in liquidis quòd natet urna vadis.

26

CAPELLA ET LEO.

Viderat excelsâ pascem rupe Capellam
Comminùs esuriens quùm Leo ferret iter:
Et prior, heus, inquit, præruptis ardua saxis,
Linque, nec hirsutis pascua quære jugis;
Sed cytisi croceum per prata virentia florem,
Et glaucas salices, & thyma grata pete.
Illa gemens, desiste, precor, fallaciter inquit,
Securam placidis insimulare dolis.

Vera licet moneas, majora pericula tollas,
Tu tamen his dictis non facis esse fidem:
Nam quamvis rectis constet sententia verbis,
Suspicitam hanc gravidus consiliator habet.

27

CORNIX ET VRNA.

Ingentem sitiens Cornix adspexerat Urnam,
Quæ minimam fundo continuisset aquam:
Hanc enisa diù planis effundere campus,
Scilicet ut nimiam pelleret inde sitim.

Postq; nulla viam virtus dedit, ammovet omnes
Indignata novâ calliditate dolos:
Nam brevis immersis ad crescens sponte lapillis
Po-

Potandi facilem præbuit unda viam.
 Viribus hæc docuit quām sit prudentia major,
 Quæ cœptum volucris explicuisset opus.

RVSTICVS ET TAURVS. 28

Vincla recusanti dedignantique juvenco
 Aspera mordaci subdere colla jugo,
 Rusticus obliquâ succidens cornua falce,
 Credidit insanum defremuisse pecus.

Cautus & immenso cervicem innectit aratro:

Namq; erat hic cornu promptior atq; pede.
 Scilicet ut longus prohiberet verbera temo,
 Néve ictus faciles ungula sæva daret.

Sed postquām irato detrectans vincula collo
 Immeritam vacuâ calce fatigat humum,

Continuò eversam pedibus dispergit harenam

Quām ferus in domini ora sequentis agat.

Tùm sic informi squallentes pulvere crines

Discutiens imo pectori victus ait:

Nimirūm exemplum naturæ dedat iniquæ,

Quâ fieri posset cum ratione nocens.

SATYRVS ET VIATOR. 29

Horrida congestis cùm staret bruma pruinis,
 Cunctaque durato stringeret atra gelu,

Hæsit in adversa nimborum mole Viator,
 Perdita nam prohibet semita ferre gradum.
 Hunc nemorū custos fertur miseratus in antro
 Exceptum Satyrus continuisse suo.
 Quem simul aspiciens ruris miratur alumnus,
 Vimq; homini tantam protinūs esse pavet.
 Nam gelidos artus vitæ ut revocaret in usum,
 Adflatas calido solverat ore manus.
 Sed quūm depulso cœpisset frigore lætus.
 Hospitis eximiâ sedulitate frui:
 Namq; illi agrestem cupiens offendere vitam,
 Sylvarum referens optima quæq; dabat:
 Obtulit & calido plenum cratera Lyæo,
 Laxet ut infusus frigida membra te por.
 Ille ubi feryentem labris contingere testam
 Horruit, algenti rursus ab ore suflat.
 Obstupuit duplici monstro perterritus hospes:
 Et pulsum sylvis longius ire jubet.
 Nolo, ait, ut nostris unquam successerit antris
 Tām diversa duo qui simul ore ferat.

30 VILLICVS ET DOMINVS.

Vastantem segetes & pingua culta ruentem.
 Liquerat abscissâ Rusticus aure Suem,

Ut memor accepti referens monumēta doloris
 Ulterius teneris parceret illa satis.
 Rursus in excepti deprensus crimine campi
 Perdidit indultæ perfidus auris onus:
 Nec mora prædictæ segeti caput intulit horrēs,
 Pœna sed indignum quod geminata facit;
 Tūm domini captū mensis dedit ille superbis,
 In varias epulas plurima frusta secans:
 Sed cūm cōsumti Dominus cor quereret Apri,
 Impatiens fertur quod rapuisse Coquus.
 Rusticus hoc justam verbo compescuit iram,
 Adfirmans stultum non habuisse Suem:
 Nam cur membrorū demēs in damna venisset,
 Atq; uno totiens posset ab hoste capi?
 Hæc illos descripta monent, qui sæpiùs ausi
 Numquam peccatis abstinuere manus.

MVS ET BOS.

31

Ingentem fertur Mus quondā parvus oberrans
 Ausus ab exiguo lædere dente Bovem:
 Verūm ubi mordaci confecit vulnera rostro,
 Tutus in anfractus conditur inde suos.
 Ille licet vastâ toryum cerviceminetur,

K

Non tamen iratus quem petat esse vidit.
 Tunc indignantem justo sermone fatigans
 Distulit hostiles calliditate minas.
Non quia magna tibi tribuerūt mēbra parentes
 Viribus effectum constituere tuis.
Disce tamen brevibus quę sit fiducia monstris,
 Et faciat quidquid parvula turba cupit.

32. RUSTICVS ET HERCVLES.

Hærentem luteo sub gurgite Rusticus axem
 Liquerat, adnexas ad juga curva boves,
Frustrà dispositis confidens numina votis.
 Ferre suis rebus quùm resideret opem:
Cui Rectori summis Tirynthius infit ab astris,
 Nam vocat hanc supplex in sua vota Deum,
Perge laborantes stimulis agitare juvencos,
 Et manibus pigras disce juvare rotas:
Tūc quoq; cōgressum, majoraq; virib⁹ ausum,
 Fas superos animis conciliare tuis.
Disce tamen, pigris non fleti numina votis,
 Præsentesq; adhibe cùm facis ipse Deos.

33

ANSER.

Anser erat cuidam precioso germine fœta,
 Qvaque quæ nidis aurea sæpè daret.

Fixerat hanc volucris legem natura superbæ,

Ne liceat pariter munera ferre duo:

Sed dominus cupidū sperans vanescere votum

Non tulit exosas in sua lucra moras:

Grande ratus preciū volucris de morte referre,

Quæ tam continuo munere dives erat.

Postquam nuda minax egit per viscera ferrum

Et vacuam solitis fœtibus esse videt:

Ingemuit tantæ deceptus criminè fraudis:

Nam pœnam meritis rettulit inde suis:

Sic qui cuncta Deos uno malè tēpore poscunt,

Iustiūs his etiam vota diurna negant.

FORMICA ET CICADA.

Quisquis torpentem passus transire juventam:

Nec timuit vitæ providus ante mala,

Confectus senio postquam gravis adfuit ætas,

Heu frustrà alterius sæpè rogavit opem..

Solibus ereptos hyeme Formica labores

Distulit, & brevibus condidit antè cayis:

Verùm ubi candentes suscepit terra pruinias,

Arvaque sub rigido diriguere gelu;

Pigra nimis tantos nō equans corpore nimbos

In propriis laribus humida grana legit..

Decolor hanc precib⁹ supplex alimēta rogabat
 Quæ quondam querulo ruperat arva sono.
 Sed quoq; maturas cùm tunderet area messes,
 Cantibus æstivos explicuisse dies:
 Parvula tunç ridens sic est affata Cicadam,
 Nam vitam pariter continuare solent:
 Mī quoniā summo substantia parta labore est,
 Frigoribus mediis odia longa traho:
 At tibi saltanti nunc ultima tempora testant,
 Cantibus est quoniam vita peracta prior.

SIMIA ET NATI.

Fama est, quòd geminū profundēs Simia natū
 Dividit in varias pignora bina vices:
 Namq; unum caro genitrix educit amore,
 Alteriusq; odiis exsaturata tumet.
 Cœperat ut fœtus gravior terrete tumultus,
 Dissimili natos conditione rapit.
 Dilectum manibus vel pectore gestat amico
 Contemptum dorso suscipiente levat:
 Sed quum lassatis nequeat consistere plantis,
 Oppositum fugiens sponte remisit onus.
 Hirsutis alter innectens brachia collis,
 Hæsit, & invita cum genitrice fugit:

Mox quoque dilecti successit in oscula fratris
 Servatus vetulis unicus heres avis.
 Sic multos neglecta juvant: atq; ordine verso,
 Spes humiles rursus ad meliora refert.

VITVLVS ET BOS.

Pulcraq; & intacta Vitulus cervice resultans
 Scindentem assiduè viderat arva Bovem.
 Non pudet heus, inquit, longævo vincula collo
 Ferre, nec expositis otia nosse jugis,
 Quùm mihi subjectas pateat discursus in her-
 bas,

Et nemorum liceat rursus opaca sequi?
 At senior nullam verbis compulsus in iram,
 Vertebat solitam vomere fessus humum,
 Donec deposito per prata liceret aratro
 Molliter herboso procubuisse toro.

Mox Vitulum sacris innexum respicit atis,
 Admotum cultro comminus ire propé.
 Hanc tibi tristis agit nunc indulgentia mortem,
 Expertem nostri quæ facit esse jugi.
 Prodedit ergò graves quamvis suffere labores,
 Otia quam tenerum mox peritura pati.

Est hominum fors ista magis felicibus, ut sit
Mors cita, quum miseris vita diurna regat.

CANIS ET LEO.

Pinguiore exhausto Canis occurrisse Leonis
Fertur, & insertis verba dedisse jocis;
Nonne vides duplici tendantur utilia tergo,
Luxuriatque toris nobile pectus ait?
Proximus humanis ducor post otia mensis,
Communem capiens largius ore cibum.
Sed quod crassa malu circundat guttura ferru?
Ne custoditam fas sit abire domo.
At tu magna diu moribundus lustra pereras,
Donec se sylvis obvia turba ferat.
Perge igitur nostris tua subdere colla catenis,
Dum liceat faciles promeruisse dapes.
Protinus ille gravem gemitu collectus in iram
Atque ferox animi nobile murmur agit:
Vade, ait, & meritis nodum cervicibus infer,
Compescantq; tuam vincula dura famem.
At mea cum vacuis libertas redditur antris,
Quamvis jejonus quaelibet arva peto.
Has illis epulas potius laudare memento
Qui libertatem postposuere gulæ.

Dulcibus in stagnis fluvio torrente coactus
 Æquoreas præceps Piscis adibat aquas:
 Illuc squamigerū despectans improbus agmen
 Eximum sese nobilitate refert.
 Non tulit expulsum patrio sub gurgite Piscis,
 Verbaque cum salibus asperiora dedit:
 Vana laboratis aufer mendacia dictis,
 Quæque refutari te quoque teste queant.
 Nam quis erit potior populo spectate, pbabo,
 Si pariter captos humida lina trahant:
 Tunc me nobilior magno mercabitur emptor,
 Te simul ære brevi debile vulgus emet.

M I L E S.

Voverat adtritus quondam per prælia Miles,
 Omnia suppositis ignibus arma dare,
 Vel quæ victori moriens sibi turba dedisset,
 Vel quicquid profugo posset ab hoste capi.
 Interea votis forsadfuit, & memorarma
 Cœperat accenso singula ferre rogo.
 Tunc lituus rauco deflectens murmure culpā,
 Immeritum flammis se docet esse prius.
 Nulla tuos, inquit, petieram tela lacertos

Viribus adfirmes quæ tamen aëta meis:
 Nam tantum votis & cantibus arma coëgi,
 Hæc quoque summisso testor & astra sono,
 Ille resistentem flammis cœpit antibus addens,
 Nec te major ait pœna dolorque rapit:
 Nam sicèt ipse nihil posses tentare nec ausus,
 Sævior hoc, alios quod facis esse malos.

40 VULPES ET PARDVS.

Distinctus maculis & pulcro pectore Pardus
 Inter consimiles ibat in arva feras:
 Sed quia nulla graves variarent terga Leones,
 Protinus his miserum credidit esse genus.
 Cætera fordenti damnans animalia vultu,
 Solus in exemplum nobilitatis erat:
 Hunc arguta novo gaudentem Vulpes amictu
 Corripit & vanas comprobat esse notas:
 Vade, ait, & pictæ nimium confide juventæ,
 Dum mihi consilium pulcrius esse queat;
 Miremurq; magis quos munera mētis adornāt
 Quam qui corporeis enituere bonis.

41 IMBER ET TESTA.

Impulsus ventis & pressâ nube coactus
 Ruperat hybernis se gravis Imber aquis:
 Quum-

Quumque per effusas stagnaret turbine terras,
 Expositum campis fictile pressit opus.
 Mobile namq; lutum tepidus prius instruit aér,
 Discat ut admoto rectius igne coqui.
 Tunc nimbus fragilis perquirit nomina testæ:
 Immemor illa sui, amphora dico, ait:
 Nunc me docta manus rapiente volumina giro
 Molliter obliquum jussit habere latus.
 Haec tenus hanc, inquit, liceat cōstare figuram:
 Nam te subjectam diluit Imber, ait.
 Et simul accepto violentius amne fathiscens
 Pronior in tenues vita cucurrit aquas.
 Infelix quia magna sibi cognomina sumens
 Ausa pharetratis imbribus ista loqui.
 Hæc poterūt posthac miseris exempla monere
 Subdita nobilibus ut sua facta gemant.

L V P V S   E T   H O E D V S.

Fortè Lupum melior cursu deluserat Hœdus,
 Proxima vicinis dum petit arva casis:
 Inde fugam recto tendens in mœnia cursu
 Inter lanigeros constitit ille greges.
 Impiger hūc raptor mediamq; secutus in urbē
 Temtat compositis sollicitare dolis.

Nónne vides, inquit, cunctis ut victima templis
 Immeritaq; gemēs morte cruentet humum?
 Quòd nisi securō valeas te reddere campo,
 Heu mihi vittatā tu quoque fronte cades.
 Ille refert, modò quā metuis precor exue curā,
 Et tecum viles improbe tolle minas:
 Nam sat erit sacrum divis fudisse cruorem,
 Quām rapido fauces exsatiare Lupo:
 Sic quotiens duplici subeuntur tristia casu,
 Expedit insignem promeruisse necem.

P I N I S.

సుమారు పుస్తకాల నుండి వ్యాపక పుస్తకాల

INDEX FABULARUM.

A

A Doleſcentuli & Cocus 168

Aegrotus & medicus 193

Aethiops 241

Agnus & lupus 326

Agricola 247. & asinus

126. & ciconia 355.

& filii ipsius 162

Alcedo 251

Anser 512

Anseres & grues 220

Anus & medicus 159

Apiarius 250

Aquila 308. & cor-

nicula 351. & sa-

gitta 353. & sca-

rabeus 133. & te-

ftudo 490. & vul-

pes 130

Armenta & leo 502

Arundo & oliva 320

Asini 281

Asinus & corvus 285.

& equus 216. &

hortulanus 198. &

leo 227. & pellis

leonis 343. & ranæ

284. & vulpes 286.

gestans simulacrum

339. sat, & spongiæ

357. sylvestris 280

Avarus 218

Auceps & galerita 200

& viperæ 177

B

Boreas & sol 491

Boves & leo 355

Bubulcus 306

Butilis 242

INDEX.

C	
<i>Camelus</i> 288. 494. ♂	
<i>Iupiter</i> 357	
<i>Cancer</i> ♂ <i>vulpes</i> 263	
<i>Cancri</i> 490	
<i>Canes</i> 259	
<i>Canis</i> 493. ♂ <i>cocus</i>	
180. ♂ <i>gallus</i> 183.	
♂ <i>ipsius imago</i> 355.	
♂ <i>leo</i> 516. ♂ <i>lu-</i>	
<i>pus</i> 181. <i>venaticus</i>	
♂ <i>domesticus</i> 259	
<i>Capella</i> ♂ <i>leo</i> 508	
<i>Caprea</i> ♂ <i>leo furens</i> 337.	
<i>reprehendens pedum</i>	
<i>tenuitatem</i> 345	
<i>Carbonarius</i> ♂ <i>fullo</i> 149	
<i>Cassita</i> 212	
<i>Cervia</i> 223. ♂ <i>leo</i> 224.	
♂ <i>vitis</i> 225. 341	
<i>Cicada</i> <i>cum locustis ca-</i>	
<i>pia</i> 95. ♂ <i>formicæ</i>	
309	
D	
<i>Citharædus</i> 264	
<i>Cochleæ</i> 243	
<i>Columba</i> 290. ♂ <i>cornix</i>	
291	
<i>Cornicula</i> ♂ <i>cæteræ aves</i>	
351	
<i>Cornix</i> ♂ <i>canis</i> 267. ♂	
<i>corvus</i> 266. ♂ <i>urna</i>	
508	
<i>Corvus</i> 307. ♂ <i>serpens</i>	
268. ♂ <i>vulpes</i> 347	
<i>Culex</i> ♂ <i>leo</i> 327. ♂	
<i>taurus</i> 341	
<i>Cygnus</i> 239	
E	
<i>Deceptor</i> 156	
<i>Dives</i> 292	
<i>Dumus</i> ♂ <i>abies</i> 502	
F	
<i>Eques</i> 496. ♂ <i>agris</i>	
<i>cola</i> 359	
<i>Equus</i> ♂ <i>aper</i> 349. ♂	
<i>asinus</i> 296	
Fe-	

INDEX.

F

Felis & gallus 141. &
mures 171

Fiber 178

Filia à parente violata 128

Formica 276. & *cicada* 361. 513. & *columba* 190

Foriunæbirium 91

Fures 265

G

Galli 324. & *perdix* 147

Gallina auripera 311.
349. & *hirundo* 287

Grus & pavo 499

H

Herus & canes 163

Hinnulus 213

Hirundo & cornix 241.
& *luscinia* 363. &
praetorium 353

Hircus & vitis 345
Hædus & lupus 262.
315

Homo & canes 163. &
canis 303. & *leo la-*
pideus 335. & *saty-*
rus 297. *perfractor*
stacuæ 301

I

Iacitator 152
Imber & testa 518
Impossibilia promittens 153

Inimici 169
Invidus & cupidus 505
Iupiter 272. 273

L

Leo, aper, & vultures
337. *asinus & vulpes*
186. 337. *dormiens &*
mus 335. & *lupus* 235.
& *rana* 185. & *ursus*
188. & *vulpes* 312

Le-

I N D E X.

<i>Lepores</i>	276.	<i>& ranae</i>	<i>Mulier</i>	237.	<i>& an-</i>
	214				<i>cillæ</i>
<i>Lignator</i>	<i>& Mercurius</i>		<i>& arans</i>		
	195.		<i>apud sepulcrum</i>	119.	
<i>Lupus</i>	<i>& agnus</i>	357.	<i>120.</i>	<i>& gallina</i>	165.
	<i>& asinus</i>	359.	<i>venefica</i>		245.
	<i>grus</i>	322.	<i>Mulus</i>		317.
	<i>haedus</i>	361.	<i>Muscæ</i>		256.
	<i>ovis</i>	519.	<i>& Mus & bos</i>		511.
	<i>& vetula</i>		<i>Mustela</i>		246.
	314.				

O

M.

<i>Malignus</i>	154	<i>Olitor & canis</i>	228
<i>Maritus & uxor</i>	260	<i>Olla</i>	497.
<i>Medicus & ægrotans</i>			

175.

P

<i>Mercurius</i>	271.	<i>& sta-</i>	<i>Pastor</i>	293.	<i>& lupus</i>
<i>marius</i>	256.	<i>& Ti-</i>		233.	<i>& mare</i>
<i>ressas</i>					205.
<i>Miles</i>		258	<i>Pavo & monedula</i>	210.	
<i>Monedula</i>	270.	<i>& co-</i>	<i>Philomela & accipiter</i>		
<i>lumbæ</i>				136	
<i>Morsus à cane</i>		268	<i>Piscatores</i>		150.
		166.		155.	

pi-

INDEX.

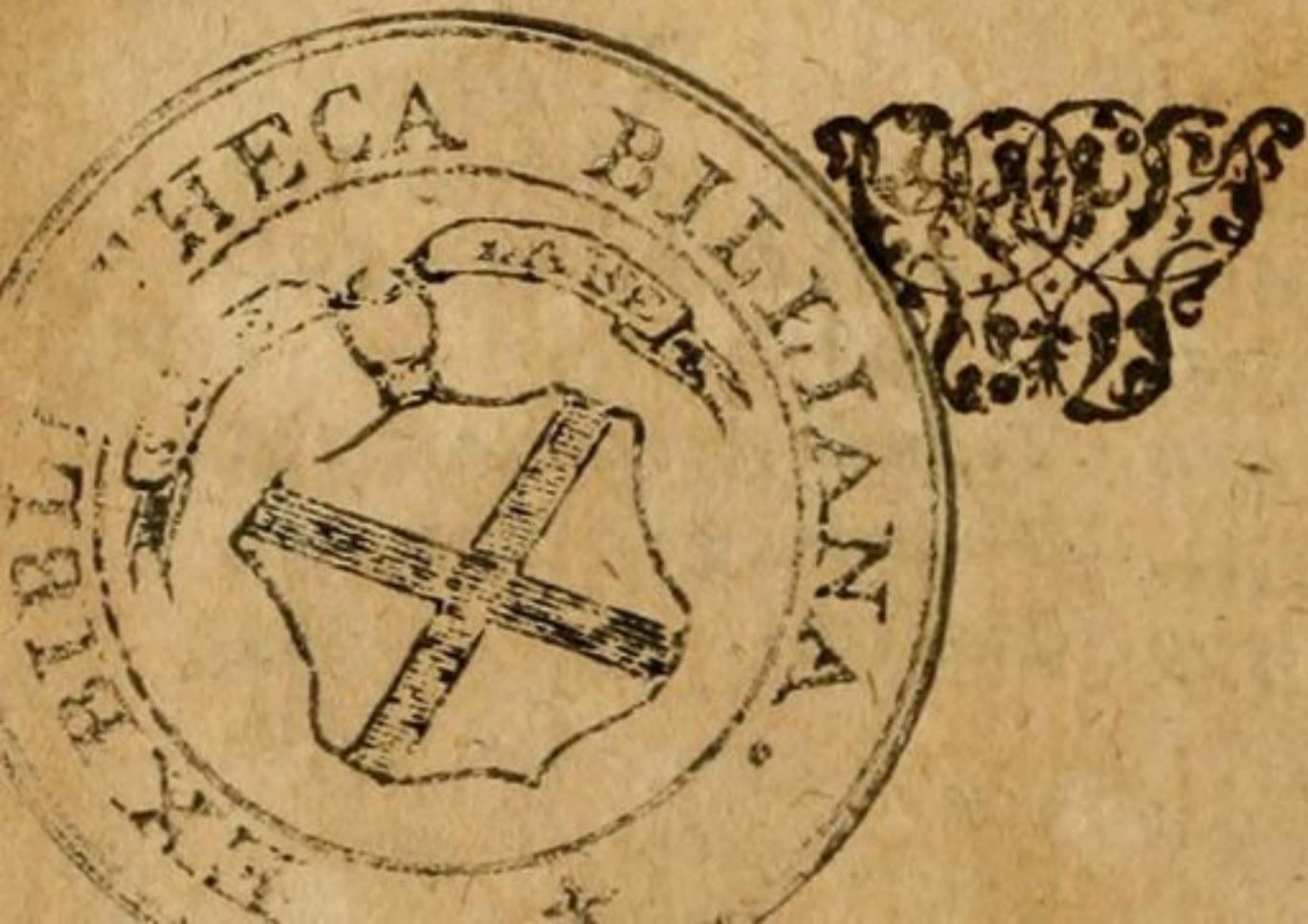
		S
Piscator	253. 305. & cer-	Satyrus & viator 509.
rus	295. & piscis 503.	Senex & mors 158. 325.
Pisces	517	Serpens 289. & agri-
Pulex	222	cola 341. 363. & can-
Puer comedens intestina:		cer 232
339. & fur 507. &		Simia 498. & nati-
mater 203. & scor-		514
pius.	243.	Simius & delphis 254.
Pugna ferarum ac volu-		Singularis & vulpes 211.
crum, & struthionum:		Scorpius 505
353		Stellarum Speculator &
Punica & malus	207	viator 349
Q		Sus & canis 229. 231.
Quercus, calami	500	& mus 343
R		
Rane	158. 249. 326. &	T
sol	347	Talpa 207
Rana & vulpes	493	Taurus & hircus 361.
Rustica & lupus	489	498
Rusticus	497. & a-	Testudo & aquila 221
sinus	492. & avis	Thunnus & delphin 174.
504. & Hercules 512.		Tubicen 319.
& taurus	509	Va-

INDEX.

V

<i>Vates</i>	189	<i>Villicus & dominus</i>	510
<i>Venator & leo</i>	506.	<i>Vir & felis uxor</i>	345.
<i>tigris</i>	501.	<i>misticapillus & duæ</i>	
<i>pastor</i>	359	<i>omicae</i>	351
<i>Vermis & vulpes</i>	310	<i>Vitulus & bos</i>	515
<i>Vespæ & perdices</i>	208	<i>Vulpes</i>	143. 149.
<i>Vespertilio & mustela</i>		<i>crocodilus</i>	146.
<i>> 277. & rubus, &</i>		<i>hircus</i>	133. & <i>leo</i>
<i>mergus</i>	192	140.	& <i>lignator</i>
<i>Viator</i>	201	299. & <i>pardus</i>	518.
<i>Viatores</i>	248.279.	& <i>rubus</i>	145.339. &
	495	<i>simius</i>	173. & <i>ura</i>
		347	

F I N I S.

N 22

couplet 4^e

30

pp. 160 et 194 - le même bois
235 et 312 "

67 fig., 3. bois

